



Lawrence Sanders
A tizedik parancsolat



Lawrence Sanders

A tizedik parancsolat



**ALBATROSZ KÖNYVEK
BUDAPEST**

Lawrence Sanders
THE TENTH COMMANDMENT

Fordította
FENCSEK FLÓRA

*Copyright © 1980 by Lawrence Sanders
Hungarian translation Fencsik Flora, 1984*

**LAWRENCE SANDERS
A TIZEDIK PARANCSOLAT**

Első rész

1.

Árva gyerek voltam – így aztán árva felnőtt lett belőlem.

A nevem Joshua Bigg: tréfát űzött velem az élet, mivelhogy (családnevem jelentésével ellentétben) nem vagyok nagy, inkább nagyon is kicsi. Három láb, három és háromnyolcad hüvelyk a magasságom, hogy egészen pontos legyek. Óriások világában a törpének az efféle nyolcadok igencsak értékesek.

Ez volt a sors első kitolása. Akadt más is. Például: háromhónapos koromban lettem árva, amikor szüleim alatt hirtelen összeomlott a Skunk folyón átvezető híd, az Iowa állambeli Oskaloosa mellett, s ők halálukat lelték. Mikor tehervontatójuk felborult, én kivetődtem belőle, s később a borostyán közt találtak rám, amint elégedetten dűnnyögök, és a lábujjamat szopogatom.

Csoda, mondták az emberek. Csak persze nem ők voltak az árvák. Sok évvel később Roscoe Dollworthnek, míg nyomozni tanított, akadt mondandója e tárgyban. Épp akkoriban tudta meg, hogy van egy kis gyomorfekélye, de addig hónapokon át gyomorráktól szorongott. Mindenki arról beszélt neki, micsoda szerencséje van.

– A szerencse – mondta Roscoe – olyasmi, ami másokkal történik.

Anyám fivére és annak felesége nevelt fel: Philo és Velma Washabaugh. A bácsinak ádámcsutkája volt, a néninek süteményszaga. De drága, aranyos emberek voltak, könyörületet és szeretetet kaptam tőlük. Bárcsak ugyanezt mondhatnám el három gyermekükről. Mind idősebb (és magasabb) volt nálam. Gondolom, természetes, hogy betolakodóként bántak velem; soha nem engedték, hogy elfelejtsem parányi méretemet és apátlan-anyátlan státusomat.

Nagybátyámnak vaskereskedése volt az Iowa állambeli Ottunában. Nem valami jól ment a bolt, de ennivalónk mindig volt elegendő. S bár idősebb és nagyobb unokatestvéreim kinőtt holmijait kellett hordanom, ezt fölpanaszolni hálátlanság lett volna.

Középiskolai tanulmányi eredményeim és anyagi rászorultságom alapján ösztöndíjat kaphattam Grenfallba. Nagyon kicsi ösztöndíj volt egy nagyon kicsi humán college-ban. A tanév alatt különféle munkákat vállaltam: voltam pincér, mozijegyszedő, benzinkút-alkalmazott, futballedző, miegyéb. Nyaranta a vaskereskedésben dolgoztam.

Az volt a becsvágyam, hogy ügyvéd legyek, de mire megszereztem jeles végbizonyítványomat, rájöttem, hogy egy jogi doktorátus megszerzése meghaladja az anyagi lehetőségeimet.

Kurta ember a nyurga Amerikában választhat: komorrá, keserűvé, gonosszá válhat, vagy ügyes, derűs alakká. Az utóbbit választottam, eltökéltem: sem a nagyság hiánya, sem a pénz hiánya nem tarthat vissza attól, hogy utat törjek magamnak egy olyan világban, amelyben ruházatomat az áruházak kamaszosztályán kell beszereznem.

Így azután becsomagoltam egyetlen jó, kék öltönyömet, lábujjhegyre álltam, hogy búcsúcsókot adjak bácsikának, nénikének, unokatestvérnek, majd fölszálltam a New York városába vivő autóbuszra, szerencsét próbálni. Elszántan jó volt a kedvem.

A metropolisban töltött első néhány évem alatt a Keresztyén Ifjagnál laktam, a Húszonharmadik utcában, és keserves állásokat vállaltam: mosogató voltam, drugstoreban kiszolgáló, krumplihámozó szerszám bemutatója, ilyesmi. Elhagyatott, csaknem elszigetelt életet éltem. Barátaim nem voltak. Szabad időmet múzeumokban töltöttem (akkoriban nem szedtek beléptdíjat) vagy a nyilvános könyvtárban. Világéletemben mindenevő olvasó voltam. Balzac, Hugo, Dumas és Theodore Dreiser voltak kedvenc íróim. Azonkívül szeretek

történelmi könyveket, életrajzokat olvasni, meg olyan regényeket, amelyekben a jog fontos szerepet játszik, mint Dickensnél.

Most még a szerelmi életemről kell beszámoljak önöknek. Nem lesz hosszú.

Az az igazság, hogy társadalmunkban a kicsi férfiak hátrányban vannak, amikor a vágyott nők körüludvarlásáról és megszerzéséről van szó. Olvastam egy tudományos kutatás eredményét, amelyből kiviláglik, hogy Amerikában a sikert a fizikai méretekkel azonosítják. A- legtöbb vállalati igazgató nagydarab, tiszteletet parancsoló megjelenésű férfi. A legtöbb sikeres politikus a hat láb magasak közül kerül ki. Még a legismertebb ügyvédek és jogászok, orvosok és sebészek is nagydarab emberek. Meg természetesen az ügynökök, rendőrök, profi futballisták és csaposok. A méret számít meg a súly.

Így aztán egészen természetesnek tartom, hogy a legtöbb nő a tekintélyesen colos-pohos férfi képzetével kapcsolja össze a határozottságot, a rámenősséget, az energiát és a sikert. A csöpp férfit, különösen pedig a csöpp *pénztelen* férfit igen gyakran megmosolyogják, szánják, lenézik és automatikusan visszautasítják.

Mindazonáltal a (koedukációs) Grenfall College-ban töltött négy évem során megtanultam egy értékes igazságot. Éspedig: ha vonzó akarok lenni a nőknél, meg se kísérelhetem, hogy utánozzam a nagy, vagy akár a normális méretű férfiak beszédmódját, modorát, erélyes magatartását. Ezzel szemben sikert csupán azzal érek el, ha rájátszom parányi voltomra, testi gyöngeségemre és szelídségemre.

Bármit állítanak is a nőfelszabadító mozgalom szószólói, szerintem a legtöbb nőben erős az anyai ösztön, s bensőségesen és gyöngéden reagálnak a gyámoltalanságra, különösen a férfinemnél, így aztán a collegeban töltött időm során ezen a húron játszottam. És amikor az ölükbe ültettek, és vigasztaló szavakat duruzsoltak, már tudtam: célba értem, és valóra válnak legszebb álmaim.

Hat évvel az előtt a történet előtt, amelyet most el fogok mesélni, a Macy Áruházban dolgoztam időszakos kiszolgálóként az ünnepi időszakban. Karácsony után ismét munkanélküli lettem, de pénz volt a zsebemben, és így gond nélkül adhattam magamnak egy hét szabadságot. Jókat ettem néhányszor, mászkáltam Manhattanben, múzeumokba jártam, könyvtárakban olvasgattam, balettot néztem, és föl hívtam egy fiatal hölgyet, akit akkor ismertem meg, amikor a férjfihérmemű-pulnál dolgoztam. Elmentünk egy kínai vendéglőbe, megnéztünk egy filmet, később pedig szépen föl másztam az ölébe.

De azután, minthogy anyagi tartalékaim kezdtek ismét elérni a vészszintet, vettem egy Sunday Timest, és azzal töltöttem a délutánt, hogy piros ceruzával bekarikáztam a „Munkaerőt felveszünk”-hirdetéseket. Hétfőn reggel nekikezdtém, Manhattan keleti felét vettem célba. Listámon a negyedik „Munkaerőt felveszünk” hirdetésben kézbesítőfiút kerestem egy jogi cég. Huszonhat éves lévén, nem voltam bizonyos abban, vajon „fiúnak” vagyok-e minősíthető. Ha kell – gondoltam –, fiatalabbnak is hazudhatom magam. De úgy véltem, ez aligha szükséges. Kurtaságomra ráadásképp apró csontú vagyok és sovány. Hajam majdnem lenszínű, szemem csendesbarna, vonásaim szabályosak. Csupán másnaponként borotválkozom. Megjelenésemet elég fiatalosnak véltem ahhoz, hogy átessenem a kezdeti szemrevételezésen, így hát egyenesen oda tartottam.

A TORT cég – Tabatchnik, Orsini, Reilly és Teitelbaum ügyvédi társulása – a Keleti Harmincnegyedik utcában volt, Manhattan Murray Hill kerületében. Egy ötemeletes, átépített lakóházat foglalt el, és amikor késő délelőtt odaérkeztem, már férfiak hosszú sora állt a kapun át az odáig vezető lépcsőn, a járdán végig, túl a sarkon, a háztömb feléig. Mindenféle korúak, felöltöben, tengerészdzsekiben, viharkabátban, pulóverben, miegymásban. Vékonyak, kövérek, magasak, súlyosak. Természetesen én voltam a legkisebb.

– A kézbesítői állásra? – kérdeztem az utolsót a sorban.

Búbánatosan bólintott, én meg mögé álltam. Néhány perc múlva már mintegy fél tucat jelentkező sorakozott mögöttem.

Ekkor rejtélyes jelenséget vettem észre: a sor sebesen haladt előre, és az emberek ugyanolyan gyorsan kint voltak az épületből, mint ahogyan bejutottak. Folyamatos volt az áramlás: a reménykedők be, a visszautasítottak ki.

Az előttem álló ember megragadta az egyik visszautasított karját.

– Mi történik itt? – kérdezte.

Az elutasított ember zavartan rázta a fejét.

– Megáll az eszem – mondta. – Se meghallgatás, se folyamodás. Még kérdés sincs. Ez a fő muksó rám pillant, és aszongya: „Sajnálom. Nem felel meg.” Csak így. A marha!

A sorral együtt haladtam a tömb körül a járdán föl a lépcsőn, át a kapun, majd végre egy nagy, mutató, bolthajtásos mennyezetű, faburkolatos előcsarnokba. A sor fölbotorkált a széles szőnyeggel bevont lépcsőn, olyan gyorsasággal, hogy alig volt időm szemrevételezni a bekeretezett Currier- és íves-litográfiákat a falon.

Gyorsan fölértem az emeleti lépcsőfordulóra. A sor most hosszú folyosón imbolygott, és egy nehéz, csukott, faragott tölgyfa ajtónál ért véget. Az ajtó előtt kis íróasztal kapott helyet, mögötte pedig egy fiatal nő, higgadtan és kifejezéstelenül. Amint egy-egy visszautasított kijött a tölgyfa ajtón, a lány így kiáltott: – A következő!

Míg a sor haladt, s hallgattam a szólongatást: „A következő! A következő!” – nem tudtam levenni a szemem a megszentelt bejárat elbűvölő őreről. Ha szép nőt látok, az első reakcióm általában a kétségbeesés. Annyira elérhetetlenek, távolinak, idegennek tűnik számomra.

A sor sebesen haladt előre, és hamarosan ott találtam magam, soron következő egyedként, amely a tilalmas tölgyfa ajtó túlfelén bemutatásra kerül.

Az ajtó kinyílt. A búbánatos, aki előttem állt a sorban, kijött, lógatta a fejét. – A következő! – hallottam, beléptem a szobába, és csöndesen becsuktam magam mögött az ajtót. Csak zavaros benyomásom volt a hatalmas, homályos szobáról, amelyet üveggel fedett polcokon jogi könyvek szegélyeztek. Klubfotelok voltak benne, földgömb és súlyos szótár egy állványon.

A szobán egy gigantikus mahagóni íróasztal uralkodott, teli faragott bimbókkal és kunkorokkal. A lapján semmi papír, viszont pontos elrendezettségben asztali lámpa, tapper, tolltartó, papírvágókés, olló – valamennyi bőrből vagy bőrtokban. Volt egy házitelefonszélő, lámpák és gombok tömérdek sorával. Még a telefonkagyló derekát is bőrbe kötötték.

S mintha csak bőrbe kötötték volna az íróasztal mögött ülő férfit is: mondjuk, sötét borjúbőrbe. Ősöregnek tűnt; az asztal lapján mozdulatlanul pihenő keze akár az üres kesztyű, arca fonnyadt, mint egy leeresztett léggömb.

De kék szeme eléggé derűs volt, és amikor azt mondta:

– Jöjjön közelebb, kérem – hangjában életerő volt és rezonancia.

Az íróasztalhoz léptem. Magas hátú forgószékekben foglalt helyet. A magasságát nehéz lett volna fölbecsülni, de keskeny vállát, vékony nyakát, sovány karját jól láthattam.

– Mennyi a magassága? – kérdezte hirtelen. Minden reményem elveszett.

– Öt láb, három és háromnyolcad hüvelyk, uram – mondtam.

Bólintott.

– Milyen hamar tudna belépni? – kérdezte.

Nem hinném, hogy leesett az állam. Nem hiszem, hogy megtántorodtam, pislogtam vagy nyeltem. De bizonyos se vagyok benne.

– Azonnal, uram – feleltem.

Ismét bólintott. Előrehajolt, fölemelte élettelen kezét, és mutatóujjával, amely olyan volt, mintha sós lében pácolták volna, megnyomta a házitelefonszélő egyik gombját.

– Miss Apatoff – mondta hangosan –, a pozíció be van töltve. Mondjon köszönetet a többieknek, és küldje el őket.

Azután visszacélt forgószékebe, és komolyan megszemlélte.

– Neve? – kérdezte.

– Joshua Bigg, uram.

Nem nevetett, el se mosolyodott.

– Honnan? – kérdezte.

– Iowából, uram.

– Iskolai végzettsége?

– Érettségi vizsga, uram. Kitüntetéssel.

– Miss Apatoff, az a hölgy a folyosón, elviszi majd magát irodafőnökünkhöz, Hamish Hooterhoz. Ő elvégzi a szükséges adminisztrációs munkát, és eligazítja magát a teendőivel kapcsolatban.

– Köszönöm, uram.

– Fizetés? – szólt.

– Ó, igen, uram – mondtam zavartan. – Mennyi a fizetés?

– Heti száz – meredt rám. – Kielégítő?

– Ó, igen, uram.

Fölemelte egyik ujját a tapperról. Ezt az elbocsátás mozdulataként fogtam föl, és megfordultam, hogy elmenjek. Már az ajtónál voltam, amikor utánam szólt...

– Mr. Bigg. Megfordultam.

Fölállt. Most már teljes hosszában láthattam.

– Én – mondta büszkén – öt láb, három és *hét*-nyolcad hüvelyk magas vagyok.

Csak miután már kijöttem az irodából, akkor jutott eszembe megkérdezni a szépséges titkárnőtől, ki is volt az, akivel az imént beszéltem. – Ó, ez Mr. Teitelbaum, az egyik főnök cégtárs, én pedig Yetta Apatoff vagyok – tette hozzá, és épp annyira hajolt előre, hogy pillantást vethettem a dekoltázsába, amelyet sosem fogok elfelejteni. – Isten hozta a TORT-nál.

Hát így kerültem én a Tabatchnik, Orsini, Reilly és Teitelbaum céghez.

Körülbelül két évig maradtam a postázószobában, ezalatt fizetésemet négy ízben emelték, egészen a kielégítő heti százötven dollárig, s reménytelen szenvedélyem hajadon, ügyfélfogadó titkárnőnk, Yetta Apatoff iránt ennél is nagyobb mértékben növekedett.

Aztán végre – jól sejtettem! – megnyílt a lehetőségem az előléptetésre.

A TORT mintegy ötven alkalmazottjának egyike volt Roscoe Dollworth, aki a főnyomozói tiszteletet töltötte be. Főnyomozónak pusztán figyelmességéből titulálták, lévén ő az *egyetlen* nyomozó. Dollworth New York város exrendőre volt, „egészségügyi okokból” mondott le állásáról a rendőrségnél. Örületesen dagadt izsákos volt, de se körmérete, se félelmetes vodkafelvevő képessége (termoszból, mely jól láthatóan állt íróasztala tetején) nem befolyásolta eredményes kötelelességteljesítését.

Nagy ügyvédi cégnél egy főállású nyomozó ugyanazokat a feladatokat oldja meg, amelyeket kisebbek, ha szükséges, magánnyomozókra bíznak. Tanúkat nyomoznak le, ügyfelek és ellenfelek alibijét erősítik meg, vonakodó tanúkat a bíróság elé cipelnek, szakértőket kutatnak fel, akiknek a vallomása előnyös lehet, és így tovább.

Aztán volt még néhány megkeresés, ezek alapján Roscoe Dollworth külön nyomozást folytatott a bűnelkövetéssel vádolt kliensek bűnösségét illetőleg, bár bűnügyek védelme csupán kis részét tette ki a TORT tevékenységének. Ezeknél az ügyeknél mindig nagy értéknek bizonyul Dollworth régi kapcsolata a New York-i rendőrséggel. Alighanem emiatt foglalkoztatták továbbra is, az íróasztalon trónoló vodka ellenére. A főnyomozó mindezek mellett hatvanegy éves volt akkor, amikor beléptem Tabatchnik, Orsini, Reilly és Teitelbaumhoz, s világosan közölte, hogy hatvanöt évesen vissza akar vonulni Floridába, fedélzeti hokit játszani és a pelikánokat figyelni.

Úgy hiszem, Roscoe Dollworth kedvelt. Hogy én kedveltem, azt tudom. Soha nem tett semmiféle becsmérítő megjegyzést a méreteimre, és sokkal inkább barátként kezelt, mintsem a

TORT számléltrájának legalsó embereként. Így aztán örömmel tettem eleget a megbízásainak: kirobogni, és venni neki friss kis üveg vodkát, vagy visszasietni saját ebédszünetemről, hogy forró pepperoni pizzát hozzak neki, amelyet íróasztalánál evett meg naponta (egy óriási pizzát s hozzá még savanyúságot, paprikát és egy félelmetes szelet ananászos túró tortát).

Ő viszonzásképp történeteket mesélt nekem ügyekről, amelyekben egyenruhás közrendőr korában, majd később harmadosztályú detektívként részt vett. Megtanított a hivatásos nyomozó módszereire és trükkjeire is, s én mindegyiktől el voltam ragadtatva. Addig nem voltam tisztában vele, hogy a rendőrségi módszerek ennyire összetettek, és hogy milyen kevés található róluk a könyvekben. Csak személyes tapasztalatok útján sajátíthatók el, vagy más zsaruk tapasztalatából.

Néhanap, ha időm akadt, s mindannyiszor a TORT három cégtulajdonos társa valamelyikének jóváhagyásával (Sean Reilly már hét évvel előbb meghalt; megfulladt egy szelet London módra készített sülttől), Roscoe Dollworth megbízott nyomozói feladatokkal. Ezek egyszerű kiküldetésekkel kezdődtek: találjam meg ennek és ennek a lakáscímét, nézzek utána, hol parkolja a kocsiját ez meg ez, próbáljam meg kideríteni, mikor vált el egy asszony az első férjétől.

A hónapok során Dollworth kérései fokozatosan egyre lényegbevágóbbak lettek, és egyre több fejtörést okoztak.

– Van valami dolgod ma estére, Josh? Nincs? Jó. Kövesd ezt a pasast. Azt mondja, a sakklubba jár szerda esténként. Én nem vagyok biztos benne. Vigyázz, ne vegyen észre. Válási ügy.

Vagy... – Tudd meg, kié valójában ez a mulató. A városházán kell kezdened, nézz utána az iratoknak. Majd belejössz, hogyan kell csinálni.

Vagy... – Nézz utána, vannak-e ennek a hölgynek rendszeres látogatói. Egyedül él, de hát ki tudja? lehet, hogy némi jattot kell csúsztatnod a kapusnak. De nem többet egy ötösnél, máskülönben oda lesz a tekintélyed. Egy végrendelet megerősítéséhez kell.

És így tovább...

Minden megbízatásomat sikerrel teljesítettem, s kezdtem azon spekulálni, nincs-e ösztönös tehetségem a nyomozáshoz. A sikerességemben, úgy véltem, része van testi megjelenésemnek. Képtelen voltam a rámenősségre; szégyenlős, bizonytalan, gyámoltalan magatartásom szemmel láthatóan valamiféle együttérzést váltott ki, s ennek hatására az emberek azt gondolták: Segítsünk ezen a fiún. Így aztán ugyanazzal a módszerrel arattam sikert, mint amely a nők meghódításában segítségemre volt: az egész világ az ölébe akart venni.

Majdnem két éve voltam a TORT-nál, amikor Roscoe Dollworth behívott az irodájába, rám parancsolt: csukjam be az ajtót, és üljek le.

Ezúttal nem holmi megbízatásról volt szó. Sokkal többről.

Nem szóltam, csak néztem, amint Mr. Dollworth a termoszából telitölt magának egy papíropoharat vodkával. Lassan kortyolgatta, íróasztala fölött elgondolkodva nézett rám.

Behemót nagy ember volt, akkora pocakkal, hogy a forgószéke kétlábnyi távolságra állt az asztalától. Csenevész, szalmaszín haja ritkulóban volt; kilátszottak alóla a szeplős koponya foltjai. Sötét szemöldöke olyan gubancos, hogy – meglestem – fésülgetnie kellett. Orra nyilvánvalóan eltörött néhányszor; egyszerűen nem tudta már, merre hajoljon. Ajka ragacsos volt, foga dohányfoltos. De a tekintete kemény volt és átható. Ha a szemébe néztem, örültem, hogy ez az ember a barátom, és nem az ellenségem.

– Figyelj, kölyök – mondta végre mély, öblös hangján –, hadd mondok el, miről van szó. Tudod, azt tervezem, hogy néhány év múlva visszavonulok, hacsak ez a nyavalyás fekély nem öl meg előbb. Ez azt jelenti, hogy pótolniok kell engem valakivel, ugyebár. Úgyhogy

bementem az öreg Teitelbaumhoz. Kedvel téged, tudsz róla? Azért vett fel, mert te vagy az egyetlen nálánál kisebb pacák a házban. Tudtál erről, ugye?

– Igen – mondtam. – Tudtam.

– Nos... – kortyolt bele a vodkájába – csakugyan megfeleltél. Úgy értem: keményen dolgozol, nem lopsz bélyeget, és udvarias vagy. Mindig mosolyra kész. Mindenki kedvel téged. Kivéve talán azt a fasz Hamish Hootert. De hát ő nem szeret senkit. Talán csak Yetta Apatoffot. Hooter *szeretné* szeretni őt, hathüvelyknyire.

Némán bólintottam.

– Úgyhogy, aszondom Teitelbaumnak, mi lenne, ha előléptetnék nyomozónak Joshua Bigget? Hadd dolgozzék mellettem az utolsó két évemben, mondok, és garantálom, hogy megtanítom a fogásokra. Mire aztán lelépek, maguknak lesz egy ürge emberük, aki a helyemre ülhet, olyan szivar, aki ismeri a dörgést! Elmeséltem Teitelbaumnak, milyen kitűnően végezted el azokat a feladatokat, amelyeket kaptál tőlem. Ez a gyerek, mondok, jó fej. Adjanak neki lehetőséget rá, és első osztályú nyomozója lesz a vállalatnak.

Izgatott lettem. Előrecsúsztam a székem peremére. Buzgón Dollworth felé hajoltam.

– És mit felelt?

– Azt, hogy nem – mondta sajnálkozva a főnyomozó. – Azt mondta, túlságosan fiatal vagy. Azt mondta, nincs még hozzá tapasztalatod. Azt mondta, szeretné, ha egy másik exzsaru kerülne a helyemre.

Összeomlottam.

– Várj egy percet – emelte fel füstöltsonkaszerű kezét Dollworth. – Soha nem törődöm bele harc nélkül egy visszautasításba. Azt feleltem, lehet, hogy fiatalnak *látszol*, de amire én visszavonulok, harmincéves leszel, így van? és az eszed ennél is idősebb. Meg aztán, mondok, ami a tapasztalatot illeti, a legtöbb dologra, amit tudnod kell, megtaníthatlak, a többit megszerzed majd menet közben. Ami pedig egy exzsaru alkalmazását illeti, mondok, ha akar még egy magamfajta rumoshordót, az ő dolga. De egy nyomozó sokat jön-megy, a nyilvánosság elé lép, és jó benyomást kell keltsen a cég képviselőjeként. Márpedig te gondosan öltözködsz, a nadrághoz illő zakót meg nyakkendőt hordasz, meg minden. Aztán bedobtam a döntő érvet. Azonkívül, mondom Teitelbaumnak, ha egy exzsarut vesz föl a helyembe, jó, ha megússza évi húsz darab ezressel a fizetését. Bigget megkaphatja ugyanarra a munkára a feléért.

– És erre mit mondott? – kérdeztem lélegzetvisszafojtva.

– Ma délután értekezletet tartanak – mondta Roscoe Dollworth. – A három fő cégtárs. Majd tudatlak, mire jutottak. Közben kiürült a kancsóm. Nem kerítenél nekem némi utánpótlást?

Aznap késő délután értesültem róla, hogy a Tabatchnik, Orsini, Reilly és Teitelbaum cégtulajdonos-társai fontos tanácskozássra gyűltek egybe, és úgy határoztak, hogy pótolnak valakivel a postázóban, és kétéves időszakra Dollworth főnyomozó mellé osztanak be tanonckodni. Ennek az időszaknak a végén a cégtársak elfogadják Dollworth ítéletét, hogy alkalmas vagyok-e rá, vagy sem, hogy átvegyem a hivatalát a visszavonulása esetén. Tanoncidóm során megtartom heti százötven dolláros fizetésemet,

– Ne aggódj a dolog felől – biztosított kacsintva Dollworth. – Ez nyert ügy. Szét fogom verni a segged. Beletanulsz.

Így is lett. A következő két esztendőben elképesztően keményen dolgoztam, néha tizennyolc órás munkanapot dolgoztam végig, annyira eltökéltem, hogy elsajátítom új mesterségem...

Dollworth oly sok mindenre tanított meg, hogy lehetetlen volna mindet felsorolni. Volt közte alapoktatás olyan témákban, mint bűnügyi és polgári törvénykezés, a személyiségjoga, a bizonyítás szabályai, instrukciók olyan gyakorlati dolgokban, mint a záruk kinyitása, zsúfolt utcán történő követés legjobb módszerei, meg hogy milyen felszerelést kell vinni egy tartós

figyeléshez. (Az első tétel ezek között egy üres tejeskarton, amibe az ember szükség esetén belevizelhet.)

Azonkívül, hogy meghallgattam Dollworth előadásait, és elvégeztem a mind gyakrabban rám bízott tényleges nyomozásokat, még jó sokat tanultam odahaza is. Könyveim a New York-i Rendőrakadémia tankönyvei voltak, amelyeket Dollworth szerzett meg nekem, meg súlyos jogi könyvek, peres eljárásokról és kriminológiáról szóló művek, ezeket a nyilvános könyvtárból kölcsönöztem ki.

Kétéves tanoncidóm végén, legyőzhetetlen optimizmusommal úgy éreztem, elsajátítottam új hivatásom misztikus titkait, és megfelelek a TORT főnyomozói állására. Pártfogóm alighanem észrevett valamit ebbeli meggyőződésemből, mert néhány nappal nyugalomba vonulása előtt behívott az irodájába, becsapta az ajtót, és a következőképp nyilatkozott:

– Ugye azt hiszed, hogy mindent tudsz? Az agyamra mész! Nem tudsz semmit. *Semmit!* Egy dörzsölt vagány az ujja körül forgathatna, kiszúrná, hogy rajta vagy. Csak nézd majd meg magad, ha egy hazudóssal akadsz össze, egy *igazi* hazudóssal. Azt se fogod tudni, fiú vagy-e vagy lány. Még csak a földszinten vagy, kisapám. Baromi sokat kell még tanulnod. Látom én, hogyan nézel erre a Yetta Apatoffra. Ha azt mondaná neked, ugorj ki az ablakon, kiugornál. De mi lenne, ha egy pontosan ilyen csaj, mint ő, gyanúsított lenne, és neked kéne vigyáznod rá? Egy nagy túró, nem látnál mást, csak a didijét meg a popóját, ő meg szépen lelépne. Pápá, kismadár. Josh, meg kell tanulnod *mindenkiben* kételkedni. *Mindenkire* gyanakodni. Keserves, kegyetlen ez a kinti világ, tele sötét alakokkal és olyanok millióival, akik szintén sötét alakok lennének, ha nem rettegnének attól, hogy elkapják őket. Soha, *soha* ne hidd el, amit az emberek mondanak, amíg nem ellenőrizted. És soha, *soha* ne engedd, hogy a személyes érzelmeid összekeveredjenek a munkáddal. És mindenekelőtt: soha ne hidd, hogy egy nő, csak mert szép, vagy egy férfi, csak mert jóképű, sikeres és adakozik az egyházközségének, nem lehet amellett a világ legrohadtabb csibésze. Az emberek, akikkel találkozol, kezük-lábuk törik, hogy átverjenek, így hát csak mosolyogj szépen, mondd: „Áhá” – és fogj hozzá leellenőrizni őket. Josh, te nagyon belevaló gyerek vagy. Jó fejed van, rá tudod venni az embereket, hogy megnyiljanak, és jó a képzelőerőd. Talán túlságosan is jó. De ami aggaszt engem veled kapcsolatban, az az, hogy olyan ártatlan vagy, olyan kibaszottul *ártatlan!* Ám tökéletlenségem nem tartotta vissza Roscoe Dollworthot attól, hogy utódjául javasoljon. Egy hétre rá már Floridában volt, egy koffér-készlettel, amelyet a TORT-tól kapott, ötezer dolláros nyugalombavonulási jutalommal és egy jófajta német látszóval, amelyet tőlem kapott.

– A pelikánfigyeléshez – mondtam neki.

– Köszönöm, gyerelem – megpaskolta a karom. – Nagyon kedves. Megírom majd a címemet. Maradjunk kapcsolatban. Tudasd velem, ha segítségre lehetek valamivel a rendőrségnél.

– Köszönet, Mr. Dollworth – mondtam. – Mindenért.

A következő huszonhat hónap során búsan éreztem, micsoda különbség: munka közben edződni egy tapasztalt nyomozó szárnyai alatt, vagy felügyelet nélkül, teljes felelősséget vállalni a Tabatchnik, Orsini, Reilly és Teitelbaum cég összes nyomozási ténykedésében.

Mindenekelőtt: nyomozások iránti kérésekkel árasztotta el irodámat a három fő cégtárs, hét al cégtárs (köztük Tabatchnik II., Orsini II. és III.), tizenkét munkatárs, ügyvédbojtárok, jogi segédek, valamint Hamish Hooter, a sötét irodavezető. Jó darab időmbe telt, amíg sikerült a sorrendiség módszerét kialakítanom, és míg megtanultam bánni ezekkel az akarat erős és félelmetes személyiségekkel. (Úgy látszik, a jogász hivatásnak az a hatása, hogy először fölnagyítja az önteltséget, aztán állandó jelleggel betonba önti.)

Valamennyien azt akarták, hogy információ iránti kérésüket a *legnagyobb sürgősséggel* kezeljem, és kezdetben ki se látszottam a munkából; később azonban, miután megfigyeltem, milyen csigatempóban intéződnék a TORT pörei, kezdtem rájönni, hogy kétféle idő létezik.

Az egyikben hatvan perc van óránként és huszonnégy óra naponta, s fürge ügetésben halad előre. Másfelől van a jogászi idő. Ez olyan lomhán szivárog, hogy mozgása szinte észrevehetetlen.

Amikor egy vállalati igazgató azt mondja: Holnap elküldetem magának ezt a levelet – akkor általában úgy véli, holnap, vagy néhány nap múlva, vagy legfeljebb egy hét múlva. Ha egy jogász azt mondja: Holnap elküldetem magának ezt a levelet – többnyire hat hetet ért ezen, vagy jövő novembert, vagy sohanapját. A jog gyakorlatában mindig ott a ki nem mondott kérdés: Minek ez a nagy sietség? Shakespeare írt a „hivatálnak packázásairól”, mindenki ismeri a bíróságok letargiáját, és még a legfiatalabb, legderűsebb, legélénkebb ügyvéd is, aki épp hogy kikerült a jogi fakultásról, hamarosan alkalmazkodik a komótosághoz mint életformához. A jog, uram, jégtükör. Aki sietni próbál rajta, többnyire lassabban ér célba.

Mihelyt felismertem ezt a fontos igazságot, már kilazíthattam; rájöttem, hogy a kérések közül kevés a válságos; tehát minden energiámat és szellememet annak szenteltem, hogy elsajátítsam új hivatásom eljárás módját. Szerénységem ellenére se hiszem, hogy túlságosan rosszul működtem. Elvégre főnyomozói fizetésem az első évem végére 12 500 dollárra emelkedett, és második évem befejezésekor 15 000-re. Ez nyilvánvalóan bizonyította, hogy a TORT elégedett a szereplésemmel. A fizetésemelés lehetővé tette, hogy elköltözzem a Keresztyén Ifjaktól, saját lakásomba, felújítsam ruhatáramat, és meghívjam vacsorázni Yetta Apatoffot; e vacsorához egy üveg francia bor is tartozott. Ő azonban mindazonáltal nem hívott meg viszonzásképp az ölébe.

Persze nem volt minden fenéig tejfől. Természetesen elkövettem hibákat. Nem is annyira hibákat; inkább csak hiányzott belőlem az előrelátás az események menetét illetőleg. Például megbíztak: menjek el egy állítólag barátságos tanúért egy személyi adósság ügyében, és biztosítsam megjelenését a bírósági teremben a megfelelő időpontra. Amikor beállítottam bronxi lakásába, az illető egyszerűen megtagadta, hogy velem jöjjön.

Faragatlan, erőszakos személyiség volt, pecsétes atlétatrikót viselt, és lucskos szivart szopogatott.

– De hát jönnie kell – mondtam.

– Kell? – horkant fel. – Olyan nálam nincs, hogy kell.

– Hiszen megígérte – könyörögtem kétségbeesetten.

– Meggondoltam magam – vetette oda.

– Ragaszkodom hozzá, hogy velem jöjjön – mondtam. Attól tartok, a hangom enyhén élessé vált.

– Ragaszkodik? – nevetett egy szívből jövőt. – És mit fog csinálni? Kiráncigál innen, maga kis szaros?

Jelentem kellett kudarcomat az ügygel foglalkozó TORT-ügyvédnek. Szerencsére, sztoikusán fogadta eredménytelenségemet, a tanú vallomása nem volt döntő fontosságú, idézést nem küldtek ki, és az incidens hamarosan feledésbe merült. De nem énbennem; ott tovább sajtott.

A következő alkalommal előre fölkészültem, és minden lehetőt megtudtam a potenciális tanúról, sőt követtem őt néhány napig, és feljegyzéseket készítettem: mikor mit csinál.

Mint ahogyan számítottam rá, ez is azt mondta, hogy meggondolta magát, és nem hajlandó tanúskodni.

– Kérem, gondolja meg újra magát – mondtam. – Igazán nem szívesen tájékoztatnám a kedves feleségét arról, hol töltött három órát tegnap délután.

Már vette is a kabátját.

De azért ő is ezt mondta: – Maga kis szaros!

Így hát beletanultam, hogyan birkózzam meg azokkal a ritka feladatokkal, amelyeknél a testi formátum hiánya nehezítette a munkámat. Természetesen nem voltam működési

engedéllyel rendelkező nyomozó, és semmi vágyat nem éreztem rá, hogy fegyverviselési engedélyt kérjek. Úgy véltem, munkám minden követelményének meg tudok felelni erőszak alkalmazása nélkül is.

Ez az első két főnyomozói évem a Tabatchnik, Orsini, Reilly és Teitelbaum cégnél mégis gördülékenyen zajlott. Rájöttem, sok igazság van abban, amit Roscoe Dollworth közvetlenül nyugalomba vonulása előtt kiabált nekem. Az emberek csakugyan hazudnak, és gyakran semmi egyéb okuk nincs erre, mint az, hogy az igazságot olyan értéknek érzik, amelyet ellenszolgáltatás nélkül nem kell feltárni egy idegennek. Az emberek csakugyan megpróbálták átverni, és hamarosan megtanultam fölismerni ennek a jeleit: egyenes, nyílt, rezzenéstelen tekintet és folyékony, gyanúsán sebes beszéd.

Azt is megtanultam, hogy ne kerüljek mélyebb személyes kapcsolatba azokkal, akikkel dolgom akad; udvarias, együttérző, visszafogott modort alkalmaztam. És azt is megtanultam, hogy a nyomozó munkája végtelen türelmet követel, csaknem szörszálhasogató figyelmet a részletek iránt, szívósságot és azt a képességet, hogy az ember képes legyen hosszú, unalmas időszakok elviselésére.

Ha valamit sajnáltam, hát ezt: soha nem alakultak úgy a körülmények, hogy önálló nyomozást, nagy jelentőségű igazság felderítését igényelték volna. Úgy éreztem, bebizonyítottam a képességemet arra, hogy ellássak rutinfeladatokat, amelyek nagy része csak néhány telefonhívást igényel, levelezést, vagy egyszerű tudakozódást, de különösebb deduktív készséget nemigen. Most már merészebb kihívásokra vágytam.

A lehetőség, hogy beleváló voltomat bebizonyítsam, a TORT-nál töltött hetedik évemben érkezett el.

2.

Reggelente fél kilenc körül érkeztem az irodámba, vajas pirított zsemlével meg egy kanna feketekávéval. Szerettem korán bemenni, hogy megszervezzem aznapi munkáimat még mielőtt a telefon csöngeni kezd. Február hatodikán, kedden reggel följegyzést találtam íróasztali mappámon Leopold Tabatchniktól: „Ma délelőtt tízre várom az irodámban, Febr. 6. L. T.”

Elhalasztottam egy házon kívüli tudakozódást, amelyet aznap délelőttre terveztem, és tíz perccel tíz előtt bementem a mellékhelyiségbe, ellenőrizni, rendesen fésülködtem-e meg, középen áll-e a nyakkendőm csomója és tiszta-e a körmöm. Még a cipőmet is megdörgöltem egy papírtörlővel.

A vezető cégtársak magánirodái a második, harmadik és negyedik emelet legnagyobb, hátsó helyiségeit foglalták el, egymás fölött. Teitelbaum volt a másodikon, Orsini a harmadikon, Tabatchnik a negyediken. Mr. Tabatchnik titkárnője a folyosón ült, íróasztala mögött. Thelma Potts volt a neve, hatvan körüli vénkisasszony, fiatalos arccal és tejszínhab hajjal. Magas nyakú blúzokat hordott, a gallérjukon kámea-brossal. Tanácsokat osztogatott, apróbb kölcsönöket folyósított, és soha nem felejtkezett el születésnapokról vagy évfordulókról. Íróasztalának legalsó fiókja tele volt fejfájáscsillapítókkal, gyomorégés elleni szerekkel, nyugtatókkal, ragtapasszal, köhögés elleni szirupokkal, meghűlésre jó kapszulákkal, miegyébbel, amelyek szükség esetén mindenki rendelkezésére álltak. Kis papírpoharat tartott a gyógyszerek közt, és az embernek hébe-korba illett némi aprópénzt beledobni a gyógyszertár fenntartására.

– Jó reggelt, Miss Potts – köszöntöttem.

– Jó reggelt, Mr. Bigg – szólt. Rápillantott a mellényére tűzött órára. – Három perccel hamarabb jött.

– Tudom – mondtam. – Ezt magával akartam eltölteni.

– Jaj, maga csibész.

– Azt hittem, talál majd nekem feleséget, Miss Potts – mondtam búbanatosan.

– Mikor ígértem effélet? – pislogott. – Biztos vagyok benne, maga képes egyedül is találni magának egy helyes lányt.

– Eddig még nem volt szerencsém – mondtam. – Bemehetek?

Újra megnézte az óráját.

– Harminc másodperc – mondta határozottan.

Sóhajtottam. Némán váraoztunk. Miss Potts az órájára meredt.

– Most! – kiáltotta, akár egy versenybíró a startoló futónak.

Megkopogtattam a nehéz ajtót, kinyitottam, beléptem, és becsuktam magam mögött.

Itt jogi könyvek helyett tropikus halakkal teli akváriumok szegélyezték a falakat. Mindenféle méretű és formájú tartályok, hátulról megvilágítva. Légvezetékekből buborékok szálltak fel állandóan. A szoba levegője nyomasztóan meleg és párás volt. Akadtak itt guppik, csikóhalak, tengeri angyalok és zebrák, rózsaszín kisasszonyhalak, angolnák, tűzhalak, kardhalak és egyéb vízi szörnyek.

Csillogó látványt nyújtottak a hátulról világított tartályokban, amint cikáznak, buborékokat fújnak, érintik az üvegfalat, s fel-feljönnek a felszínre köpni egyet.

Amikor megismertem Mr. Tabatchnikot, megkérdezte, érdekelnék-e a trópusi halak. Megvallottam, hogy nem.

– Hm, hm – szólt akkor. – Így tehát fogalma sincs, mennyi vigaszt lehet meríteni uszonyos barátaink néma társaságából.

Ezt félórás séta követte egyik akváriumtól a másikig a szobában, melynek során Tabatchnik elmagyarázta a halak latin nevét, életmódját, hajlamait, táplálkozási szokásait,

nemi életét és uszonyos barátaink gonoszságait. Legtöbbjük állítólag felfalja az utódait. Mint később megtudtam, az előadást minden új alkalmazottnak végig kellett hallgatnia. Hál' istennek, csupán egyszer, sosem ismétlődött.

A kecskelábú asztal mögötti bőr forgószerékben ülő férfi hetvenesnek látszott. Nagy, szögletes, nyaktalan törzsén súlyos fej ült, oly mereven, hogy az ember azt hihette, zakója vállában benne maradt a vállfa.

Széles kezén lapátujjak, bőrét szarusodás színezte el. Karja aránytalanul hosszúnak tűnt, és mivel húzta a lábát, megdöntött vállal és előrehajtott fejjel járt, húsos vonásain vad, mogorva kifejezéssel, az ügyvédbojtárok meg a tisztviselők „King-Kong” néven emlegették. Nagyon halkan persze.

De arcában nem volt semmi majomszerű. Ha egyáltalában valamire, hát egy fáradt vérebre emlékeztettek a vonásai, csupa gyűrődés és ránc, lebernyeg és toka, előretolt, nedves, gumiszerű ajkakkal, szeme pedig olyan könnyes, hogy mindig úgy látszott, a sírás határán áll. Rendes arckifejezése búbanatos aggodalmat sugárzott, és pörös ügyvéd korában ezzel állítólag gyakran sikerült elnyernie az esküdtek együttérzését.

– Jó reggelt, Mr. Tabatchnik – mondtam derűsen.

Alattvalónak járó, uralkodói biccentést vetett felém, és egy klubfotelra mutatott az asztala mellett.

– Sol Kipper – mondta. Hangja stentori volt, dörgő, pompás orgánus. Sajnáltam, hogy még soha nem lehettem ott a bíróságon, és nem hallhattam, amint összefoglaló beszédét mondja.

– Tessék, uram? – kérdeztem.

– Sol Kipper – ismételte. – Solomon Kipper, hogy pontos legyek. Nem mond magának semmit ez a név?

Kétségbeesetten törtem a fejem. Nem olyan név ez, amelyet könnyű lenne elfelejteni. Aztán beugrott...

– Emlékszem – mondtam. – Solomon Kipper, Öngyilkosság, úgy két héttel ezelőtt. East Side-i családi házának legfelső emeletéről. Kis hír volt a Timesban.

– Igen – mondta, és bőrlebernyegei szomorúan lebegtek. – Kis hír a Timesban. Szeretném, ha tudná, fiatalember, hogy Sol Kipper ötvenöt éve személyes jó barátom, és negyven éve a cég köztisztelőben álló ügyfele.

Erre nem lehetett megfelelőképp válaszolni.

– Mi fogjuk lefolytatni az örökösödési eljárást. – folytatta Mr. Tabatchnik. – Sol Kipper gazdag ember volt. Nem *nagyon* gazdag, de gazdag. Tiszta ügy. Nem láttam előre semmiféle problémát. Elhallgatott, előrehajolt, és megnyomott egy gombot az asztalon levő házi telefonon.

– Miss Potts – mondta –, lenne szíves bejönni? Hozza be a jegyzeteit arról a telefonbeszélgetésről, amelyet tegnap késő délután folytattam azzal az idegennel.

Újra hátradőlt. Vártunk. Thelma Potts halkan belépett, egy spirálfűzésű gyorsíróblokkal. Mr. Tabatchnik nem kérte meg, hogy üljön le.

– Néhanap – mondta oktató hangon – helyesnek tartom, ha bizonyos telefonbeszélgetések alkalmával megkérem Miss Pottst, hogy hallgasson bele, és készítsen jegyzeteket. Nagyon helyes, Miss Potts, elkezdheti...

Thelma átlapozott néhány oldalt, és elkezdte, élőszóba áttenni gyorsírását, keret nélküli szemüvegén át nézett, és határozott, pontosan artikulált hangon ezt hadarta:

– Ez év február ötödikén, hétfőn délután négy óra negyvenhat perckor telefonhívás érkezett a földszinti telefonközponton keresztül. Egy férfihang kérte, hogy azzal az ügyvéddel beszélhessen, aki a Kipper-hagyaték ügyét intézi. A hívást hozzám kapcsolták. A férfi megismételte kérését. Megkérdeztem, konkrétan mit óhajt, de azt mondta, ezt csak az illetékes ügyvéddel közli. Amint ez ilyen ügyeknél szokásos, javasoltam, írjon levelet, amelyben

meghallgatást kér, és részletesen ismerteti érdekltségét az ügyel kapcsolatban. Ezt nem óhajtja, mondta, és kijelentette, hogy ha az ügyvéd nem hajlandó beszélni vele, később nagyon meg fogja bánni. Ezek voltak a pontos szavai: „Később megbánja majd.” Ekkor megkértem, legyen szíves tartani a vonalat. Tudomásul vette. Félretettem a hallgatót, és a házitelefonon beszóltam Mr. Tabatchniknak, elmagyaráztam, miről van szó. Beleegyezett, hogy beszél a hívóval, de megkért, hogy maradjak a vonalban, és készítsek jegyzeteket.

Közbevágtam.

– Az a férfihang a telefonban, Miss Potts – szóltam –, fiatal? Öreg?

Néhány pillanatig rám bámult.

– Középkorú – mondta, és folytatta jegyzetei olvasását.

– Mr. Tabatchnik a hívás oka felől érdeklődött. A férfi megkérdezte, ő intézi-e a Kipper-hagyatékot. Mr. Tabatchnik igennel válaszolt. A férfi ekkor azt mondta, értékes információ van a birtokában, amely érinti a Kipper-hagyatékot. Mr. Tabatchnik az információ természete felől érdeklődött. A hívó nem volt hajlandó közölni. Mr. Tabatchnik azt mondta, feltételezi, hogy az információ eszerint valamilyen árért kapható meg. A hívó azt felelte, hogy erről van szó. Pontos szavai ezek voltak: „Jó gombot nyom, kisapám!” Mr. Tabatchnik erre azt javasolta, hogy a hívó jöjjön el hozzá az irodájába, négyszemközti beszélgetésre. A férfi ezt visszautasította, semmi kedve, úgymond, hogy információját titokban szalagra vegyék. De azt mondta, találkozna Mr. Tabatchnikkal vagy megbízottjával egy általa, a hívó által kiválasztott helyen. Mr. Tabatchnik a nevét kérdezte. A hívó azt felelte, „Marty” elegendő lesz. Mr. Tabatchnik a címét kérdezte, Marty nem volt hajlandó megmondani. Mr. Tabatchnik erre azt mondta, át kell valamelyest gondolnia a dolgot, de felveszi majd a kapcsolatot Martyval, ha ő vagy megbízottja találkozni óhajt vele. Marty megadott egy számot, de a hívásnak, mondta, huszonnégy órán belül kell jönnie. Ha Marty február hatodika, kedd délután öt óráig nem hallana Mr. Tabatchnikról, arra következtet majd, hogy Mr. Tabatchnikot nem érdekli az ő, idézem: a Kipper-hagyatékra vonatkozó, nagy értékű információja, idézet vége, és szabadnak érzi magát, hogy más lehetséges vevővel lépjen kapcsolatba. Ezután a beszélgetés véget ért.

Miss Potts lecsattintotta gyorsírótümbjét, és fölnézett.

– Egyéb óhaja, Mr. Tabatchnik? – kérdezte.

A főnök felemelte súlyos fejét: – Nincs, köszönöm.

A titkárnő kilibeggett a szobából, és halkán becsukta maga mögött az ajtót.

Mr. Tabatchnik komoran meredt rám.

– Nos? – kérdezte. – Mit gondol?

– Lehetetlen megállapítani, uram – vontam meg a vállam. – Kevés ahhoz, hogy kiinduljunk belőle. Lehet zsarolási kísérlet, uzsorakísérlet, de lehet az is, hogy egy ócska kis svindler megpróbál egy gyors húzással néhány dollárt szerezni.

– Gondolja, hogy tárgyaljak ezzel az emberrel, és állapodjam meg egy találkozóban?

– Nem, uram – mondtam. – Úgy vélem, inkább én. Azt mondta: ön vagy a megbízottja.

– Nem tetszik ez nekem – mondta mérgesen Leopold Tabatchnik.

– Nekem se tetszik, uram – mondtam. – De bölcs dolognak tartom találkozni vele, és megtudni, mi az az általa értékesnek tartott információ.

– Hm... hát... igen... – dobolt vaskos ujjával az íróasztal lapján Tabatchnik.

Azután egy hosszú pillanatig csendben volt, és az a különös benyomásom támadt, hogy tud valamit, vagy sejt valamit, amit nem mond el nekem, és vívódik önmagában, hogy feltárja-e vagy sem. Végül is úgy döntött: nem.

– Rendben van – mondta aztán, és lassan bólogatott súlyos fejével –, hívja fel, és beszélje meg a találkozót. Próbálja megtudni, mi az pontosan, amit el akar adni. Zsákbamacskát ne vegyen. És ne kötelezze el a céget semmilyen összegre, se kicsire, se nagyra.

– Természetesen nem, uram.

– Tájékoztassa őt, hogy a feltételeit közvetíti nekem.

- Igen, uram.
- Tájékoztassa, hogy csak én vagyok fölhatalmazva ilyen körülmények közt kifizetést eszközölni.
- Értettem, uram.
- És igyekezzék megszerezni a teljes nevét és címét.
- Igen, uram – nyomtam el egy sóhajt. Néha még mindig úgy kezeltek, mint egy kézbesítőfiút.

3.

Amikor kijöttem Mr. Tabatchnik halakkal körülvevett szentélyéből, megálltam Thelma Potts íróasztalánál, hogy megkapjam a titokzatos Marty telefonszámát, majd lefelé tartottam a fölépcsőn.

Mr. Romeo Orsini a harmadik emeleti lépcsőfordulónál tartott udvart éppen, munkatársaival, főleg nőneműekkel körülvéve. Hatvanas évei közepén járt, magas, tartása egyenes, haja erős szálú, csodálatosan fodrászolt, hófehér. Életkorának egyharmadához illő élenkséggel és kecsességgel tartotta magát; rózsaszínű arcbőre, sötét, csillogó szeme, virgonc jó egészsége, aprólékos ápoltsága és önelégültsége révén tökéletes film- vagy televízióüggyvéd benyomását keltette.

Mr. Romeo Orsini a válóperekre szakosodott, és rendkívül sikeres volt abban, hogy kliensei legvérmesebb reményeit messze túlszárnyaló tartásdíjat és gyerektartási összeget tudott kivívni. Azt is beszélték róla, hogy gyakran ő volt az első, aki a frissen elvált asszonyt megvigasztalta.

Azt reméltem, hogy észrevétlenül átcsúszhatok a csoporton a lépcsőfordulónál, de keze kinyúlt a körből, és megragadta a karom.

– Josh! – kiáltotta vígan. – Épp magával akartam találkozni!

Közel húzott magához, és ismét megcsapott kölnijének szaga.

– Hallottam egy viccet, azt hiszem, tetszeni fog magának – mondta, és kópésan rám vigyorgott.

Összerándult a szívem. Minden vicc, amelyet elmesélt nekem, kicsi emberekről szólt.

– Volt egyszer egy törpe – kezdte, és körülnézett beosztottjai körén. Már készítették is elő az arcukat, hogy nevetésbe törjenek ki, néhányuk már mosolygott is. – Elvette feleségül a legkövérebb nőt a cirkuszban – folytatta Orsini.

Hatásszünetet tartott. Tudtam, mi következik.

– A barátai vették rá, és tették rá! – fejezte be, munkatársai bruhaházásától, kuncogásától, hahotázásától és térdcsapkodásától kísérve. Szégyenkezésemre én is együtt nevettem velük, majd kiszabadultam, hogy folytassam utam lefelé, és átkoztam magam.

A földszinten a tüskés Hamish Hooterba, az irodavezetőbe futottam bele.

– Ide jöjjön, Bigg – szólt.

Hooter így kezdett minden beszélgetést: „Ide jöjjön.” Kedvem lett volna rá, hogy fölnyúljak és orrba vágjam.

– Mi van, Hooter? – kérdeztem lemondólag.

– Mi ez a saját titkárnő dolog? – kérdezte, és egy papírlapot lóbált meg az arcom előtt. Megismertem, ez volt az a följegyzés, amelyet előző héten küldtem.

– Minden ki van fejtve benne – mondtam. – Mindmostanáig magam gépelem a levelezésemet, de a rám szakadó munka kezd túl nagy lenni. Nem kérhetem meg a titkárnőket és gépírókat, hogy segítsenek; mindegyiküknek megvan a maga dolga.

– Dollworthnak nem kellett titkárnő – szólt megvetőleg.

– Dollworth hírhedten gyenge nyilvántartást vezetett – mondtam. – Ő maga is beismerte. Ebből kifolyólag nincs meg az általa vezetett nyomozások története, nincs másolat az általa írt levelekről, se feljegyzéseink telefonbeszélgetéseiről. Az ilyen dokumentumok létfontosságúak lehetnek, ha az ügyet fellebbezés esetén vagy bármely más okból újra előveszik. Valóban komplett dokumentációt kell fölfektetnem, és napra készen tartanom.

– Alig hiszem, hogy annyi dolga lenne, amitől nem győzné ezt egyedül – mondta gonoszkodva. – Úgy látom, arra bőven jut ideje, hogy Yetta Apatoff körül legyeskedjék.

Rábámultam. Csakugyan rémséges alak volt. Sőt mi több, rémséges alaknak is látszott.

Átlagos testalkatú ember volt, de olyan rossz testtartással (meggörbült váll, hajlott hát, előrenyomott pocak), hogy alacsonyabbnak tűnt. Arcbőre rendkívül sápadt volt, szeme apró, vizes, távolülő. Száját csücsörítette, orra pedig, akár egy sajt szelet. Szénfekete, kissé zsíros haja volt, és örömmel vettem észre, hogy hátul kopaszodik. Oldalra fésülte sima fürtjeit, így próbálta elfedni a tonzúrát.

Hangja magas volt és éles, valahol a vinnyogás és a sipítás közt. Szokása volt még, hogy minden mondat után megszívja a fogát, mintha egy zellerrost akadt volna bele, amelytől nem tud megszabadulni. Mi volt még, nézzük csak... Ó, igen, Yetta Apatoffra vetette a szemét (égő, gyöngyöző szemét), és ez épp elég volt ahhoz, hogy, ami engem illet, elátkozzam. Tudtam, hogy időnként együtt ebédelnek, és csak arra következtethettem, hogy a hölgy pusztán szívességből tartott velem, ahogy az ember mogyorót vet oda az állatkertben egy különösen visszataszító, piros fenekű orangutánnak.

– Tehát úgy értelmezem, hogy nem kapok titkárnőt – mondtam.

– Helyesen értelmezi – szívta meg zajosan metszőfogait.

Undorral néztem rá. De ha nem tudtam volna túljárni ennek a vadállatnak az eszén, akár le is tehettem volna a lantot. Sarkon fordultam, bevonultam az irodámba, és becsaptam az ajtót.

Elsőül is föltárcsáztam Marty számát. Vártam, míg tízszer kicsöng, de nem vették föl. Így hát magamhoz vettem jegyzetfüzetemet, stopperórámat és kabátomat, és nekivágtam egy rutinyomozásnak.

Yetta Apatoff az íróasztalánál ült, de egy idősebb házaspárral volt elfoglalva, erős német akcentusú angolsággal próbáltak valamit magyarázni neki. Yetta felém billegettette ujjacskáit, amint elmentem előtte. Visszabillegtem a magaméit.

Délelőttöttem annak megállapításával töltöttem, hogy egy ifjú ügyfelünk nem rabolhatott ki egy fényképezőgépboltot a Nyolcadik sugárút és a Negyvenedik utca sarkán levő Port Authority buszpályaudvaron, déli 12 óra hat perckor, és onnan nem közlekedhetett a tizenkilenc sarokra levő elektronikai kiállításig a Coliseumba, a Columbus körtér és Nyolcadik sugárút kereszteződéséig, ahol 12 óra 14 perckor látták.

Háromszor utaztam a buszpályaudvarról a Coliseumig taxival, háromszor földalattival, háromszor busszal (mindegyik útról taxival mentem vissza). Stopperórával mértem tizedmásodpercre az észak felé vezető út időtartamát, és nagyon gondos jegyzeteket készítettem.

Délután fél három körül fejeztem be az időméréseket. Bekaptam egy hamburgert, és föltárcsáztam egy utcai telefonfülkéből Marty számát. Még mindig semmi válasz. Kezdem kicsit begyulladni. Marty azt mondta, a határidő délután öt óra.

Yetta Apatoff épp telefonált, amikor körülbelül három óra húszkor beléptem a TORT épületébe. Fölmosolygott rám (isten tartsa meg ezt a mosolyt!), és még mindig a telefonba beszélve, átadott nekem egy kis papírszeletet. Újabb feljegyzés. Ez Mr. Teitelbaum titkárnőjétől származott. Föl kell hívjam, mihelyt megjövök.

Bementem a szobámba, levettem a kabátom, és Marty számát tárcsáztam. Még mindig nem vették fel. Ekkor felhívtam Ada Mondorát, Teitelbaum titkárnőjét. Azt mondta, a főnöke a lehető legsürgősebben beszélni akar velem, de e percben egy ügyfél van nála; átszól nekem, mihelyt Teitelbaum szabad lesz.

Ekkor levettem a zakómat, leültem az írógéphez, és elkezdtem lekopogni jelentésemet az időmérésekről.

Első emeleti irodám csaknem olyan szűk volt, mint egy seprűtartó szekrény. Egy L alakú íróasztal számára volt hely benne, rövidebb oldalán az írógéppel. Fém forgószelek. Másik fém forgószelek a látogatóknak. Fém iratszekrény. Papírkosár, ruhafogas, kis fém könyvespolc. Ez minden. Amikor hajdan Roscoe Dollworth a maga robbanásra kész terjedelmével helyet foglalt itt, csaknem szétvetette ezt az egérlyukat. Énkörülöttem valamivel több tér maradt, de a szoba még mindig szűknek és nyomasztónak tűnt. Ablak sehol. Ha sikerült volna titkárnőt

kapnom, következő feladatomban az lett volna, hogy nagyobb helyiségre tegyek szert, a titkárnő elhelyezésére. Becsvágyam nem ismert határt.

Majdnem elkészültem gépelt jelentéssel, amikor Ada Mondora jelentkezett, és azt mondta: most jöhetek. Fölvettem a zakómat, bementem a mosdóba, hogy kicsinosítsam magam, azután fölmásztam a lépcsőn a második emeletre.

– Szia, Josh – dörmögte basszus hangján Ada. Ötven körül járt, és hangja olyan volt, mintha világéletében Coronast szívott volna. – Egész nap téged kerestem. Már mehetsz is befelé.

– Köszönöm, Ada.

Végigcsináltam a bevált folyamatot: egy kopogás, ajtónyitás, belépés, halk ajtócsukás magam mögött.

Ignatz Teitelbaum hét évvel volt idősebb, mint aznap, amikor fölvettem, de ezt nem lehetett észrevenni. Nyilvánvalóan elért egy plafont, egy bizonyos számú évet (hetven? hetvenöt?), és attól kezdve egyszerűen nem öregedett tovább. Amikor sírba száll majd, pontosan úgy fog kinézni, mint azon a napon; ugyanaz a kiszáradt bőr, derűs, kék szem, élénk hang.

– Üljön le, fiatalember – szólt. Kiválasztottam az íróasztalához legközelebb eső klubfotelt. Az íróasztallámpa fénye rám esett, de az ő arca sötétben maradt.

– Van egy ügyfelünk – mondta hirtelen –, Yale Stonehouse. Yale Stonehouse professzor. Igen pörös hajlamú ember. Ismeri ezt a kifejezést?

Bölcsen mormoltam valamit.

– Nos – szólt –, Stonehouse professzor minden lehető alkalommal és okkal vagy anélkül pört szokott indítani. Bepörölt vízvezeték-szerelőket és villanyszerelőket, akik a házában javításokat végeztek. Beperelte a háziurát. Beperelt áruházakat. Beperelt taxisofőröket és az őket alkalmazó vállalatokat. Bepörölt újságokat, magazinokat, gyárosokat, hotelokat, a busztársaságot, a telefontársaságot, a Consolidated Edisont, New York városát, az amerikai cserkészszövetséget, a Tootsie Rolls készítőit és azt a szerencsétlent, aki véletlenül meglökte az utcán. Egy alkalommal Stonehouse professzor bepörölte az Amerikai Egyesült Államokat.

– És nyert valaha? – kérdeztem.

– Ritkán – mondta fagyos mosollyal Mr. Teitelbaum. – És amikor nyert, az elismert kár összege soha nem fedezte a per költségeit. Emlékszem egy esetre, amikor a bíróság egy centet ítelt meg neki. De Stonehouse professzort ez nem zavarta, legalábbis ezt mondta. Ragaszkodott hozzá, hogy az elv számít. – Mr. Teitelbaum egy mély sóhaj erejéig elhallgatott. – Nem vagyok bizonyos benne, hogy Stonehouse professzor teljesen normális volt. Az biztos, hogy különc volt.

– *Volt?* – ismételt. – Már nem az ügyfelünk ez az úriember? Vagy elhunyt netán?

Mr. Teitelbaum elengedte füle mellett a kérdéseimet, és folytatta:

– Mint mondtam, megpróbáltuk lebeszélni erről az indokolatlan pörösködéstről, de ő ragaszkodott hozzá. Pörei, hm, jó gyakorlatot biztosítottak a cég fiatalabb, újabb tagjainak. A pörökön kívül mi intéztük Stonehouse professzor azon befektetéseinek jogi oldalát, amelyeket ingatlanokba és más tulajdonokba eszközölt. Hogy úgy mondjam, jómódú ember volt. Hogy pontosan mennyire volt tehetős, azt nem volt módomban tudni, mert a végrendeletét nem mi készítettük, és általános befektetéseiben, ingatlanügyleteiben sem játszottunk semmi szerepet. Amikor megkérdeztem, végrendelkezett-e javairól, ellenséges hangon azt válaszolta, hogy gondja volt rá. Úgy reagált a kérdésemre, hogy soha többé nem feszegettem a dolgot. Föltételeztem, hogy más ügyvéddel készítette el a végrendeletét, ami nem szokatlan.

Aztán elhallgatott. És én is hallgattam, törtem a fejem, mire akar kilyukadni.

Ignatz Teitelbaum összefűzte a ráncos kis ujjait az íróasztal lapján. Letekintett rájuk, és egyenként megemelgette őket. Meglepettnek látszott, hogy még mozognak. Kezére bámulva, halk, álmodozó hangon folytatta.

– Tegnap fölkeresett Stonehouse professzor felesége. Arról tájékoztatott, hogy férje egyik este, vacsora után, egyszerűen elment sétálni a lakásukról, anélkül hogy megmondta volna, hová megy, és soha többé nem tért vissza. Mind ez ideig.

– Hagyott valami levelet, uram? Vitt magával valami ruhát? Leemelt-e nagyobb összeget a bankszámlájáról? Nem is célzott arra, hogy el akar távozni?

Mr. Teitelbaum lassan emelte fel a fejét, hogy rám tekintsen.

– Ugyanezeket a kérdéseket tettem föl Mrs. Stonehouse-nak. Nemleges válaszokat adott.

– Gondolom, Mrs. Stonehouse elment a rendőrségre?

– Természetesen. A rendőrség utánanézett kórházakban, a hullaházban, a baleseti jelentések közt, minden ilyenkor szokásos dolgot elvégeztek. Stonehouse már nyugalomba vonult, de időnként meghívták vendég előadónak. A tizenhetedik századi brit tengerészet története volt a szakterülete. Hónapok óta nem látta, és nem hallott felőle senki az egyetemen. A New York-i rendőrség felvette az eltűnt személyek listájára. Van némi, hm, kapcsolat a rendőrségnél, és módomban volt beszélni a nyomozást vezető rendőrtiszttel. Neki az a véleménye, hogy a professzor a maga szabad akaratából tűnt el, és végül a saját elhatározásából kerül majd elő.

– A nyomozó rendőrtiszt valami bizonyítékra alapozza a feltételezését, uram?

– Ezt nem tudtam megállapítani. A rendőrtiszt nyilván a tapasztalatára, valamint az eltűnt személyek viselkedésének elemzése szerinti esélyekre épít.

– Tud-e róla, uram, utánanézett-e a nyomozó rendőrtiszt repülőtéren, buszpályaudvarokon, vasúti pályaudvarokon?

– Igen, utánanézett. Semmi nyoma annak, hogy a professzor nevére helyfoglalás történt volna. De ez aligha perdöntő. Lehet helyet foglalni más néven, s gyakran vesznek jegyet készpénzért, mindenféle helyfoglalás nélkül is, mint ahogy ezt nyilván ön is tudja.

– Igen, uram.

– De a nyomozó rendőrtiszt megmutatta a professzor fényképét is a repülőtéren, autóbuszpályaudvari és vasúti pályaudvari alkalmazottaknak. Semmi eredmény.

– Volt a professzornak kocsija, uram?

– Volt. Az eltűnése utáni napon még mindig a garázsban állt.

Vettem egy mély lélegzetet: – Nos, uram, ez megfelelő eljárásnak látszik. Tud-e Mrs. Stonehouse valamiféle okkal szolgálni férje távollétére?

Mr. Teitelbaum szórakozott kézmozdulatot tett.

– Úgy hiszi, a professzor sétálni ment, s talán megbotlott és elesett, vagy olyan baleset érte, amely emlékezetvesztést okozott, és most is a városban kószál, de nem tudja magáról, hogy kicsoda.

– Hmm. Lehetséges, uram, de nem valószínű.

– Nem – mondta –, nem valószínű.

– Mennyi idős volt... mennyi idős Stonehouse professzor?

– Hetvenkettő.

– És Mrs. Stonehouse?

– Úgy erős ötvenesnek taksálnám. Talán hatvan. A gyerekeik, egy fiatal lány és egy fiatal fiú, harmincegy, illetve huszonnyolc éves. Stonehouse-ék viszonylag későn házasodtak össze.

– A gyerekeik házasok, uram?

– Nem.

Ekkor ismét némán ültünk. Töprengtem azon, amit hallottam. Nem volt semmi elképzelésem. A professzor eltűnése egyszerűen megmagyarázhatatlan volt.

– Kérdezhetek valamit, uram? – kérdeztem aztán.

Ignatz Teitelbaum súlyosan bólintott.

– Mi a mi érdekeltségünk a professzor eltűnésében, uram?

– Mrs. Ula Stonehouse meg akar tartani bennünket jogi tanácsadónak – mondta színtelen hangon. – A problémája háromrétű. Először: szeretné, ha fölvennék egy magánnyomozót, hogy tovább kutasson a férje eltűnése ügyében. Azt hiszem, sikerült meggyőzőnöm őt arról, hogy ez haszontalan pénzkidobás lenne. Nem tudom elképzelni, mit tehetne egy magánnyomozó, amit az Eltűnt Személyek Ügyosztályának rendőrtisztjei ne tettek volna már meg. Egyetért?

– Igen, uram. Nekem is úgy tűnik, hogy a rendőrség alapos munkát végzett.

– Pontosan így van. Mindazonáltal nem sikerült teljesen meggyőzőnöm erről Mrs. Stonehouse-t, így hát biztosítottam őt arról, hogy saját nyomozási ügyosztályunk teljesen kivizsgálja férje eltűnésének ügyét.

Négy évvel ezelőtt kézbesítőfiú voltam, most meg ügyosztály vagyok. Ez ám a siker!

– Mrs. Stonehouse második problémája - folytatta Mr. Teitelbaum – anyagi természetű. Férjének minden vagyontárgya, a csekkszámláját és takarékbetétjét is beleértve, a saját nevéen van. Így hát Mrs. Stonehouse-nak, saját vagyon nélkül, ööö, fölkapik az álla.

– Magam is úgy hiszem, uram, ha a férje egy hónapja elment.

– Igen. Kutatást végeztem: mi az eltűnt személyek vagyonának jogi helyzete jelenleg. Azt hiszem, folyamodhatom a bírósághoz, hogy engedélyezze a családnak járadék juttatását a megélhetési költségekre addig is, amíg a hölgy eltűnt férjét törvényesen nem nyilvánítják holttnak, ha ugyan valaha is holttnak fogják nyilvánítani.

– És ha fogják, uram – mondtam –, úgy értem, ha valamikor a jövőben holtta nyilvánítják, kinek jut a pénz? Hogyan oszlik meg a hagyaték?

– A harmadik probléma – mondta Mr. Teitelbaum komoran – az, hogy Mrs. Stonehouse nem találja a férje végrendeletét. Úgy látszik, nincs meg.

4.

Abban a pillanatban, amint visszaértem a szobámba, újra hívtam Martyt. Még mindig nem vették fel. Akkor már öt perc híján fél öt volt. Befejeztem jelentésem az időmérésekről, átolvastam, betettem az eredetét a „Kiskosaramba, a másolatot a magam iratszekrényébe. Azután két új dossziét nyitottam, s rájuk írtam: „Kipper”, illetve „Stonehouse”. E pillanatban az utóbbiba nem volt mit beletennem, az előbbibe is csak Marty telefonszámát.

Pihentem néhány pillanatig, fölraktam lábam az íróasztalra, és végiggondoltam az iménti beszélgetést Teitelbaummal.

Teitelbaum mindössze azt kívánta tőlem, hogy találkozzam és beszélgessek el a Stonehouse családdal és személyzetével; a professzor eltűnésével kapcsolatban tegyek föl nekik annyi kérdést, amennyit a tárgyhoz tartozónak vélek, és általában, hogy szimatoljak körül, és próbáljak valami értelmes következtetésre jutni afelől, mi is történt.

– Maga nagyon ügyes fiatalember – mondotta volt Teitelbaum. – Talán rálel valami olyan megközelítésre vagy szempontra, amit a rendőrség figyelmen kívül hagyott.

Teitelbaum azt akarta: mire ő vagy a kijelölt TORT-ügyvéd a bírósághoz fordul, hogy járadék kiutalását kérje az eltűnt férfi vagyonából a Stonehouse családnak, addigra biztosíthassa már a törvényszéket afelől, hogy minden lehetséges erőfeszítés megtörtént a professzor felkutatására.

– Már prezentálhatjuk a New York-i rendőrség eredménytelen erőfeszítéseit – emlékeztetett. – Ezenkívül szeretnék rámutatni, hogy Mrs. Stonehouse személyesen is kísérletet tett, jogi képviselőjén, azaz mirajtunk keresztül, hogy megtalálja a férjét. Szeretném, ha maga gondos feljegyzéseket készítené arról, hány munkaórát tölt el ezzel a nyomozással. Minél többet, annál jobb; természetesen anélkül, hogy felelősségünket semmibe vennénk. Ezenkívül azt tervezem, hogy hirdetéseket helyezek el a helyi lapokban, és jutalmat ajánlok fel bennük a Stonehouse professzor sorsával és jelenlegi hollétével kapcsolatos információkért. Még rölapokat is nyomathatunk és osztogathatunk a környékükön, némi jutalmat kínálva. Én személy szerint nem hiszem, hogy bármi is kijönne ezekből az erőfeszítésekből, de a cél az, hogy bebizonyítsuk a bíróságnak: jó szándékkal igyekeztünk föllelni az eltűnt személyt, mielőtt kérelmezzük, hogy a vagyonából lehívásokat eszközöljenek az ő engedélye nélkül.

Úgy láttam, ennek van értelme. Önbecsülésemre nem mért túl nagy csapást az a tudat, hogy nyomozásom csupán egy jogi sakkhúzás mellékszála, és nem várnak tőle nagy eredményeket.

Öt perccel öt előtt szobámból ismét tárcsáztam Marty számát. Ezúttal a harmadik csengetés után fölverték. Férfihang jelentkezett:

– Igen?

– Marty?

– Aha. Ki beszél?

– Mr. Leopold Tabatchnik nevében hívom.

– Legfőbb ideje. Épp hogy átbújt a redőny alatt.

– Egész nap hívtam magát.

– Eegen? Hát jöttem-mentem.

Vastag, csomós hang volt, tanulatlan, New York-i kiejtéssel. Hallgatott, várta, hogy én beszéljek.

– Mr. Tabatchnik azt óhajtja, hogy találkozzam magával – mondtam udvariasan. – Ahogy önnek megfelel. Hogy megvitassunk a Solomon Kipper-hagyaték szempontjából jelentős kérdéseket.

– Ezért vagyok itt – felelte nyájasan. – Én eladok, maga vásárol, így van?

– Öő, ezt kell elhatároznunk – mondtam sietve. – Mikor és hol találkozhatunk?

Pillanatnyi szünetet tartott, azután:

– Van egy csapszék a Nyugati Negyvenhatodik utcában, a Nyolcadik és Kilencedik között. Közelebb a Kilencedikhez. Úgy hívják: Bíbor Tehén. Találkozunk ott, holnap délelőtt fél tizenkettőkor. Megvan?

Gyors jegyzeteket firkáltam.

– Fölírtam – mondtam. – Hogyan ismerem meg?

– Balról az utolsó bokszban fogok ülni – mondta. Aztán mély torokhangon megkérdezte: – Egyedül jön?

– Természetesen – mondtam.

– Jó – felelte. – Csak semmi számárság. Lerakta.

Lassan, jegyzeteimre bámulva tettem le a hallgatót. Megpróbáltam elemezni, milyennek is hallatszott ez az ember. Nem fenyegetőnek – döntöttem el végül –, de nagyon magabiztosnak.

Sóhajtottam, beletettem ezt a jegyzetet a Kipper-dossziéba, és elraktam fém iratszekrényembe. Azután fölvettem a kabátom, és hazaindultam, sűrű „jó estét”-eket váltva a többi hazatartó alkalmazottal. Yetta Apatoff íróasztala üres volt; nyilvánvalóan elment már.

Szürke nap volt, nyirkos, durva színű fényel, hószag úszott párásán a levegőben. De a hideg mérséklődött valamelyest; a szél még mindig mardosott, de frissítőleg hatott, és az esti égen itt-ott kék foltok látszottak. Úgy döntöttem, hogy nem tolongok a zsúfolt buszokon, hanem gyalog megyek haza a Nyugati Huszadik utcába.

Chelsea-ben laktam, egy olyan utcában, amelyet valaha családi házak szegélyeztek. Legtöbb háznak kovácsoltvas korlátja volt a bejárat előtt, kőlépcső vezetett föl a díszes kapukhoz. Azokban, amelyeket nem beleztek még ki, márványkandallók álltak, és a magas mennyezeteket gipszstukkók díszítették.

Az én épületemben azért volt megfelelő a fűtés és a meleg víz, mert a tulajdonos benne lakott. Földszintjét az Armentrout és Pook építészeti cég foglalta el, meg a Hooshang Aboudi RT. általános kereskedelmi importőrök.

A tulajdonos és a lánya, Hermione és Cleo Hufnagel az első emeleten laktak, külön-külön lakásban. A második emeleten én laktam, meg Bramwell Shank, egy idős hajdani kompkapitány, aki tolókoksihoz láncolva élt. A legfelső emeleten Madame Zora Kadinsky lakrészei voltak, aki azt állította magáról, hogy valaha a Metropolitanben énekelt, és még most is skálázott napközben. A másik harmadik emeleti lakásban Adolph Finkel, egy cipőkiskereskedősegéd lakott.

A lakások sötétek voltak, de a mennyezetek magasak, és a kandallók működtek. Havi 350 dollárt fizettem, meg a közműszámlákat.

Ezen a bizonyos estén Bramwell Shank várt rám a második emeleti folyosón. Ölében muskotályosüveg, egy tiszta poharat már készenlétben tartott a számomra, egy félig telt pohárból pedig ő kortyolgatott. Mihelyt kinyitottam az ajtót, begördült a lakásomba, és még mielőtt a kabátomat levethettem volna, belekezdett aznapi tévéélményei felsorolásába.

Ifjúkorában erőteljes bunyós lehetett, vaskos vállal, inas karral és olyan ököllel, amely geológiai kövületnek tűnt. Még most, a tolószékbe börtönözve és italtól szétázottan is a támadni kész, rámenős verekedő benyomását keltette. Hangja megremegtette az ablakokat, minden mozdulata széles és erőszakos volt.

Kopaszága miatt egész nap kapitányi sapkáját hordta; a sapka orma alatt kocsonyás arc látszott, a rózsaszíntől a mélyvörösig. Fekete, magas nyakú pulóvereket hordott és fémgombos kapitányzakót.

Hagytam, hadd mennydörögje el, milyen műsorokat látott, és azután, amikor szünetet tartott, hogy poharainkat újratöltse, megkérdeztem, nem volna-e kedve velem enni?

– Azt terveztem, hogy sütök néhány tojást kolbásszal – mondtam. – Talán valami salátát is csinállok. És lesz egy kis sütemény. Szívesen látom, Kapitány.

– Á, nem – mondta. – Már elkészítettem a magam moslékját, és be is faltam. Honnan szerezte a süteményt? Talán Nagyerejű Katrinkától kapta?

Így hívtuk lakásadónőnket, Mrs. Hufnagelt. Igen illő becenév volt; öt láb tizenegy magas volt és legalább kisközépsúlyú.

– Igen, tőle – mondtam. – Holland almás pite, nagyon jó. Házi.

– Aha – nézett rám, és vigyorgott. – Igazán barátságos magához, mi?

– Magához talán nem az?

– Nekem nem süt süteményt. Elmegy a partyra?

– Miféle partyra?

– Szombat este. Katrinka meghívta valamennyi lakóját.

– Még nem kaptam meghívást.

– Majd kap.

– Milyen alkalomból tartják?

– Ő azt mondja, Bálint-nap. De nekem megvan a magam sejtése.

– Maga rejtvényekben beszél ma, Kapitány. Nézte, amint papírt hozok, és tüzet rakok a kandallóba.

– Nem jól csinálja – bömbölte. – Rakja halomba a gyújtóst!

– Így szoktam. Mindig beválik.

A tűz ezúttal is fellobbant. Borospohárral a kezünkben figyeltük épp, amikor gyors kopogtatás hallatszott az ajtón.

– Helló-helló! – dalolta Mme Kadinsky. – Joshy? Idehaza van?

– Ne engedje be – morogta a kapitány.

– Madame Kadinsky – mosolyogtam a hölgyre. – Örülök, hogy látom. Fáradjon be.

A művész nő megpaskolta az arcom: – Megígérte, hogy Zorának szólít, maga kis csibész. – És gyors, apró lépteivel már benn is termett a szobában. – De magának már van is társasága. Shink kapitány.

– Shank – morogta a kapitány.

– Megzavartam magukat valamiben? – kacarászott dévajul.

– Csöppet se – mondtam. – Épp iszunk egy pohár bort. Hadd kínáljam meg egy pohárral.

– Joshy – mondta –, megy a partyra szombat este?

– Nem kaptam meghívást.

Akárcsak Bramwell Shank, ő is azt felelte: – Majd kap. – Mindketten mosolyogtak.

– Mi lelte magukat?

Zora az arcomra tette a kezét, és szemét forgatta.

– Nem tudja – mondta Shank.

– Mondja el! – törtem ki.

– Nagyerejű Katrinka magára vetette a szemét Cleóval kapcsolatban – mondta a kapitány.

Ezután hamarosan elmentek, én meg kimentem a konyhába, hogy elkészítsem az omlettemet. Úgy hiszem, éreztem némi hízelgő büszkeséget; hiú vagyok, mint bárki más. Az egész dolog nevetséges, természetesen. Cleo Hufnagel kellemes, lágy szavú fiatal nőnek látszott. Egymásra szoktunk mosolyogni, és üdvözljük egymást. De ennél több elképzelhetetlen volt. Cleo legalább öt láb tíz, magas sarkú cipőben még magasabb.

De a gondolataim vissza-visszatértek a Nagy Hufnagel Összeesküvésre. Amikor kopogtatás hallatszott, nyomban tudtam, ki az. Mrs. Hufnagel jött, papírszalvétával letakart tányéért hozott.

– Mrs. Hufnagel! Micsoda meglepetés! Fáradjon be!

– Hát... csak egy pillanatra. Nem akarom zavarni magát.

– Csöppet se zavar – mondtam. – Inna egy csésze kávé?

– Nem, semmit, köszönöm – mondta. – Épp most vacsoráztunk. Hű, milyen finomat főzött Cleo! Svájci szeletet, burgonyapürével, friss zöldbabbal és olyan szafttal, amilyen jót még soha nem ettem. Maga megitta már a kávéját?

Az igazsághoz híven megmondtam, hogy még nem.

– Nos, Cleo sütötte ezeket a csokoládés szeleteket, és úgy gondoltuk, jólesne a kávéja mellé.

– Mrs. Hufnagel, maga túlságosan jó hozzám.

– Kóstolja meg – parancsolta. Engedelmesen beleharaptam egy süteménybe.

– Isteni — mondtam.

– Igen – sóhajtott. – Ez a Cleo... olyan tehetsége van a főzéshez. Csodálatos feleség lesz belőle.

– Ebben biztos vagyok – motyogtam. – Óhajtja most visszavinni a tányért? Beletehetem a süteményeket egy dobozba.

– Nem sürgős – felelte. – Visszahozhatja, amikor csak akarja. Igazság szerint a sütemény csak az egyik ok volt, amiért feljöttem. Emellett szeretném meghívni egy partyra, amelyet Cleo és én adunk szombat este.

5.

A Bíbor Tehén állott sörtől és olcsó szivartól búzlott még délelőtt fél tizenkettőkor is. A bárpultnál kuporgó férfiak borúsán néztek maguk elé italuk fölött, várták a világ végét. A bal oldali utolsó bokszban rátaláltam Martyra. Az ajtóval szemben ült, ujjait egy söröskorsó köré kulcsolta. A félhomályban negyvenöt körülinek látszott, vaskosnak, ragyás arcborrel és szintelen kis bajusszal.

Érdeklődés nélkül figyelte közeledésemet. Megálltam a bokszja előtt.

– Marty? – kérdeztem.

– Aha.

– Mr. Leopold Tabatchniktól jöttem.

– Kivillantotta a fogát: – Ki maga, a kifutófiú? Bebújtam a bokszba, szemben vele.

– Mr. Tabatchnik helyettes ügyvezetője vagyok, őt képviselem.

– Ez aranyos – mondta.

– Elmondaná, miről van szó? – kérdeztem. – Azt állította, hogy...

– Akar inni? – vágott a szavamba.

– Nem – mondtam. – Köszönöm.

– Mér nem? – kérdezte. – Uccse akartam kifizetni.

– Azt állítja, hogy valamilyen információja van a boldogult Solomon Kipper hagyatékával kapcsolatban. Így van?

– Nem azt állítom, hanem van.

– Beszámolhatna nekem, milyen természetű ez az információ?

– Ne vicceljen. Ez az, ami eladó. Söhajtottam és hátradőltem.

– Attól tartok, zsákutcába jutottunk – mondtam. – Aligha várhatja el tőlünk, hogy árajánlatot tegyünk valamire, amiről azt se tudjuk, micsoda.

Felém hajolt az asztal fölött. Igen savanyú lehelete volt. Szeme csaknem szintelennek látszott, és észrevettem, hogy bal fülének cimpája hiányzik. Tweedsapkát, zöld anorákot, barna inget és virágos, rózsaszín nyakkendőt viselt. A zubbony pecsétetes volt, őszülő borostája kiütközött, körme szegélye pedig feketéllett. Hangja még ragacsosabb volt, mint a telefonban.

– Ide figyeljen, kisfiam – mondta. – Én nem kértem, hogy tegyen árajánlatot; meg fogom mondani magának, mennyit akarok. Másodszor: nem mondom el magának, mi van a kezemben, mert akkor nincs mit eladnom. Ez érthető, nem? Annyit azért elárulhatok: amit tudok, az felborítja a bilit. Azzal, ami a kezemben van, a Kipper-végrendelet annyit se ér majd, mint a papír, amelyre írták.

– És mennyit kér ezért az információért?

– Ötvenezret – felelte kapásból. – Vagy kell, vagy nem kell.

Azt hiszem, sikerült elrejtennem a megütődésem.

– Ez igen nagy pénz – mondtam lassan.

– Áhh – felelte –, ez bagó. Mennyi az az örökség... négymillió? Ötmillió? Ötven rongyot megér megbizonyosodni róla, hogy a megfelelő személyeké lesz, nem?

– Nos... – mondtam – ezt feltétlenül Mr. Tabatchnik tudomására hozom, mihelyt visszamegyek az irodába.

– Ne fűzze az agyamat, kisfiam – mondta. – Van nekem erre a tulajdonra azonnali vevőm. Ma találkozom velük. Kiszolgálás érkezési sorrendben.

– Megkeresem önt, mihelyt Mr. Tabatchnik döntést hoz – mondtam. – Lenne szíves megadni a teljes nevét? Nem várhatja el tőlünk, hogy egy ekkora összegű kifizetést eszközöljünk valakinek, akit csak Martyként ismerünk.

Ezen elgondolkodott, hunyorgott, és orrát fintorgatta hozzá.

– Azt hiszem, ez nem árthat – mondta. – Reape a nevem. R-e-a-p-e. Marty Reape. Azon a számon megtalál, amit megadtam magának. Ma késő délután otthon leszek.

Biccentettem, és kibújtam a bokszból. – Örülök, hogy megismertem, Mr. Reape.

– Ühüm. – Semmi szándékot nem mutatott, hogy velem együtt akar távozni. Ez nyilvánvalóan trükk volt, nehogy kövessék, ám alábecsülte professzionalizmusomat.

Odakinn nyugatnak indultam el, átmentem a Kilencediken, és nyomban kiválasztottam egy kapualjat búvóhelyül. Aztán zsebre vágott kézzel várakozni kezdtem. Toporogtam kicsit, hogy a lábam el ne zsibbadjon. Időnként kivettem a kezem a zsebemből, hogy betakarjam vele a fülem. Végre kijött, és megállt a járdaszélen, fölhúzta a zubbonya cipzárját, és körülnézett. Aztán sarkon fordult, és gyalog elindult a Times tér felé.

A Nyugati Negyvenhatodik utca déli oldalán volt. Én az északi oldalán, jó messze mögöttem. A gyalogjárda teli volt emberekkel, akik siettek, hogy még ebédasztalt kapjanak az utcát kétfelől szegélyező vendéglőkben, így hát Marty Reape csak lassan haladt. A sapkát és az anorákot még a tömegben is könnyű volt figyelemmel kíséreni. Ha netán arra gyanakodott, hogy követhetik, ennek semmiképp se adta jelét. Egyszer se pillantott hátra, se kirakatokba nem bámult bele, hogy a tükrözésben észrevegyen. Egészen a Nyolcadik és a Negyvenkilencedik utca sarkán túlig követtem néhány kapuval ahol befordult egy épületbe, egy pornómozi mellett, amelyben a *Tizenéves Mézeské-t* adták. Mikor már eltelt annyi idő, hogy elhagyta légyen az előcsarnokot, átügettem az utcán, és beosontam. A pecsés márványfalon címtábla:

MARTIN REAPE: MAGÁNNYOMOZÁSOK.

Szinte futva mentem vissza az irodába, hogy leadjam jelentésemet Mr. Tabatchniknak, de Thelma Potts azt mondta, főnöke ebédelni ment, s ő majd odaberreg nekem, ha visszajött.

Hozattam egy cheeseburgert meg egy doboz tejet, és íróasztalomnál ettem, miközben a Martin Reape-pel lefolyt találkozásomról szóló jelentést gépeltem. Beletettem a Kipperdossziéba, aztán fölhívtam Mr. Teitelbaum szobáját, ő soha nem ebédelt házon kívül; íróasztalánál ivott egy csésze teát két grahamkétszersülttel. Elmondtam neki: szeretnék találkozni a Stonehouse családdal, és kikérdezni őket, s úgy vélem, sokkal egyszerűbben menne, ha előbb ő odatelefonálna, és megbeszélne egy időpontot olyankorra, amikor a család és a személyzet is jelen van.

– Igen, igen – mondta zsémbesen. – Majd visszahívom magát. – És azon nyomban letette.

Lehet, hogy állott volt a grahamkétszersültje.

Alig tettem le, máris hívott Thelma Potts. Liften mentem föl a harmadik emeletre, két tisztviselő volt még a liftben, a feje búbjáig érő jogi könyvekkel megrakodva.

– Két nap alatt másodszor – mondta Thelma Potts. – Istenem, mit csinálna ez a cég maga nélkül?

– Tartson velem, gyermekem – mondtam –, s gyémántokat visel majd.

Kopogtattam és bementem. A halait etette.

Valami fehér anyagot szórt a tartályokba, s nyelvével, fogával kis hangokat hallatott. így hangzott: „nk, nk, nk.”

– Mr. Tabatchnik – szóltam –, volt egy találkozó Martyval a Kipper-hagyaték ügyében.

Folytatta a haletetést. – Üljön le, és mesélje el – mondta.

Amikor megemlítettem az ötvenezer dollárt, Mr. Tabatchnik keze megrándult, és egyik uszonyos kis barátja váratlan lakomát kapott. Befejeztem a találkozó leírását, ő meg visszajött a kecskelábú asztala mögött álló forgószékéhez, és leporolta a kezét.

– Ez egyre kevésbé tetszik nekem – mondta.

– Ha ötszázat kért volna, vagy egy ezrest, vagy akár ötezret, azt hinném, hogy csupán ócska kis zsaroló. Ám ő nyilván jelentős értékűnek véli az információját. És ha ez az ember magánnyomozó, lehet, hogy csakugyan valami olyat fedezett fel, aminek következményei vannak. Ismétlje el, kérem, pontosan, mit mondott az információja természetéről.

– Azt mondta, idézem, amit tudok, az felborítja a bilit. Azzal, ami a kezemben Van, a Kipper-végrendelet annyit se ér majd, mint a papír, amelyre írták. Idézet vége.

– És azt mondta, van másik lehetséges vevője is?

– Igen, uram. Azt mondta, ma délután fog találkozni velük. Ez az ő szava: „velük”.

Hosszan ültünk némán. Aztán összerezett, és így szólt:

– Nagyon nem tetszik ez nekem. Mint a törvény képviselője, nem keveredhetem link dologba. Ugyanakkor felelősséggel tartozom elhalt kliensünknek, felelős vagyok hagyatéka megfelelő elosztásáért úgy, ahogy az végakaratóban és testamentumában írva van.

Kifejezéstelenül nézett rám. Egy pillanatig nem vettem a lapot. Aztán tudtam már, mit kíván.

– Uram – szóltam –, van valami furcsa a végrendelet körül?

– Nem, nem – mondta. – Viszonylag rövid és egyszerű dokumentum. De nem voltam teljesen nyílt magával, Mr. Bigg. Annak a napnak a délelőttjén, amelyen öngyilkos lett, Sol Kipper idetelefonált, és azt mondta, új végakaratot kíván létrehozni.

– Értem – mondtam halkan.

– Érti? – szólt. – Én nem. Most meg itt van nekünk ez a Marty, aki azt állítja, hogy van egy információja, amely érvénytelenné teszi a fennálló végrendeletet.

– Igen, uram – mondtam. – Óhajt fizetni neki, Mr. Tabatchnik?

– Mondtam már – mennydörögte. – Én magam nem keveredhetek ilyesmibe!

– Természetesen nem, uram. De én nem vagyok a törvény képviselője; nekem van cselekvési terem, hogy eljárjak ebben az ügyben.

Ezt akarta hallani. Mr. Tabatchnik hátradőlt, ujjait tömör pocakja köré kulcsolta, és komoran rám tekintett.

– Mit javasol, Mr. Bigg?

– Az összeg nem származhat ettől a cégtől, uram. Nem lehet összeköttetés, semmi nem szerepelhet a könyveinkben. A pénznek külső forrásból kell érkeznie.

Elgondolkodott egy pillanatig.

– Ezt el lehet intézni – mondta aztán.

– És nekem kell az egyetlen kapcsolatnak lennem, akit Reape ismer. A cégtől senki más nem beszélhet és nem találkozhat vele.

– Egyetértek.

– Az első tennivalóm az, hogy felhívjam Reape-et, és elmondjam: elfogadjuk a feltételeit. Mielőtt más vevőivel megállapodik. Azután megegyezek vele az átadás időpontjában, a lehető legtávolibb dátumra. Majd átadom neki a pénzt, és ő átadja vagy szóban elmondja az információt.

– Miért óhajtja a lehető legtávolibb időpontra halasztani az átadást?

– Hogy időt nyerjek egy terv kifundálására, amelynek alapján megszerezhetjük az információt ingyen.

– Pompás, fiatalember! – mondta. – Ha tudja. De elsőrendű célja az információ megszerzése kell legyen. Remélem, megérti.

– Megértem, uram.

– Jó. Továbbra is tájékoztasson. Szükségem van egy-két napra, hogy előteremtsem a pénzt.

– Mr. Tabatchnik, hasznos lenne, ha tudna nekem valamit mondani a létező Kipper-végrendeletéről. Különösképp arról, ki fogja a legtöbbet örökölni? És hogyha a végakaratot valami okból érvénytelennek nyilvánítják, kinek lesz ebből a legnagyobb haszna?

Letekintett nagy kezére, amely most az asztallapon csattant.

– E pillanatban – mondta halk hangon – szívesebben kezelném bizalmasan ezt az információt. Ha netán egyszer ez létfontosságúvá válik az ön, hm, vizsgálatához, majd akkor rendelkezésére bocsátom a végakarat egy példányát.

Ideje volt mennem.

– Mr. Bigg – szólt. Visszafordultam az ajtóból.

– Ez a beszélgetés sohase zajlott le – mondta komoran.

– Miféle beszélgetés, uram? – kérdeztem.

Majdnem elmosolyodott.

6.

Mihelyt visszaértem a szobámba, föl hívtam Marty Reape-et. Nem vették fel. Vajon nem most találkozik-e másik vevőivel? – töprengtem.

Levettem a zakómat, és nekiálltam megválaszolni azokat az érdeklődéseket, amelyeket a kisebb cégtársak és munkatársak terjesztettek be. Legtöbbjüket egyetlen telefonhívással vagy egy levéllel el lehetett intézni, vagy elegendő volt bekukkantani Roscoe Dollworth szótárakból, térképekből, évkönyvekből, népszámlálási jelentésekből, miegymásból álló kis könyvtárába.

Mennyi volt 1964-ben Bronx spanyol lakossága?

Meddig tart átfesteni egy kocsit?

Melyik évben fedezték fel a penicillint?

Kit végeztek ki utoljára villamoszékben New York államban?

Mi a Molotov-koktél összetétele?

Kétszer próbáltam hívni Marty Reape-et. Ada Mondora hívott, hogy közölje: be vagyok jelentve a Stonehouse családnál. Este nyolckor kell a lakásukon lennem a Nyugati Central park és a Hetvenedik utca sarkán.

Fél öt volt. Úgy döntöttem, hogy nem megyek haza, ehelyett inkább a belvárosban vacsorázom, és utána megyek a Nyugati Hetvenedik utcába. Ellenőriztem a tárcám tartalmát, aztán föl hívtam Yetta Apatoffot.

– Ó, Josh – mondta –, bár csak korábban hívtál volna. Boldog lettem volna, de épp fél órával ezelőtt hívott meg Hammy, hogy vacsorázzam vele.

– Hammy?

– Hamish. Hamish Hooter. Szóval Hammynak hívja.

– No jó, sajnálom, hogy nem jöhetsz. Majd megpróbálom máskor.

– Megígéred? – lehelte.

– Megígérem.

Így aztán fél hétig benn dolgoztam az irodában. Még kétszer hívtam Marty Reape-et. Semmi eredmény. Mielőtt eljöttem a vendéglőből, ahol ettem, megpróbáltam még egyszer. Megint nem vették föl. Félni kezdtem, hogy megállapodásra jutott a másik vevővel.

Még mindig maradt időm, így hát gyalog mentem a Negyvenkettedik utcáig, fölszálltam egy buszra, és a Nyugati Hetvenedik utcánál szálltam le róla. Aztán elsétáltam a Nyugati Central parkig. Homálylott az égbolt; könnyű eső kezdett szitálni. Sóhajós rohamokban fúj a szél, enyhe hamuszagot hozott. Alkalmas éj eltűnt ember utáni nyomozáshoz.

A bérház, amelyben Stonehouse-ék laktak, irdatlan, kolosszális méretű téglapépület volt. Nagyon régi, nagyon komoly, nagyon drága. Az előcsarnok csupa márvány és tükör. Vártam, amíg a pult mögött álló egyenruhás portás felszól, hogy megtudja, fogadnának-e.

– Mr. Bigg szeretné fölkeresni Mrs. Stonehouse-t – jelentette. Majd letette, és hozzám fordult: – 17 B. számú lakás.

A liftet önvezérlésűvé alakították át, de falait és mennyezetét fényezett diófa lemez borította, metszett ovális tükrökkel; a keleti szőnyeget méretre szőtték.

A tizenhét B. a Central park felőli oldalon volt. Csöngettem és hosszan váraкоztam. Végül egy feltűnő fiatal nő nyitotta ki az ajtót. Mosolygott.

– Mr. Bigg? – kérdezte. – Jó estét. Glynis Stonehouse vagyok.

Beakasztotta kabátomat az előszobaszekrénybe. Azután végigvezetett egy hosszú, homályosan megvilágított folyosón, amelyet antik térképek és tengericsata-jeleneteket ábrázoló képek szegélyeztek. Most láttam, miért tartott ilyen soká az ajtónyitás. Kész gyalogtúra volt az út a nappaliig. Hatalmas volt ez a lakás.

Bevezetett a nappaliba, amely maga nagyobb volt, mint az én lakásom. Hirtelenjében a cserepes kandallóban lobogó tüzet vettem észre, bársonykárpitozású székeket és pamlagot, meg a parkra néző, padlótól mennyezetig érő ablakokat. Ekkor Glynis Stonehouse egy zömök hölgyhöz vezetett, aki egy tömött kanapé sarkában kuporgott, kezében félig telt borospohárral. Előtte, az üveglapú asztalon, palack sherry állt.

– Anyám – mondta Glynis. Hangja mély, rekedt és csaknem színtelen volt.

– Mrs. Stonehouse – mondtam, és kicsit meghajoltam. – Joshua Bigg vagyok, Mr. Teitelbaum irodájából. Örülök, hogy megismerhetem.

– A férjem meghalt, ugye? – szólt. – Tudom, hogy meghalt.

Megleptek a szavai, még jobban a hangja. Trillázó volt és fuvolázó.

– Anya – szólt Glynis. – Erre abszolúte semmi bizonyíték nincs.

– Tudom, amit tudok – mondta Mrs. Stonehouse. – Üljön le, Mr. Bigg. Oda, ahol láthatom.

– Köszönöm – azt a széket választottam, amelyet mutatott. Hálás voltam, mert lábam éppen hogy, de a földet érte.

– Vacsorázott? – kérdezte.

– Igen, asszonyom, vacsoráztam.

– Mi is – mondta derűsen –, és most iszom egy pohár sherryt. Glynis nem iszik. Glynis sosem iszik. Ugye, drágám?

– Nem iszom, anya – mondta a lánya türelmesen. – Kér valamit, Mr. Bigg?

– Szívesen innék egy pohár sherryt – mondtam. – Köszönöm.

Glynis poharat vett elő a bárshékrényből, és anyja üvegéből megtöltötte. Átadta, aztán letelepedett a pamlag másik végébe. Kecses volt és önuralommal teli.

– Mr. Teitelbaum azt mondta anyának, hogy maga fog nyomozni apám eltűnése ügyében.

– Igen – mondtam. – Úgy véljük, a rendőrség minden lehetőséget megtett, de bizonyára nem árt, ha még egyszer végigvesszük a dolgot.

– Meghalt – mondta Ula Stonehouse.

– Asszonyom – mondtam –, Mr. Teitelbaum szerint ön úgy hitte, hogy férjét baleset érte, és elvesztette az emlékezetét.

– Ezt gondoltam – mondta –, de most már nem. Meghalt. Látomásom volt.

Glynis Stonehouse a körmeit tanulmányozta. Jegyzetfüzetet és tollat vettem elő.

– Nem szívesen idézek fel olyan eseményeket, amelyek netán fájdalmasak önnek – mondtam. – Mégis jót tenne, ha el tudná nekem pontosan mondani, mi történt azon az estén, amikor a professzor eltűnt.

Többnyire Mrs. Stonehouse beszélt, lánya időnként helyesbítette, vagy nyugodt hangján kiegészítette valamivel. Míg Mrs. Stonehouse beszélt, jegyzeteket készítettem, de inkább csak azért, hogy kellőképp érzékeltessem, milyen komolyan veszi adott szavát Tabatchnik, Orsini, Reilly és Teitelbaum.

Sűrűn felpillantottam a jegyzetelésből, hogy Mrs. Stonehouse-ra nézzek.

Beszéd közben, míg állandóan kortyolgatta sherryjét, tejüveg-halvány szeme vibrált, mint a gyertyaláng. Göndör, szőke, fürtös feje volt, szép hibátlan bőre és az az ideges szokása, hogy bal mutatóujjával meg-megérintette fitos orra hegyét. Nem nyomta meg, csupán megérintette, mintha meg akarna bizonyosodni, hogy ott van még.

Gesztusai izgékonyak voltak, szívesen váltogatta arckifejezését: homlokráncolás, mosoly, fintor, biggyesztés olyan gyorsasággal követték egymást, hogy az arca állandóan mozogni látszott. Lányos sifonruhát viselt. Felkuperodva ült, testhelyzete felfedte jófajta lábát.

Sebesen beszélt, mintha iparkodna mihamarabb túlesni az egészen. Turbékoló hangja időnként fodrot vetett, és egy idő után hanghordozása éneklővé vált, akár egy gyereké, aki szerepét gyakorolja az iskolai ünnepélyre.

Január tizedikén a Stonehouse család este hétkor vacsorázott. Jelen voltak: Yale Stonehouse professzor, felesége, Ula, lánya, Glynis és fia, Powell. Az ételt a bennlakó

szakácsnő-házvezetőnő, Mrs. Effie Dark szolgálta fel. A szobalány, Olga Eklund szabadnapos volt.

Glynis Stonehouse korán állt fel a vacsoraasztal mellől, nyolc óra körül, hogy megnézze a *Tanner John házassága* előadását a Circle in the Square-ben. Vacsora után a család átvonult a nappaliba. Fél kilenc tájban Stonehouse professzor bement a dolgozószobájába. Pár perc múlva visszatért a nappaliba, és bejelentette, hogy elmegy. Végigment a hosszú folyosón az előtérig. Mint később megállapították, fölvette kalapját, sálját, felöltőjét. Mrs. Stonehouse és fia hallotta a külső ajtó csapódását. A portás emlékezett rá, hogy a professzor körülbelül háromnegyed kilenckor lépett ki az épületből.

Soha többé nem látták.

A szavalat véget ért, anya és leánya várakozólag nézett rám, mintha azonnali megfejtést vártak volna.

– Megpróbált-e Stonehouse professzor az eltűnése óta kommunikálni önnel?

– Nem – mondta Glynis. – Semmi.

– Mindennapi jelenség volt, hogy a professzor elmegy ebben az időpontban? Mondjuk, sétálni?

– Nem – mondta Mrs. Stonehouse. – Este soha nem ment el.

– Ritkán – helyesbítette Glynis. – Egyszer vagy kétszer évente elment szakmai találkozóra. De ebben többnyire vacsora is volt és olyankor már korábban elment.

– Nem mondta, hova megy, amikor január tizedikén este elment?

– Nem – mondta Mrs. Stonehouse.

– Ön nem kérdezte, asszonyom?

Az anya a lányára nézett segítségért.

– Apám... nehéz ember volt – kezdte, majd helyesbített. – Apám nehéz ember. Nem szereti, ha kérdezik. A maga útját járta. Zárkózott volt.

– Talált-e valami szokatlant a viselkedésében aznap este vacsoránál?

Ezúttal a lány nézett az anyjára.

– Neeem – mondta lassan Mrs. Stonehouse. – Nem sokat beszélt az asztalnál, de hát soha nem beszélt sokat.

– Tehát ön szerint aznap este teljesen normálisan viselkedett? Mármint Stonehouse professzor normái szerint? – tettem hozzá sietve.

Mindketten bólintottak.

– Rendben van – mondtam. – Van még néhány dolog, amelyre vissza szeretnék térni, de előbb arról szeretnék hallani, mi történt a professzor távozása után.

Kérésemre ismét Mrs. Stonehouse vette át a szót.

Ő és Powell fia a nappaliban maradtak, egy Beckett-darabot néztek a 13-as csatornán, ittak egy keveset. Mrs. Dark fél tizenegy tájban jött be jó éjszakát kívánni, majd a lakás túlsó végében levő szobájába tért.

Csak tizenegykor kezdtek foglalkozni a professzor hollétével. Fölhívták a portást az előcsarnokban, aki csupán azt tudta jelenteni, hogy Stonehouse háromnegyed kilenckor ment ki az épületből, és nem tért vissza. Fölbresztették Mrs. Darkot, hogy megkérdezzék, nem említette-e neki a professzor, hová megy? Azt felelte, hogy nem, de ő is osztozott aggodalmukban, és velük tartott a nappaliba, hálóruhájára húzott köntösben. Ezután fölhívták a professzor néhány kollégáját, elnézést kérve a késői időpontért. Egyikük se látta, egyikük se hallott róla. Nem voltak más barátai, mint szakmai kollégái.

Fél tizenkettőre mindnyájan teli voltak aggodalommal és bizonytalansággal, mit tegyenek. Haboztak, hívják-e a rendőrséget. Ha fölhívják, ő meg néhány percre rá beállít, dühöngeni fog.

– Indulatos természete volt – mondta Glynis.

Glynis valamivel éjfél után tért vissza a színházból, elmondták neki, hogy mi történt. Azt javasolta, hívják fel a garázst, és tudják meg, elvitte-e a kocsiját. Powell odatelefonált, és közölték vele, hogy a kocsi még mindig ott parkol.

Éjjel kettőig várakoztak négyesben, azután fölhívták a helyi őrszobát. A rendőrtiszt, akivel beszéltek, azt mondta, hogy addig nem tartozik az Eltűnt Személyek Ügyosztályára, amíg nem telt el huszonnégy óra a professzor eltűnése óta, de azért közben utána néz a baleseti jelentésekben meg a kórházak elsősegélyosztályán. Azt mondta, vissza fogja hívni őket.

Vártak ébren, kávézva, hajnali három óra húszig, amikor is a rendőrtiszt telefonált, és elmondta, hogy nincs jelentés a professzort ért balesetről, se senkiről, aki a leírásnak megfelel.

Úgy látszott, semmi többet nem tehetnek. Másnap további telefonhívásokat bonyolítottak le, és Powell becsöngetett a szomszédokhoz, sőt a környékbeli utcákat is bejárta, újságárosoknál és egész éjjel nyitva tartó éttermekben érdeklődött. Se apját, se senki hozzá hasonlító személyt nem láttak.

A huszonnégy óra elteltével bejelentették a professzort eltűnt személyként a New York-i rendőrségen. Ez minden.

Mélyet lélegeztem.

– Nem szívesen veszem igénybe ilyen sok idejüket ezen az első találkozáson – mondtam. – Remélem, megengedik, hogy újra eljőjsek vagy telefonáljak, ha valamilyen kérdés felötlik bennem.

– Természetesen – mondta Glynis Stonehouse. – És szánjon rá annyi időt, amennyit csak óhajt. Készséggel segítünk, amiben segíteni tudunk.

– Akkor csupán néhány kérdést – néztem rá. – Volt az édesapjának ellensége? Bárki, aki elegendő haragot táplált ahhoz, hogy...

Szándékosan pengettem el, de a lány nem rebhent meg. Viszont nem is látszott rebbenős típusnak.

Glynis Stonehouse magasabb volt anyjánál. Tömör test, élénk hajlatok. Vörösesbarna haja simán omlott a vállára. Háromszögletű arca volt, sötétkék szeme. Vastag, formás ajka, rúzszt alig használt. Egyszerű ingruhát viselt, vékony anyagból, amely szorosan tapadt mellére, csípőjére, combjára. Ékszeret nem hordott.

Az volt a benyomásom, hogy sok szenvedély szorult a fegyelmezett önuralom alá. Sötét szeme nem árult el semmit, ritkán mosolyodott vagy komorult el. Az volt a szokása, hogy időzött egy kis ideig, mielőtt megválaszolt egy kérdést. Épp csak egy felütésnyit, de ahhoz épp eleget, hogy meggyőződjem, alaposan meggondolja a válaszait.

– Nem, Mr. Bigg – mondta egykedvűen. – Nem hiszem, hogy apámnak voltak ellenségei, akik annyira gyűlölték, hogy ártottak volna neki.

– De voltak ellenségei? – szívóskodtam.

– Sokan voltak, akik nem kedvelték. Nem volt könnyen kedvelhető ember.

– Ó, Glynis – mondta anyja szomorúan.

– Mr. Biggnek is tudnia kell az igazságot, anya; ez segítheti a nyomozását. Az apám zsarnok volt... zsarnok az apám, Mr. Bigg. Önféjű, makacs, diktatórikus, igen alacsony forrásponttal. Állandóan pörölt valakit, a legnevetségesebb okokból. Természetesen voltak ellenségei az egyetemen is, és másutt is, amerre csak járt. De senkiről se tudok, aki annyira utálta volna, hogy... hogy kárt tegyen benne.

Bólintottam, és a jegyzeteimbe néztem.

– Mrs. Stonehouse, ön azt mondta, hogy Stonehouse professzor, mielőtt eltávozott a lakásból, bement a dolgozószobájába?

– Igen, így van.

– Tud-e róla, mit csinált odabenn?

– Nem. A dolgozószoba az ő privát szobája.

– Mindenkinek tilos a belépés – mondta Glynis. – Ritkán enged be bennünket.

– *Téged* beenged, Glynis – mondta anyja.
– Még a takarítást is maga végzi a szobában – folytatta Glynis. – Egy könyvön dolgozott, és nem akarta, hogy a papírjait összekeverjék.
– Könyvön? Miféle könyvön?
– A Prince Royal nevű híres, tizenhetedik századi brit csatahajó történetén.
– Publikált már az édesapja valamit?
– Egyetemi lapokban néhány monográfiát és cikket. Azonkívül az újságok állandó levelezője. Óhajt még sherryt, Mr. Bigg?
– Nem, köszönöm. Ez nagyon finom volt. Mrs. Stonehouse, a fia nincs ma idehaza?
– Nem – mondta az asszony. – A fiam... Nem fejezte be, hanem előrehajolt, hogy megtöltse poharát.
– Az öcsém nem lakik itt – mondta egykedvűen Glynis. – Powellnak saját lakása van a Village-ben. Azon az éjszakán, amikor apa eltűnt, azért maradt itt, mert annyira izgultunk.
– Az öccse és az édesapja nehezen jöttek ki egymással? – kérdeztem.
– Meglehetősen – felelte a lány. – Powell hetenként kétszer-háromszor itt vacsorázik. Mindenesetre, az apám és az öcsém közötti kapcsolatnak semmi köze az ön nyomozásához.
– Powell olyan nagyon igyekezett – mondta anyja búsan.
Glynis messze áthajolt a pamlagon, hogy anyja karjára tehesse a kezét. Teste kifeszült, csaknem megtámaszkodott. Láttam a comb, a csípő, a derék, a mell, a váll merész ritmusát...
– Mind nagyon igyekeztünk, anya... – mondta lágyan.
Becsuktam jegyzetfüzetemet és eltettem.
– Azt hiszem, egyetlen estére épp elég kérdést tettem fel önöknek, hölgyeim. De mielőtt elmegyek, ha szabad, szívesen megnézném Stonehouse professzor dolgozószobáját, és szeretnék néhány percre beszélni a házvezetőnőjükkel.
– Természetesen – emelkedett föl Glynis. Követtem a szoba tulsó felén levő ajtóhoz. Hűvös és zord, homályosan világított ebédlőbe vezetett.
A szemközti falból két ajtó nyílt, konyhákhoz használt lengőajtó az egyik.
– Ez a konyhához vezet? – kérdeztem.
– Igen.
– És a másik az édesapja dolgozószobájába?
– Pontosan.
– Édesanyja azt mondta, hogy az ön édesapja, mielőtt eltávozott, bement a dolgozószobájába. De nem láthatták, hová ment. Mehetett a konyhába is.
– Maga nagyon éles eszű, Mr. Bigg – mondta. – Mrs. Dark még épp az asztalt szedte itt le vacsora után, és látta bemenni a dolgozószobájába.
Glynis kinyitotta a dolgozószoba ajtaját, benyúlt, hogy felgyújtsa a villanyt, aztán félreállt. Előreléptem, hogy benézzek. Egy pillanatra közel kerültem a lányhoz. Megéreztem az illatát. Nem kölnivíz vagy parfüm illatát, hanem az övét. Meleg, asszonyos, fölkavaró illat volt. Előrementem a dolgozószobába.
– Nem akarok semmit összezavarni – mondtam.
– Attól tartok, azt már megtettük – mondta. – Kerestük apa végrendeletét.
– Nem találták meg? – kérdeztem. Megrázta a fejét, fénylő haja röpködött.
– Megtaláltuk a betétkönyvét meg a csekkönyvét, de végrendeletet nem.
– Volt az édesapjának széfletétje?
– Egyik banknál sem, amelyiknél a takaré-és csekkszámláját vezették.
– Miss Stonehouse, bizonyos ön abban, hogy a végrendelet létezik?
– Ó, létezik – mondta. – Vagy létezett. Láttam. Nem úgy értem, hogy olvastam is. Csak láttam egy este az íróasztalán. Négy vagy öt oldalból állt, kék borítóban. Amikor papa látta, hogy nézem, összehajtotta, és beletette egy hosszú borítékba. „A végrendeletem” – mondta. Innen tudom, hogy létezik.

– Az édesanyja tudja, hogy mi van benne?
– Nem. Apa soha nem beszélte meg velem az anyagi ügyeket. Csak járadékot adott neki, és ez minden.

– Adott-e önnek járadékot az édesapja, Miss Stonehouse?

Laposan nézett rám.

– Igen – mondta. – Adott.

– És az öccsének?

– Nem – mondta. – Amióta elköltözött, azóta nem. – Azután ingerülten hozzátette: – Mi köze ennek az apám eltűnéséhez?

– Nem tudom – mondtam őszintén, és visszafordultam a dolgozószoba felé.

Nagyjából négyzet alakú szoba volt, magas mennyezettel. Volt benne még egy cserépkandalló, beépített könyvespolcok, magas szekrények a nagyméretű könyveknek, magazinoknak, folyóiratoknak, összetekert térképeknek.

Volt benne egy barna bőrrrel bevont, párnázott klubfotel, hozzáillő, párnázott zsámollyal. Előtte kerek asztal, bőr lapján cizellált arany levélmintával. Ezüst tálca állt a kerek asztalon, egy bontatlan palack Rémy Martin konyakkal és két konyakospohárral. Zöld ernyős állólámpa a fotel mögött.

A dolgozószoba középpontjában bőrrrel borított, nagy íróasztal állt, réz tartozékokkal, papírokkal, tengerészeti térképekkel, könyvekkel, ceruzákkal és különféle színű tollakkal teliszórva. Továbbá nagyító, körző és egy műszer, amely antik iránytűnek látszott.

Ám szememet a szembenső fal ragadta meg. A széktámlától a mennyezetig hajótestmodellekkel volt teli. Nem tudom, láttak-e már valaha hajótestmodellt. Keményfából készülnek, a hajótest hosszában van elmetszve. Lapos oldalát márványlaphoz erősítik. Minden márványlapon réztábla, a hajó nevével és építési időpontjával. Közelebb léptem, hogy megvizsgáljam őket. Soha nem láttam ennyit egyetlen helyen, és soha ilyen szépeket.

Glynis észrevette az érdeklődésemet.

– Apa csináltatta ezeket egy emberrel, aki a Connecticut állambeli Mysticben lakik. Ha az meghal, nem marad már senki az országban, aki hajótestmodelleket tud faragni a tengerészeti mérnökök tervrajzai alapján.

– Tetszetősek – mondtam.

– És drágák.

Ám ha ez a szoba mondott is nekem valamit, nem hallottam, mit. Az ajtó felé fordultam.

– Az édesapjának nem volt páncélszekrénye? – kérdeztem.

– Nem – mondta. – És az íróasztalfiókjai nyitva voltak.

– Általában nyitva tartotta őket?

– Igazán nem tudom. Talán Mrs. Dark tudja. Tartottam tőle, hogy jelen akar lenni, míg Mrs. Darkot kikérdezem, de felesleges volt aggódnom. Kikísért a kivilágított konyhába, és így szólt az ott levő asszonynak:

– Effie, ez Mr. Bigg. Apa eltűnése után kutat az ügyvédek megbízásából. Kérem, válaszoljon a kérdéseire, és mondjon el neki mindent, amit tudni akar. Mr. Bigg, ez Effie Dark. Ha itt végzett, biztosan visszatalál a nappaliba. – Azzal sarkon fordult és kiment.

Mrs. Dark egybeszabott nő volt, hármastokával és olyan mellel, amely körülvette, akár valami rugalmas cső. Hurkakarja volt, s bokája rábuggyant feszes cipőjére. Lekvárosbuktaarcába világos kis szem ékelődött, fényes, akár a ribizkés lepény. Csípője oly széles, hogy nyilvánvalóan csak oldalvást tud kimenni az ajtókon.

– Mrs. Dark – szóltam –, remélem, nem zavarom?

– Á, nem – mondta. – Épp várom, hogy felforrjon a víz, aztán iszom majd egy jó csésze teát. Kér?

– Szeretnék egy csésze teát – hazudtam. Föltápáskodott, a konyhapulthoz ment. Míg a tea ázott, csészéket rakott ki kettőnknek, csészealjat és kanalat. A fény felé tartottam csészealjamat, és megcsodáltam, milyen áttetsző.

– Gyönyörű – mondtam.

– Mindenből a legjobbat – mondta. – Ha a saját kényelméről volt szó, sosem fukarkodott.

– Mióta van a Stonehouse családnál, Mrs. Dark?

– Ezer éve – mondta. – Én voltam a professzor szakácsnője, míg férjnél voltam, és mielőtt ő megházasodott. Aztán az uram lelépett, a professzor meg megnősült, így aztán hozzá költöztem, meg a családjához.

Néztem, amint kitölti kettőnknek a rőt színű teát. Mindkét kezébe fogta a csészét, és beszívta az aromát, mielőtt kortyolt volna belőle. Magam is így tettem.

– Mrs. Stonehouse és Glynis elmondták nekem, mi történt aznap este, amikor a professzor eltűnt – kezdtem. – Azt mondták, semmi szokatlant nem vettek észre a magatartásában aznap este. És ön?

Gondolkodott egy pillanatig.

– Neeem – mondta, elnyújtva a szót. – Körülbelül ugyanolyan volt, amilyen lenni szokott. Sátán volt – megízlelte vaskos ajkán a szót, tetszett neki, erőteljesen megismételte: – Sátán! De azért én nem tagadnám meg tőle az elismerést, és ő tudta ezt jól. Kedvelte a főztömet, és rendben tartottam a lakását. Tudta, hogy a felesége nem tudná vezetni ezt a menázsériát, a lányát meg nem érdekli. Ezért aztán, ami engem illet, olyan kedves volt hozzám, hogy kenyérré lehetett volna kenni. És, ezt is meg kell adni, busásan megfizetett.

– Ezt mind a professzori fizetéséből?

– Ó, nem. Nem, nem, nem. Ez még régi pénzből származik. A nagyapja meg az apja hajózással foglalkozott. Örökölt tőlük egy rakás pénzt.

– Miért volt olyan keserű? – kérdeztem. – Úgy tűnik, gyűlölte az egész világot.

Megvonta vaskos vállát.

– Ki tudhatja az ilyesmit? Tudom, hogy volt néhány csalódás az életében, de kinek nem volt? Tudom, hogy kihagyták az előléptetésből az egyetemen; ezért is mondott le; és egyszer, amikor még fiatalabb volt, elhagyták. De amennyit én tudok ezekről, semmi se annyira fontos, hogy ilyenféle emberré változtassa, amilyen lett. Hogy őszinte legyek, szerintem egyszerűen szeretett gonosz lenni. Még egy kis teát?

– Kérek.

Figyeltem, amint kitölti, és forró vízzel fölengedi.

– Keresték a professzor végrendeletét – mondtam. – Nincs meg. Tud erről valamit?

– Hogy tudok-e? A konyhám is szétszedték a nagy keresésben. Még a lisztesládámat is. Több órába került, amíg megint rendet teremtettem.

– Glynis mondta nekem, hogy édesapja maga takarította a dolgozószobáját. Senkit nem engedett be. Igaz ez?

– Az utóbbi időben – mondta. – Az eltűnése előtti hónapban. Azelőtt beengedett, hogy poroljak le, és rakjak rendet. Van egy takarítócsapat, amely hetenként egyszer jön, hogy alaposabb takarítást végezzen, kiporszívózza a szőnyegeket, és lemossa a fürdőszobát, ilyesmit. Ha ott voltam, beengedte őket a dolgozószobájába. Azután, körülbelül egy hónappal azelőtt, hogy eltűnt, nem akart senkit beengedni. Azt mondta, majd ő kitakarít.

– Megokolta valamiképp ezt a változást?

– Azt mondta, a könyvén dolgozik, értékes papírokat tart ott, és nem akarja, hogy összekeverjék őket.

– Aha – mondtam. – Mrs. Stonehouse meg a lánya azt mondták, a professzor közvetlenül azelőtt, hogy kisétált január tizedikén este, néhány percre bement a dolgozószobájába. Láta őt?

– Láttam. Az ebédlőben voltam. Ez Olga szabadnapján volt, úgyhogy én szedtem le vacsora után. Kijött a nappaliból, bement a dolgozószobába, és néhány perccel később kijött onnan. Akkor láttam utoljára.

– Bezárta a dolgozószoba ajtaját azután, hogy bement?

– Igen.

– Hallott valamit odabentről?

– Mármint mit? – kérdezte.

– Bármit. Bármit, amiből fogalmat kaphatnék, mit csinált. Pufogást? Bútorok elmozdítását?

Csendben volt, igyekezett visszaemlékezni. Türelmesen vártam.

– Nem tudom... – mondta. – Egy hónapja volt. Lehet, hogy hallottam, amint belöki az íróasztalfiókot. De nem esküdnek meg rá.

– Igen, még valami – mondtam. – Az íróasztalfiókok. Zárva tartotta őket?

– Igen – mondta határozottan. – Ha nem volt ott, zárva tartotta őket. Emlékszem, mert egyszer elvesztette a kulcsait, és lakatost kellett hívjunk, hogy jöjjön, és nyissa ki az íróasztalt.

– Senki másnak nem volt kulcsa az íróasztalához?

– Nem tudok róla, hogy lett volna.

– Effie, mi történt a professzor meg a fia között?

– Szegény báránka – sajnálkozott. – Powellt kirúgta a házból.

– Miért?

– Nem akart állást vállalni, az egyetemre se akart tovább járnival, és megszerezni a tudományos fokozatát; egy vad galerival mászkált a Village-ben. Aztán a professzor rajtakapta Powellt, amint füvet szív a hálószobájában, és ez aztán betett neki.

– Van most Powellnek állása?

– Nem tudok róla, hogy lenne.

– És miből él?

– Azt hiszem, van egy kis saját pénze, amit a nagyanyja hagyott rá. Azonkívül, úgy hiszem, Mrs. Stonehouse és Glynis a professzor tudtán kívül időnként kisegítik.

– Ez mikor történt?

– Powell kirúgatása? Több mint egy éve.

– De még mindig jár ide vacsorázni?

– Csak az utóbbi két vagy három hónapban. Mrs. Stonehouse sírt, és újra csak sírt, és azt mondta, Powell éhez, és Glynis is gyúrta az apját, aztán végül a professzor azt mondta, rendben van; Powell, ha akar, vacsorázzon itt, de vissza nem költözhet.

– Rendben – mondtam. – És most beszéljünk Glynisről. Dolgozik?

– Már nem. Két vagy három évig dolgozott, de fölmondott.

– Hol dolgozott?

– Azt hiszem, titkárnő volt egy orvosi laboratóriumban. Valami efféle.

– De most nem csinál semmit?

– Háromszor hetenként önkéntes egy klinikán a városközpontban. De ez nem szabályos állás.

– Sok barátja van?

– Úgy látszik. Sokat jár el. Színházba, balettelőadásra, ilyesmikre. Van olyan hét, amikor minden este elmegy.

– Van állandó barátja?

– Nem tudok róla.

– Ide soha nem jönnek a barátai? Nem szórakozik?

– Nem – mondta szomorúan Mrs. Effie Dark. – Sose látom egyetlen barátját se. És ebben a házban nem nagyon lehet vendéget látni. Évek óta.

Vaskos kezével körbeintett a feje fölötti polcok felé, a szerszámok, fűszertartók, a tűzhely, a beépített sütő, a hűtőszekrény, a mélyhűtő felé.

– Látja ezeket? Hónapszám nem használom a felét se. Bezzeg amikor a gyerekek cseperedtek, még másképp mentek a dolgok. A professzor a nap legnagyobb részében az egyetemen volt, és a lakása teli volt a gyerekek barátaival. Vendégségek, tánc ment itt. Még Mrs. Stonehouse is tartott a barátainak teadélutánokat, bridzspartikat, összejöveteleket. Hú, mennyi dolgom volt. De akkoriban másik szobalányunk volt, egy bentlakó, és én nem bántam a sok munkát. Lárma volt itt, mindenki nevetett. Igazi rumli. Aztán a professzor lemondott, és egész nap idehaza volt. Véget vetett a vendégségeknek, meg a táncnak. Az emberek sorra leszoktak arról, hogy idejárjanak, a professzor annyit kellemetlenkedett. Aztán elkezdünk úgy élni, mint a remeték. Lábujjhegyen járkáltunk, hogy ne zavarjuk. Nem úgy, mint régen.

Biccentettem és fölálltam.

– Effie – mondtam. – Köszönet a frissítőért és a beszélgetésért.

– Szeretek beszélgetni – mosolygott –, ahogy nyilván észre is vette. Az ember a falra mászhat itt a vágytól, hogy fecsegen valakivel.

– Nagyon jólesett nekem is – mondtam –, és sok mindent megtudtam. Remélem, megengedi, hogy megint eljőjsek, és újra fecsegek magával.

– Bármikor – mondta. – Van saját telefonom itt. Óhajtja a számot?

Ledikáltta, fölírtam a jegyzetfüzetembe.

– Effie – kérdeztem, míg becsuktam –, maga szerint mi történt Stonehouse professzorral?

– Nem tudom – felelte gondterhelten, – És maga tudja?

– Nem – mondtam. – Nem tudom. Amikor visszamentem a nappaliba, Mrs. Stonehouse egyedül volt, még mindig a pamlag egyik végébe kucorodva. A sherrys palack üres volt.

– Hello! – fuvolázta. Megpróbálta megérinteni az orrát, de eltévesztette.

– Hello – mondtam.

– Glynis elment csucsukálni.

Órára pillantottam. Néhány perc híján tíz óra volt. Elég korai idő a csucsukáláshoz.

Földalattira szálltam a Central park Nyugat állomáson, és a Huszonharmadik utcánál szálltam le, majd gyalog mentem három saroknyit a lakásomhoz. A járda szélén mentem, és nem cammogtam. Mikor az épületbe érkeztem, azt a megkönnyebbülést éreztem, amelyet minden New York-i érez, amikor épségben hazaért. Most, hacsak egy álarcos betörő nem vár rám a nappalimban, a konyakomat iszogatva, minden rendben van.

Nem a leendő tolvaj várt rám, hanem Bramwell Shank kapitány, és a saját muskotályborát itta. Ajtaja nyitva állt, s amikor meghallotta, hogy jövök föl a lépcsőn, kigördült a folyosóra.

– Hol a csudában volt? – nyugösködött. – Jöjjön, igyék velem egy pohár bort, és nézzük meg együtt a tizenegy órai híreket.

– Azt hiszem, inkább elnapolnám a meghívást, Kapitány – mondtam. – Nehéz napom volt, és korán szeretnék lefeküdni. – De azért bementem, leraktam némi fehérneműt egy székéről, és leültem nézni a nagyképernyős színes tévét.

– Megkapta a meghívását a partyra? – érdeklődött Shank kapitány, és töltött magának egy újabb pohár bort.

– Igen – feleltem. – Megkaptam.

– Tudtam, hogy megkapja – mondta, csaknem vihogva. – Pont úgy történt, ahogy mondtam, mi?

Kortyoltam egyet a borból, hátratámasztottam a fejem, becsuktam a szemem.

Megkezdődtek a helyi hírek, újabb rémséges jóslatokat hallottunk New York anyagi jövőjéről. Láttunk egy bronxi lakástűzet, amely három embert ölt meg. Néztük, amint a polgármester átadja a város kulcsát egy pizzapörgető-bajnoknak.

Latolgattam, mikor léphetnék le illendően, amikor megkezdődtek a hírek. A bemondó fölolvastott néhány helyi vonatkozású hírt, amelyek fölött elsiklott az agyam. Aztán ezt mondta:

– Egy órán át szünetelt a forgalom ma este a Lexington sugárúti földalattin, míg a Tizennegyedik utcai állomáson eltávolították az expressz szerelvény alól egy férfi holttestét. Nyilvánvalóan a sínre esett vagy ugrott az állomás déli végén, épp a vonat érkezésekor. Az áldozatot bizonyossággal azonosították: Martin Reape manhattani lakosról van szó. Eddig semmi további részlet nem jutott tudomásunkra. És most egy hír a műfogsort viselőknél...

– Micsoda? – szóltam fölriadva. – Mit mondott?

7.

A Timesban olvastam el a riportot reggel, a várost átszelő, Huszonharmadik utcai buszon. Egyetlen bekezdés volt csupán, a „Város” rovatban:

„A rendőrség tanúk után kutat Martin Reape manhattani lakos halála ügyében, aki a Lexington sugárúti földalatti Tizennegyedik utcai állomásán a sínre esett vagy ugrott. A baleset az esti csúcsforgalom idején történt, és több mint egyórás késéseket okozott. A vonat vezetője elmondta a rendőrségen, hogy épp beérkezett az állomásra, és fékezni kezdett, amikor »a test odarepült a semmiből«.”

Kibabráltak veled, Reape.

Néhány perccel kilenc előtt értem be az irodába, Thelma Pottst hívtam, és közöltem, hogy amilyen hamar csak lehet, beszélni szeretnék Mr. Tabatchnikkal.

– Maga kezd rendszeres látogató lenni – mondta a titkárnő.

– Csak kifogás, hogy lássam magát – mondtam.

– Jaj, maga csibész.

Egy órát töltöttem el a Stonehouse-ékkal és Mrs. Darkkal folytatott beszélgetésem legépelésével. Igyekeztem nem kihagyni semmit, mert ekkor még nem volt elképzelésem arról, mi a fontos, és mi a salak. A jelentés átolvasása után nem tudtam semmi rendszert, vagy akár halovány szálát fölfedezni a professzor eltűnéséhez. Ekkor hívott fel Thelma Potts, hogy közölje, Mr. Tabatchnik fogadni tud. Mikor szobájába beléptem, kecskelábú asztala mögött állt, és egy „Nagyapó” feliratú bögréből tejet ivott. Morc hangulatban volt.

– Mi olyan sürgős, hogy még addig se várhatott, amíg a halaimat szemügyre veszem?

Asztalára terítettem a Times rovatát. Piros zsírkrétával bekereteztem előzőleg a Reape-ről szóló jelentést.

Mr. Tabatchnik nehéz, fekete keretes szemüveget húzott ki szivarzsebéből. Gondosan vasalt zsebkendőt vett elő, lassan megtisztította vele az üveget, előtte rálehelte. Föltette a szemüveget, és még mindig állva, olvasni kezdett. Elolvasta egyszer, fölnézett és rám bámult, aztán újra elolvasta. Arckifejezése nem változott, de lassan leereszkedett forgószékebe.

– Üljön le, Mr. Bigg – mondta. Hangja már nem volt ingerült. Igazság szerint, kicsit megrendült volt. – Mit gondol, mi történt?

– Azt hiszem, meggyilkolták, uram. A sínre lökte az a vevő vagy azok a vevők, akit vagy akiket föl akart keresni.

– Élénk a képzelete, Mr. Bigg.

– Beleillik a képbe, uram.

– Akkor, ha eladta az információt, miért nem volt nála a pénz? Az újság erről nem tesz említést. Vagy pedig, ha nem kötötte meg az üzletet, miért nem volt nála az információ?

– Nem szükségszerű, uram. Mindenekelőtt, nem tudjuk, hogy az információja tárgyi bizonyíték volt-e. Lehetett az olyasmi, amit csupán tudott. És lehetséges, hogy azért kereste föl vevőit, hogy az üzlet részleteit megtárgyalják, és a csere még nem bonyolódott le a halálát megelőzően. De a vevői, miután beszéltek velem, attól tartottak, hogy a pénz csupán a kezdet a további követelések sorában, s úgy döntöttek, hogy a halála az egyetlen megoldás.

Mélyet lélegzett.

– Nagyon fantáziadús – mondta. – És tökéletesen bebizonyíthatlan.

– Igen, uram – mondtam. – Ezt elismerem. De a Reape-pel történt megbeszélésem során mondtam valami olyat, hogy az ötvenezer nagy pénz, ő meg azt mondta, idézem: ötven rongyot megér megbizonyosodni róla, hogy a megfelelő személyeké lesz, nem? Idézet vége. A hagyatékról beszélt, uram. Így tehát talán azok a vevői voltak a nem megfelelő személyek. Követ, Mr. Tabatchnik?

– Persze hogy követem – mondta dühösen. – Maga azt mondja, hogy ha Reape kinn van a képből, a nem jogosultak fognak hasznot húzni. Ez azt jelenti, hogy a nem jogosultak a létező végrendeletben megnevezett örökösjelöltek közt lehetnek.

Ez csöppet se tetszett neki. Előrehajolt, hogy harmadszor is elolvassa a Reape-riportot. Azután mérgesen eltolta magától az újságot.

– Szeretnék meggyőződni – mondta –, hogy ennek a Reape nevezetű személynek csakugyan a tulajdonában volt az, amit állított. Lehet, hogy csupán olvasta a Sol Kipper öngyilkosságáról szóló tudósítást, és csak azért főzte ki a tervét, hogy hasznot húzzon szegény ember halálából. Lehet, hogy csupán csalás volt, szélhámosság.

– Mr. Tabatchnik, említette-e a Sol Kipper öngyilkosságáról szóló újságbeszámoló a hagyatéka értékét?

– Természetesen nem!

– Reape a találkozásunk során azt mondta, idézem: Mennyi az az örökség? Négymillió? Ötmillió? Idézet vége. Eléggé megfelelő becslés volt ez az örökségről, Mr. Tabatchnik?

– Eléggé – mondta halkán. – Négymillióhatszáz ezer körül van.

– Nos, honnan tudta volna Reape, ha nem lett volna valami módon bizalmas kapcsolatban a Kipper családdal? Az, hogy tisztában volt az örökség méretével, bizonyosan arra vall, hogy az általa hangoztatott információ a birtokában volt.

Leopold Tabatchnik mélyet sóhajtott. Azután ott ült töprengve, lehajtott fejjel. Kihúzta alsó ajkát. Kísértést éreztem, hogy a kezére csapjak, és megmondjam neki: így is épp eléggé előreáll az ajka.

Nem tudom, mennyi ideig ültünk ott némán. A végén Tabatchnik ismét sóhajtott egyet, és kiegyenesedett. Vaskos kezét, tenyérrel lefelé, az asztallapra helyezte.

– Rendben – mondta. – Rájöttem, mire céloz. Úgy érzi, ha Martin Reape igazat mondott, és bizonyítéka volt Sol Kipper végrendeletének felbontásához, akkor igazolt lenne egy vizsgálat Kipper öngyilkossága ügyében.

– Állítólagos öngyilkossága – mondtam. – Igen, uram, ez az érzésem.

– Nagyon helyes – mondta. – Lefolytathat egy diszkrét nyomozást. Ismétlem, *diszkrét* nyomozást. S nehogy valami előítélet vezesse a vizsgálatában, jelenleg nem óhajtom kiadni magának a Sol Kipper-hagyaték fő kedvezményezettjeit.

– Ahogy kívánja, uram – mondtam. – De sokat segítene, ha némi háttéranyagot kapnék öntől arról az emberről és a családjáról. Említette, hogy ötvenöt éven át személyes jó barátja volt.

– Igen – mondta. – Együtt jártunk középiskolába. Aztán én jogra mentem, Sol pedig az édesapja textilvállalatához. De kapcsolatban maradtunk, és gyakran találkoztunk. Tanú voltam az esküvőjén, ő meg az enyémen. Feleségeink jó barátok voltak. Sol első feleségéről van szó. Hat évvel ezelőtt halt meg, és Sol újra megnősült.

Éreztem-e valami elégedetlenséget a hangjában?

– Sol hallatlanul sikeres üzletember volt. Apja halála után ő lett a Kipmar Textilművek elnöke, és kiterjesztette a vállalatot, beolvastva New England-i, dél-karolinai, spanyol és izraeli kötőüzemeket. Tíz évvel ezelőtt már egyetlen nagy konzern az egész, és Sol gazdag ember lett. Első feleségétől három fia volt és egy lánya. Most már persze az összes gyereke felnőtt, és házasok. Solnak tizenegy unokája van. Röviddel második házassága után félig nyugalomba vonult, s a Kipmar Textilművek napi irányítását két fiának adta át. A harmadik fia orvos Los Angelesben. A lánya a floridai Boca Ratonban lakik. Mi egyebet óhajt tudni?

– A második feleségről, uram... mit tudna mondani róla?

– Fiatalabb, mint Sol volt... jóval fiatalabb. Azt hiszem, színésznő volt. Rövid ideig. Tippi a neve.

Most már bizonyos voltam benne, hogy a rosszallás jelét hallom ki a hangjából.

– Igen, uram. És most magáról az emberről. Milyen volt?

– Sol Kipper a legaranyosabb, legdrágább ember volt, akit valaha ismerni szerencsém volt. A túlzásig nagyvonalú. Gyöngéd, szerető férj, megértő apa és nagypapa. A gyermekei rajongtak érte. Nagyon a szívükre vették a halálát.

– Miért lett öngyilkos... ha öngyilkos lett? Volt rá valamiféle oka?

Tabatchnik szomorúan ingatta nagy fejét.

– Sol a legnagyobb hipochonder volt akit valaha ismertem, vagy akiről hallottam. Állandóan orvosokhoz szaladgált, képzelt szervi bajokkal. A családja és a barátai számára ez kész vicc volt, de soha nem tudtuk meggyőzni arról, hogy kitűnő egészségben van, még akkor se, ha az egyik orvos a másik után szintén ugyanezt mondta neki. Elég volt elolvasnia egy orvosi cikket valami obskúrus betegségről, és már fel is fedezte magán a tüneteit. Mindenféle csodaszereket szedett, és – amennyire én tudom – naponta több mint ötven vitamintablettát és ásványi kapszulát vett be. Ilyen volt fiatal korában, és amint öregedett, a dolog egyre rosszabbá vált, néha komoly depressziót eredményezett. Úgy vélem, ebben az állapotában követhette el az öngyilkosságot.

– Miután megbeszélte önnel egy időpontot, hogy új végrendeletet fektessen le?

– Így történt – mondta Mr. Tabatchnik mogorván.

– Azt hiszem, ez minden, uram – álltam föl. – Jelenteni fogom önnek, ha lesz valami, amiről tudnia kell.

– Mindenképpen – mondta. – Ha tehetek valamit, ami segítségére van, kérem, tudassa. Ha szükségessé válna, odahaza is felhívhat. Benne vagyok a telefonkönyvben. Számítok magára, Mr. Bigg, hogy csöndben és diplomatikusan folytatja le vizsgálatát.

– Igen, uram, megértettem. Azzal szeretném kezdeni, hogy beszéljek a rendőrtiszttel, aki Mr. Kipper halálát kivizsgálta. Nem emlékszik véletlenül a nevére?

– Kapásból nem, de Miss Pottsnál megvan a neve és a telefonszáma. Utasítani fogom, hogy adja meg magának.

– Mr. Tabatchnik, a detektív alighanem tudni szeretné majd az érdeklődésünk okát. Beszélhetek neki Martin Reape-ről?

Ezen eltöprengett egy darabig.

– Nem – mondta azután. – Jobb szeretném, ha nem említené. Ha ebből nem derül ki semmi, akkor Reape szerepének nem lesz jelentősége, és nem óhajtom, hogy bárki más tudomást szerezzen a hajlandóságunkról a vele való megegyezésre. Ha a detektív az érdeklődésünk okára kíváncsi, mondjon csupán annyit, hogy az a hagyatékkal és a biztosítással kapcsolatos. Biztos vagyok benne, hogy beéri ezzel. Elviheti őt ebédelni vagy vacsorázni. Minden készkiadási kifizetést jóváhagyok. Minden *ésszerű* készkiadási kifizetést.

A Kipper-ügy zsaruja Percy Stilton másodfokú detektív volt. Számát Thelma Pottstól kaptam meg. Abban a pillanatban fölhívtam, amint visszaértem a szobámba, de a férfi, aki fölvette, azt mondta, Stilton detektív csak délután négykor áll szolgálatba. Majd akkor hívom újra, mondtam.

Nekiálltam jegyzeteket készíteni Mr. Tabatchnikkal folytatott beszélgetésemről, kihagytam belőle Marty Reape-et. Mikor ezzel elkészültem, telefonáltam a Stonehouse lakásba; erős torokhang jelentkezett. Megtudtam, hogy ez a szobalány, Olga Eklund. Mrs. Stonehouse vette át, trillázó hangján. Kérdéseket tettem föl férje egészségével kapcsolatban. A férje jól volt az eltűnése előtt, de nemrég betegeskedett.

– Nyár végén kezdődött – mondta. – Aztán fokozatosan rosszabbodott. Októberben és novemberben nagyon rossz bőrben volt. De aztán kilábalt belőle. Tudja, ő skorpió volt.

– Októberben és novemberben? – ismételtam. Akkor egy hónappal az eltűnése előtt kellett hogy meggyógyuljon.

– Milyen természetű volt a férje betegsége, Mrs. Stonehouse?

– Ó, tulajdonképpen nem is tudom – mondta élénken. – A férjem annyira szófukar volt az ilyen dolgokban. Gondolom, influenza, vagy az a vírus, amelyik épp a levegőben volt.

Egyszerűen nem volt hajlandó orvoshoz menni, de azután annyira legyengült, és oly keservesen érezte magát, hogy végül is el kellett menjen. Igazság szerint több alkalommal is járt az orvosnál, aki mindenféle vizsgálatokat végzett rajta. Úgy látszik, rájött, mi a baj, mert Yale nagyon gyorsan meggyógyult.

– Meg tudná mondani a férje orvosának nevét, Mrs. Stonehouse?

– A nevét? – kérdezte vissza. – Mi is a neve? Morton, azt hiszem, vagy valami efféle...

Hallottam, amint kiszól: – Olga! – aztán zavaros beszélgetés jött a távolból. Majd Mrs. Stonehouse visszajött a telefonhoz. – Stolowitz – mondta. – Dr. Morris Stolowitz.

Kikerestem dr. Morris Stolowitz telefonszámát. A Nyugati Hetvennegyedik utcában lakott, kurta sétányira a Stonehouse lakástól. Fölhívtam, és egy női hang jelentkezett: – Orvosi rendelő. – A doktor el volt foglalva egy páciensével. Meghagytam nevemet és számomat, és megkértem, hogy keressen meg.

Kétségeim voltak, hogy dr. Stolowitz egyáltalában visszahív. Épp latolgattam, megkérjeme Mrs. Stonehouse-t, járjon közben, amikor Hamish Hooter rontott be az irodámba, és az asztalomra hajította fizetési borítékomat.

– Fogja – mondta.

– Most meg mi van, Hooter?

– Megpróbáltam már magával udvariasan megértetni – mondta, és zajosan megszívta a fogát –, de úgy látszik, nem fogja föl. Yetta Apatoff és én összetartozunk. Szeretném, ha nem macerálná többé.

– Ha macerálom őt – mondtam –, amiben komolyan kételkedem, talán szóljon emiatt a hölgy maga.

Morgott valami fenyegetőt, majd kirohant a szobámból, és bevágta az ajtót.

Így hát természetesen azonnal föl kellett hívnom Yettát.

– Szia, itt Josh – mondtam, és azon tűnődtem, miért lesz a hangom olyan rekedt és olyan... nos, olyan bensőséges, amikor vele beszélek.

– Szia, Josh – mondta zihálós kislányhangján.

– Rég nem láttalak.

Úgy hangzik ez, mint egy olyan lány szava, akit macerálok?

– Mit szólnál egy ebédhez ma? – javasoltam.

– Csak megünnepelni a fizetésnapot?

– Ó, fincsi! – szólt. – Menjünk a Chinkbe, a Harmadikon.

Amikor délben kimentem recepciós pultjához, karján kabátjával várt rám, bolyhos, kobaltkék svájcisapkáját elbűvölően behúzta szőke, loknis fejébe. Feszésre szabott kötött ruhát viselt, valamivel sötétebb kéket, és amikor megláttam isteni topográfiaját, újra elakadt a lélegzetem, térdizületeim pedig fölpuhultak.

Míg átsétáltunk a Harmadik sugárútra, belém karolt, ártatlanul csevegett, nyilvánvalóan fogalma se volt, mit tesz gyöngéd érintése a szívverésemmel és a légzésemmel. Mint mindig, ha vele voltam, vaknak és süketnek bizonyultam a környezetünk iránt. Minden érzékszervem megsemmisült benne, és egyszer, amikor megborzongott a hidegtől, és azt mondta: – brrr – és karomat lágy melléhez szorította, majdnem elsírtam magam örömben.

A vendéglőben semmi másra nem vágytam, mint hogy lássam, nézzem, amint tökéletes, fehér fogával beleharap egy gombócba, figyeljem, hogyan mozog nyakának lágy oszlopa, amikor nyel, és miképp érintgeti meg papírszalvétával ajkát, ha egy csöpp morzsa akad föl rajta.

– Ó, Josh – mondta a harapások-nyelések közt –, meséltem neked arról a teljesen tündéri pulóverről, amelyet a Madisonon láttam, abban a boltban? Odavagyok érte, de *olyan* drága és ráadásul nagyon kivágott is. Mármint mélyen lejt a nyakkivágása, és úgy hiszem, sálat kell majd hordanom hozzá, valamit, ami eltakar egy kicsit, ha munkában viselem, vagy talán egy

blúzt kell alávennem, de az elrontaná a vonalát, mert olyan testhezálló, és zöld, akár az erdő. Szereted a zöldet, Josh?

– Szeretem a zöldet – mondtam rekedten. – Olyan sokba kerül, de ez egyszer többet fogok kiadni, mint szabadna, mert úgy hiszem, ha az ember igazán akar valamit, meg kell szereznie, akármibe kerül is. Azt szoktam mondani: „nekem nem kell semmi, csak a legjobb” – és igazán így is érzem, és most biztosan azt gondolod, hogy szörnyű vagyok.

– Természetesen nem. Megérdeemled, hogy...

– Ó, igen – kacarászott –, lehet, hogy megveszem magamnak születésnap ajándékul.

– Születésnapod van? – kiáltottam.

– Ó, még nem, Josh. Csak a jövő héten. De igazán, remélem, nem gondolod, hogy ezt azért mesélem neked, érted, mintha valami hátsó gondolatom lenne, mintha ajándékért ácsingóznék, vagy valami, mert én igazán nem vagyok az a fajta lány.

– Tudom, Yetta.

Átnyúlt az asztalon, hogy kezét pillanatra az enyémmre tegye.

Szerencsemondó tortát kaptunk a fagyfaltunkhoz. Az ő szerencsecéduláján ez állt:

ÚJ ÉLET VÁR REÁD.

Az enyémmre ez volt írva:

ÚJ ÉLET VÁR REÁD.

Yetta hirtelen elkomolyodva bámult rám.

– Josh – szólt –, hát történt már veled valaha is ennél furcsább dolog? Úgy értem: mindkettőnkre új élet vár. Szerintem ez igazán különös. Nem gondolod?

Hirtelen abba hagyta, órájára pillantott.

– Jóságos ég – mondta –, nézd csak, mennyi az idő! Most tényleg vissza kell mennem. Hív a kötelesség!

Együtt baktattunk vissza az irodába. Mielőtt odaértünk, megszólaltam:

– Yetta, az a bolt, ahol azt a pulóvert láttad, amelyik annyira tetszett...

– A Harminchatodik és a Harminchetedik között – mondta. – A nyugati oldalon. Kinn van a kirakatban.

Elszántan benn maradtam a szobámban egész délután, és az ifjabb cégtársak és partnerek rutinérdeklődéseivel foglalkoztam. Néhány perccel négy után föl hívtam a rendőrtisztet, aki annak idején Sol Kipper öngyilkosságát kivizsgálta. Hivatalos hangon jelentkezett.

– Percy Stilton nyomozó.

– Uram – mondtam –, a nevem Joshua Bigg. A Tabatchnik, Orsini, Reilly és Teitelbaum jogi cégnél dolgozom. Mr. Tabatchniktól kaptam meg az ön nevét és címét. Ő mondta, hogy ön vizsgálta ki Solomon Kipper öngyilkosságát.

– Kipper? – kérdezte. – Ó, igen, így van. Énrám osztották.

– Azt reméltem, hogy beszélhetek róla önnel – mondtam. – A dolog hagyatéki és biztosítási követeléssel kapcsolatos.

– Megmutathatom önnek a dossziét – mondta.

– Ó, nem – mondtam sietve. – Semmi effélére nem gondoltam. Úgy értem, ez nem hivatalos megkeresés. Teljesen kötetlen. Nem kell vallomást tennie. Csak néhány kérdést akartam föltenni.

– Azt mondja, hogy biztosítással kapcsolatos?

– Igen, uram.

– Aha – hallgatott egy pillanatig. Aztán: – Nos, azt hiszem, semmi akadály. Óhajt átjönni ide?

- Azt gondoltam, találkozhatnánk valahol. Esetleg vacsorázhatnánk?
- Vacsora? – kérdezte. – Fedezik a kiadásait?
- Igen, uram – mondtam.
- Nagyszerű – mondta. – Kezdek ráunni a pizzára. Akarja ma este?
- Kitűnő lenne.

– Van valami dolgom ma a belvárosi Északi Körzetben. Ez a Nyugati Ötvennegyedik utcában van. Nyolc körül végzek, és elszabadulhatok egy időre. Nyolc óra tájban találkozhatom magával a Cheshire Cheese-ben, a Nyugati Ötvennegyedik utcán, a Nyolcadik és a Kilencedik között. Klassz brit vendéglő.

Épp rendbe raktam az íróasztalomat, és elmenni készültem, amikor a telefonom megszólalt. Kellemes változatosság.

- Joshua Bigg – szóltam bele.
 - Egy pillanat, Mr. Bigg – szólt egy női hang. – Adom dr. Morris Stollowitzot.
- Az orvos hangos volt és ingerült.
- Mit akar Stonehouse professzorral kapcsolatban? – kérdezte.

Elmondtam neki, ki vagyok és hol dolgozom, és hogy beszélni szeretnék vele. Tudni akarta, honnan kaptam meg a nevét, és arról vicsorgott, hogy az orvos-beteg kapcsolat bizalmas természetű. A végén azt mondta, hogy másnap öt percre fogadhat. Lecsapta a kagylót, én meg úgy döntöttem, hogy mára lehúzom a redőnyt.

Minthogy az utam hazafelé a Madison sugárúton vezetett, megtaláltam azt az üzletet, amelyet Yetta Apatoff említett. A zöld pulóver ott volt a kirakatban, egy kirakatbabára húzva. Yetta nem túlzott: a kivágás nem is egyszerűen lejtett, szinte alámerült. Akárcsak a szívem, mikor az árat megláttam: 59 dollár 95 cent. Hátha örülne helyette egy szép zsebkendőnek. Úgy döntöttem, hogy még gondolkodom egy kicsit a dolgon; elvégre a születésnapjáig még volt egy hetem. Folytattam az utam a Madisonon végig, a Huszonharmadik utcáig, fölszálltam egy buszra a Kilencedik sugárút felé, onnan pedig gyalog mentem hazáig. Shank kapitány nem várt rám a lépcsőfordulónál, de csukott ajtaja mögül is jól hallottam tévékészülékének üvöltését. Belopódtam saját lakásomba, és halkán csuktam be az ajtót magam mögött. Igazán kedvelem az öreget, de nem rajongok a muskotályért.

Fél nyolckor fölültem a Nyolcadik sugárúti, kifelé vivő autóbuszra, és még a kellő idő előtt megérkeztem az Ötvennegyedik utcához. Néhány lépésnyire megtaláltam a Cheshire Cheese-t. Angol stílusú vendéglő volt, amilyenek Stilton mondta, amint belépett az ember, balra hosszú bárpult, a jobb oldali fal mentén pedig kis, kétszemélyes asztalok. A hátsó traktusban nagyobb helyiséget láttam, négyszemélyes asztalokkal.

Kellemes, homályos hely volt, étvágygerjesztő konyhai illatok áradtak szét benne, lószerszámok és címerpajzsok díszítették. A színházi közönség már elment, és csak kevés vacsorázó ült benn: két férfi együtt, két pár és egy négytagú társaság. Stilton nyomozó sehol.

Várakoztam a bejárat mellett, míg egy hosszú fehér kötényt viselő, karcsú férfi jött elő a bárpult mögül, és felém tartott. Borosvödröt törülgetett egy törülőruhával.

- Uram? – kérdezte.
- Találkozóm van egy úrral – mondtam. – Talán leülök egy asztalhoz, és iszom valamit, amíg várakozom.
- Nagyon helyes – nézett körül. – Az a sarok megfelel?

Így hát oda ültem, miután fölakasztottam a kabátomat. Háttal ültem a falnak, és szemmel tarthattam a bejáratot. Odajött egy pincér, scotchot rendeltem vízzel.

Csak egy kortyot ihattam, amikor magas néger férfi jött be a Cheshire Cheese-be, és körülnézett. Levette kabátját-kalapját, fölrakta őket a nyitott fogasra, és könnyű, ruganyos léptekkel odajött hozzám. Kimásztam székemről, hogy kezet rázhassak vele.

– Mr. Bigg? – szólt. – Stilton vagyok. Amint elhúzta jobb oldalam mellől a széket, hogy szembeüljön velem, a pincér odasietett, odatolta az óntálcát, szalvétát, evőeszközöket és vizeskanocsót a nyomozó elé.

– Régen vár? – kérdezte Stilton.

– Épp most érkeztem – mondtam. – Épp iszom egyet. Mit inna?

Száraz martinit rendelt tisztán, citrom vagy olajbogyó nélkül. Villámsebessen megérkezett az ital.

– Megfelel? – kérdeztem.

– Épp jó – mondta. – Mióta lett főnyomozó? Elmosolyodott a megdöbbenésem. Sikerült összeszednem magam.

– Két éve. De előtte már két éven át segédnyomozóként dolgoztam. Egy Roscoe Dollworth nevű ember mellett. A rendőrségnél volt valaha. Ismerte?

– Dollyt? De mennyire. Belevaló zsarú volt, mielőtt a pia elkapta. Él még?

– Nyugalomba vonult, és Floridában lakik.

– Azt hiszem, rendelhetnénk – mondta. – Evés közben is beszélgethetünk. Körülbelül egy órám van, mielőtt a hadnagyom begurul. Pontosan tudom, mit szeretnék. Marhasültet jó véresen, yorkshire-i pudingot. Amilyen zöldségjük csak van. És egy salátát. És egy korsó világost.

Én egy vesés-húsos lepényt kértem, salátával és világos sörrel.

– Ami ezt a Kipper-ügyet illeti – mondta hirtelen Stilton –, azt mondja, hogy a biztosítás miatt érdekli?

– A követelés – bólintottam. – Igazolnunk kell a követelést annál a társaságnál, amelynél biztosítva volt.

– Az melyik társaság?

– Hm, a Metropolitan Life – mondtam.

– Ez furcsa – mondta. – Egy héttel azután, hogy Kipper meghalt, fölkeresett a Prudential biztosítási kárbecslője. Azt mondta, ők biztosították Kippet.

Állhatatosan nézett. Azt hiszem, elpirultam. Azt tudom, hogy nem tudtam a szemébe nézni. Alighanem lehorgasztottam a fejem.

– Nem veszed zokon, ha Joshnak szólítlak, ugye? – kérdezte szívélyesen Stilton.

– Nem, nem veszem.

– Szólíts Perce-nek – ajánlotta fel. – Nézd, Josh, két év ezen a pályán, de még négy év se elég, hogy az emberből képzett hazug legyen. Az első szabály: csak akkor hazudj, ha muszáj. És: ha tudsz, maradj olyan közel az igazsághoz, ahogy csak lehet, és hazudj nagyon egyszerűt. Ne bonyolítsd. Ha bonyolítod, biztosan bajba kerülsz. Amikor megkérdeztelek, hogy a biztosítás miatt érdeklődsz-e, azt kellett volna felelned, hogy igen, és ennyiben maradni. Talán beszoptam volna. Logikus, hogy a hagyatékot intéző ügyvédeknek érdekli egy halott ember biztosítása. De azután hablatyolni kezdtem a követelés igazolásáról, és tudtam, hogy átrázol.

– És még csak a társaság nevét se tudtam – mondtam szomorúan.

Hátrahajtotta a fejét, és olyan hangosan nevetett, hogy a többi vendég megfordult és odanézett.

– Ó, Josh – mondta. – Én se tudom, melyik társaság biztosította Kippet. Semmiféle kárbecslő nem járt nálam. Csak azért mondtam a Prudentialt, hogy megfigyeljem a reagálásodat. Mikor összeomlottál, tudtam, hogy átrázol.

Meghozták az ételünket, és addig nem beszélünk, míg a pincér el nem ment az asztaltól.

– Akkor nem is beszélsz nekem a Kipper-ügyről? – kérdeztem.

– Hogy a fenébe ne? – méltatlankodott. – Hajlandó vagyok segíteni. Nyíltan kezelt ügy. A főnököd, az a halacska, talán bele is nézhet az iratokba, ha nagyon töri magát. Ízlik a vesés-húsos lepényt?

– Pompás – mondtam. – Tényleg nagyon ízlik. Eléggé nyers a pecsenyéd?

– Ha ennél nyersebb lenne, még lélegezne. Jól van, akkor hadd beszéljek neked a Kipper-ügyről. Átnéztem a dossziét, mielőtt eljöttem az irodámból, csak hogy felfrissítsem az emlékezetem. A következő történt...

Míg beszélt és közben megállás nélkül evett, gyakran felpillantottam a saját tányéromról, hogy megnézhessem magamnak.

Ötven-egynéhány évesre taksáltam. Körülbelül hat láb magas volt, keskeny vállal és csípővel. Nagyon hajlékony. Nagy gonddal és ápoltan volt öltözve, kétsoros, kék, csíkos öltönyben. Széles fazonú zakójának csak az alsó gombja volt begombolva. Hófehér pulninget viselt, rövid, legombolt gallérral. Pillangószárnyas, pöttyös csokornyakkendője volt. Egyik csuklóján aranyórát, másikon arany lánckarkötőt hordott. Ha volt nála fegyver – és bizonyára volt –, egyáltalában nem látszott.

Színét nehéz volt megítélni a homályban, de sötétbarnának taksáltam, némi vöröses beütéssel, nem egészen kordovánszín, de majdnem. Szurokfekete haja kurtára nyesett hullámokban, laposan simult koponyájára. Keze hosszú, körme manikűrözött.

Szeme mélyen ülő és távol fekvő volt. Orra valamelyest szétlapult, vastag ajka kifordult. Széles pofacsontja akár egy indiáné. Masszív, csaknem szögletes állkapcsa volt és meglepően vastkos, inas nyaka. Kis füle laposan tapadt fejéhez.

Nem mondanám csinos férfinak, de a vonásai kellemeseknek tűntek. Olyan embernek látszott, aki jól érzi magát a bőrében, biztos magában, és alkalmas a dolgára. Az volt a szokása, hogy amikor tűnődött, vagy kereste a megfelelő szót, a megfelelő kifejezést, nyelvével belülről kinyomta a fél arcát.

Azt hiszem, leginkább hűvös eleganciája tett mély benyomást rám, ez tökéletesen eltért attól a képtől, amelyet a New York-i rendőrségi detektívről alkottam. Valójában inkább vezető üzletembernek vagy megbízható kereskedőnek látszott. Úgy véltem, szándékosan tervezte meg ezt a külalakot, munkája kellékeként.

– Kezdjük az időrenddel – fogott bele. – Január huszonnegyedikén történt, egy szerdai napon. Az első hívás a 911-re futott be, három óra hat perckor, a napló szerint. Már mint délután. Az Egy-Kilenc őrszobáról riadóautót menesztettek, három óra tizennégykor érkezett a helyszínre. Nem rossz, mi? Két zsarú volt a riadóautóban. Megszemlélték, mi történt, és fölhívták a körzetüket. Ez három óra huszonegykor volt. Mindenki tette a dolgát. Nem írogatunk föl minden időpontot, tudod. Az emberölési részleghez, amelynél dolgozom, három óra huszonkilenckor érkezett a riasztás. Nem látszott emberölésnek, de az ilyesmit ellenőrizni szokás. Három óra negyvenháromkor érkeztem a helyszínre. A társammal, Lou Emandola detektívvel voltam. Alig érkeztünk meg, amikor a hadnagy odaszólt, és elhívta Lout. Valami buggyant alak túsokat szedett fönn az Első sugárúton, egy szupermarketben, és kihívták a csoportokat.

Szóval Lou elment, és én magamra maradtam. Úgy értem, én voltam ott az egyedüli emberölésügyi pasi. Jó sok zsarú volt ott, a mentősök, az orvosszakértő, a laboros mozgó technikusok, a fotós, és így tovább. Igazi sokadalom. Kikérdeztem a tanúkat, de úgy ki voltak borulva, hogy nem sokra mentem velük, így aztán eljöttem. Aznap este újra odamentem és még két alkalommal. Azonkívül beszéltem a szomszédokkal, az orvosszakértővel, aki a boncolást végezte, a te Mr. Tabatchnikoddal, Kipper orvosával és Kipper fiaival. Mindezek után sima öngyilkosságnak látszott a dolog, és így is zártuk le. Valami kérdésed az eddigiekről?

– Ki jelentette először a 911-nek? – kérdeztem.

– Mindjárt rátérek – mondta Stilton. – Még bele se kezdtem.

Szünetet tartott, kiürítette a korsó világosát, és rám nézett. Hívtam a pincért, és még kettőt rendeltem. A detektív folytatta:

– Íme, a történet... Mindenekelőtt el kell képzelned a büntett színhelyét, bár nem volt büntett, hacsak nem nevezed bűnnek az öngyilkosságot. Szóval: ez a családi ház valóságos palota. Hogy hatalmas-e? El se hinnéd, Kelet-Harlem felét elszállásolhatnád benne. Hatemeletes, dupla magassföldszintje van és liftje. A szobák össze-számlálásának nem tudtam a végére jutni. Legalább harminc, úgy hiszem, és a legtöbbje üres. Mármint be van bútorozva, de senki nem lakik benne. Iszonyú helypazarlás. A legfelső emelet, a hatodik, egyetlen nagy, utcára néző szoba. Félig benyúlik az épület mélyébe. A hátsó fele pedig nyitott terasz. Az elülső termet partykra használják. Nagyképernyős televízió van benne, bár, Hi-Fi berendezés, filmvetítő, miegymás. A hátsó teraszon növények és fák, kerti bútorok. Sol Kipper erről a terasról dobta le magát.

Harmincnolc hüvelyk magas korlát veszi körül – lemértem –, de nem nehéz átmászni rajta még egy olyan öreg szivarnak se, mint Kipper.

Ujabb szünetet tartott, hogy nyeljen egyet második söréből. A megszakítást arra használtam fel, hogy belefogjak a vacsorámba. Annyira lekötött a beszámolója, annyira nem akartam lemaradni semmiről, hogy eddig nem törődtem az evéssel. A marhahúsa nagy részét elfogyasztotta, és most a maradványokat nyesegette a bordacsontról, egy sebész ügyességével bánt késével.

– Minél közelebb van a csonthoz – mondta –, annál jobb ízű a hús. Szóval amit megtudtam: szerdán fél háromkor öten voltak a házban, Sol Kipper, Tippi, a felesége, egy bitang jó csaj, meg a háromtagú személyzet. Sol és Tippi a hálósobájukban voltak, a fő hálósobában, az ötödiken. Az alkalmazottak a földszinten, a konyhában és körülötte. Tippi vendéget várt, egy Knurr nevű protestáns lelkészt. Ez gyakori látogató volt, és általában egy-két itallal és szendviccsel kínálták meg. A szolgálók épp terítették neki.

Mrs. Kipper tíz perccel három óra előtt jött le, hogy meggyőződjék róla, minden készen van-e Knurr tiszteletes fogadására. Most tehát négyen vannak odalenn, és csak Sol Kipper odafönn, stimmel? A ház hátsó részében van egy belső udvar. Legnagyobb részét kőlapok borítják, és alumínium bútorzat van odakinn: koktélasztal, székek, napernyős asztal, ilyesmi. Távolabb, hátul van egy kis kert: fa, bokor, nyáron virágok s a többi. De a belső udvar nagy része kövezett. Kétféleképp lehet kijutni oda: az egyik ajtó a konyhán át vezet, egy franciaajtó pedig az ebédlőből.

Néhány perccel három után mind a négyen iszonyatos csattanást és nagy, erős puffanást hallottak a patio, a belső udvar felől. Mind hallották. A konyhaajtóhoz rohantak és kinéztek:

Sol Kipper volt az. Szétlapult a kőkockákon. Ez volt a hallott puffanás. Kifutottak, gyors pillantást vetettek rá, és máris tudták, Sol Kipper halott, akár egy makréla – nem vicnek szántam. Stilton befejezte a vacsoráját. Hátrahajlítva a székét, keresztbe rakta a lábát, és elegyengette a nadrágja bűgjét. Rágyújtott egy cigarettára, és behöhörpintett söre maradékába.

– Kitört a hisztéria – folytatta. – Mrs. Kipper elájult, a szakácsnő üvöltött, és ugyanebben a pillanatban megszólalt a kapucsengő.

– A vendég? – kérdeztem.

– Az. Knurr tiszteletes. Az inas kiment a kapuhoz, beengedte, és elsírta neki, mi történt az imént. Ekkor, mint megtudtam, ő vette kézbe a dolgokat. Ez egy tiszta fejű pasas. Ő hívta föl a 911-et, ő élesztette fel Tippi Kippert, ő nyugtatta meg a többieket. Mire én odaértem, már meg is találták a búcsúlevelet. Mi lenne, ha innánk egy kávé?

– Hogyne – mondtam. – Édesség? Konyak?

– Konyak nagyszerű lenne – mondta. – Javasolhatnám a Rémy Martint?

Így hát rendeltem belőle kettőt, meg egy kanna kávé.

– Csomó kérdésem van – tapogatózdtam.

– Gondoltam – mondta. – Vágj bele.

– Bizonyos vagy-e benne, hogy csak négyen voltak a házban Sol Kipperen kívül?

– Tökéletesen. Végigkutattunk minden szobát, amikor odaértünk. Senki. És a tanúk esküsznek rá, hogy senki nem ment el.

– Az időrend, amit a történekekről adtál: ezt Mrs. Kippertől kaptad?

– És a személyzettől. És Knurr tiszteletestől. Valamennyiük elmondása szinte percre egybevágtott. Egyikük se látszott betanultnak. És ha azt képzeld, valamennyien benne voltak, felejtse el. Miért szövetkeznének össze az öreg szivar ellen? A személyzet szerint igen jól bánt velük. Lezser volt az anyagiakban. Az asszony azt mondja, hogy a házasságuk boldog volt. A házban levők közül senkin sem látszott dulakodás jele. Se karcolás, se horzsolás, semmi efféle. És ha egyikük, vagy akár valamennyien meg akartak volna szabadulni Sólától, sokkal könnyebb lett volna becsúsztatni valamit a gyógyszeres üvegcséibe. Látnod kellett volna az orvoságos szekrényét. Valóságos patikát tartott fenn. És mindenekelőtt: ott volt a búcsúlevél. A keze írásával.

– Emlékszel-e rá, mi állt benne? – kérdeztem. – Pontosan?

– A feleségéhez intézte. így szólt: „Drága Tippi. Kérlek, bocsáss meg nekem. Sajnálom, hogy ennyi bajt okoztam.” És az aláírás. „Sol.”

Sóhajtottam. Kávénk és konyakunk megérkezett, és egy pillanatig némán ültünk, azután belekortyoltunk a Rémy Martinba. Egészen más volt, mint az a kaliforniai brandy, amit odahaza szoktam inni.

– Ellenőrizted a korlátot a teraszon? Stilton kifejezéstelenül nézett rám.

– Igazad van – mondta. – Dollytól jó iskolát kaptál. Igen, ellenőriztük a teraszkorlátot. Durván eldolgozott cementfal, rózsaszínre festve. Karcolásnyomok voltak a tetején, ott, ahol Kipper átmászott. És a cipője orrán rózsaszín cementtörmelék volt a varrásba tapadva. Van még kérdésed?

– Nincs – válaszoltam leverten. – Lehet, hogy később eszembe jut, de most nem tudok többet kérdezni. Szóval öngyilkosságként lett lezárva?

– Mi mást tehattünk volna? – mondta majdnem mérgesen Percy Stilton detektív. – Kismillió megoldatlan emberölésünk van, amivel foglalkoznunk kell. Mármint egyértelmű, határozott emberölések. Mennyi időt szánhatunk egy olyan ügyre, amely öngyilkosságnak látszik, akárhonnan is nézed? Szóval lezártuk a Kipper-ügyet. Húztam egyet a konyakból, nagyobb a kelleténél, mert félrenyeltem, Stilton mulatott rajtam:

– Cigányútra ment? – kérdezte.

Bólintottam. – És ez az öngyilkosság – mondtam, még mindig köhögve –, ez is piszkálja a torkomat. Neked mi az érzésed, Perce? Mármint személy szerint? A szíved mélyén tökéletesen megelégedtél azzal, hogy Sol Kipper öngyilkosságot követett el?

Rám bámult, nyelvvel kidudorította arcát, mintha megpróbálná elhatározni magát. Azután töltött még a kávéból.

– Itt az ideje a tiszta lapnak – mondta lágyan.

– Tessék? Nem értem.

– A tiszta lapnak – mondta. – Kettőnk közt. Te elmondod nekem, miért érdekel Sol Kipper halála, én pedig elmondom, mit gondolok személy szerint.

Mély lélegzetet vettem, és bántam már, miért kérdeztem meg Mr. Tabatchniktól, beszélhetek-e a detektívnek Martin Reape-ről. Tabatchnik egyértelműen nemet mondott. Ha nem kérdeztem volna meg, most minden aggály nélkül megállapodhatnék Stiltonnal. Töprengtem, miképp vagyok lojális. Döntöttem.

– Az állásomba kerül – mondtam –, ha ebből valami kitudódik.

– Tőlem senki se tudja meg – mondta Stilton.

– Rendben – mondtam. – Bízom benned. Bíznom kell benned. Tehát...

És elmondtam neki mindent Marty Reape-ről. Mindent, kezdve a Mr. Tabatchnikhoz érkezett telefonhívástól, az én hívásomat, a találkozásunkat, mit mondott, és mit mondtam, a

döntést, hogy belemegyünk az árba, s azt, hogyan lelte halálát szerda este a földalatti szerelvényének kerekei alatt.

Stilton koncentráltan figyelt a beszámolóra, arckifejezése nem változott. De a szemét nem vette le rólam, és észrevettem, hogy míg beszéltem, az egyik cigarettáról a másikra gyújtott. Épp újra rá akart gyújtani, amikor a végére értem. Kettétörte és eldobta a cigarettát.

– Rohadtul sokat szívok – mondta undorral.

– Mi a véleményed? – hajoltam előre mohón. – Mármint Marty Reape-ről?

– A főnöködek talán igaza volt – mondta lassan. – Lehet, hogy Reape ócska zsaroló volt, aki megpróbált behúzni a csöbe.

– De hiszen megölték! – mondtam izgatottan. – Megölték? – kérdezte Stilton. – Ezt nem tudod. És ha megölték is, ez nem bizonyítja, hogy a kezében volt az általa hangoztatott információ. Lehet, hogy a kis szélhámosságát másokon is kipróbálta, akik nem voltak olyan civilizáltak, mint te meg a főnököd, és azok léptek rá.

– De ismerte a Kipper-hagyaték összegét – vitáztam. – Nem bizonyítja ez, hogy ismerte a családot, vagy valami üzlete volt velük?

– Lehet – mondta. – És az is lehet, hogy Sol Kipper elmondta valakinek, mi van a végrendeletében, az a valaki meg elmondta Marty Reape-nek. Vagy az is lehet, hogy Reape jól taksálta meg a hagyaték értékét.

Nagyon fontos volt nekem, hogy meggyőzzem ezt a hivatásos detektívet: van alapja a Sol Kipper halálával kapcsolatos gyanakvásomnak, és indokolja a további nyomozást. Ezért, ha már eddig jutottam a Mr. Tabatchnik bizalmával való visszaélésben, úgy éreztem, nyugodtan tovább is mehetek.

– Van itt még valami – mondtam. – Sol Kipper, annak a napnak a délelőttjén, amelyen meghalt, fõlhívta Tabatchnikot, és egy találkoztót beszélt meg vele. Azt mondta, meg akarja változtatni a végrendeletét.

Stilton eddig forgatta-forgatta hosszú ujjai közt öngyújtóját, és nézte. Most abbahagyta a babrálást, és lassan fölemelte a tekintetét, míg csak arcomba nem meredt.

– Jézusom – mondta csöndesen. – A cselekmény bonyolódik.

– Erről van szó – dõltem hátra. – Ez az én kártyalapom. Most nézzük a tiédet. Csakugyan úgy véled, hogy Sol Kipper öngyilkos lett?

Nem tétovázott.

– Ez a hivatalos verdikt – mondta. – És az ügy le van zárva. De voltak dolgok, amelyek kezdettől fogva piszkáltak a csőrömet. Apróságok. Ahhoz kevesek, hogy egy emberölést bizonyítanának, de van pár dolog, pontosabban három, amelyet nem tudok hova tenni. Elõször is: öngyilkosságot elkövetni úgy, hogy a hatodik emeletrõl ugrik le az ember, messze nem biztos dolog. Még ennél magasabb pontról is leugorhatsz úgy, hogy túléled. Ezért van, hogy a legtöbb halálugró följebb megy hat emeletnél. Meg akarják ölni magukat, és nem vállalják annak a kockázatát, hogy egész életükre nyomorékok maradjanak. Ennek a Kippernek volt egy textilgyára. Részlegesen nyugalmába vonult, a fiai vezették az üzletet, de Kipper hetenként háromszor-négyszer bejárt néhány órára. Az irodája az épület harmincnegyedik emeletén van, a konfekciós központban. Ott is kiugorhatott volna az ablakon úgy, hogy itatóssal szedik össze.

– Mi õlte meg valójában, Perce, amikor lerepült a hatodik emeleti teraszról?

– Fejjel ért földet. Betört a koponyája. Rendben, ez megeshet a hatodik emeletrõl. De eltörheti mindkét karját és lábát, és szenvedhet belsõ sérüléseket, és még mindig él. Ez is megtörténhet. De a harmincnegyedik emeletrõl nem történhet meg. Ez volt az elsõ dolog, ami zavart: öngyilkosság a hatodikról. Ez olyan, mintha föbe akarod lógni magad egy légpuskával.

A másik dolog pedig ez volt – folytatta –; amikor egy ugró kiveti magát az ablakból, tetõrõl, balkonról, akárhonnán, általában egyenesen lezuhan. Mármint, egyetlen hatalmas lépéssel kilépnek az úrbe. Valójában nem ugranak. Gyakorlatilag valahány kiugrott embert

láttam, mind az épülettől legfeljebb hatlábnyira ért földet. Általában a járdára zuhannak. Amikor igazán magas pontról indulnak, a testük esetleg pörögni kezd. De még ilyenkor is a gyalogjárdának ütköznek, vagy többnyire egy parkoló kocsi tetején kötnek ki. De még egyet se láttam, aki mondjuk hat- vagy hétlábnyira lett volna az épület szélétől. Kipper holtteste majdnem tízlábnyira volt.

Ezen eltűnődtem.

– Úgy érted, Perce, hogy valaki áthajította?

– Kicsoda? Négyen voltak rajta kívül a házban, emlékszel? Kipper súlya körülbelül hetvenöt kiló volt. A nők közül egyik se emelhetette a terasz mellvédje fölé, és hajíthatta le úgy, hogy az épület oldalától tízlábnyira érkezzék le. Az egyetlen férfi pedig, az inas, olyan kövér, épp hogy fel tud állni. Lehet, hogy Kipper egyszerűen fejest ugrott.

– Egy olyan idős ember?

– Lehetséges – mondta makacsul. – A harmadik dolog még furább, mint a másik kettő. Ez a búcsúlevél. Így szólt: „Sajnálom, hogy ennyi bajt okoztam.” Figyeled: „Okozta.” Kérlek, bocsáss meg valamiért, amit tettem. Ez a levél nekem úgy hangzik, mint ami valami múltban történt dologra vonatkozik, nem olyanra, amit a következő percekre tervez. Amellett a levél tökéletesen olvasható; határozott kézzel, egyenes sorokban íródott. Nem ilyen kézírást várnál el egy összezavarodott agyú embertől, aki néhány perccel később leveti magát a teraszról. De hát megint csak: lehetséges. Mondtam neked, hogy apróságok ezek. Mindaz, ami a csőröm piszkálja, apróság.

– Nem tartom őket annak – mondtam besózva. – Szerintem fontosak.

Rám vetett egy félmosolyt, órájára nézett, és kezdte elrakni a cigarettáját, meg az öngyújtóját.

– Ide figyelj – szóltam elkeseredetten. – Hova lyukadunk ki ebből?

– Rejtély – mondta.

– Nem tudnád... – kezdtem.

– Újra nyitattni az ügyet? – kérdezte. – Olyan bizonyítékokra, ami a kezünkben van, semmiképp se. Ha csak megemlítem, a hadnagyom kinyír. Te vagy a főnyomozó, nyomozd ki.

– De nem tudom, hol kezdjem – törtem ki. – Azt tudom, hogy beszélnem kellene a Kipper családdal és a személyzet tagjaival, de nem tudom, miféle ürügyet hozhatnék fel a kérdezősködésemre.

– Mondd nekik, amit nekem mondtál – tanácsolta. – Elhiszik, amit mondasz nekik. Csak ne feledd azt, amit a hazugságról mondtam neked. Fogd egyszerűre, ne akard föltüpirozni. Míg körülszaglászol, én utánanézek, mit tudhatnék meg Marty Reape haláláról. Abból, amit mondtál nekem, esetleg lehet baleset, de sosem lehet tudni. Maradjunk kapcsolatban. Ha valami felbukkan, mindig megtalálsz azon a számon, ami megvan neked, vagy üzenetet hagysz, és visszahívlak. Kereshetlek ott, a Tabatchnik és Akárkinél?

Ezen elgondolkodtam.

– Inkább ne, Perce – mondtam. – Inkább bizalmasan kezelném, hm, a kapcsolatunkat.

– Hogyne – mondta. – Megértem.

– Megadom neked az otthoni telefonszámomat. Csaknem minden este otthon vagyok.

– Az kitűnő lesz.

Bemásolta a számom egy nála levő kis noteszba. Fekete bőrfedele volt, arany sarkokkal. Mint minden holmija, ez is ízléses volt és drága.

Kifizettem a számlát, hagytam borralalót, és elindultunk az ajtó felé.

– Mégse hiszem, hogy öngyilkosság volt – mondtam.

– Lehet, hogy igazad van – szólt szelíden. – De gondolni valamit, és be is bizonyítani: két teljesen különböző dolog. Ezt bármelyik zsaru megmondhatja neked.

Fölvettük a kabátunkat, és kimentünk az utcára. Tengerészkék felöltőt viselt és fekete keménykalapot. Kész dandy.

– Köszönöm a vacsorát, Josh – szólt. – Igazán jó volt.

– Örülök – mondtam.

– Merre mész? – kérdezte.

– Kilencedik sugárút. Elkapom a belvárosi buszt. Chelsea-ben lakom.

– Elkísérlek – mondta, és elindultunk nyugatnak.

– Ne add fel, Josh – mondta hirtelen komolyan. – Én nem tehetem; meg van kötve a kezem. De van egy olyan érzésem, hogy valaki lóvá tesz minket, és ez nem tetszik nekem.

– Nem adom fel – mondtam.

– Jó – felelte. – És köszönet a találkozóért, meg hogy beavattál. Figyelj – toldotta meg tétovázva –, ha az, amit gondolsz, igaznak bizonyul, és valaki kinyírta Sol Kippert, és a vonat alá lökte Marty Reape-et, akkor ezek nem rendes emberek, tudod-e. Úgyhogy, légy óvatos.

– Ó, hogyne. Az leszek.

– Hordasz magadnál?... – kérdezte hirtelen.

Beletelt néhány másodperc, mire megértettem, miről beszél.

– Ó, nem – mondtam. – Nem hiszek az erőszakban.

Mélyet sóhajtott.

– És lakozik a farkas a báránnyal – mondta –, a borjú és az oroszlánkölyök együtt lesznek, és egy kisgyermek őrzi azokat. Jó éjt, Ézsaiás.

8.

Másnap reggel élénken és virgoncan ébredtem. Noha Stilton detektív erősködött az este, hogy nincs egyebünk megalapozatlan gyanakvásnál, mégis mindaz, amit elmondott nekem, megerősítette a hitemet: Sol Kipper nem öngyilkosság áldozata. És meg voltam győződve, hogy Stilton, óvatos nyilatkozatai ellenére, ugyanezt érzi.

Enyhén havazott az éjszaka; könnyű, apró szemű lepel fedte a járdát és a kocsikat. De amint a nap melegedett, gyorsan elolvadt. Azürkék volt az ég; ragyogott a levegő. Tökéletesen illett a hangulatomhoz, és mikor elindultam az elveszett Yale Stonehouse orvosával megbeszélte jelenésre, sikeres nap előjeleként fogtam fel az időjárást.

Dr. Stolowitz rendelői egy sárga téglás bérház utcai frontján voltak; a ház a szomszédos barna-kő családi házak fölé tornyosult. Negyed kilenckor érkeztem. Ügyfélfogadó hölgye magas volt, sovány, fejét göndör, vörös fürtök fedték. Vékony arcvonásai mintha állandó méltatlankodást fejeztek volna ki. Megfigyeltem különlegesen hosszú, kárminvörös körmeit, csontos csuklóján pedig tucatszori mütyürrel ellátott karkötőjét, amelyek csörömpöltek minden mozdulatára. Nem mondhatni, hogy túlságosan melegen üdvözölt.

– Joshua Bigg vagyok, dr. Stolowitzhoz jöttem – mosolyogtam reményteljesen.

– Korán jött – vágott a szavamba. – Üljön le és várjon.

Így hát leültem és vártam, ölemben kabátommal és kalappal.

Pontosan nyolc óra huszonötökör egy asszisztens nő jött ki – ezúttal egy apró termetű – és betessékelt.

– A doktor úr fogadja – mondta.

A teliszórt íróasztal mögött középmagas, köpcös férfi állt, kurta, fehér köpenye alól súlyos pocak domborodott elő. Keret nélküli szemüveget viselt, vastag üveggel, szeme dülledtnek látszott mögüle. Fekete szivart szívott; a levegő avas volt a füsttől.

– Jó reggelt, doktor – mondtam.

– Öt perc – vágott bele. – Nem több.

– Megértettem, uram.

– Mi a kapcsolata magának Yale Stonehouse-zal? – érdeklődött.

– Ahogy a telefonban kifejtettem önnek – mondtam türelmesen –, a professzor eltűnése ügyében folytatok vizsgálatot.

– Maga magándetektív? – kérdezte gyanakvón.

– Nem, uram – mondtam –, a professzor ügyvédjeinél állok alkalmazásban. Ha óhajtja, ellenőrizheti ezt Mrs. Stonehouse-nál.

Morgott.

Nem kért meg, hogy üljek le.

– Rendben – mondta. – Tegye föl a kérdéseit. Lehet hogy megválaszolom őket, lehet hogy nem.

– Meg tudná-e mondani, uram, mikor járt önnél Stonehouse professzor?

Dossziét vett föl íróasztaláról, gyorsan átlapozta, a szivar még mindig a fogai közt lógott.

– Hét alkalommal, tavaly októberben és novemberben. Akarja ezeknek a látogatásoknak a pontos időpontját?

– Nem, uram, ez aligha szükséges. Mrs. Stonehouse azt mondta nekem, hogy a férje betegsége tavaly nyáron kezdődött.

– És?

– De októberig nem fordult önhöz?

– Most mondtam – felelte ingerülten.

– Meg tudná-e mondani, fölkeresett-e Stonehouse professzor más belgyógyászt, mielőtt önhöz fordult?

– Ezt meg honnan a csudából tudjam?
– Nem tett említést megelőző kezelésről?
– Nem.
– Doktor – szóltam –, nem várom el, hogy elmondja nekem a professzor betegségének természetét, de...

– Ne éljek, ha válaszolnék – szakított félbe.
– De meg tudná-e mondani, hogy a professzor betegsége, ha nem kezelik, végzetessé válhatott volna-e?

Szeme megvillant. Aztán leszegte a fejét, lefelé nézett, és kezdte szétnyomni szivarját egy óriási kristály hamutartóban. Mikor megszólalt, hangja meglepően szelíd volt.

– Egy benőtt köröm is végzetessé válhat, ha nem kezelik.
– De az után, hogy a professzor nem jött többé önhöz, gyógyult volt?
– Gyógyulóban volt – mondta, és az idegesség visszatért hangjába.
– Fertőző volt a betegsége?
– Hát ez meg mi? – kérdezte dühösen. – Barkochbát játszunk?
– Nem arra kérem, hogy árulja el nekem a meghatározott betegséget, doktor – mondtam. – Csak azt, hogy fertőző volt-e vagy sem.

Élesen nézett rám.
– Nem, nem nemi betegség volt – mondta. – Ezt akarta tudni, ugye?
– Igen, uram. Ön milyenek nevezné a professzor általános lelki beállítottságát?
– Nehéz, kötekedő páciens. – Bagoly mondja verébnek, gondoltam. – De ha úgy érti, mutatkozott-e olyan lelki kórra valló tünete, amely nem függött össze a betegségével, a válaszem: nem, nem mutatkozott.

Nem volt tisztában velem, mit árult el most: hogy voltak lelki rendellenességre valló tünetek a professzor betegségével összefüggésben.

– Célzott-e önnek, bármi módon, arra a szándékára, hogy el óhajtja hagyni feleségét és családját?

– Nem, nem célzott.
– Komoly kórként jellemezné-e a professzor betegségét, doktor?
A falióra nézett.
– Az öt perce letelt – mondta. – Ég vele, Mr. Bigg.
A kinti helyiségben vettem föl a kabátom. Hárman vagy négyen várták már a doktort.
– Nagyon szépen köszönöm – mondtam a recepciós hölgynek, legjobb kisfiúmosolyommal. Nem mindig használ, de ezúttal jót tett; a hölgy, olvadni kezdett.
– Akár egy medve, mi? – suttopta.
– Rosszabb – suttogtam vissza. – Mindig ilyen?

Szemét forgatta.
– Mindig – mondta. – Ide figyeljen, föltehetek magának egy személyes kérdést?
– Öt láb, három és három nyolcad hüvelyk – mondtam, és búcsút intettem.

Megálltam az első utamba eső telefonfülkénél, és fölhívtam az irodát. Üzenetet hagytam Thelma Potts részére, hogy házon kívüli munkám van, és később fölhívom, hogy megmondjam neki, mikorra érek be.

A Broadwayi busszal mentem végig a Negyvenkilencedik utcáig és onnan gyalog ahhoz a kivénhedt épülethez, amelyben Marty Reape irodája volt. A neve még mindig ott állt az előtér névjegyzékén, de amikor a kilencedik emeletre értem, a 910-es szoba ajtaja nyitva állt, s egy pezsétes szobafestő overallba öltözött, szakállas férfi zsilettjével nagyban vakarta az ajtó tejuveg lapját. Már félig eltűnt a felirat: MARTIN REAPE: MAGÁNNYOMOZÁSOK.

Megálltam a festő mögött, és belestem a nyitott ajtón. A szoba teljesen csupasz volt. Se íróasztal, se szék, se iratszekrény, se semmi egyéb. Csak pezsétes falak, porlepte ablak s a padlón repedezett linóleum.

- Akar valamit? – kérdezte a festő.
- Nem tudja, mi történt ennek az irodának a bútorával?
- Kérdezze meg a gondnokot – felelte.
- Kiadó ez az iroda?
- Kérdezze meg a gondnokot.
- És hol találom a gondnokot?
- Odalenn.
- A nevét meg tudná mondani? Nem válaszolt.

Az előtér hátsó fertályán volt egy vasajtó, s egy ráragasztott kartonpapír-négyzeten ez állt: GONDNOKI IRODA. Némi erőfeszítéssel nyitottam ki az ajtót. Vaslépcső vezetett meredeken lefelé. Óvatosan ereszkedtem alá, a recés vaskorláton csüngve. Komor, cementlapú folyosó húzódott az épület hátsó részétől. A mennyezetten csövek és vezetékek erdeje. A folyosó végén volt egy viharvert faajtó. Benyitottam.

Akár ha egy börtöncellába léptem volna. Csak a rácsok hiányoztak. Cement mennyezet, falak, padló. Ablak sehol. A bútorzat mintha a bérlők lomjaiból állt volna. Ketten voltak ebben az egérlyukban. Egy nagyon vonzó ázsiai lány kattogtatta az öreg Underwoodot, időnként meg-megállt, hogy arcából félrehúzza fekete haját. A nagyobbik íróasztal mögött kis, barna ember ült, és hadarva beszélt a telefonba, egy általam nem ismert nyelven. Csinos fém tábla állt az íróasztalán: CLEARANCE NG, GONDNOK.

Egyikük se nézett rám, mikor beléptem. Türelmesen várahoztam. Mr. Ng tovább hablatyolt a maga érthetetlen nyelvén, majd váratlanul angolra váltotta a szót:

– A tiedbe, te shmuck! – ordította, és lecsapta a kagylót. Ezután rám nézett. – Á, miben lehetek szolgálatára, uram? – kérdezte gyöngéd hangon.

– Talán tudna segíteni nekem – mondtam. – Martin Reape-et keresem, a 910-es szobából. De az irodája teljesen üres.

– ööö. Mr. Reape már nincs nálunk – mondta.

– Csakugyan? – kérdeztem. – És meg tudná mondani, hova költözött?

– Ööö – szólt Mr. Ng. – Mr. Reape nem költözött el. Mr. Reape meghalt.

– Meghalt? – kiáltottam. – Jóságos ég! Mikor történt?

– Két nappal ezelőtt. Mr. Reape a földalatti vonat szerelvénye elé esett. Maga, ön, öö, a barátja volt?

– Kliense – mondtam. – Ez szörnyű. Néhány nagyon fontos iratom volt nála. Nem tudja, mi történt az irattartójával?

– Az... ööö... özvegye – mondta Mr. Ng. – Tegnap idejött, és mindent elvitt.

– És maga hagyta? – kiáltottam.

A gondnok felfelé fordította a tenyerét, és megvonta a vállát.

– Egy özvegy jogosult a férje tulajdonára.

– De biztos-e benne, hogy ő volt az özvegye?

– ööö, Mr. Reape kéthavi házbérrel volt elmaradva – mondta lágyan Mr. Ng. – Az asszony kifizette.

– Ez nem bizonyítja, hogy csakugyan az özvegye – szóltam mérgesen.

Az ázsiai lány abbahagyta a gépelést, de nem fordult meg, hogy rám nézzen.

– Ő volt az – mondta a lány. – Egyszer láttam őket együtt az előtérben, és be is mutatott bennünket egymásnak a feleségével.

– Na látja? – szólt diadalmasan Mr. Ng. – Az özvegy.

– Nem tudja véletlenül az asszony telefonszámát?

– Ó, sajnos nem.

– És a lakáscímét?

– Nem, azt se.

– A lakás vajon a férj nevéen van? – kérdeztem.

- Ugyan – mondta Mr. Ng. – Albérletben laknak.
- Mindenesetre megnézem a telefonkönyvben – mondtam.

Mr. Ng időzött egy pillanatig.

- Öő, az nem fog menni – mondta szomorúan. – Mr. Reape-nek titkos telefonszáma volt.

Megköszöntem Mr. Ng-nek, és eljöttem. Végigmentem azon a nyirkos alagúton, és majdnem a lépcsőnél voltam már, amikor kiáltást hallottam: – Hé, maga! – Megfordultam. Az ázsiai lány szaladt felém.

- Egy tízes – mondta.
- Tessék? – kérdeztem.

– Egy tízes – ismételte –, Reape-ék címéért. Kitépte ujjaim közül a bankjegyet, és már repült is visszafelé a folyosón.

– Benne van a telefonkönyvben – kiáltotta. Nem volt kétségem, hogy risztölnek Mr. Ng-vel.

Két saroknyit kellett mennem, míg találtam egy manhattani telefonkönyvet. Némi aggodalommal nyitottam ki, attól tartva, hogy kétszeresen leszek átverve. De benne volt: a Negyvenkilencedik utcai iroda, meg egy másik szám a Kilencvenharmadik utcában.

Fölültem egy kifelé tartó buszra a Nyolcadik sugárúton, még mindig sajgott a szívem azon a könnyedségen, amellyel a pénzemet leválasztották rólam.

Reape-ék a Sorry Streeten laktak, a Somber Street és a Gaunt Street között. A tömb legmagasabb háza szociális otthon volt; a barna téglás családi házak többségét penziókká alakították át, az ablakokon függöny helyett lehúzott redőny; a földszinti üzlethelyiségek kirakatában poros repkény, kopaszodó páfrány és ványadt filodendron gubancolódott össze. Falra pingált feliratok mindenfelé, sok spanyolul. Mit jelenthet a *puta*, tűnődtem.

Elhanyagolt, düledező ház volt Reape-éké is, de a jobbak közül való, szürke kövekből rakott, háromemeletes építmény. Hajdani eleganciájának már kevés nyoma maradt: furcsa faragású szemöldökfa, az ajtókon metszett üveglapok s az ajtógomb körül díszes rézlemez.

Megnyomtam a csengőt az M. Reape felirat mellett, és vártam. Semmi. Újra megpróbáltam. Még mindig nem jött senki. Ismét próbálkoztam, eredménytelenül. Amikor visszaindultam a lépcsőn lefelé, egy kék hajú, idős hölgy indult épp föl a lépcsőn. Két nehéz bevásárlószatyrot cipelt.

- Segíthetnék, asszonyom? – kérdeztem. Rémülten és gyanakvón nézett rám.
- Csak a bejáratig – mondtam. – Aztán megyek.
- Köszönöm, fiatalember – mondta gyengéd hangon.

Fölvittem a csomagjait, és leraktam a belső ajtó mellé. Mikor újra kijöttem, még csak három lépcsővel birkózott meg, s minden egyes fokon megállt, hogy lélegzetet vegyen.

- Asztma – kapott a mellkasához. – Ma nagyon rossz napom van.
- Igen, asszonyom – mondtam együttérzőn. – Nem tudja véletlenül...
- Néha olyan, akár a kés – zihált. – Mintha késsel vágnának belém.
- Nagyon kínos lehet – mondtam. – Keresek egy bizonyos...
- Egy szemet sem aludtam az éjjel – mondta. – Csak köhögtem, köhögtem, köhögtem.
- Mrs. Reape-et – mondtam elkeseredve. – Mrs. Martin Reape-et. Itt lakik. Őt szeretném megtalálni.

A gyanakvás visszatért.

- Mit akar tőle? – kérdezte. – Maga túlságosan lefűrészelt ahhoz, hogy zсарu legyen.
- Nem vagyok zсарu – bizonygattam. – A férje biztosításáról van szó.

Ezen fönnakadt.

- Sokat hagyott hátra? – suttogta.

– Sajnálom, de ezt nem mondhatom meg önnek. Nyilván megérti. De azt hiszem, Mrs. Reape szívesen fogadna.

– Nos... – szipákolt az öreg hölgy – amennyire tudom, nem vette túlságosan a szívére. Ha sejtésem nem csal, fiatalember, a Mocskos Gyalázatban találhatja meg. Az a kocsmá ott a sarkon túl, a Broadway felé.

A Mocskos Gyalázat egyetlen nagy, meglehetősen tiszta helyiség volt, néhány asztallal a hátsó részben bokszokkal. Amint beléptem, nem volt kétségem, hogy party van kialakulóban. Legalább negyven férfi és nő volt jelen.

A levegőt füst ülte meg, és a ricsaj szüntelen volt – kiabálás, nevetés, énekfoszlányok, összekeveredve egy wurlitzer hangjával, amely hangos ír táncot játszott. Két csapos sürgölődött, és a bárpult lapja vízben úszott. Egy vastkos, vörös képű ünneplő a vállamra csapott:

– Marty barátja? – üvöltötte.

– Nem egészen, én...

– Jöjjön csak – ordította, és a bárpult felé lökött. – Blanche állja a cechet.

A tömeg feje fölött egy pohár sört adott át valaki. Új barátom szívélyesen hátra vert; a fele söröm kiömlött tőle. Azután elfordult, hogy egy másik újonnan érkezőt köszöntsön.

Duhaj társaság töltötte meg a Mocskos Gyalázatot. Láthatólag mind ismerték egymást. Lassan vágtam át a tolongáson; az özvegyet kerestem.

Végül rátaláltam, gyászolóktól körülvéve, akik megpróbálták felidézni a „Ha az írek szíve éled” szövegét. Rezgő húsú asszony volt, tömördek répaszínű hajjal, erősen kifestve. Sörhabbajszos volt a szája széle. Özvegyi gyászruhája valamiféle vékony, fényes anyagból készült, amely a varrásoknál megfeszült, és elég mélyen volt kivágva ahhoz, hogy föltárja szeplős, erősen púderozott keblének dús domborulatát.

– Mrs. Reape – szólaltam meg, amikor egy pillanatig lélegzetet vett. – Ki szeretném fejezni legmélyebb...

– Micsoda? – bömbölte, és felém hajolt székéről. – Nem hallom ebben a rohadt zajban.

– Meg akarom mondani, mennyire együtt érzek...

– Persze, persze – veregette meg a vállam. – Nagyon kedves. Hé, üres a pohara! Tim, adj neki egy nagy korsóval! Maga Marty barátja?

– Nos, inkább – mondtam – a kliense voltam.

Lehet, hogy csak képzeltem, de mintha mosolya megfagyott, és fintorrá változott volna, nedves ajka megfeszült, és kimutatta a fogait, amelyek túlságosan is tökéletesek voltak ahhoz, hogy a sajátjai legyenek.

– Kliense? – ismételte. – Hát az nem sok volt neki.

El akart fordulni, erre sietve folytattam, nehogy elveszítsem.

– Mrs. Reape – mondtam gyorsan. – Fönt voltam a kedves férje irodájában, de minden...

– Aha – vetette oda. – Kiürítettem a helyiséget. Csupa vacak volt ott, de azért kaptam érte egy kis lóvét az ócskástól.

– Mi történt a feljegyzéseivel? – kérdeztem. – A dossziékkal? Volt nála néhány fontos iratom.

– Ne vicceljen – meresztette rám a szemét. – Ja, hát igazán sajnálom. Tegnap este az egész kacatot a szemégyűjtőbe dobtam.

– Akkor talán még ott van a szemégyűjtőben, a háza előtt? – szoltam segítőkészen.

– Á – szolt, és nem nézett rám. – Korán reggel elvitték. Azok a papírok már a városi szemétegetőben vannak.

– Nem emlékszik véletlenül, hogy... De ekkor félrelöktek az útból. Korsómat az asztalon hagytam, és amilyen észrevétlenül csak tudtam, kislisszoltam a Mocskos Gyalázatból.

Betelefonáltam az irodába. Yetta Apatoff azt mondta, senki nem keresett.

– Josh, láttad azt a pulóvert, amit említettem neked? – érdeklődött.

Mondtam, hogy láttam, és szépnek találtam.

– Olyan árulkodó ruhadarab – kuncogott. – Mármost, semmit nem hagy a képzeletnek.

– Ó, annak bizony nem hagy semmit – feleltem. – Úgy, ahogy mondod. Ide figyelj, Yetta. Ebéd utánig nem leszek benn, ha keresnek. Oké?

– Hogyne, Josh – mondta. – És a zöld igazán a színem, nem gondolod?
Végre letettem.

Még időben megérkeztem a Hetvennegyedik utcába. Dr. Stolowitz rendelőjének utcájával szemben alakítottam ki a hadállásomat, egy sarokkal odébb a Kolumbus sugárút felé. A vörös hajú titkárnő néhány perccel fél után lépett ki. Átsiettem az utcán, és egyenest felé indultam.

Felemeltem a fejem, és meglepett arcot vágtam. Aztán megálltam. Megérintettem a kalapom,

– Újra találkozunk – mondtam mosolyogva. Ő is megállt, és letekintett rám.

– Jé, Mr. Bigg – mondta. – Ide figyeljen, remélem, nem sértődött meg reggel. Tudja, amikor azt a személyes kérdést tettem fel?

– Nem sértett meg – bizonygattam. – Az emberek mindig kommentálják a méretemet. Bizonyos előnye is van: sose felejtik el a nevem.

– Az enyémet se – mondta. – Nem mintha valami nagyszerű nevem lenne. Az emberek mindig viccet csinálnak belőle.

– Hogy hívják?

– Peacock. Ardis Peacock.

– Ardis Peacock? Milyen szép név. De hiszen a *páva* gyönyörű madár.

– Aha – mondta. – Nagy farkkal. Maga erre lakik?

– Nem, csak üzleti ügyben jártam. Kezdek éhes lenni, és épp gondoltam, bekapok valamit. Van itt valami jó hely a környéken?

– Rengeteg – mondta. – Van egy McDonald a Hetvennegyedik utca és az Amsterdam sarkán, egy Kiflikunyhó a Broadway keleti oldalán. Én általában ide megyek a sarkon túl, a Kolumbus sugárúton. Mindenféle vendéglők vannak arra, mexikói, indiai, kínai, amit akar.

– Ez jól hangzik – mondtam. – Elkísérhetem?

– Szívesen látom – mondta. Visszasétáltunk a Kolumbus felé.

– Sose gondolt még rá, hogy sarokemelős cipőt hordjon? – kérdezte.

– Gondoltam rá, de legfeljebb egy hüvelyknyivel lennék magasabb tőle. Igazán nem nagy különbség. Inkább gólyalábakra lenne szükségem.

– Az ám – mondta. – Rémes. Mármint, itt vagyok én, hosszú vagyok, akár egy gyárkémény, és rühellem. Magának magasabbnak kéne lennie, nekem alacsonyabbnak. Fene megeszi.

– Magának jól áll – mondtam. – Jó a testtartása és karcsú. Akár egy manöken.

– Igen? – örvendezett. – Nem tréfál?

A Cherry vendéglőben ettünk, a Kolumbus sugárúton, a Hetvenötödik és a Hetvenhatodik között. Ardis garnélarákot rendelt homármártással. Én sonkán sült tojást rósejbnivel.

– A főnökével nem volt valami könnyű dolgom ma reggel – vettem oda.

– Ne vegye a szívére – tanácsolta. – Senkinek nincs könnyű dolga vele. Nekem különösen nem. Néha azt hiszem, hogy eszi a fene értem.

– Az csak azt mutatja, hogy több esze van neki, mint hittem – mondtam.

– Hé, hé – szólt.

Odafordult, és évődön meglökött. Majdnem leestem a székről.

– Miről volt szó voltaképp? – kérdezte. – Arról a Stonehouse pasasról, akit a telefonban említett?

– Arról – mondtam. – Tavaly októberben és novemberben járt dr. Stolowitznál. Emlékszik rá?

– De mennyire! – felelte. – Micsoda egy rohadék. Mindig panaszkodik valamiért. Várnia kell, a helyiség túlságosan hideg, a doki szivarja bebüdösíti a helyiséget. Igazán az ember agyára ment.

– Stolowitz örülhet, hogy nem pörölte be – mondtam. – Ez a Stonehouse örökké perel valakit.

– Magát is?

– Nem engem személy szerint – mondtam –, inkább azt az intézményt, amelynél dolgozom. – Azután belekezdtem az előkészített mesébe. – Egy betegbiztosító intézet igényügysztyálya vagyok nyomozó. Isley Biztosító. Hallott már róla?

– Nem – mondta. – Nem mondhatnám.

– Kis cég – ismertem be. – A tanintézmények tanári karának betegbiztosításával foglalkozunk. Tudja: iskolák, főiskolák, egyetemek, ilyesmi. Csoportos biztosítások. Nos, ez a Stonehouse a New York-i egyetemen tanított. Most már nyugalomba vonult, de még mindig biztosítva van, mert személyesen fizeti a biztosítási díjat. Tud követni?

– Ó, hogyne – mondta. – Én állítom ki az orvosi kérdőíveket Stolowitznak. Az agyamra megy.

– Megértem – mondtam. – Nos, ha maga tölti ki azokat a kérdőíveket, akkor magának kell beírnia a betegség mibenlétét, ugye?

– Természetesen – mondta. – Mindig.

– Hát ez a Stonehouse nem hajlandó bevallani, mi a baja. Azt mondja, az az ő dolga, és ha azt kérjük, hogy közölje, ezzel beavatkozunk a magánéletébe.

– Micsoda nyamvadék! – tört ki.

– Az bizony – mondtam. – Nem vitás. Nem volt hajlandó megmondani a nyugdíjintézetnek, és az visszautasította a követelését. Most pörli őket.

– Pörli a nyugdíjintézetet? – képedt el. – De hiszen az a kormányé!

– Így van – mondtam. – És ő a kormányt perli. Mit szól hozzá?

– Hihetetlen – mondta.

– És emellett követelést támaszt az ellen a társaság ellen, amelynél dolgozom, az Isley Biztosító ellen. De nekünk se mondja meg, mi volt a betegsége. Így természetesen visszautasították a követelését, és most pöröl bennünket. Szembeszállnánk vele persze, de elhúzódna a dolog, és egy csomó pénzbe kerülne. Ügyvédekre, miegymás. Úgyhogy inkább kiegyeznénk vele. Volna kedve valami édességhez?

– Csokoládéfagyi – mondta kapásból. Ittam még egy csésze kávé, és miután a lány elpusztította a fagylaltját, tüzet adtam neki. Mindig van nálam gyufa a mások cigarettájához.

– Így hát elmentem Stolowitzhoz – folytattam –, azt gondoltam, tőle megtudom, miben szenvedett Stonehouse. De sehol semmi.

– Ez rendjén is van – mondta. – A kapcsolat a páciensekkel bizalmas jellegű. Nekem is, meg a nővéreknek is szigorú parancsunk van rá, hogy ne beszéljünk a pácienseink dokumentumairól. Mintha bárki is beszélni akarna róluk. Agybajt kapok ettől a munkahelytől. Nem valami nagy mulatság mindig beteg emberek közt dolgozni, mondhatom magának.

A pincér külön-külön számlákat ejtett elénk. Mindkettőt vállaltam.

– Legyen inkább ki-ki alapon – szóló Ardis Peacock félszívvvel.

– Szó se lehet róla – méltatlankodtam. – Én hívtam meg ebédre.

Lassan sétáltunk vissza a munkahelyéig.

– Ezzel a Stonehouse-dologgal elakadtam – ráztam a fejem. – Semmi más nem kell nekünk, csak a betegségének a neve. Akkor elintézhethjük a követelését. Most, azt hiszem, védekezünk kell az ellenünk indított perében.

Oldalvást feléje pillantottam, de nem harapott rá.

– Bárcsak volna valami mód rá, belepillantani a kartotékjába – keseregtem. – Ez elég is lenne. Nincs szükségünk magára a kartonra; csak arra, hogy belenézünk: mi volt a betegsége.

Ez célba ért. Megragadta a karomat.

– Sok pénzt takarítana meg ezzel a maga társasága? – kérdezte halkán. – Ha megtudná, mi baja volt Stonehouse-nak?

– De mennyire – mondtam.
– És ez, hogy is mondjam, köztünk maradna?
– Én lennék az egyetlen, aki tudná – mondtam. – A társaságomat nem érdekli, honnan jön az információ, csak szerezzem meg.
Csendben tettünk néhány lépést.
– Fizetne érte? – kérdezte tétovázva. – Tudniillik én folyton ezekkel a kartotékokkal foglalkozom. A munkámhoz tartozik.
Ötszázat akart. Megmondtam neki, hogy a társaságom aligha menne száz fölé; ezek nem törődnek az inflációval és azzal, milyen nehéz ma megélni.
– Csak azt akarja tudni, hogy mi volt a betegsége, így van?
– Így – mondtam.
– Oké – mondta. – Egy százas. Most?
– Ötven most és ötven, amikor megkapom az információt.
– Rendben – mosolygott, míg diszkréten odacsúszttam neki az első részletet. – Majd még hall rólam. – Aztán Ardis egy bájos intéssel elindult dolgozni, én meg taxiba ültem, és nekivágtam az East Side-nak.

9.

Álltam a járdán, a Kipper házzal szemben, a Keleti Nyolcvankettedik utcán, az Ötödik sugárút és a Madison sugárút közt. Nyugat felé odaláttam a Metropolitan Múzeumra. Kelet felé az utca magánházak, követségek, konzulátusok és tekintélyes alapítványok impozáns homlokzataival nyújtózott tova. Ebben a tömbben nem voltak személtelordási gondok. Hulladék sehol. Se falra pingált feliratok.

A Kipper ház lenyűgöző, szürke kőépület volt, kovácsoltvas keretű külső bejárattal. A harmadik és a negyedik emeleten nagy, ívelt ablakok látszottak, hajlított üveggel. Kíváncsi lettem volna, mibe kerülhet egy ilyen üvegtábla pótlása. A hatodik emelet fölött dúsan díszített párkánykoszorú, a fölött pedig patinás, rézzel borított manzárd.

Keskeny sikátor választotta el a Kipper épületet a kelet felé soron következő épülettől. Vaskapuja volt, s rajta kis, fényezett réztábla:

SZÁLLÍTÓKNAK.

Vajon engem a bolti kifizetők bejáratához küldenek-e majd, tűnődtem.

Stilton nyomozó tanácsa ellenére azt határoztam: nem próbálom elhithetni, hogy látogatásom Sol Kipper biztosításával függ össze. Ezt nyilván az érintett biztosítási társaság nyomozói intézik, nekem pedig se tényanyagom, se szakértelmem nincs ahhoz, hogy sikerrel játsszam el ezt a szerepet.

Becsöngettem. A férfi, aki a faragott tölgyajtót kinyitotta, csaknem betöltötte az ajtónyílást. Irdatlan ember volt, az egyik legkövérebb férfi, akit valaha láttam. Se fehér nem volt, se fekete, inkább a bézs egy árnyalata. Olyan volt, mint a Michelin-kerék reklámfigurája, az a felfújgumibáb, amely, ha megbillentik, nyomban újra föl pattan. De erről az emberről nem hittem, hogy felpattanna, ha leütnék. Daru kellene hozzá.

– Parancsol? – érdeklődött. Hangja lágy, kellemes volt, a nyugat-indiaiak dallamosságával.

– A nevem Joshua Bigg – mondtam. – Tabatchnik, Orsini, Reilly és Teitelbaumnak, Mrs. Kipper ügyvédjeinek alkalmazottja vagyok. Néhány percre szeretném igénybe venni Mrs. Kipper idejét, ha idehaza van.

Fémes szemekkel bámult rám, amelyek kimeredtek, akár a mokaáskanalak. Nyilván úgy döntött, hogy nem vagyok merénylő – avagy terrorista, mert...

– Kérem, szíveskedjék várni – mondta. – Egy pillanat...

Becsukta az ajtót, és én kinn váraкоztam a hidegben. Szavához híven, egy pillanat múlva már vissza is tért, és lejött a rövid lépcsősoron, hogy kinyissa a kovácsoltvas kaput. Keze, lábfeje meglepően kecses volt, s lassú, kényes a mozgása, mintha a testi tevékenységet közönséges dolognak tartaná.

Bevezetett a kikövezett előcsarnokba, amely két emelet magas volt, és befért volna egy cirkuszi trupp. Balra széles, nyitott lépcső kanyarodott föl. Szárnyas ajtók álltak a folyosó mindkét oldalán, ezek vezettek a ház hátsó részébe. A hallt dézsákban álló élőfák díszítették és egy túlméretezett, márvány Cupido, felém szegzett nyíllal.

Az inas elvette a kabátomat; irattáskámat magamnál tartottam. Ekkor balra vezetett, bekopogott, kinyitotta az ajtót, és betessékelte.

Nyilvánvalóan nem ez volt a fogadószoba, sokkal inkább egy családi nappali. Bár egy ilyen méretű szobát szinte lehetetlen meghitté vagy bensőségessé tenni. A lakberendező mindenestre megpróbálta, csoportokba rendezve az asztalokat és székeket. Ezzel azt érte el, hogy a helyiség úgy festett, mint egy nyilvános klub kártyaszobája. De elég barátságos volt, élénk színekkel, a falakon virágmintával és a kandalló felett egy képpel, amelyet gyakorlatlan szemem eredeti Cézanne-nak ítélt.

Ketten voltak ebben a barlangban. Feléjük indultam, a férfi fölállt, az asszony ülve maradt, és épp aranszipkába illesztett egy cigaretta.

Elismételtem a magam és főnökeim nevét. A férfi erőteljes, száraz szorítással kezét rázott velem.

– Mr. Bigg – mondta –, örvendek. Godfrey Knurr vagyok. A hölgy Mrs. Kipper.

A padlóra tettem irattáskámat, amelyet egész nap magammal hurcoltam, és előreléptem, hogy tüzet adjak a hölgynek.

– Asszonyom – mormoltam. – Örülök, hogy megismerhetem.

– Köszönöm – nyújtotta ki keskeny, fehér kezét. – Foglaljon helyet, Mr. Bigg. Nem, ne oda. Az Godfrey helye.

– Ó, Tippi – szólt a férfi derűs, nevetős hangon. – Nekem bármelyik szék megfelel. Azt hiszem, van épp elég.

De azért nem foglaltam el a székét. Kiválasztottam egyet, közelebb a rostélyon égő kis tűzhöz, és úgy helyezkedtem, hogy elfordulás nélkül láthassam mindkettejüket.

– Micsoda gyönyörű otthona van, Mrs. Kipper – mondtam. – Az embernek a lélegzete is eláll.

– Inkább olyan, mint a Központi Nagypályaudvar – mondta a maga ironikus módján Knurr. Azután pontosan ugyanazt mondta, amit Perce Stilton: – Iszonyú helypazarlás.

Mrs. Kipper kurta, nevetős, majdhogynem ugatásszerű hangot hallatott.

– Tudja, Mr. Bigg – mondta –, Mr. Knurr lelkész, Godfrey Knurr tiszteletes. Nagy munkásságot fejt ki a szegények közt, és gyakran célzott már rá, hogy a keresztényi könyörület megnyilvánulása lenne, ha a szakadt csöcseléknek megengedném, hogy a szép otthonomban lakják.

– Mindenekelőtt nekem – mondta komolyan Knurr, és mindketten nevettek. Udvariasan mosolyogtam.

– Asszonyom – mondtam –, remélem megbocsát, amiért nem telefonáltam előre, de egyéb vállalati ügyekben ezen a környéken jártam, és megragadtam az alkalmat, hogy fölkeressem önt. Ha meg óhajt bizonyosodni róla, hogy az vagyok, akinek mondom magam, javaslom, hívja föl Mr. Tabatchnikot.

– Ó, nem hiszem, hogy szükség lenne erre – mondta lustán. – Hogy van a drága Leonard?

– Leopold, asszonyom. Jó egészségben. Sokat dolgozik, mint mindig.

– Megvan még a régi hobbija? Mi is... bélyeggyűjtés vagy sertéstenyésztés, vagy ilyesmi.

– Trópusi halak, asszonyom – feleltem meg a vizsgakérdésnek.

– Ja, persze – mondta. – Trópusi halak. Micsoda különös hobbi egy ügyvédnek. Az ember azt hinné, hogy inkább az energikusabb állatokat kedveli.

– Némelyikük eléggé agresszív, asszonyom. Voltaképp igen harciasak.

Tudatában voltam, hogy Knurr tiszteletes éberem figyel, mintha kíváncsi lenne, valami többre utalnak-e szavaim, mint amit jelentenek. Természetesen nem ennek szántam őket. Nem vagyok annyira körmönfont.

– Nos – mondta Mrs. Kipper –, bizonyos vagyok benne, nem azért jött, hogy Mr. Tabatchnik halait megvitassuk. Milyen ügyben jár, Mr. Bigg?

– Boldogult férje hagyatékával kapcsolatban, asszonyom – mondtam, és Godfrey Knurr-ra pillantottam.

– Tippi, óhajtja, hogy ne legyek jelen? – kérdezte az. – Ha valami bizalmas családi ügy, kivonulhatok a konyhába, pletykálni Chesterrel és Perdítával.

– Szamárság – mondta az asszony. – Bizonyos vagyok benne, nincs semmi, amit ne hallhatna. Godfrey közeli barátom évek óta, Mr. Bigg, és nagy segítségemre volt a férjem halála után. Nyugodtan beszélhet előtte.

– Igenis, asszonyom – mondtam engedelmesen. – Nincs semmi bizalmas a dologban. Az ügyvédjei jelenleg boldogult férje hagyatékának hozzávetőleges összértékét igyekeznek

megállapítani. Ez magában foglalja a részvényeket, kötvényeket, különféle befektetéseit, személyes tulajdonait. Aztán az eredményt benyújtják a megfelelő szövetségi és állami hatóságoknak, az örökösödési adó kiszámításához.

– Godfrey? – nézett Mrs. Stonehouse kérdően a férjira.

– Igen! – mondta az. – Ez rendjén való. Megadni a császárnak, ami a császáré. Ebben az esetben, azt hiszem, Tippi, hogy kellemetlenül lepik majd meg a császár igényei.

– Nos, szeretnénk a vagyon kiszámítását annyira pontosá tenni, amennyire csak lehetséges – folytattam. – Megesik néha, hogy a szövetségi és az állami adóhivatal olyan becsléseket készít egy hagyaték értékéről, amelyek, hm, eltérnek a végrendelet végrehajtásával megbízott ügyvédekétől

– Úgy érti, magasabbak annál – mondta bús nevetésével Knurr tiszteletes.

– Gyakran – értettem egyet. – Természetesen mint meghatalmazott ügyvédek reméljük, hogy a törvényes minimumon tarthatjuk az örökösödési adókat. Engem bíztak meg azzal a feladattal, hogy meghatározzam ennek a háznak, berendezésének és boldogult férje személyes tulajdonainak az értékét.

Knurr hátradőlt karosszékeiben. Pipát és dohányzacskót vett elő zakója oldalzsebéből. Elkezdte tömni a pipáját, tompa mutatóujjával nyomkodta bele a dohányt.

– Ez érdekes – mondta. – Hogyan határozza meg egy ilyen ház értékét, Mr. Bigg?

Ez könnyű kérdés volt.

– A jelenlegi piaci érték alapján – mondtam kapásból. – Mennyit lehetne kapni érte, ha eladásra kerülne. Más kiindulópont lehet a jelenlegi ingatlan-adókiivetés s a környék többi házának értékével való összevetés. Ami a berendezést illeti, a dolgok itt valamivel bonyolultabbak. Fölbecsülésüket az eredeti vételárra szeretnénk alapozni, levonva belőlük az elértéktelenedést; nyilván érte: azért, hogy a lehető legalacsonyabban tartsuk az összértéket – de az adóhivatal többnyire a mai értékükhöz ragaszkodik. Ez pedig, az ilyen inflációs időkben, néha jóval több lehet az eredeti értéknél.

– Magam is azt hiszem – mondta élesen Mrs. Kipper. – A gyönyörű dolgaim némelyikét kétszer annyiért se lehetne megvenni, mint amennyit fizettem értük. Némelyik pedig egyszerűen semmi áron nem pótolható.

– Tippi – szólta Knurr, miközben mély szippantásokkal meggyújtotta pipáját –, ezt az adóügyi embereknek ne mondja meg.

Elhallgattam, és néztem őt, míg sikerült teljes meglepődésére egyenletesen meggyújtania pipáját. Három gyufát használt el ehhez a művelethez. Dohányfüstjének gyümölcs- és borillata volt.

Godfrey Knurr lelkész majdnem hat láb magas, erőteljes férfi volt, bolyhos tweed zakójának válla és ujjja csak úgy feszült rajta. Szürke kasha-nadrágot hordott és marhabőr mokasszint. Tarkán szőtt, kockás ing volt rajta, nyakkendő nélkül, de végig begombolva. Erős, inas nyaka kilátszott. Keze szögletes, ujjai kurták.

Palaszínű volt haja és szakálla, de nem volt ez teljes szakáll; szája felső szélét és állát fedte, alul egyenesre vágva. Gondosan nyíratta csaknem rózsás ajka körül. Rendületlen, csöppet se ostoba szemek, enyhén hajlott orr. Arca hagyományos értelemben nem szép arc, de a maga markáns, férfias módján vonzó. Élettel teli arc. Évei számát negyven-egynéhányra taksáltam, ami körülbelül tízzel kevesebb Mrs. Kipper koránál. Jól, csaknem sportosan mozgott, tartása egyenes, gesztusai erőteljesekek.

Figyelmem ismét az özvegy felé fordult.

– Megbízatom – mondtam – alighanem szükségessé teszi a bútorzat teljes leltárának felvételét. Természetesen nem gondoltam, hogy ezt ma végzem el. Lehet, hogy több napig is eltart. Mindent megteszek, hogy ne okozzak önnek kényelmetlenséget, asszonyom, és amíg itt vagyok, igyekszem oly kevésbé láb alatt lenni, amennyire lehetséges. Ma csupán előzetes

szemlét szeretnék tartani, számba venni a helyiségeket, és megtervezni, hogyan lehet legjobban elvégezni a leltározást. Megfelel ez önnek, Mrs. Kipper?

– Kutya-fáját! – bosszankodott. – Jó lenne túllenni rajta.

Újabb cigarettát vett elő a mellette levő asztalon álló porcelán dobozból. Fölpattantam, és odapördültem, hogy tüzet adjak.

– Köszönöm – szólt, és földerülten nézett rám. – Nagyon udvarias. Maga nem dohányzik?

– Nem, asszonyom.

– Iszik?

– Néhanap – mondtam –, főleg bort.

– Az tesz jót a gyomornak – dörögte Knurr. – Volna kedve most egy pohár borhoz, Mr. Bigg?

– Ó, köszönöm, nem, Mrs. Kipper. Inkább hozzá szeretnék fogni az előzetes szemrevételezéshez.

– Egy-két perc, és kezdheti – mondta az asszony. – Mióta van Mr. Tabatchniknál?

– Körülbelül hat éve.

– Nős?

– Nem, asszonyom.

– Nem? – meresztette rám színpadiasan a szemét. – Hát erről tennünk kell valamit!

– Ne, Tippi – nyögött fel Godfrey Knurr –, ne kezdje megint a házasságközvetítést.

– Mi rossz van abban? – villantotta rá a szemét. – Sol meg én oly boldogok voltunk egymással, szeretném, ha mindenki ilyen boldog lenne.

Godfrey Knurr rám kacsintott:

– Vigyázzon velünk – mondta élénk nevetéssel. – Tippi összehozza őket, én meg összeesketem. Ez társas vállalkozás.

– Ó, Godfrey – mormolta az asszony –, a maga szájából minden olyan... hidegvérűen hangzik.

– Hideg vér: forró házasság – mondta a tiszteletes. – Ősi görög közmondás.

– Amelyet maga e percben talált ki – mondta rá az asszony.

– Így igaz – ismerte be készséggel a férfi, és most mindketten nevettek.

– Érdeklődöm, nem kezdhetném-e... – fogtam bele.

– Hát, ha nem akar inni, Mr. Bigg – mondta az özvegy –, azt hiszem, én meg a tiszteletes akarunk. A szokásosat, Godfrey?

– Kérem – mondta.

Ránéztem, mintha lemondólag megvonta volna kicsit a vállát.

Nem hiszem, hogy Mrs. Kipper szándékkal tartott vissza. Hajlandó volt megengedni, hogy szemügyre vegyem a házat – a neki megfelelő időben. Egyértelműen világossá akarta tenni a számomra, hogy ennek a háznak ő az úrnője, és hogy az óhaja törvény, bármily bolondosnak vagy szeszélyesnek tartásuk is mások. Így hát türelmesen várok, amíg az italokat felszolgálták.

Mrs. Kipper megnyomott egy hosszú zsinóron levő csengőgombot. Némán vártunk egy pillanatig, míg a hájas inas halkán be nem lépett a szobába.

– Asszonyom? – kérdezte.

– Italokat, Chester – mondta az asszony –, a szokásosat a tiszteletes úrnak és nekem. Mr. Bigg nem iszik.

– Igenis, asszonyom – szólt komolyan az inas, és halkán kiment. Terjedelméhez képest meglehetősen könnyen mozgott. Mozdulatai majdnem kecsesek voltak.

Míg az inas odakinn volt, Mrs. Kipper egy Madison sugárúti képzőművészeti galéria tárlatmegnyitójáról kezdett mesélni, amelyen előző este részt vett. Noha időnként rám nézett, hogy egyértelműen bevonjon a társalgásba, legtöbb megjegyzését Knurnak szánta. Azaz: nem nézett ugyan át rajtam, de csak kevés erőfeszítést tett arra, hogy másképp kezeljen, mint

fizetett alkalmazottat, akihez udvarias lehet, szívéllyesség nélkül. Ez nem is volt baj, lehetővé tette számomra, hogy szemügyre vegyem a hölgyet.

Ezüstszőke volt, a maga kihívó módján csinos a felfelé fésült és gondosan fodrászolt hajával. Sehol egy kilazult tincs vagy elszabadult hajsza. Igazán ragyogó, fiatalos alakja volt: karcsú karja és ragyogó lába művészi érvényesült az ujjatlan, rövid, drapp bársony ingruhában. Csöpp, hibátlan orra és zöldesen cirmos cicaszeme volt. Vékony ajkát ügyesen, kétféle színárnyalattal festette ki, hogy teltebbnek lássék.

Friss, ráncatlan arc volt, a kiugró pofacsonton megfeszült a bőr. Azon tünődtem, hogy ez a gyüretlen arc és tökéletes orr nem plasztikai sebész érdeme-e. Éles állát enyhén megemelve tartotta, és látszott, hogy még nevetés közben is vigyáz, minél kevésbé essen szét valami rajta.

Ez az asszony kegyetlen és bosszúálló ellenség lenne, gondoltam.

Chester bejött az italokkal. Éspedig: scotchot hozott szódával Knurnak és száraz martinit tisztán Mrs. Kippernek. Mielőtt az inas kiment a szobából, az asszony megszólalt:

– Chester, Mr. Bigg szemrevételezni óhajtja a házat, tetőtől talpig. Legyen szíves körülkísérni, kérem. Mutasson meg neki mindent, amit látni akar.

– Igenis, asszonyom – mondta az inas. Sietve fölálltam, és megragadtam irattáskámat.

– Mrs. Kipper – mondtam –, köszönet a kedvességért és a vendéglátásért. Hálás vagyok önnek az együttműködésért. Mr. Knurr, nagy örömmre szolgált, hogy megismerhettem.

Ő is fölállt, hogy megrázza a kezem.

– Remélem, látom még, Mr. Bigg – mondta. – Sok sikert a leltározáshoz.

– Köszönöm, uram.

Követtem a hústorony Chestert kifelé. Becsukta mögöttünk az ajtót, de még hallottam Mrs. Tippi Kipper és Godfrey Knurr tiszteletes gyorsan elcsituló nevetését.

Az inas megállt az előcsarnokban, és szembefordult velem.

– Minden szobát látni óhajt, uram?

– Szeretnék. Leltárt fogok fölvenni a bútorzatról. Nem ma, hanem többszöri látogatás során. Úgyhogy még sokszor fog látni. Igyekszem minél kevesebb kellemetlenséget okozni.

Értetlenül nézett rám.

– A hagyaték értékének megállapítása céljából – magyaráztam. – Az adókhoz.

– Vagy úgy – bólintott a nagydarab ember. – Sok szép, drága holmi, majd meglátja. Erre tessék.

Végigvezetett az előcsarnok hátsó részén húzódó folyosón. Megállt egy dísztelen ajtó előtt, és kitárta. Azon belül vasrácsos tolóajtó, még beljebb kis lift. Chester előretessékelt, aztán belépett mögém. Behúzta a vasajtót; a külső ajtó automatikusan bezárult, és nyomban megéreztem édeskés kölnivizét. Az inas megnyomott egy gombot, fény gyulladt ki a felvonóban, és lassan emelkedni kezdtünk.

– Mióta van Kipperéknél? – kíváncsiskodtam.

– Tizenhét éve, uram. Szeretetre méltó hölgy az asszonyom. A dolgok most...

Ám ekkor elhallgatott, és nem szólt többet, egyenesen előrebámult a vasrácsra.

A felvonó hirtelen megállt. Chester félrehúzta a liftajtót, és kinyitotta a külső ajtót. Kilépett, és tárva tartotta számomra az ajtót.

– A hatodik emelet uram. Körülnéztem.

– A fölépcső nem jön fel idáig?

– Nem, uram. A fölépcső az ötödik emeletnél véget ér. De van egy kisebb hátsó lépcső, az végig feljön. És a lift is, természetesen.

Kinyitottam irattáskámat, elővettem a jegyzetfüzetem, és nekikészültem annak, amiről úgy gondoltam, hogy hivatalos jegyzetelésnek látszik majd.

Ez volt a fogadóterem, amelyet Stilton nyomozó leírt nekem. Egyetlen helyiség elfoglalta az épület elülső oldalát. Büféasztalokat és székeket láttam, egy hatalmas tévékészüléket, Hi-Fi

berendezést, üres középső területet, amelyet nyilvánvalóan tánchoz használtak, filmvetítőt s más effélét.

– Ezt a szobát használják vendégfogadásra? – kérdeztem.

– Pontosan, uram.

– És az a két ajtó?

– Ez a hátsó lépcsőhöz vezet, amaz meg a mosdóhoz.

– Mrs. Kipper gyakran hív vendégeket?

– Mr. Kipper elhunytá óta nem, uram. De azt mondta, hogy most újra elkezdte. Jövő hétre vacsoravendégséget tervez.

Jól érzékeltém-e vajon a méltatlankodás jelét hangjában? Ám amikor rápillantottam, a semmibe bámult átlátszatlan szemével, mely oly kifejezéstelen volt, akár a vak emberé.

A helyiség hátsó részébe mentem. Két kétszárnyú franciaajtó nyílt a teraszra. Láttam a kiültetett növényeket, fákat és kerti bútorokat, amelyeket Stilton említett. Megpróbáltam elfordítani az egyik ajtó gombját. Zárva volt.

– Mrs. Kipper elrendelte, hogy ezeket az ajtókat tartsuk zárva, uram – mondta síri hangon Chester. – A baleset óta.

– Vethetnék egy gyors pillantást a teraszra, kérem? Csak egy másodpercre?

Tétovázott, majd így szólt: – Ahogy óhajtja, uram.

Az övére erősített vékony láncon súlyos kulcskarika csüngött. Különösebb keresgélés nélkül kiválasztott egy rézkulcsot, és kinyitotta az ajtót. Utánam jött ki a teraszra. Körülsetáltam, gyors jegyzeteket készítettem: 4 kerti aszt., 8 f. szék, kockt. aszt., 2 paml., 2 hosszú aszt., növ.-ek stb.

A terasz hátsó részéhez mentem. A cementkorlátot nemrég festették újra.

– Itt történt a baleset? – kérdeztem. Némán bólintott. Mintha elsápadt volna, de lehet, hogy csak az arcára vetődő éles kinti napfénytől látszott így.

Óvatosan áthajoltam és letekintettem. Bármit mondott is Perce, nekem igen magasnak tűnt, és szerintem senki nem él túl egy zuhanást ilyen magasságból.

Közvetlenül alattunk volt a földszinti patio, még több kerti bútorral, a háttérben pedig kis kert, most már megbarnultan és lekopaszodva. A patio kőkockákkal volt kirakva, ahogy Perce leírta. Láthattam, hol landolt Sol Kipper, mert vadonatúj kőkockákkal pótolták az ütéstől összetört darabokat.

Azt hiszem, most fogtam fel először, mit is művelek. Nem csupán egy elvont rejtvényt próbálok megfejteni, azt is meg szeretném határozni, miként lelte halálát egy emberi lény. Ez az elhervadt kert, azok a megrongált kőkockák, a zuhanás az üres téren át – most mindez valóságos lett számomra: a kiterjesztett karral-lábbal lefelé pörgő, sötét emberalak, széltépte ruhájában, a fölfelé rohanó talaj, az őrjítő ütés...

– Kiabált? – kérdeztem halkán.

– Nem, uram – mondta Chester éppoly halk hangon, akár az enyém. – Semmit se hallottunk, míg a szegény úr oda nem csattant.

Megborzongtam.

– Hideg van idekinn – mondtam. – Menjünk be.

Chester nyilvánvalóan nem szeretett lépcsőn járni se fel, se le, mert a lifttel ereszkedtünk le az ötödikre.

– Ezen az emeleten van a ház urainak hálószobája – mondta Chester –, két fürdőszobával és Mrs. Kipper öltözőszobájával. A szobalánynak is ezen az emeleten van a lakása, hogy könnyebben segíthessen Mrs. Kippernek. Ezenkívül Mr. Kippernek is volt magánolgozószobája ezen az emeleten. Amint látja, uram, a főlépcső itt ér véget.

Átmentünk valamennyi szobán, vagy legalábbis benéztünk valamennyibe, s én buzgón jegyzeteltem. Különösen a ház urainak hálószobája érdekelt; hatalmas terem volt ez, festett

szőlő- és virágdíszítésű, vajszínű, francia jellegű bútorokkal. Két fürdőszoba kapcsolódott a hálószobához, egy másik ajtó Mrs. Kipper öltözőszobájába vezetett.

Ez négyzet alakú helyiség volt, hosszú, háromrészes tükörrel, rózsaszín, szaténbevonatú heverővel, zsúfolt sminkasztal, a tükör körül villanykörték; antik telefon, egy aranyozott asztalon réz tálalóasztalka, palackok, poharak és báreszközök kis készletével. A szoba két falán zsaluzott harmonikaajtók.

– Mrs. Kipper ruhatára, uram – mondta Chester. – Óhajtja látni?

– Ó, nem – siettem a válasszal. – Ez aligha szükséges.

– Száz pár cipő – jegyezte meg szárazon.

Két használaton kívüli szoba volt még az ötödiken. Az egyik, mint Chester elmagyarázta, a hajdani gyerekszoba, a másik pedig a gyerekek játszószobája volt valaha.

– Még a maga ideje előtt, gondolom – mondtam.

– Igen, uram – felelte komolyan Chester. – Abban az időben apám állt a Kipper család szolgálatában.

Friss érdeklődéssel tekintettem rá.

– Mi a családneve, Chester? – kérdeztem.

– Heavens – felelte.

Ez azt jelenti: „Egek” – és először azt gondoltam, ez a meglepetés fölkiáltása, de aztán így szólt:

– Chester Heavens, uram – és már tudtam, hogy van valami közös kettőnkben. – A szobalány Perdita Schug – folytatta –, a szakácsnőnk és házvezetőnőnk pedig Mrs. Bertha Neckin. Ez az állandó személyzet, uram. Nekünk hármunknak itt a lakásunk. Ezenkívül a házat egy takarítócsapat tartja rendben, hetenként kétszer jönnek, meg egy házfelügyelő, aki reggelenként jön néhány órára, hogy elintézzé a szemét eltakarítását, a javítási munkákat és más efféle feladatokat. Különleges alkalmakra, ha szükséges, külön személyzetet alkalmaznak: mint például nagy vacsorákhoz, estélyekhez, bálókhoz s a többi.

– Köszönöm, Chester – mondtam. Azután, hogy meggyőzzem, nem érdeklődöm semmi olyan információ vagy pletyka iránt, ami nem érinti megbízatásomat, ezt kérdeztem: – Az állandó személyzet lakásának bútorzata Mrs. Kipper tulajdona?

– Ó, igen, uram. A bútor az övé, igen. Van néhány személyes tulajdonunk. Képek, rádiók, csecsebecsék, effélék.

– Értem – mondtam, és néhány gyors jelet vetettem a papírra.

A felvonóval leereszkedtünk a negyedik emeletre. Ez a szint, mint Chester közölte, teljesen lakatlan volt. De minden szoba be volt bútorozva, egyetlen ajtó se volt bezárva. Négy hálószoba volt benne (mindegyik saját fürdőszobával), amelyeket valaha a Kipper gyerekek használtak.

Volt még ezenkívül két nagy vendégálműszoba, ugyancsak fürdővel. Volt továbbá egy varrószoza, egy teljesen felszerelt sötétkamra, amelyet az egyik, a fényképezés iránt érdeklődő Kipper fiú használt annak idején. Valamint egy szoba, amelynek tervezése és berendezése szemmel láthatóan semmiféle meghatározott célt nem szolgált.

– Milyen szoba ez? – kérdeztem.

– Csak szoba, uram – vetette oda Chester, s én azon vettem észre magam, hogy magamban elismétlem, amit Stilton nyomozó és Godfrey Knurr mondott volt: Iszonyú helypazarlás.

A harmadik emelet valamivel belakottabbnak látszott. Kényelmes, faburkolatú könyvtár, dolgozószoba volt benne, amelyet Chester szerint a boldogult Sol Kipper gyakran használt, hogy vendégül lássa benne régi barátait kopogósrömi-partikra és más kártyajátékokra, vagy csak arra, hogy szivarozzék és konyakozzék benne vacsora után.

Ugyanezen az emeleten volt a szakácsnő-házvezetőnő, Mrs. Bertha Neckin lakása. Barátságos lakosztály volt, élénkszínű indiai szőnyegekkel a fényezett parketten és sok bútorvédő huzattal. Bekeretezett fotográfiák mindenfelé, többnyire gyerekeké.

Még két vendégágyas szoba volt a harmadikon és egy hosszúkás helyiség a ház homlokzata mentén; két domború üvegablak világította meg. Ezt hívták „nyári szobának”; fehér, fonott bútorral volt berendezve, a falakon cirkuszi és utazási plakátok, egyik végén pedig kicsi színpad bábjáték-előadásokhoz, amelyekért, mint Chester mondta, kiskorukban rajongott valamennyi Kipper gyerek. Ez a szoba tetszett nekem.

A második emeleten nagy, tükrös bálterem, egyik végén dobogóval a zenekar vagy a fellépők számára. A falakat egyenes hátú székek szegélyezték, fürdőszobák és a hölgyek számára kis öltözőszobák nyíltak a helyiségből.

Chester Heavens lakása ezen az emeleten volt. Hálóból, kis dolgozószobából és fürdőszobából állt. A bútorzat nem tárt fel számomra többet, mint ő maga. Minden tiszta volt, ápoltságos, sarkosan rendes. Majdnem pedáns. Fénykép sehol. Kevés könyv. Rádió és egy kis, hordozható tévékészülék. A falon üres tájakat ábrázoló képek.

– Nagyon kellemes – mondtam udvariasan. Azután megkérdeztem az inastól, vajon a ház valaha is teli volt-e, használták-e valaha is az összes fürdőszobát? Azt felelte: amikor az első számú Mrs. Kipper még élt, így volt, a vakáció idején. Akkoriban valamennyi Kipper gyerek, meg az ő gyerekeik, néha unokatestvérek, nagynénik, nagybácsik érkeztek, hogy egy hetet vagy még többet ott töltsenek. Akkoriban nagy vacsorák, estélyek, táncestek voltak. Sokadalom volt itt, lármá és nevetés.

– De amióta Mr. Kipper újra nősült, azóta nincs így? – kérdeztem.

– Nem, uram – mondta kifejezéstelen arccal. – A család már nem gyűlik össze.

A földszinten, azon az előcsarnokon és fogadószobán kívül, amelyeket már láttam, volt egy szabályszerű nappali, ebédlő, konyha és éléskamra. Az ebédlő franciaajtaján át gyors pillantást vettem a patióra. Még elhagyatottabbnak látszott, mint a hatodik emeletről.

Ekkor Chester Heavens végigvezetett a folyosón a konyhai és kamrarészhez. Sejtettem, hogy a Kipper házban nagy a konyha; ám a valóságban irtatlan méretű volt, alapterülete legalább 15x25 láb terjedelmű. Úgy festett, mint egy szállodai vagy éttermi konyha, rozsdamentes acél felszereléssel és tartozékokkal, a falipolcokról réz és kovácsoltvas szerszámok lógtak le.

Négy ajtó vezetett ki a konyhából. Az egyik a folyosóról vezetett be, amelyen át mi is jöttünk. Lengőajtó vitt az ebédlőbe. Üvegezett hátsó ajtón át a patióra lehetett kijutni. A negyedik ajtót súlyos pántok és láncok védték, s volt egy kukucskálóablaka. Chester elmondta, hogy ez vezet a kis közbe, és szállításokhoz használatos.

– Mrs. Neckin ma szabadnapos – mondta lány hangján az inas –, de talán volna kedve megismerkedni személyzetünk másik tagjával?

Mutatta az utat a kamra felé. Ez olyan nagy volt, hogy elfért benne egy négyszögletes tölgyfa asztal és négy magas hátú tölgyfa szék. Vibráló, ifjú hölgy ült az egyik széken, a délutáni Postot lapozgatta, és hetykén nézett föl, amint beléptünk.

– Mr. Bigg – szólt hivatalos hangon Chester –, engedje meg, hogy bemutassam önnek szobalányunkat, Miss Perdita Schugot. Perdita, ez az úriember Mr. Joshua Bigg. Állj fel, lányom, ha ennek a háznak egy vendégének mutatnak be.

A lány lustán fölállt, és rám mosolygott.

– Örvendek a szerencsének, Miss Schug – mondtam.

– Nagy szerencse, bizony – mondta csípősen a lány. – És szólíthat Perditának. Mindenki így hív. Kivéve ezt a Chestert, nem is mondom meg, hogy ő minek hív engem.

Chester ránézett, és most láttam arcán az első eláruult emóciót: a méltatlankodást.

– Vigyázz a nyelvedre, lányom – mondta haragosan, s a lány válaszképpen kinyújtotta rá a nyelvét.

Az inas elfordult. Mosolyogva Perdita felé biccentettem, és elindultam Chester után. Ekkor a csengő megszólalt, és éles kattanást hallottam. Chester fölnézett a falra szerelt jelzőberendezésre. Üveg alatt két sor jelző volt rajta. Ha a ház bármely részéből hívták az

egyik alkalmazottat, a berendezés megszólalt, és fölkiáltott egy jelző, hogy fehér kockát villantson fel. Minden kocka fölé címke volt az üvegre ragasztva, amely megmutatta, melyik szobában nyomták meg a gombot. Megszámoltam a címkeket. Harminckettő.

– Úgy vélem, a teájukat óhajtják – mondta Chester. – Elnézést egy pillanatra, Mr. Bigg. Készítsd elő a tálcat, Perdita.

A kamra bejáratában álltam. Rengeteg hely volt, de Perdita hozzám ért, amint elment mellettem.

– Bocsásson meg – szólt vígan –, de hív a kötelesség.

Tálat vett elő a hűtőszekrényből, és levette róla a nedves konyharuhát. A szendvicsek héja le volt hámozva, és akkorák voltak, akár a postabélyegek. Terítőt tett egy nagy ezüst tálalótálcára, ráhelyezte a tálat, azután rátett még egy ezüst teáskannát, porcelán csészéket, csészealjkat, kanalakat, ezüst tejszínkancsót és cukortartót. Meggyújtotta a lángot egy teaforraló alatt a tűzhelyen, és amíg a víz felforrt, négy teáskanálnyi tealevelet tett a kannába, anélkül hogy különösebb erőfeszítést tett volna a pontos lemérésre. Minden mozdulata fürge volt és biztos.

Chester visszatért, és szemügyre vette a tálcat.

– Szalvéták – csapott le.

Perdita kinyitotta a konyhaszekrényt, és két kis, rózsaszín vászonszalvétát tett még a tálcára.

– Mr. Bigg – fordult hozzám az inas –, Mrs. Kipper érdeklődött, hogy ön a házban van-e még, és amikor közöltem, hogy még itt van, megkért: érdeklődjem, nem volna-e kedve egy csésze teára vagy kávéra?

– Nagyon kedves tőle – mondtam. – Egy kávé jólesne. Ha nem okozok túl nagy gondot vele.

– Semmi gond, uram – biztosított. – Perdita, csinálj annyit, amennyi mindannyiunknak elég. Mihelyt fölszolgáltam, itt vagyok.

A réz forraló már gőzölt, és az inas megtöltötte a teáskannát. Azután mindkét kezével maga elé emelte a tálcat. Némi távolságra kellett tartania: hasa közbenyomult. Méltóságteljes léptekkel vonult végig a folyosón.

Perdita alig egy-két hüvelyknyivel lehetett magasabb nálam. Sötét, villogó kis pötty. Fényes, fekete haját olyan rövidre és szemtelenre vágatta, mint egy citri. Szeme ragyogott. Hosszú nyelve folyton ott csapkodott kis fehér fogai és nyirkos ajka körül. Néztam őt, míg cselédszobai vendégiségünket előkészítette.

Miniatűr Vénusz formája volt. Majdnem olyan molett, mint az előcsarnok márvány Cupidója. Tejszínbőr. Gőzös ábrándozással néztem kurta szaténszoknyácskáját, parányi csipkekötényét és fityuláját, papucscipőjét, döbbenetes ruhakivágását – a klasszikus francia szobalány a La Vie Parisienne lapjairól. Megrémített állati energiájával, de vonzott is.

Bejött a kamrába, és hozott egy tányér mandulás süteményt. Lepottyant a velem szemben levő székre, az asztal túloldalán. Fél könyökét az asztalra tette, állát pedig a tenyerébe. Fénylő szemmel bámult rám.

– Maga jóképű – mondta. – Köszönöm, Perdita – szóltam, és nevetni próbáltam. – Maga nagyon kedves.

– Nem vagyok kedves – tiltakozott. – Az igazat mondom. Mindig azt mondom. Amit érzek, egyenesen kimondom. Maga nem?

– Nos... nem mindig – mondtam, az igazsághoz híven. – Ez néha nehéz anélkül, hogy meg ne bántsak embereket.

– Mi a véleménye rólam, őszintén? Chester Heavens visszaérkezése mentett meg.

Súlyosan ült le a tölgyfa asztal mellé. Gyorsan bekapott három mandulás süteményt, egy, kettő, három.

– Kész a kávé – mondta. – Perdita, lennél olyan szíves?

A lány fölállt, elment az inas széke mögött. Megsimította annak fényesre fésült haját. Chester fölnyúlt, hogy a lány kezére csapjon, de az már a konyhában volt.

– Kérem, nézze el ennek a lánynak, uram – szólt. – Kissé vadóc.

Perdita visszatért a kávéfőzővel, ott ültünk, kávéztunk, és ettük a süteményt. Törtem a fejem, miként terelhetném a társalgást Sol Kipper felesugrására.

– Szomorú idők, uram – szólalt meg Chester, és búsan ingatta nagy fejét. – Mr. Kipper egyike volt a legjobb uraságoknak.

– Cuki ember volt – mondta Perdita.

– Tragédia – mondtam. – Nem ismerem a részleteket, de bizonyára leverte mindnyájukat.

Földidéztek azokat a rémületes pillanatok, onnan kezdve, hogy meghallották a csattanást és a durranást a patián. Amit mondtak, én már tudtam, Percy Stilton révén. Akárcsak ő, én is meg voltam győződve róla, hogy az igazságot mondják úgy, ahogy tudják.

– És csak maguk négyen voltak a házban, amikor történt? – kérdeztem.

– Öten, uram – mondta Chester. – Szegény Mr. Kippet is beleszámítva.

– A házmester nem volt itt akkor?

– Ó nem, uram. Délután történt. Az csak reggelente jár.

– Szörnyű – mondtam. – Micsoda rettenetes élmény. És azt mondja, Mrs. Kipper elájult?

– Egyszerűen összeesett – bölintott Perdita. – Ott nyomban összerogyott. Mrs. Neckin pedig sivalkodni kezdett.

– Sírni, lányom – javította ki az inas.

– Mindegy – mondta a lány. – Így is elég nagy zajt csapott.

– Nyilván valamennyien szörnyen kiborultak – mondtam –, amikor meghallották a zajt, kirohantak, és meglátták őt.

Az inas fölsóhajtott:

– Volt néhány rossz pillanatunk, uram – mondta. – Van még mandulás sütemény, lányom? Ha nincs, van egy mogyorós kuglóf. Hozd be azt. Igen, uram, nehéz pillanatok voltak. Mrs. Kipper elájult, Mrs. Neckin jajveszékelt, azt se tudtuk, mit csináljunk.

– De ekkor becsöngetett Knurr tiszteletes? – vágtam bele.

– Így, ahogy mondja, uram. Az az úriember az ajtó előtt valóságos megváltás volt. Kézbe vette az ügyeket, Mr. Bigg. Fölhívta a rendőrséget, fölélesztette Mrs. Kippet, valamennyiünket a nappaliba terelt, és brandyt töltött nekünk. Nem tudom, mit csináltunk volna nélküle.

– Nagyon talpraesett embernek látszik – mondtam, és figyelmem elkalandozott, mert Perdita odahozta az asztalhoz a mogyorós kuglófot. Mellettem állt és szeletelte. Lágy csípője a karomhoz préselődött.

– Az bizony, uram – mondta Chester, kiválasztotta azt a szeletet, amelynek tetején a legtöbb mogyoró volt, és a szájába tolta. – Finom úriember

– Ó, finom – vihogott Perdita. – Csuda finom!

– Vigyázz a szádra, lányom – mondta az inas ismét figyelmeztetőleg, és az újra a nyelvét nyújtotta felé. Ez, úgy látszik, valamiféle rituálé volt közöttük.

– Úgy értesültem, a tiszteletes gyakori vendég – méltáztam, és újabb fél csészényi kávé tölöttem magamnak. – Hol van a temploma?

– Nincs állandó egyházközsége, uram – mondta az inas. – Személyes tanácsadást nyújt, és szegény sorsú fiatalokkal foglalkozik Greenwich Village-ben. Utcai bandákkal, effélékkel.

– De csakugyan gyakori vendég, ugye? – ismételtem meg.

– Ó, igen. Néhány éve. – Itt az inas közel hajolt hozzám, és suttogóra fogta: – Úgy hiszem, hogy Mrs. Kipper vallási irányítást kap Knurr tiszteletestől, uram. A férje halála óta.

– A sokk miatt – mondtam.

– A sokk miatt – bólogatott helyeslőleg. – Mert akkor vált nyilvánvalóvá előtte a földi lét rövidege és az öröklét végtelensége. És csak akik a Nagy Jehova Isten szeretetét keresik,

azoké az öröklét áldása. Bizony, írva vagyon, hogy csak a lélek szenvedése és nyugtalansága által nyerjük el az igazi megváltást és a bocsánatot bűneinkért.

Tudtam már, mi az ő szenvedélye.

A jelzőberendezés csöngője ismét megszólalt, örömömről. Felálltam.

– Igazán mennem kell – mondtam. – Chester, hálás vagyok a felbecsülhetetlen segítségéért. Mint már mondtam, eljövök újra. Előtte ideszólok. Ha alkalmatlan magának vagy Mrs. Kippernek, kérem, mondja meg, és akkor másik időpontot jegyzek elő.

Perdita előttem ment a folyosón át az előcsarnokba. A mozgását figyeltem. Fölsegítette a kabátomat.

– Bagyulálja be magát – hajtotta fel a gallérom. – Jó melegen.

– Igen – mondtam. – Köszönöm szépen.

– Csütörtök a szabadnapom – mondta.

– Úgy?

– Mindnyájunknak van saját telefonja – mondta. – Benne vagyok a könyvben. Schug. S-c-h-u-g.

Aznap este odahaza, kedvenc székemben, miközben a Mug-o-Lunch féle spagettimet ettem, jegyzeteket készítettem a Kipper-anyag kiegészítésére és jelentésvázlatot a dr. Stolowitzcal és Ardis Peacockkal folytatott beszélgetésemről.

Munkámat telefonhívás szakította félbe. Örömmel ismertem föl Percy Stilton nyomozó hangját. A hívása azt bizonyította, hogy komolyan vette ígéretét az együttműködésre. Csaknem túlradó örömmel üdvözöltem.

– Hé-hé – mondta. – Lassíts. Semmi figyelemre méltót nem tudok mondani neked. Utánanéztem Marty Reape-nek. Ahogy sejtettem, balesetként zárták le az ügyet. Nem került elő tanú, aki mást állított volna. Mit is vártak? Ebben a városban senki nem akar belekeveredni semmibe. Egyetlen érdekes dolog viszont akad: priusza volt. Semmi nagyszabású, másként visszavonták volna a magánnyomozói engedélyét. De különféle ügyekben vádolták, más-más alkalommal. Egyszerű testi sértés; a vádat elejtették. Hivatali hatalommal való visszaélés kísérlete; a vádat elejtették. Birtokháborítás; intézkedésről nincs jegyzőkönyv. Mond ez neked valamit?

– Nem – mondtam.

– Nos, kérdezősködtem – mondta Perce. – Ez a Reape láthatóan durva alak volt. De nagyobb összegű pénzt nem találtak a holttestnél. És olyasmit se, ami bármiféle jogi bizonyítéknak látszanék. Hát ez minden. Tudsz vele kezdeni valamit?

Elmondtam neki: jártam Reape irodájában, hogy megkeressem a bizonyítékot, kihagytam, miként vert át Mr. Ng; elmeséltem a mocskos gyalázatbeli gyászolokat. Nevetett.

Elmondtam neki, hogy szerintem valaki már énelőttem elkapta Blanche Reape-et, mert volt miből kifizetnie az iroda házbérét és állni a cechet a halotti toron.

– Hát... igen – mondta óvatosan Stilton. – Ebben van valami. El tudom képzelni. Ha az ügyet még nem zárták volna le, oda tudnék menni, és megfaggatni a hölgyet, merről jött a lóvé. De nem tehetem, Josh. Okos ribancnak tűnik, és ha teljes súllyal bedobnám magam, beköpné. Aztán visszajutna a góréhához a dolog, és a hadnagyom tudni óhajtana, mi dolgom van neked egy lezárt ügyön? Akkor aztán a taknyomon csúszom ki innen. Érted?

– Már hogyan érteném – mondtam, és elmondtam neki, hogy szerintem semmi mást nem tehetünk Mrs. Reape-pel kapcsolatosan, mint hogy széttúrjuk a lakását abban a reményben, hogy még megvan az a bizonyítéka, ami miatt megölték a férjét. Márpedig betörésről szó se lehet.

Aztán elmeséltem Stiltonnak mindent a Kipper palotában tett délutáni látogatásomról. Elmélyülten figyelt rám, nem szakított félbe, míg meg nem említettem, hogy megkérdeztem Chester Heavenst, kiabált-e esés közben Sol Kipper, s az inas azt felelte, nem hallottak semmit addig a szörnyű csattanásig, amellyel a test a földet érte.

- Te gazember – szólalt meg Percy.
- Mi a baj? – kérdeztem.
- Semmi – mondta –, csak az, hogy ezt a kérdést nekem is fel kellett volna tennem, de nem tettem. Nagyon oké vagy, Josh.
- Megörültem. Befejeztem a beszámolót, és egyetértettünk abban, hogy semmi olyat nem fedeztem fel, ami világosabbá tenné a dolgot.
- Kivéve azt a vallásos vonatkozást – mondta Perce –, hogy Knurr lelkész, az a kövér inas pedig vallási fanatikusnak látszik.
- Mit jelent ez? – kérdeztem.
- Halvány gőzöm sincs – ismerte be mosolyogva. – De érdekes. Rajta maradsz ezen, Josh?
- Ó, hogyne – mondtam. – Visszamegyek még, ahányszor csak tudok. Beszélgetni akarok a szakácsnő-házvezetőnővel, és szeretnék még egy kicsit körülnézni. Hogy tetszik neked a fedő sztorim?
- Fantasztikus – mondta. – Kezdesz oltári jól hazudni.
- Köszönöm – mondtam elhalón.

10.

Szombat reggel későig aludtam, és mikor fölébredtem, észrevettem, hogy havazik: nagy, kövér pelyhek hullottak alá sebesen. De a rádió azt jelentette, hogy délre eláll, és a hőmérséklet várhatólag 30 Fahrenheit fölé emelkedik.

Nagyot reggeliztem, és a lakásban töltöttem a napot, takarítottam, és az ügyeimen gondolkodtam.

Kora este lezuhanyoztam, és az alkalom tiszteletére meg is borotválkoztam. Fehér puplininget vettem, barna ripsznyakkendővel, tengerészkék blézert, sűrű flanellpantallót és fényes, barna mokaszint. Most úgy festettem, akár egy gimnazista – de ehhez már hozzászórtam.

Épp fehér zsebkendőt dugtam a szivarzsebembe, amikor valaki kopog a lakásajtón.

– Ki az? – kérdeztem, mielőtt kinyitottam.

– Finkel – jött a válasz.

Mosolyogva kinyitottam az ajtót, és betessékeltem Adolph Finkelt. Negyedik emeleti lakó volt, aki Madame Zora Kadinskyval szemben lakott.

– Á, jó estét, Bigg – mondta. – Gondolom, nekünk kell levinnünk Shanket.

Órámra pillantottam.

– Van még néhány percünk – mondtam. – Mi lenne, ha innánk valamit, ami erőt ad?

– Hát... nem akarok zavarni. – De azért bele tudtam erőltetni némi scotchot.

– Egészségünkre – mondtam.

– Milyen szépen felöltözött – mondta szomorúan. – Én dolgoztam ma, és nem volt időm átöltözni.

– Remekül néz ki – nyugtattam meg. Végignézett magán.

– A főnököm azt mondta, ne hordjak kék öltönyhöz barna cipőt – mondta. – A főnök szerint egy cipőeladónak nem illik barna cipőt viselni kék öltönyhöz. A bolt, amelyben dolgozom, női cipőket árul ugyan, de mégis... Mi a véleménye, Mr. Bigg?

– Talán fekete cipő jobban mutatna.

– Fölmehetnék és kicserélhetném – mondta komolyan. – Van egy pár fekete cipőm.

– Ó, ne csináljon gondot belőle – mondtam. – Kétlem, hogy észrevennék.

Magas volt, legalább hat-egy, és rendkívül vékony, kerekded vállal, hajlott nyakkal és előrszegezett fejjel, akár egy éhes madár. Sűrű, göndör, egérszín haja alacsony homlokára csüngött. Arcbőre sápadt, pörsenéses, vértelen volt, és tekintete ijedt.

Hangja és modora teli volt bocsánatkéréssel. Van egy ősrégi történet két emberről, akiket főbelövetésre ítélték. Az egyik a kivégzője arcába köp. A társa rászól: – Még valami bajt okozol. – Ez volt Adolph Finkel.

– Hm, maga szerint a party Mrs. Hufnagelnél lesz – kérdezte –, vagy Cleonál?

– Nem is tudom. Talán Mrs. Hufnagelnél.

– Hm, gondolom, maga nagyon sok nővel jár?

Nevettem.

– Ezt meg honnan veszi, Finkel? Nem, nem járok nagyon sok nővel. – Madame Kadinskynek igaza volt. Finkel megpróbálja kideríteni, érdekeli-e engem Cleo Hufnagel. – Van egy lány az irodában. Helyes lány.

Fölragyogott – vagy legalábbis megpróbálkozott vele. Hiba volt; kilátszottak a fogai.

Finkellel együtt levittük Shank kapitányt a tolókcocsijában. Nem volt olyan nehéz, mint amennyire tartottam tőle; csak hátradöntöttük a széket nagy kerekeire, és fokról fokra legörgettük. Finkel hátul markolta a fogókat, én meg elől mentem, és megpróbáltam fölemelni a lábtartót, hogy a rázkódást csökkentsem, míg a szék lefelé bukdácsolt. Sokkal könnyebb lett volna az egész Shank bömbölő parancsszavai nélkül. Ő vitte a bort, amelyet vettem.

Amikor megérkeztünk a második emeleti folyosóra, ott várt ránk a három nő, aki már hallotta zajos lejövetelünket. Kiderült, hogy tévedtem; Cleo Hufnagel lakásának ajtaja áll nyitva, nyilvánvalóan itt tartják a partyt.

– Maga azt mondta... – kezdett suttogni Finkel.

– Felejtse el – mondtam, elhatározva, hogy olyan messze maradok tőle, amennyire csak lehet.

Átadtam a bort Mrs. Hufnagelnek, és közöltem, hogy a két üveg a Shank és az én hozzájárulásom.

– Milyen kedves! – mondta. – Nézz csak ide, Cleo; Nézd, mit hozott Mr. Bigg.

– És a kapitány – emlékeztettem.

– 'allo, 'allo, Joshy és Shink kapitány – dalolta Madame Zora Kadinsky.

– Shank – mondta a kapitány.

Cleo lakása láthatólag az anyja ízlése szerint volt berendezve, unalmas volt, túlszűfolt, fullasztó. A Nagy Hufnagel Összeesküvés kezdetét vette.

Puncsot és süteményt szolgáltak fel. Örültem, hogy délután ettem egy sonkás szendvicset. A puncsok gyümölcsleje volt.

– Mi a csuda ez? – kérdezte Shank kapitány. – Semmi pia. Öntse bele a fele muskotályt.

Szót fogadtam. Fölsurrantam az emeletre, és hoztam még vodkát és konyakot is hozzá. A vendégek mereven viselkedtek, és igyekeztek alkalmazkodni Mrs. Hufnagel és Mme Kadinsky túlradó party-stílusához. Ám alig egy órával érkezésünk után kezdett földerülni a dolog.

Mme Kadinsky elénekelt az „Ó, az élet édes titka...” című dalt és egyéb megindító remekeket. A kapitány üvöltött, és tolószéke karfáját csapkodta. Cleo meg én, Mrs. Hufnagel és Madame Kadinsky unszolására, lassan táncolni kezdtünk a *Csillagpor* zenéjére, amit Madame K. játszott pianínón. Finkel már épp elszánta magát, hogy lekéri Cleot, de Mrs. Hufnagel elragadta, és táncba vitte.

Idővel a dolgok dzsiggeléssé fajultak Mrs. Hufnagel előadásában – magasra húzott szoknyával a köz elé tárta gumipántos harisnyatartóját –, s végül a *Gyertyafény-keringő* érzelmes eléneklésébe torkolltak. A rosszkedvű Finkelnek meg nekem nagy nehézségek árán sikerült fölvennünk Bramwell Shanket a lépcsőn.

Sokkal jobban fel voltam kurbilizva annál, semhogy azonnal aludni próbáljak, így hát a nappalishozba sötétjében üldögéltem, pizsamában, és a hideg kandallóba bámultam. Lehetett már tán fél kettő is, már kellemesen elbóbiskoltam, és épp megpróbáltam összeszedni az erőmet, hogy felkeljek és ágyamba bújjak, amikor könnyű kopogtatást, félénk motozást hallottam ajtómon.

– Ki az? – suttogtam rekedten. Pillanatnyi csend, aztán:

– Cleo. Cleo Hufnagel.

Kinyitottam az ajtót, lekasztottam a láncot. Cleo még mindig estélyi ruhában volt.

– Épp lefeküdni készültem – mondtam, s hangomat szükségtelenül élesnek találtam.

– Csak egy percre akartam beszélni magával – mondta.

– Á, hogyne – mondtam és betessékeltem. Beült kedvenc karosszékembe. Szembeültem vele. Kimért merevséggel ültem, pizsamás térdem összeszorítottam, köntösöm szorosra húztam.

– Mindenekelőtt – mondta halkán –, meg szeretném köszönni magának, amit tett. A party anyám ötlete volt. Azt hittem, iszonyú lesz. És az is volt, míg maga nem segített. Utána nagyon mulatságos lett.

Tettem egy kézmozdulatot.

– Ne nekem köszönje – mondtam. A puncsok.

Halványan elmosolyodott.

– Akármilyen volt – mondta –, nagyon élveztem.

– Én is – mondtam. – Csakugyan jó multság volt. Hálás vagyok, hogy meghívtak.
– Anya ötlete volt – ismételte, aztán mélyet lélegzett. – Tudja, majdnem harmincéves vagyok, és attól tart, hogy...

Hangja elhalt.

– Igen – mondtam udvariasan. – Értem.

Reménykedve nézett fel rám.

– Érti? – kérdezte. Azután: – Persze hogy érti. Tudja, mit csinál anyám. Mit próbál csinálni. Csak azt akartam, hogy tudja, nem az én kezdeményezésem volt. Biztos vagyok benne, hogy nagyon kínosnak találta, úgyszólván bocsánatot akartam kérni. Anyám helyett.

– Ugyan, Cleo – mondtam. – Mondd, mi lenne, ha tegeződnenk?

Némán bólintott.

– Egyszóval, tudom, mit csinál anyád. Mivel próbálkozik. De nincs ebben semmi. Nem hibáztatlak se téged, se őt.

– De annyira közönséges az egész – tört ki. – És azt akartam, hogy tudd, nem az én ötletem volt, és hogy én soha nem csinálnék ilyesmit.

– Tudom – vigasztaltam. – Nagyon méltatlan dolog lehet számodra. De nem ítélem el anyádat, Cleo. Ő csak azt szeretné, amiről azt hiszi, hogy neked a legjobb.

– Tudom.

– Szeret téged, és azt akarja, hogy boldog légy.

– Ezt is tudom.

– Akkor hát olyan borzasztó lenne, ha hagynánk, hogy tegye a dolgát? Mármost, hogy te is, én is tudjuk, olyan rettenetes lenne, ha hagynánk: hadd gondolja azt, hogy segít neked?

– Azt hiszem, nem.

Csendben ültünk egy darabig, nem néztük egymást.

– És Adolph Finkel? – kérdeztem végül.

– Ugyan – mondta nyomban. – Nem. Láttad, hogy egyik lábán barna cipő volt az este, a másikon fekete?

– Nem – mondtam. – Nem vettem észre.

– De nemcsak erről van szó – mondta. – Az egészről.

– Van még valaki, aki érdekel? – kérdeztem. – Nem akarok kíváncsiskodni, de ha már ilyen nyíltak vagyunk.

– Nem – mondta. – Nincs senki más...

Ez olyan üresen, olyan reménytelenül hangzott, hogy elállt a lélegzetem. Ránéztem. Igazában magas, karcsú szépség volt, tartózkodó és titokzatos voltában csaknem spanyol. Valóságos bűn, hogy ne akadjon rá jelentkező.

– Ide figyelj, Cleo – szóltam elkeseredetten. – Ugye ez nem jelenti azt, hogy ne lehetnénk barátok?

Fölemelte ragyogó szemét, és állhatatosan nézett rám. Semmi célzást nem láttam benne. Csak mély, mély, kifürkészhetetlen tekintetet.

– Szeretném – mosolyodott el aztán –, ha barátok lennénk.

Az egész dolog derűsebbre vált.

– Megtanulhatnánk néhány új tánclépést. A peabodyt.

– A maxie-t – nevetett egy csöppet.

Mielőtt kiosont a lépcsőházba, lehajolt, hogy arcon csókoljon. Épp csak odakapott.

– Köszönöm – mondta lágyan.

Mire újra bezártam az ajtót, és beakasztottam a láncot, teljesen kikészültem, támolyogtam. Nem akartam gondolkodni, érezni se. Csak aludni akartam, elnyúzott testemet rendbe hozni, eltompítani a túl sok benyomást, emléket, sejtéseket.

Belezuhanam az ágyba. Épp félúton voltam a mély, álomtalan szenderegés felé, amikor megszólalt a telefon.

- Halló?
- Josh?
- Igen. Ki beszél?
- Ardis. Ardis Peacock. Emlékszik? Azon nyomban felébredtem.
- Hogyne emlékeznék – mondtam szívélyesen. – Üdvözlöm, Ardis.
- Hol volt mostanáig? – kérdezte. – Egész este hívogattam.
- Öő, volt egy kései randevúm.
- Ó, maga kis betyár! – mondta. – Ide figyeljen, megszereztem, amit akart, Stonehouse-ról.
- Csodálatos! – mondtam. – Mi volt a betegsége?
- Megkapom a másik ötvenest?
- Már hogyne kapná. Mi volt?
- Nem fogja elhinni – mondta.
- Mi volt? – esedeztem.
- Arzénmérgezés.

Második rész

1.

Mr. Ignatz Teitelbaum szobája előtt lézengtem, vártam, hogy bejussak hozzá, közben Ada Mondorával csevegtem. Tűnődve nézett rám.

– Nem tudom, mit tegyek – mondta.

– Mivel kapcsolatban? – kérdeztem, mit sem sejtve.

– Veled – mondta. – Meg Yetta Apatoff-fal. Meg Hamish Hooterral.

– Ó. Vagy úgy – mondtam szégyenteljes és elgyengült érzéssel, amiért legbensőbb ügyeim a köztudatba kerültek.

– Fogadásokat lehet kötni az irodában – mondta. – Nem tudtad?

Megráztam a fejem.

– Egy dollárt lehet föltenni – magyarázta –, hogy kihez megy feleségül Yetta, hozzád vagy Hooterhez. A fogadás most épp egyenlőre áll, úgyhogy még nem lehet többet nyerni egy dollárnál.

– Te kire fogadsz? – kérdeztem. Beszűkültem szemmel nézett rám.

– Nem tudom – mondta. – Még nem döntöttem el. Komolyak a szándékaid velem, Josh?

– Hogyne – mondtam.

– Aha – mondta. – Majd meglátjuk, amit meglátunk.

Mr. Teitelbaum ajtaja kinyílt, és Hamish Hooter jött ki, súlyos üzleti könyvvel a kezében.

Rám tekintett, aztán Ada Mondorára, majd kivonult. Szó nélkül.

– Mr. Nagyember – mondta Ada. – Most bemehetsz, Josh.

Az öregúr kisebbnek látszott, mint valaha.

Olyan volt, mint egy leeresztett futballlabda, göcsörtös és gyűrött bőrhuzattal. Mozdulatlanul ült a nagy asztal mögött, éles szeme követett, amint beléptem és közeledtem. Állát egy karosszék felé lökte. Leültem.

– Jelentés? – szava félig kérdés volt, félig parancs.

– Mr. Teitelbaum – kezdtem. – Ezzel a Stonehouse-üggyel kapcsolatban... remélem, jóváhagy egy százdolláros kiadást. Bizalmas információra.

– Miféle információra?

– Stonehouse professzor mintegy hat hónapon át, körülbelül egy hónappal az eltűnése előtt, arzénmérgezésben szenvedett.

Ha reagálást vártam, csalódtam; semmi efféle nem jött.

– Az információt olyan módon szereztem meg, hogy a cég neve nem kerül összeköttetésbe a dologgal. Úgy hiszem, hiteles. A professzort tavaly nyár végétől kezdődően arzénal mérgezték. A végén a tünetek annyira erőteljessé váltak, hogy belgyógyászhoz fordult. Sorozatos vizsgálatok után tökéletes diagnózis készült.

– Ezt mind tudja? – kérdezte. – Bizonyosan?

– Következtetek – ismertem be. – Különféle forrásokból érkezett információk alapján. Az után, hogy a professzor megtudta, mi történik, nyilvánvalóan lépéseket tett, hogy véget vessen a mérgezésnek. Mindenesetre meggyógyult. Eltűnése idején meglehetősen jó egészségnek örvendett.

Kezdett lassan ide-oda hintázni forgószékében, minden egyes lendülésnél kissé elfordította fejét, hogy szemmel tarthasson.

– Gondolja, hogy szándékosan mérgezték, Mr. Bigg?

– Igen, uram.

– Valamelyik családtagja?

– Vagy valaki a háztartásában, uram. Kéttagú személyzet van. Nem látom be, hogyan történhetett volna másképp. Az a benyomásom, hogy ritkán evett házon kívül. Ha arzént nyelt, a saját otthonában kapta.

– A házban senki más nem betegedett meg?

– Nem, uram, tudomásom szerint nem. Van valami, aminek még utána kell nézzenek.

Ezen hosszan elgondolkodott.

– Csúnya dolog — mondta aztán. Hangjában nem érződött méltatlankodás, se az emberi faj viselkedésén érzett csalódás jele. Csupán pártatlan vélemény volt: „csúnya dolog”.

– Igen, uram.

– Mi lehetett az indíték? – kérdezte. – Feltételezve, hogy igaz az, amit maga hisz: miért akarná bárki a Stonehouse családban megmérgezni őt?

– Ezt nem tudom, uram. Talán valamiképp összefügg a végrendelettel. A hiányzó végrendelettel. Mr. Teitelbaum, kiállíthatja valaki a saját végrendeletét?

Rám bámolt.

– Kézírással? – kérdezett vissza. – Az örökgyógyó keze írásával? Megfelelően kiállítva és megfelelően tanúsítva? Persze. Néhány megszorítással. Egy férj például nem zárhatja ki teljesen az örökségből a feleségét. Az örökgyógyó nem adományozhat a hivatalos politika ellenében. Nem finanszírozhat például elnökségi munkát. És így tovább. Vannak egyéb feltételek is, amelyeket jobb egy ügyvéd szakértelmére bízni. De egy egyszerű végrendelet, amelyet az örökgyógyó fogalmazott, törvényes lehet.

– Annak alapján, uram, amit ön Stonehouse professzorról tud, gondolja, hogy képes volt ilyen végrendelet kiállítására?

Nem habozott.

– Igen – mondta. – Képes lehetett. Tulajdonképp valószínű, ha meggondoljuk, milyen ember volt. Gondolja, hogy ezt csinálta?

– Nem tudom – ismertem be. – De az biztos, hogy lehetséges. Megkérdezte-e Mrs. Stonehouse-t, uram, voltak-e férjének megállapodásai más ügyvédekkel?

– Megkérdeztem – bólintott. – Azt mondta, nem tud senkiről. Ami természetesen nem jelenti szükségszerűen azt, hogy nem voltak. Nagyon titkolódzó ember volt. Mr. Bigg, én ezt az egész ügyet egyre zavarosabbnak találom. Azt mondtam magának, attól tartok, hogy a professzor halott. Semmi másra nem alapoztam ezt a hitemet, csak egy érzésre, ösztönre, hiszen egész életemen át igen esendő emberi lények gyengeségeivel bajlódtam. A maga híre, hogy Stonehouse professzor mérgezés áldozata volt, csupán megerősíti ezt a hitemet. – Szünetet tartott. – Mindketten ezt a kifejezést használtuk: „áldozat”. Ugye nem tételezi föl, hogy a mérgezés véletlen volt?

– Nem hiszem, uram. – Csendben ültünk egy darabig. – Mr. Teitelbaum – szólaltam meg –, óhajtja, hogy folytassam a nyomozást?

– Igen – mondta csöndesen.

– Nem érzi úgy, hogy az arzénmérgezés ügyét jelenteni kellene a rendőrségnek?

Felriadt egy kicsit, és kiegyenesedett székében.

– Nem, még nem. Folytassa a tudakozódást.

Lementem a földszintre, abban a reményben, hogy egy pillanatig szót válthatok Yetta Apatoff-fal. De Mr. Orsini épp akkor jött be a főbejáraton, egyik rajongó munkatársa kitérte előtte az ajtót, két másik ott nyüzsgött a nyomában.

– Josh! – kiáltotta, és megragadta a karomat. – Hallottam egy újabb viccet, tetszeni fog magának!

Magához húzott. Beosztottjai buzgón csivitelve ott csoportosultak körülötte.

– Egy nagyon alacsony ember ül a bárban – kezdte Orsini –, és a bárpult másik végén meglát egy nagy, szőke, bomba nőt, magában. Látja maga előtt?

Mikor a vice véget ért, visszabotorkáltam a szobámba, fölhívtam Ardist, és megkértem, találkozzunk húsz perc múlva, háromnegyed kettőkor a Hetvennegyedik és az Amsterdam sarkán. Utána a Stonehouse rezidenciába telefonáltam, és megkérdeztem, odamehetnék-e két órára, hogy a szobalánnyal, Olga Eklunddal beszéljek és egy fényképet hozzak el Stonehouse professzorról, a keresésére szolgáló plakátokhoz. Ez volt a csel, hogy újra bejuthassak a házba. Glynis Stonehouse-zal beszéltem; azt mondta, ő és édesanyja örömmel fogad.

Útközben, mielőtt Ardisszal találkoztam, bekaptam egy fánkot kólával. Az északnyugati sarkon várt rám.

– Hála istennek! Még idejében jött! Az egyik nővért kértem meg, hogy falazzon nekem, de ha Stolowitz keres, és nem vagyok az asztalomnál, eszét veszti.

– Köszönöm, Ardis – mondtam halk hangon, és átadtam neki egy borítékot. – Sokat segített.

– Bármikor – mondta, és eltüntette a borítékot. – Ha a környéken jár, ugorjon be. Ebédelhetünk, vagy amit akar.

– Így lesz – mondtam.

Elindultam délnek, a Central park nyugati szegélye irányába, a Stonehouse ház felé, keresztülestem az igazolási eljárás on a portán.

A 17 B ajtaját egy Walkür nyitotta ki. Csak egy sisak hiányzott róla, szarvakkal. Kétségkívül ez volt Olga Eklund. Csaknem egy lábbal magasabb volt nálam, válla, csípője széles, karja, lába szára hosszú, izmos. Feje nem látszott szélesebbnek erős nyakánál, és fekete egyenruhája alatt kemény törzset véltem látni, izmot izom hátán; feszes bőre kicsattant az egészségtől.

Szalmaszín fűrtök illettek hozzá. Ezek léteztek is, egyetlen, vontatókötél vastagságú koszorúba fonva, ez körbe-körbe csavarodott a feje tetején, fénylő koronaként, s még hat hüvelyknyivel emelte meg tekintélyes magasságát. A szeme, úgy képzeltem, mély tengerkék, s fehérje oly világos, akár a tej. Festék nem volt rajta, de telt ajka virult, arcbőre akár a tejszín.

Oly erővel lövellte a kirobbanó jó egészség, erő és vitalitás képzetét, hogy a pusztán ránézéstől is összezsugorodtam. Mintha más fajhoz tartozna, mintha egy idegen bolygóról érkezett látogató lenne, aki azért jött, hogy demonstrálja nekünk, a földi lényeknek, milyen hitványak vagyunk.

– Mr. Bigg? – kérdezte azon a fülledt, lüktető hangon, amely annyira fölkavarta képzeletemet, amikor előzőleg a telefonban hallottam.

– Igen – mondtam. – Maga nyilván Miss Eklund.

– Az – mondta. – Kalap? Kabát?

Beakasztotta holmimat az előszobai szekrénybe. Mentem utána a hosszú folyosón. Erőteljes, mértékletesen dübörgő léptekkel mozgott. A szoknya alatt kerekded lábikrák feszültek-lazultak. Légtornásznak való izomzata volt, antilopbőr alatt márványkő. Örültem, hogy nem rázott kezem velem.

Mrs. Ula Stonehouse és Glynis a nappaliban fogadott. A kis koktélasztalokon teát szolgáltak fel, s a hölgyek biztatására elfogadtam egy csésze teát az ügyes Olga Eklundtól.

– Sajnálom, hogy még nem jelenthetek semmi jó hírt – mondtam anyának és lányának. – Semmi újat nem fedeztem föl a professzor eltűnésével kapcsolatban.

– Anyám mondta, hogy maga érdeklődött apa egészsége felől – szólt Glynis. – A tavalyi betegségéről. Járt az orvosnál?

A hosszú pamlag egyik sarkába kuporodott föl, pompás lábait maga alá húzta.

– Igen, beszéltem dr. Stolowitzcal – mondtam mindkettőjüknek. – Nem akarta közölni a betegség pontos mibenlétét, de úgy következtetek, hogy valamiféle influenza vagy vírus lehetett. Mondják, volt-e valaki más is beteg a családban akkoriban, amikor a professzor?

– Hadd gondolkodjam – vetette föl a fejét Mrs. Stonehouse. – Ez tavaly volt. Ó, igen. Meghültem, és nem akart elmúlni. És szegény Effie legalább egy hétig szipákolt. Glynis, te nem voltál beteg?

– Talán – mondta rekedt hangján a lány. – Nem emlékszem, de általában legalább egyszer benáthásodom a tél elején. Van ennek valami köze az apám eltűnéséhez, Mr. Bigg?

– Ó, nincs – feleltem sietve. – Csak meg akartam bizonyosodni róla, jó egészségben volt-e január tizedikén. És abból, amit ön és dr. Stolowitz mondott, nyilvánvaló, hogy igen.

Glynis Stonehouse egy pillanatra rám nézett. Úgy hittem, nem ért valamit, de aztán megvilágosult az arca.

– Azt akarja megállapítani, lehetett-e amnéziája? – kérdezte. – Vagy hogy nem szenvedett-e valamiféle időszakos lelki válságban?

– Igen – mondtam. – Valami efféle. De ezt nyilvánvalóan elejthetjük. Mrs. Stonehouse, érdeklődöm, nem venné-e rossz néven, ha néhány percig beszélgetnék a szobalányukkal. Csak hogy meglássam, hátha emlékszik valamire, ami segíthet.

– Csöppet se zavar – mondta Glynis Stonehouse, mielőtt anyja válaszolhatott volna. – Talán a konyhában vagy az ebédlőben van. Maga kiismeri magát, menjen csak. Már utasítottam Olgát, mondjon el mindent, amit maga tudni óhajt.

Az ebédlőben találtam rá a szobalányra, a hosszú asztal egyik végében ült. A Megelőzés című táplálkozási magazint olvasta.

– Üdvözlöm – mondtam derűsen. – Miss Stonehouse azt mondta, semmi akadálya, hogy négyszemközt beszélgessek magával. Szólíthatom Olgának?

– Mgen – mondta.

Mereven ült, egyenes gerince nem érintette a szék támláját; még ültében is fölém tornyosult.

– Olga – mondtam –, a család ügyvédjeinél dolgozom, és Stonehouse professzor eltűnését vizsgálom ki. Azt reméltem, maga segítségemre lehet.

Türkizkék szemével az enyémbé nézett. Mintha egy fogorvosi fúró hatolt volna be a pupillámba. Föl voltam nyársalva.

– Hogyan? – kérdezte.

– Van valami sejtelme, mi történt vele?

– Nincs.

– Tisztában vagyok, hogy maga nem volt itt aznap este, amikor eltűnt, de nem vett-e észre rajta valami különöset? Úgy értem, nem viselkedett másképpen?

– Nem.

– Eltűnése idején jó egészségnek örvendett?

Megvonta a vállát.

– De tavaly betegeskedett? Ugye? Nagyon beteg volt?

– Mgen.

– De aztán jobban lett.

– Mgen.

Sóhajtottam. Remekül boldogulok. Mgen, nem, meg egy vállvonogatás.

– Olga – mondtam –, maga egytől kilencig dolgozik itt, hatszor egy héten, így van?

– Mgen.

– Maga szolgálja fel az uzsonnát meg a vacsorát?

– Mgen.

– Evett-e a professzor valamit, amit a többiek nem?

– Nem.

Föladtam. A Néma Svéd. Garbó ehhez képest valóságos csevegőgép.

– Rendben van, Olga – mondtam, és hozzáláttam, hogy felkeljek. – Nagyon kedves volt, és szeretném...

Keze kilendült, és lecsapott a karomra, nyomban elállította benne a vérkeringést. Maga felé húzott. Ösztönszerűleg ellenálltam ennek az erőnek. Mintha egy jégtörő hajónak próbálnék ellenállni. Egyszerűen felhúzott magához. Ajka ekkor a fülemnél volt. Már mint éreztem ajkát a fülemben, oly szorosan ragadott meg.

– Megmérgezték – suttogta.

Meleg lehelete a fülemben csiklandozta, de túlságosan döbönt voltam ahhoz, hogy reagáljak. Ez-e az az áttörés, amire várok?

– Kicsoda? – kérdeztem.

– Megmenthettem volna – mondta.

Rábámultam.

Ki nem mondott kérdésemre válaszul ünnepélyesen felemelte az egészségügyi és diétás magazint, és rámutatott.

Úgy értette, hogy Stonehouse-t, mint mindenkit, a nagyipari élelmiszergyártás betegítette meg.

A nappaliban Glynist és anyját ugyanúgy találtam, ahogy hagytam őket. Mrs. Stonehouse egy telt pohár szegélyét nyalogatta.

– Semmi – sóhajtottam. – Nagy csalódás. Nos... tovább próbálkozom. Az egyetlen családtag, akivel még nem beszéltem, Mrs. Stonehouse, az ön kedves fia. Itt volt aznap este, amikor édesapja eltűnt. Talán ő emlékszik valamire...

Megadták a címét és a titkos telefonszámát. Azután megkérdeztem, láthatnék-e családi fényképet, ha van nekik – s most ott ültem idegesen a két nő között, és lassan végignéztünk egy csomó fotót. Különös élmény volt. Bizonyossággént éreztem, hogy egy halott ember képeit nézem. Yale Stonehouse vékony arcú, savanyú férfi volt, besüppedt arccal és olyan ajkakkal, akár egy kartondoboz éle. Vádló szemek, késszerű orr. Az egészalakos fotókon úgy festett, mint egy tweedbe öltöztetett csontváz, csupa éles szög és esetlenség. Magas volt, beesett vállú, fejét támadólag előre vetve tartotta.

– Magassága? – érdeklődtem.

– Hat láb egy – mondta Mrs. Stonehouse.

– Valamivel kevesebb, anya – mondta halkán Glynis. – Nem egészen hat láb.

– A haja színe?

– Barnás – mondta Ula.

– Legnagyobb részt ősz – így Glynis.

Végül kiválasztottam egy fényes 8 x 10-es portréfotót. Köszönetet mondtam Ula és Glynis Stonehouse-nak, és megígértem nekik, hogy állandó tájékoztatást kapnak tőlem a vizsgálat állásáról.

Odalenn megkérdeztem a pult mögött álló férfit, szolgálatban volt-e aznap este, amikor Yale Stonehouse kisétált a házból, s amióta nem látták többé. Nem, mondta; Bert Lord volt itt, aki délután négytől éjfélig ügyeletes. Bert általában fél négykor szokott megjönni, hogy átöltözzék egyenruhájába az alagsorban, s ha tizenöt-húsz perc múlva visszajövök, talán módomban lesz beszélni vele.

Így hát sétálgattam egy darabig a környéken, megpróbáltam meghatározni Stonehouse professzor lehetséges útvonalait azután, hogy eljött otthonról.

Volt egy metróállomás a Central park Nyugat és a Hetvenkettedik utca sarkán. Ezzel mehetett kifelé a városból, vagy befelé.

Fölszállhatott a várost átszelő buszra a Hetvenkettedik utcán, amely elvihette az Ötvenhetedik utcáig, a Madison sugárúton át, aztán kifelé a Keleti Hetvenkettedik utcáig.

Átsétálhatott a Kolumbus sugárútra, és felszállhatott egy befelé vivő buszra.

Felszállhatott egy kifelé vivő buszra az Amsterdamon.

Egy broadwayi busz elvihette végig a Negyvenkettedik utcán és keleti irányba.

Egy Ötödik sugárúti busz, ha a Broadway és a Hetvenkettedik utca sarkán száll fel rá, elvihette a város belsejébe, az Ötödik irányába, Greenwich Village-be.

A Hetedik sugárúti földalatti elvihette Bronx-ba vagy Brooklynba.

Vagy várhatta egy kocsit, és elvihette akárhová.

Amikor, pontosan tizenhét perc múlva, visszamentem a Stonehouse házba, már egy másik egyenruhás alkalmazott állt a pult mögött.

– Mr. Lord? – kérdeztem.

– Az vagyok – mondta.

Elmagyaráztam, ki vagyok, és hogy Stonehouse professzor eltűnése ügyében nyomozok, a család ügyvédjeinek megbízásából.

– Már elmondtam a zsaruknak – mondta. – Mindent, amit csak tudtam.

– Ezzel tisztában vagyok – mondtam. – Január tizedikén este háromnegyed kilenckor jött ki az épületből, így van?

– Így – felelte.

– Kalapban, kabátban, sállal?

– Mgen.

– Nem mondott magának valamit?

– Egy szót se.

– De ez nem volt szokatlan, ugye? – kérdeztem. – Úgy értem, nem volt az a kimondott társas lény?

– Elmondaná ezt még egyszer?

Nem mondtam. Helyette ezt kérdeztem: – Mr. Lord, emlékszik-e, milyen idő volt aznap este?

Rám nézett. Nagy, kék, ártatlan szeme volt.

– Nem emlékszem – mondta. – Már egy hónapja.

Tárcámból elővettem egy ötdolláros, és átcsúsztattam a márványlap pulton. Mancsa lecsapott rá és eltüntette.

– Most már emlékszem – mondta Mr. Bert Lord. – Rohadt egy éjszaka volt. Hideg. Fagyos eső esett, később havas eső lett belőle. Emlékszem, még gondoltam is, elég nagy hülye, hogy ilyen estén elmegy hazulról.

– Hideg – ismételtem. – Fagyos eső. De nem kérte magát, hogy hívjon taxit?

– Ez? – nevetett gúnyosan. – Szó se lehet róla. Attól félt, jattot várok, amiért felgyújtom a lámpát a kapuernyő fölött.

– Szóval csak kísértelt?

– Mgen.

– Nem látta, melyik irányba indult?

– Nem én. Nem érdekelt.

– Köszönöm, Mr. Lord.

– Szívesen.

Egyenesen hazamentem, valamivel öt után érkeztem, átöltöztem kordnadrágba meg egy régi sportzakóba, és elindultam enni valamit. És a folyosón, tolószékében, szemben a lépcsővel ott ült Bramwell Shank kapitány. Szakszerűen pördítette székét, mihelyt az ajtó nyílását meghallotta.

– Mi a fene? – kiáltotta. – Én itt várom, mikor jön már haza, maga pedig végig odabenn volt!

– Korán értem haza – magyaráztam. – Nem régen.

– Én meg csak vártam – ismételte.

– Kapitány – mondtam. – Éhes vagyok, és elmegyek enni valamit. Bekopoghatok az ajtaján, ha visszajöttem? Úgy egy óra múlva?

– Hét után – mondta. – Megismétlik a *Vasakaratóiak*-at, amit meg kell nézzek. Hét után oké lesz. Kilencig nem megy semmi jó.

A Woody vendéglő a Nyugati Huszonharmadikon Louella Nitch tulajdonában volt, ő is vezette; özvegyasszony, ezt az éttermet hagyta rá a férje, és nem sok egyebet. Gyerektelen volt, és azt hiszem, a vendégeit tekintette a családjának. Legtöbb vendége a környék lakói közül került ki, és ismerték egymást. Majdnem klub volt ez. Mindenki Nitchynek szólította.

Amikor a szeles hétfő estén odaérkeztem, csak tíz-egynéhány ivó vendég volt az elülső helyiségben és hat vacsorázó a hátulsóban. De meleg volt a teremben, s az asztalokon pirosan világítottak a lámpácskák, a wurlitzer, egy régi, ritka Bing Crosby-számot játszott (*Csak egy gigolo*), és örömteli mennyországnak éreztem ezt a helyet.

Louella Nitch negyven felé járt, és a legsoványabb asszony volt, akit valaha láttam. Bőre olajos, haját kurtára vágatta, fényes, fekete sisakként borította koponyáját. Erősen festette magát, sötétre árnyékolta szemhéjjal és pontosan rúzsozott ajakkal. Karika-fülbevalót, viktoriánus gyűrűket, barokk medalionokkal és amulettekkel teli nyakláncot viselt.

A bár előtt ült, amikor beléptem, kötegyeni számlát tanulmányozott félhold-szemüvege mögül, amely kis arcát még kisebbé, gyerekarccá tette.

– Josh! – kiáltott. – Merre jártál? Valamelyik éjjel álmodtam rólad, tudod-e?

– Köszönöm – mondtam.

A mellette levő széket választottam, és sört rendeltem. Elmondta álmát: esküvőn vett részt, és én a menyasszonyra várakozva álltam, aki a széksorok közt közeledett; én voltam a vőlegény.

– És a menyasszony? – kérdeztem. – Sikerült szemügyre vened?

Sajnálkozva rázta meg a fejét.

– Felébredtem, mielőtt odaért. De téged tisztán láttalak, Josh. Nem gondolsz arra, hogy megnősülj?

– Nem nagyon. Kinek kellene egy ilyen kerti törpe?

Kezét a karomra tette.

– Túlságosan sokat gondolsz erre, Josh. Jó külsejű férfi vagy, biztos állással. Sok lány pattanna erre a lehetőségre.

– Mondj egyet.

– Komolyan gondolod? – nézett rám közelről. – Ha igen, nyomban el tudnám intézni neked. Nem egyéjszakás dologra gondolok. Hanem egy helyes, egészséges, jószívű lányra a környékről, aki szeretne megállapodni, és gyerekeket szülni. Mit szólsz hozzá? Fölhívjam?

– Hát, ő, ne most mindjárt, Nitchy – mondtam. – Most éppen nem vagyok fölkészülve rá.

– Mennyi idős vagy? Huszonnyolc?

– Harminckettő – vallottam be.

– Jóságos isten – mondta –, már csak két évéd van rá. Statisztikák bizonyítják, hogy ha egy férfi harmincnégy éves koráig nem házasodik meg, nagy az esélye, hogy sose kötik be a fejét. Olyan akarsz lenni, mint azok a vén, bogaras agglegények, akik belemotyognak a sörükbe?

– Ó, azt hiszem, előbb-utóbb megházasodom.

Gondolom, megérezte a feszengésemet, mert azon nyomban témát váltott.

– Inni jöttél, Josh, vagy enni akarsz? Nem akarlak rábeszélteni, de a séf nagyon finom párolt marhát készített, és ha enni akarsz, félretételek neked belőle, mielőtt a tömeg beállít és fölhabálja.

– Párolt marha, az remek lesz – mondtam. – Nyomban eszem egyet. Megkaphatom itt a bárban?

– Hogyne – felelte. – Hettie-vel megterítették neked itt. Ez is neked való lány, Josh: Hettie.

– Kivéve, hogy ötven fonttal súlyosabb nálam.

– Ez igaz – nevetett érdesen. – A plafonról kanalaznának le!

A marhahús pompás volt. Épp vettem fel a dzsekimet, amikor Louella Nitch hozzám sietett.

– Máris? – kérdezte.

– Dolgom van – hazudtam mosolyogva.

– Ide figyelj, Josh – mondta. – Ez nemcsak duma volt; ha azt akarod, hogy összehozzalak egy helyes lánnyal, csak szólj. Komolyan.

– Tudom, hogy komolyan mondd, Nitchy – mondtam. – Nagyon kedves vagy. De majd megtalálom a magamét.

– Remélem – mondta szomorúan. Azután földerült: – Biztosan megtalálod. Emlékszel, mit álmogtam. Eddig valahányszor bejöttél ide, mindig egyedül voltál. De egy szép napon egy hercegnővel az oldaladon pördülsz be ide. Egy hercegnővel!

– Úgy legyen – feleltem.

2.

Mr. Tabatchnik, miközben haleledelt szórt ujjai közt, úgy nézett rám, mint aki a legrosszabbra készült föl.

– És pontosan hogyan sikerült magának bejutnia a Kipper házba? – kérdezte trombitahangján.

Nem bántam volna, ha nem teszi föl ezt a kérdést. De nem hazudhattam neki, megeshet, hogy Mrs. Tippi Kipper fölhívja, hogy ellenőrizze a fedő sztorimat. Így hát beismertem: azt állítottam, hogy leltárt készítek a Kipper-hagyatékról. Attól tartottam, főnököm dühbe gurul, ha megismeri az ürügyemet. Ám láthatólag elváltozott az arca. Legalábbis: vérebarcának lebernyegei és gyűrődései enyhe fintorba emelkedtek, amely alighanem tetszést jelzett.

De mikor megszólalt, zord volt a hangja.

– Mr. Bigg – mondta. – Ha a hagyatéék teljes leltárát kell benyújtani a hatóságoknak, akkor a nyilvántartó jogász aláírására van szükség és ebben az esetben a végrendeleti végrehajtó társéra. Aki történetesen én vagyok. A hagyatéki vagyontárgyak bevallásának akár szándékos, akár gondatlanságból történő elmulasztása büntettnek minősül. Tisztában van ezzel?

– Most már igen, uram – mondtam elkeseredve. – De nekem nem állt szándékomban a végső, törvényes leltár elkészítése. Semmi mást nem akartam, mint...

– Teljesen világos előttem, mit akart – mondta türelmetlenül. – Bejutni a házba. Nem volt rossz trükk. De javasolom, hogy amennyiben a jövőben Mrs. Kipper vagy bárki más kérdezősködik a tevékenysége iránt, mondja, hogy előzetes leltárral foglalkozik. A végső kimutatást, amelyet alá kell írnom, ebben a munkában járatos jogászok és becslők készítik el. Világos?

– Igen, uram – mondtam. – Még egyvalami, uram. Ezen a Kipper-ügyön kívül nyomozok még valami után, Mr. Teitelbaum részére. Egy ügyfél eltűnése dolgában. Yale Stonehouse professzor az illető.

– Tudok róla – mondta méltóságteljesen.

– Rendszeres kötelezettségeim ráadásaképp – emlékeztettem. – Eddig képes voltam napra készen ellátni a megbízatásaimat. De a Kipper- és a Stonehouse-ügy egyre több időmet köti le. Nagyon sokat segítene, ha egy titkárnő szolgálatait vehetnem igénybe. Valakiét, aki a gépelést és nyilvántartást végezné. Nem kellene feltétlenül, hogy egész napos legyen – tettem hozzá sietve. – Ideiglenes vagy félállásos segítség, aki a hét néhány napján, vagy napi néhány órára jönne. Nem állandó alkalmazott. Nem ilyesmi, uram.

Nagyot sóhajtott.

– Mr. Bigg – mondta –, meg lenne lepve, hogy az ilyen félállásos segítségnek milyen elkerülhetetlenül válnak állandó alkalmazottakká. Mindazonáltal, úgy vélem, a kérésének van némi alapja. Megvitatom majd az ügyet a többi társtulajdonossal.

Azon voltam, hogy nagyobb szobát is kérek, de azután jobbat gondoltam. Majd lassan építem föl a birodalmamat.

– Köszönöm, Mr. Tabatchnik – mondtam, és kezdtem összeszedni irataimát. – Még egy utolsó kérdés: szeretném az ön engedélyét kérni arra, hogy beszéljek a két Kipper fiúval, azokkal, akik a textilvállalatot vezetik.

– Miért ne? – mondta.

– És mit javasol, uram, milyen sztorit adjak le nekik? Ürügyként arra, hogy apjuk haláláról beszéljek velük?

– Ó... – szólt, majdnem álmodozón – ezt magára bízom, Mr. Bigg. Úgy látom, eddig egészen jól csinálja.

Fölhívtam Powell Stonehouse-t. Már másodszor próbáltam elérni őt aznap délelőtt. Az első hívásra egy nő jelentkezett, és azt mondta, Powell épp meditál, és nem lehet megzavarni.

Ezúttal felvette. Bemutatkoztam, elmondtam, miért érdekel édesapja eltűnése, és megkérdeztem, mikor kereshetném fel?

– Nem tudom, mi haszna lenne – mondta merev hangon. – Már mindent elmondtam a zsaruknak, amit tudtam.

– Igen, Mr. Stonehouse – mondtam. – Tisztában vagyok vele. De van olyan háttérinformáció, amellyel csak ön szolgálhat. Nem fog soká tartani.

– Nem intézhetnénk el telefonon? – kérdezte.

– Inkább nem – mondtam. – Némiképp, öö, bizalmas természetű vonatkozásai is vannak a dolognak.

– Például? – kérdezte gyanakvón. Nem volt könnyű dolgom vele.

– Nos... családi viszonylatok, amelyek jelentőséggel bírnak édesapja eltűnésével kapcsolatban. Igazán nagyon hálás lennék, ha személyesen beszélhetnék önnel, Mr. Stonehouse.

– Ó... rendben van – dohogott. – De nem akarok túl sok időt eltölteni ezzel.

A gyászoló fiú.

– Nem tart soká – bizonygattam ismét. – Bármikor, amikor önnek megfelel.

– Ma este – mondta hirtelen. – Nyolctól kilencig meditálok. Kilenc után egy óra hosszat fogadom. Ne jöjjön korábban; romboló hatása lenne.

– Kilenc után leszek ott – ígértem. – A címét tudom. Köszönöm, Mr. Stonehouse.

– Béke – mondta.

Ettől meglepődtem. Béke. Azt hittem, ez elmúlt már, az 1960-as évek hippijevei együtt.

Következő hívásom a Kipper palota inasának, Chester Heavensnek szólt. Azt mondtam neki, szeretnék délután kettőre odamenni, hogy folytassam a leltár felvételét, ha ez megfelel. Azt mondta, bizonyosan megfelel, s hogy azt az utasítást kapta: eresszenek be, amikor csak óhajtom.

Egy órakor ebédelni mentem, egy Harmadik sugárúti gyorsbüfében hot dogot ettem egy üdítővel. Azután megint útba ejtettem a Madisont, hogy újabb pillantást vessek annak a ruhaboltnak a kirakatára. A zöld pulóver még mindig ott volt.

Idő előtt érkeztem meg a Kipper házhoz, és körülsétáltam a tömböt, míg csak kettőt nem mutatott az óra. Azután becsöngettem a vaskapun. Vittem az irattáskámat, tollakkal, jegyzetfüzettel és vázlatos tervrajzzal, amelyet előzőleg emlékezetből rajzoltam a hat emeletről.

Chester Heavens engedett be, úgy festett, mint egy különlegesen jól táplált temetkezési vállalkozó. Tájékoztattott: Mrs. Kipper a nappaliban van Godfrey Knurr tisztelettel és néhány más közeli barátjával. Mrs. Bertha Neckin és Perdita Schug a konyhában vannak, teát készítenek e kis vendégségnek.

– Nagyon szívesen látjuk egy csésze kávéra vagy teára, ha óhajtja, uram – mondta az inas.

Megköszöntem, de azt mondtam, előbb szívesebben készülnék el leltározási munkámmal. Utána örömmel tartok velük a konyhában. Ünnepélyesen meghajolt, mondván, menjek csak. Ha valamiféle segítségre van szükségem, csöngethetek neki a háznak szinte minden szobájából.

Valami járt az eszemben. A feleség szerint együtt voltak az ötödik emeleti családfői hálószobában Sol Kipper halálugrásának délutánján. Utána az asszony lejött a földszintre. Ezt a cselédek megerősítették. Percekre rá Kipper teste a patio kövezetén puffant.

Érdekelt, miként jött le az emeletről Mrs. Kipper. Feltételeztem, hogy lifttel. Nem az a fajta nő, aki gyalog jönne le öt emeletet.

Ha viszont lifttel jött le, akkor annak a férje halálakor a földszinten kellett volna állnia. Hacsak természetesen Kipper nem nyomta meg a csengőt, megvárta, míg a lift följön a földszintről, s aztán azzal megy föl a hatodik emeleti teraszra.

De ez nem nagyon látszott valószínűnek. A családfői hálósobában álltam. Órára néztem. Azután nyugodt léptekkel kísértálmam a folyosóra, el a hátsó lépcsőhöz, föl a lépcsőn a hatodik emeletre, be a vendégfogadó-terembe, át a teraszra vezető, becsukott franciaajtón. Újra az órára néztem. Nem egészen egy perc. Nem mintha elképzelhetetlen lenne, hogy egy öngyilkosságra elszánt ember ne várhatna meg egy lassú liftet. Csak azt bizonyította, hogy a családfői hálóból – onnan, ahol a búcsúlevelet megtalálták – gyalogszerrel is hamar eljuthatott a halálos ugrásig.

Azzal töltöttem a következő órát, hogy a ház felső emeleteit jártam, alaprajzaimat helyesbítettem, jegyzeteket készítettem bútorokról, szőnyegekről, festményekről, miegyéből, de főleg az épület elrendezésével próbáltam tisztába jönni.

Minden emeleten megvizsgáltam a liftajtót. Nem csupán morbid kíváncsiságból; csakugyan úgy éreztem: a felvonó működése fontos szerepet játszott annak a végletes délutánnak a történéseiben.

A liftajtók egyformák voltak: nehéz tölgyből készült, hagyományos ajtók, beléjük illesztett lemezzel. E lemez mind tömör volt, egyet kivéve, amely szemmagasságban állt, és üvegből készült, s az ember ezen át láthatta, ha a lift megérkezik. Minden ajtó zárt; csak akkor lehetett kinyitni őket, amikor a lift megállt az adott emeleten. Akkor az ember kinyitotta az ajtót, félretolta a vasrácsot, és belépett a fülkébe.

Minden liftajtó külső oldalán, az ajtófélfára szerelve, egy-egy tárcsa, alig nagyobb egy jókora karóránál. A tárcsákat kis üvegburák fedték, és előre- vagy hátrafelé forogtak, attól függően, hogy a lift felfelé vagy lefelé haladt. Azaz: ha az ember bármelyik emeleten megnézte a tárcsát, megállapíthatta a lift pontos helyzetét és azt, hogy mozgásban van-e.

Akkor még nem tudtam, mi jelentősége lehet, de elhatároztam, hogy följegyzem, lehetséges jövőbeli tájékozódás céljára.

A földszintre jövet meghallottam a nappaliszoba nyitott ajtaján át a társalgás és nevetés zaját. Perdita Schug sietett el mellettem, azokból a parányi szendvicsekből vitt egy tálcányit. Arra is alig jutott ideje, hogy rám kacsintson. Chester Heavens haladt a nyomában, jóval méltóságtelejesebb léptekkel, kis tálcán egyetlen poharat vitt, úgy látszott, mintha konyak volna benne.

A konyha és a kamra felé mentem. A konyhaajtónál megálltam és visszanéztem. Erről a pontról láthattam a folyosó teljes hosszát, a liftajtót, a nappaliba vivő szárnyas ajtót és az előcsarnok kis részét.

Bementem a rendetlen konyhába, azután vissza a kamrába. Aszott, ösztövért asszony ült az egyik magas hátú széken, s egy csésze teát kortyolgatott. Fehér galléros-kézelős fekete egyenruhája fölött vászonkötényt viselt.

– Mrs. Neckin? – kérdeztem.

Fölnézett rám, arckifejezésében némi undor látszott.

– Egen – szólt; a hangja olyan volt, amikor egy krétadarabkát rossz szögben nyomnak a táblához.

– Joshua Bigg vagyok – mondtam, a legbehízeltgőbb mosolyommal. Elmagyaráztam, ki vagyok, és mit csinállok a Kipper otthonban. Elmondtam neki: Chester Heavens hívott meg: nézzek be a konyhába, mielőtt elmegyek.

– Ő nem ér rá – vágott a szavamba.

– Egy csésze teára – folytattam hangsúlyosan, és rábámultam. – Egy kellemes, barátságos csésze teára.

Szinte láttam, miként vitázik magával, meddig feszítheti kelleetlenkedését.

– Akkor üljön le – mondta végül. – Itt egy csésze, ott a kanna.

– Köszönöm – mondtam. – Maga nagyon kedves.

Az irónia nem hatott. Kedélytelensége túlságosan is kifordította magából.

– Rumlis a délutánja? – kérdeztem szívélyesen, míg leültem, és töltöttem magamnak egy csészével.

– Az övéké! – mondta jókora undorral.

– Talán jól tesz Mrs. Kippernek, hogy újra vendégeket fogad – jegyeztem meg. – A tragédia után.

– Egen – mondta keserűen. – Az még ki se hült, ez meg vendégségeket csap. És elmondhatja akárkinek, hogy ezt tőlem hallotta.

– Nem áll szándékomban elmondani bárkinek is – nyugtattam meg. – Nem vagyok pletykás.

– Egen? – nézett rám gyanakodva.

– Régen van már Kipperéknél, Mrs. Neckin? – kérdeztem, teámat iszogatva. Jó tea volt, de nem olyan jó, mint Mrs. Darké, Stonehouse-éknál.

– Amióta csak dolgozni kezdtem, mindig Mr. Solnál voltam – mondta mérgesen. – Jóval előbb, mint ahogy *ez* idekerült. – A házvezetőnő e mondat közben hüvelykjével válla mögött hátramutatott, a nappalszoba irányába.

– Úgy értesültem, a hölgy előzőleg a színi pályán működött – vettem oda.

– Színi pályán! – mondta. – Bártáncosnő, az volt!

Azután, mintha csak hálás lenne nekem, amiért lehetőséget nyújtok neki rosszindulata kiélésére, fölállt, kiment a konyhába, és behozott egy kis tálca teasüteményt. És kérés nélkül újratöltötte a teáscsészémet.

Mrs. Neckin durva csontozatú, falusi asszony volt, csupa kemény vonal és hegyes szög. Lapos mellkasú teste a fekete egyenruha meg a kötény alatt hirtelen löketekben, rángásokban, rántásokban és csapkodásokban mozgott. Mikor a teát töltötte, az a zavart érzésem támadt, mint ha egy csirke nyakát tekerné ki.

– Szent ember volt – ült le újra. Mint észrevettem, egy hozzám közelebb levő székbe. – Nálánál jobb ember sosem élt. Most a mennyországban van, lefogadom.

Együttérző hangot hallattam.

– Kilépek – suttogta harsányan. – Most, hogy Mr. Sol már nincs, nem akarok ennél az asszonynál dolgozni.

– Nehéz elhinni – mondtam –, hogy egy ilyen ember önkezével vet véget életének.

– Egen! – szólt gyászosan. – A saját életének! Ezt mondják *ők*.

Zavarodottan néztem rá.

– De hát leugrott a teraszról – mondtam. – Vagy nem?

– Meglehet, hogy leugrott – lökte magát hátra az asztaltól. – Nem aszontam, hogy nem. De ki juttatta ideig? Ezt mongya meg nekem: kijuttatta ideig?

– Ő? – kérdeztem vissza halk hangon. – Mrs. Kipper?

– Ő? – szólt viszolyogva. – Áhh. Neki tej folyik az ereiben. Ő nagyon is cuki-muki. Hanem ez az ember.

– Melyik?

– Chester Heavens – bólintott.

– Ő kergette az öngyilkosságba Mr. Kippert? – kérdeztem. Hallottam, amint megcsuklik a hangom.

– De mennyire – mondta nagy elégedettséggel Mrs. Bertha Neckin. – Rossz varázslatot bocsátott rá. A saját vallásáét. Ezek ott a templomukban embervért isznak, tuggya, Chester rámondta a varázsigét, szerintem. Ettől ugrott le Mr. Sol. Ez üzte bele.

Lenyeltem a teám maradékát. Megégettem a torkom.

– Miért tenne Chester ilyet? – kérdeztem.

Közel hajolt, oly közel, hogy éreztem ánizsillatú leheletét.

– Nem nehéz belátni – mondta. – Tudom én, mi zajlik. Itt élek. Látom. – Bal mutatóujjából és hüvelykjéből kört formált, olyan obszcén mozdulattal, hogy majdnem rosszul lettem. – Ez

kell neki. Ez egy nigger, tuggya. Engem nem érdekel, akármilyen világos a bőre, akkor is csak nigger. Ez meg egy fehér hölgy, bármilyen ócska is. Hát ezért bocsátotta rá a rossz varázslatot Mr. Solra. Egen, bizony.

Hátrattoltam a székem.

– Mrs. Neckin – mondtam. – Köszönöm önnek a teát. Maga nagyon kedves volt. És biztosítom, egyetlen élőlénynek se ismétlem el, amit mondott nekem.

A folyosón félrehúzódtam, amint Perdita Schug a konyha felé jött, üres whiskys- és borospoharakkal. Megállt, rám mosolygott:

– Csütörtökön – mondta. – Csütörtökön vagyok szabad. Benn vagyok a könyvben. Mondtam már magának.

– Igen – feleltem. – Mondta.

– Próbálja ki – mondta. – Nem bánja meg. Még akkor is dadogtam, amikor a konyhába lépett.

Már az előcsarnokba értem, amikor Chester Heavens kilépett a nappaliból. Mögötte jött Mrs. Kipper és Godfrey Knurr tiszteletes. Az ajtón át hölgyeket láttam ülni körben, csevegtek, teáztak, és az apró harapnivalót majszolták.

– Nos, Mr. Bigg – szólalt meg hűvös, kellemes hangján Mrs. Kipper. – Mára végzett?

– Azt hiszem, asszonyom – mondtam. – Még nagyon sok tennivaló van hátra, de azt hiszem, haladok.

– Megkínálta Chester valamivel? – kérdezte.

– Megkínált, asszonyom. Ittam egy csésze finom teát, amiért igen hálás vagyok.

– Bárcsak én se fogyasztottam volna egyebet – csapott a hasára Godfrey Knurr. – Tippi, ha továbbra is ezeket a süteményeket szolgálja fel, nem jövök többet.

– Vigyáznia kell az erejére – mormolta az asszony, és nevettek.

Egymás mellett álltak, amíg Chester előhozta Knurr kalapját és kabátját, meg az enyémet az előszobaszekrényből. Pecsétes esőkabátot segített fel Knurr-ra, aztán átadta tweed kalapját, azt a behorpasztott fazonút, amelynek a karimája körös-körül le van hajtva.

– Elvihetem, Mr. Bigg? – szólott Knurr. – Odakinn van a kocsim.

A kocsija egy öreg, bogárhátú Volkswagen volt. Sokszor átfestették már.

– Elromlott a fűtése – mondta, míg beszálltunk. – Sajnálom. De nincs túl hideg, ugye? Talán végigmegyünk az Ötödiken, és azután átvágunk a Harmincnegyedikre. Rendben?

– Kiváló – mondtam. Aztán csöndben voltam egy darabig, míg átküzdötte magát a csúcsforgalmon, és eljutott az Ötödikre. – Mrs. Kipper, úgy látszik, összeszedi magát – jegyeztem meg.

– Mármint a férje halálából.

– Szépen gyógyul – mondta, míg sorra ért át a zöld jelzéseken, és balra tartott az Ötödiken.

– Az első napok nehezek voltak. Nagyon nehezek. Egy darabig azt hittem, talán kórházba kell vinni. Jóságos isten, hiszen gyakorlatilag szemtanú volt. Hallotta odaütödni, tudja.

– Nagy szerencse, hogy maga ott volt – mondtam.

– Nos, nem voltam *ott*. Néhány perc múlva állítottam be. Hogy az micsoda jelenet volt! Sikoltozás, kiabálás, mindenki rohagált. Nagy zűrzavar volt. Megtettem, amit tudtam. Hívtam a rendőrséget s a többi.

– Ismerte őt, tiszteletes úr?

– Sol Kippert? Jól ismertem. Elbűvölő ember. Nagyvonalú. Olyan nagyvonalú. Annyira érdekelte a munkám.

– Hm, nem haragszik, ha erről kérdezem? Mármint a munkájáról. Kíváncsi vagyok.

– Hogy haragszom-e? – mondta, azzal az élénk nevetésével. – Örülök, ha beszélhetek róla. Nos... mondja csak, szólíthatom Joshuának?

– Joshnak – mondtam –, ha úgy akarja.

– Jobban tetszik a Joshua – mondta. – Szép, ótestamentumi csengése van. Nos, Joshua, a munkám... Hallott már a „kis sátorverőkről”?

– Sátorverők? Mint Omar?

– Nem egészen. Inkább, mint Szent Pál. Szóval a probléma alapvetően anyagi természetű. Ezer meg ezer protestáns pap van, és nincs elég templom, ahova menni lehetne. Így egyre több egyházi ember fordul a világi tevékenység felé. Tiszteletre méltó precedens van erre. Szent Pál sátorveréssel segítette elő a prédikációját. Ezért nevezzük magunkat sátorverőknek. Megtalálja az egyházat az üzleti életben, művészeti életben, alapítványtevéökként, könyvek íróiként, még a politikába is befolytak. Én sátorverő vagyok. Nincs rendszeres templomom, bár néha helyettesíték főállású lelkészeket, amikor szabadságon vannak, betegek, rosszul érzik magukat vagy visszavonulnak. De többnyire koldulásból tartom fenn magam. – Oldalvást kurtán rám pillantott. – Ez megdöbbeneti?

– Nem – feleltem. – Nem igazán. Mintha úgy emlékeznék, hogy erre is akad tiszteletre méltó előzmény.

– Ez az – mondta jóváhagyólag. – Van. Ó, a csudába is, nem úgy értem, hogy bögrével a kezemben járkálok az utcán, akár egy koldus. De ugyanoda számít ez is. Ma dolgozni látott. Csomó jómódú emberrel jövök össze, többnyire asszonyokkal és néhány kevésbé jómódúval. Rájuk kapcsolok. Tanácsot adok nekik, vagy csupán együttérzően odafigyelek rájuk. Tíz eset közül kilencben nem akarnak egyebet, mint hogy kibeszélhessék magukat. Ha tanácsot kérnek, adok. Ez néha lelki természetű. Jóval gyakrabban gyakorlati. Csak józan ész kell hozzá. A problémákkal küzdő emberek többnyire túlságosan föl vannak kavarodva ahhoz, hogy világosan gondolkodjanak.

– Azt hiszem, ez igaz.

– Így hát ez az egyik része sátorverő tevékenységemnek; a gazdagok lelki tanácsadója vagyok. Higgye el, legalább annyira szükségét látják, mint a szegények.

– Elhiszem – mondtam.

– De amikor hozzájárulást ajánlanak fel, elfogadom. Ó, öregem, de mennyire, hogy elfogadom! Nemcsak azért, hogy némi pénzmaghoz jussak, hanem főleg azért, hogy finanszírozhassam a munkám másik részét. Ez nem valamiféle bolthelyiségben működő templom. Fele annyira se díszes, mint Chester Heavens Szent Bárány Társasága benn Harlemben. De nem is afféle klub. Azt hiszem, a kettő kombinációja. Greenwich Village-ban van, a Carmine Streeten. Én a hátsó részében lakom. Fiúkkal foglalkozom, nyolcévestől tizennyolc évesig. Azokkal, akik bajban vannak, azokkal, akik bajban voltak és azokkal, akik a legjobb úton vannak, hogy bajba keveredjenek. Egyenként foglalkozom velük, vagy egyfajta csoportterápiával és sok sporttevékenységgel egy kis tornateremben, amelyet a helyiség elülső részében rendeztem be. Hogy ledolgozzanak valamit az energia- és erőszakfölslegükből.

Eddigre már benn jártunk az Ötvenkilencedik utcában, ahol a forgalom tényleg örületes volt. Knurr erre-arra kanyargott a bogárhátúval, olyan keskeny réseken csúszott át, hogy lehunytam a szemem.

– Hová való, Joshua? – A hirtelen kérdés meglepett.

– Öő... Iowába – mondtam. – Eredetileg.

– Igazán? Én pontosan a szomszédságban születtem, Illinoisban. Peoriában. De életem nagy részét Indianában töltöttem, Chicago közelében, mielőtt New Yorkba jöttem. Jókora város, mi?

– Chicago? – kérdeztem.

– New York – mondta. – Az egyetlen hely, ahol élni lehet. A középpont. Vagy itt sikerül az embernek, vagy sose sikerül igazán. Az ellentétek! A gazdagság és a nyomor. A csúfság meg a szépség. Nem érzi?

– Ó, dehogynem – mondtam. – Érzem.

– A lehetőség – mondta. – Azt hiszem, ez az, ami New Yorkban a leginkább lenyűgöző; a lehetőség. Az ember itt eljuthat a csillagokig.

– Vagy a gödör fenekére – mondtam.

– No persze – mondta. – Az is lehet. Ide figyeljen, szeretném, ha megtenne nekem valamit. Ha nemet mond, tudomásul veszem. De szeretném, ha meglátogatná az otthonomat odabenn Greenwich Village-ban. Nézzen körül, hadd lássa, mit csinálok. Mit próbálok csinálni. Megtenné?

– Természetesen – mondtam azonnal. – Szeretném. Nagyon köszönöm.

– Az a gyanúm, hogy jóváhagyást keresek – mondta, és egy vigyorral gyorsan rám pillantott.

De szeretném, ha látná, ami ott folyik. És, hogy teljesen őszinte legyek, van néhány apró jogi probléma, amelyekben talán segíthet nekem. A bérleti megállapodásom lakóingatlanra vonatkozik, s én ezt a templomot vagy klubot vezetem benne, nevezze, aminek akarja. Néhány jó szomszéd bepanaszolt.

Megrémültem.

– Mr. Knurr – mondtam –, én nem vagyok ügyvéd.

– Nem? – szólt értetlenül. – Azt hittem, Mrs. Kipper ügyvédjeinél dolgozik?

– Ott dolgozom – mondtam. – Fél jogászi állásban. De én magam nem vagyok jogász. Nincs jogi végzettségem.

– De maga veszi fel a hagyatéki leltárt?

– Előzetes leltárt – mondtam. – A nyilvántartással megbízott jogi képviselő igazolja és hagyja jóvá majd, mielőtt a hagyaték végső leltárát benyújtják.

– Á. Vagy úgy – mondta. – Nos, a meghívás azért még érvényes. Elmondom a problémáimat, és talán megkérdezhetné a cége valamelyik ügyvédjét, és szerez nekem valamiféle ingyen jogi tanácsot.

– Ezt szívesen megteszem – mondtam. – Mikor lenne a legalkalmasabb időpont a látogatásra?

– Bármikor – mondta. – Nem, várjon, inkább szóljon oda előbb. Benn vagyok a telefonkönyvben. A délelőttök lennének a legjobbak. A délutánokat többnyire a jobbmódú környékeken töltöm, a gazdag barátaimnál. Meghallgatom a problémájukat, és megiszom a piájukat.

A TORT-iroda előtt állt meg. Áthajolt, hogy a kocsiblakon át szemügyre vegye az épületet.

– Gyönyörű – mondta. – Átépitett magánpalota. Nehéz elhinni, hogy ilyen házakban valamikor laktak. Ez a gazdagság! Hihetetlen.

– De még létezik – mondtam. – Mármost a gazdagság. Mint a Kipper házban.

– Úgy bizony – mondta. – Még létezik. – Térdemre csapott. – Nincs kifogásom ellene – mondta szívélyesen. – Csupán szeretnék belekóstolni.

– Igen – mondtam bánatosan. – Én is.

– Ide figyeljen, Joshua. Komolyan gondoltam azt a meghívást. Pokolba az ingyenes jogi tanáccsal. Maga rokonszenves nekem, szívesen látnék többet magából. Hívjon föl, jöjjön, és látogasson meg.

Halvány ígérettel, hogy majd megkeresem, tudomásul vettem a meghívását, kiszálltam, és a hivatalom felé indultam.

Elég mérgesen egészítettem ki a feljegyzéseimet, épp azon tűnődtem, jutottam-e egyáltalán valamire, amikor megszörrent a telefonom. Percy Stilton volt, kurtán-furcsán, majdnem mérgesen beszélt.

Megkérdezett, földerítettem-e valami újat, én meg elmondtam neki legfrissebb látogatásomat a Kipper házban. Nevetett egy zordat, amikor utaltam rá, mit mondott Mrs. Neckin arról, hogy Chester Heavens megátkozta Sol Kippert.

– Figyelmeztethettek volna ezzel az asszonnyal kapcsolatban – mondta Stilton. – Buggyant. Sok ilyen van. Egy pontig értelmesek, aztán kilibbennek a lila gőzbe. Mi a véleményed Godfrey Knurr-ról?

– Kedvelem – feleltem kapásból. – Egyházi ember léte káromkodik, mint a jégeső, de nagyon őszinte és nyílt. Meghívott Greenwich Village-be, hogy lássam, mit művel ifjú csavargóival. Az biztos, hogy nem olyan embernek látszik, akinek rejtegetni valója lenne.

– Nekem is ez volt az érzésem – mondta Perce. – És ez minden? Más semmi?

– Egy számárság – mondtam. – A lifttel kapcsolatban.

– Mi van a lifttel?

Elmagyaráztam, hogy ha Mrs. Kipper azzal a lifttel jött le, akkor a földszinten kellett lennie, amikor a férje halálra zúzta magát. Ha csak a férje nem hívta föl újra a felvonót, hogy az fölvigye az ötödik emeleti hálósobából a hatodik emeleti teraszra.

– Fölhívhatta – mondta Stilton.

– Az biztos – ismertem el. – De mértem az utat a hálósobából a teraszra. Végig a hallon át a hátsó lépcsőig. Alig egy perc.

Nem kellett jobban a szájába rágnom.

– Értem – mondta. – Azt akarod, hogy beszéljek a helyszínre érkezett első zsarukkal, és tudjam meg, emlékszik-e valamelyikük, hol volt megérkezésükkor a lift.

– Erről van szó – mondtam könnyedén. – És, amennyiben a földszinten volt, ez azt jelenti, hogy Mrs. Kipper hozta le, ami az égvilágon semmit nem bizonyít. És amennyiben fönt volt a hatodikon, az csak arra utal, hogy *talán* Sol Kipper ment föl vele a teraszra, a nagy ugráshoz. Ami ismét nem bizonyít az égvilágon semmit. Semmi plusz semmi annyi mint semmi. Sójajtottam.

– Igazad van, Perce. Csupán csak belekapaszkodom az apróságokba. Bármibe.

– Megkérdem a zsarukat – mondta. – Ez érdekes.

– Azt hiszem.

– Josh, levertnek tűnsz.

– Nem annyira levert vagyok, mint inkább zavarodott.

– Kezded azt hinni, hogy Sol Kipper csakugyan öngyilkos lett?

– Nem tudom... – mondtam lassan. – Azt hiszem, kezdenek kétségeim lenni a kitűnő elméletemet illetően.

– Ne legyenek – mondta.

– Tessék?

– Ne legyenek kétségeid. Mondtam már neked, azt hiszem, valaki a bolondját járatta velünk. Emlékszel? Most már bizonyos vagyok benne. Ma korán reggel a kikötői zsaruk kifogtak egy hullát az Északi-folyóból. A Harmincnegyedik utca körül. Fehér, nő, ötven körül. Nem sokáig volt a vízben. Legfeljebb tizenkét órát.

– Perce – makogtam –, csak nem?...

– De igen – mondta színtelen hangon. – Mrs. Blanche Reape. Az ujjlenyomatai alapján egyértelműen azonosították. Priusza volt. Lopás és régi prostitúciós buli. Semmi kétség. Marty özvegye.

Hallgattam, visszaemlékeztem a hebrencs, faragatlan asszonyra a Mocsos Gyalázat ivójában, aki mindenki italát fizette.

– Josh? – érdeklődött Stilton nyomozó. – Ott vagy még?

– Itt vagyok.

– A hivatalos tényállás: fulladásos halál. De igen nagy alkoholtartalom a vérben. Részegen beleesett a folyóba. Így kerül be a jegyzőkönyvbe. Te elhiszed ezt?

– Nem – mondtam.

– Hát én se – mondta. – Sol Kipper leesik egy hatodik emeleti teraszról. Marty Reape beesik egy földalatti-szerelvény elé. Az özvegye beleesik a folyóba. Ez büzlik.

– Igen – mondtam halkán.
– Tessék? Nem hallak.
– Igen – mondtam hangosabban. – Egyetértek.
– Úgy éljen a jó édesanyjuk! – mondta dühödten. Aztán hirtelen kiabálni kezdett, majdnem bugyborékkolt az indulattól. – Ki nem állhatom, ha hülyét csinálnak belőlem! Valami dörzsölt, mókás gazember hülyét csinál belőlem. Ezt nem szeretem. Csöppet se szeretem!
– Perce – szólaltam meg –, kérlek, csillapodj.
– Aha – mondta. – Vagyis, igen. Lecsillapodtam. Csupa nyugalom vagyok.
– Úgy gondolod, hogy mind a hármat...
– Bizony ám – mondta. – Miért ne? Kipper volt az első. Aztán Marty, mert neki bizonyíték volt a kezében. Aztán az özvegy. Egybevág. Valaki fizetett neki az iratokért. A bizonyítékért, amely Marty birtokában volt a Kipper-hagyatékkal kapcsolatban. Aztán az asszony kezdett mohó lenni, és még többre fáj a foga. Ég veled, Blanche.
– Ezt megtenné valaki? Hogy megöl három embert?
– Hogyne – mondta. – Könnyű. Az első olyan könnyedén, olyan simán, olyan szépen megy. Aztán már semmi se sikerülhet rosszul nekik, övük a világ. Azért mondom el neked ezt az egészet, Josh, hogy tudd: nemhiába vesztegeted az idődet ezzel a Kipper-üggyel. Azzal, ami a kezünkben van, nem vetethetem elő az ügyet; neked kell vinni a labdát. Csak azt akartam, hogy tudd, itt vagyok, résen és harcra készen.
– Köszönöm, Perce.
– Maradjunk kapcsolatban, öreg haver – mondta. – Utána nézek ennek a liftüggynek. Ezt a mocskos ganét! – kiáltotta bosszúsomjasan. – Alá fogunk pörkölni neki!
Powell Stonehouse a Jones Streeten lakott, közvetlenül a Bleecker sarkán. Nem volt ez valami megnyerő épület: kopott, vörös téglából épült, ferde tetős háromemeletes ház, repedezett tetőpárkánnyal és görbe, rozsdás vaskorláttal az alagsori világítóakna körül. Néhány perccel este kilenc után érkeztem, megnyomtam a gombot a Chard-Stonehouse feliratú táblán, és csaknem azonnal berregett is a kapu. Fölmásztam a legfelső emeletre.
A manzárdlakás ajtajánál nagyon sötét, karcsú, középmagas fiatal nő fogadott. Megmondtam a nevem. Bemutatkozott: Wanda Chardnak hívják. Oly halkán suttogott, hogy nem voltam bizonyos benne, jól hallottam-e, és megkértem, ismétlje meg.
Betessékelt az egyetlen, óriási szobába, amely nyilvánvalóan maga volt a lakás, leszámítva egy kis fürdőszobát és egy még kisebb főzőfülkét. Volt benne egy dobogó fekhely: furnérlemezen habszivacs borítás emelkedett a padlóról, ón-tömbökön. Különféle méretű, formájú, színű párnák szerteszórva. De se szék, se pamlag, se asztal, arra következtettem, hogy a lakás lakói a padlóról esznek, és föltételeztem, a párnára vagy az ágyra dőlnek, ha elengedik magukat.
Nyitott, szegényes és üres volt a szoba. Nyilván elhatározott szándékkal mondtak le a tárgyakról. Se rádió, se tévékészülék. Se könyvek. Egyetlen, homályos lámpa. Nem díszítette semmi, csecsebecsék sehol. Egyetlen, fehérre festett polcrendszer és ajtó nélküli szekrény, amelyben néhány női és férfiruha lógott. Szinte semmi más néznivaló nem volt, mint Wanda Chard.
Elvette a kabátom, kalapom, az ágyra terítette őket, azután egy párnahalom felé mutatott. Engedelmesen összekulcsoltam a lábam, és félig hátradólt pózba kuporodtam. Wanda Chard keresztbe rakott lábakkal leült a csupasz padlóra, szemben velem.
– Powell egy perc múlva itt lesz – mondta.
– Köszönöm – feleltem.
– A fürdőszobában van – mondta.
Erre nemigen lehetett mit felelni, így hát csendben maradtam. Néztam, amint hosszú, vörös cigarettát helyez egy elsárgult elefántcsont szipkába. Próbáltam felállni és tüzet adni, de leintett.

– Nem akarom elszívni – mondta. – Most nem. Kér egyet?

– Köszönöm, nem.

Rám bámult.

– Zavarja magát, hogy ennyire kicsi? – kérdezte mély, rekedt, mormogónak tűnő hangján.

Talán meg kellett volna sértődnöm a kérdés szemtelenségén; elvégre alig ismertük egymást. De az volt az érzésem, hogy őszintén érdekli a dolog.

– Igen, zavar – mondtam. – Gyakran.

Bólintott.

– Rossz a hallásom, tudja – mondta. – Gyakorlatilag süket vagyok. Az ajkáról olvasok.

Döbbenet néztem rá.

– Csak nem! – kiáltottam.

– De igen. Mondjon egy mondatot hangtalanul. Csak a szájával formálja a szavakat.

– Hogy érzi magát ma este? – formáltam a számmal, tényleges hang nélkül, csak ajkamat mozgatva.

– Hogy érzi magát ma este? – mondta.

– Hát ez elképesztő! – mondtam. – Mennyi idejébe került, hogy ezt megtanulta?

– Egész életembe – mondta. – Olyankor könnyű, ha az emberek közvetlenül szembenéznek velem, mint maga. Amikor elfordulnak, vagy akár csak oldalra, végem van. Egy zsúfolt, zajos vendéglőben megértek beszélgetéseket, amelyek a terem túlsó végében folynak.

– Szórakoztató lehet.

– Néha – mondta. – Néha rettenetes. Rémisztő. Miket mondanak az emberek, mikor azt hiszik, senki nem hallja őket! A legtöbb ember, akivel találkozom, nem is tudja, hogy süket vagyok. Magának azért mondtam el, mert úgy gondoltam, az alacsonyága zavarja!

– Igen – mondtam. – Megértem. Köszönöm magának.

– Mindnyájan egyek vagyunk – mondta álmodozón – a gyengeségeinkben.

Koromfekete, csillogó haja hátul a derekáig ért. Középen volt elválasztva, és gótikus ívet formálva, hullámos fürtökben hullott alá arca körül. Hullámai csaknem sötétbe borították sápadt vonásait. Két fénylő szem ragyogott ki a homályból. Festetlen arcot, hegyes állat és vékony, vértelen ajkat véltem látni.

Rikító mintájú selyemkimonót viselt, teli pipacspirossal és répasárgával. Az előbb, amikor a csupasz padlóra kuporodott, megfigyeltem kecses mozdulatait, a légyságot. Azt nem tudtam, meztelen-e a köntös alatt, de valami síkosságot érzékeltem abban, ahogy a teste mozdult. Enyhe sustorgás hallatszott: selyem a húson. Mezítláb volt, lábujja körme gyöngyházfényű ezüstre lakkozva. Bal bokáján kis rabszolgaláncot viselt: meglepően nehéz szemekből álló láncot. Bal lábfejen kis tetoválás volt: apró kék pillangó.

– Ön mit csinál, Miss Chard? – kérdeztem.

– Mit csinállok?

– Úgy értem: dolgozik?

– Igen – mondta. – Egy orvosi laboratóriumban. Kutatóasszisztens vagyok.

– Ez nagyon érdekes – mondtam, és azon töprengtem, mi az ördögöt művelhet ennyi ideig a fürdőszobában Powell Stonehouse.

Mintha fennhangon tettem volna föl ezt a kérdést, kinyílt a fürdőszobaajtó, és gyors, csoszogó járással odajött hozzánk. Megint megpróbáltam kibogozni lábaimat a párnák fészkéből, de előretartotta tenyerét, s leintett vele. Majdnem úgy, mintha áldást osztana.

– Kér egy narancsot? – kérdezte.

– Narancsot? Ó, nem. Köszönöm.

– Wanda?

A lány a fejét rázta, hosszú haja röpködött arca körül. Viszont felemelte az elefántcsont szipkás, piros cigarettát. A fiú gyufát keresett a polcon, lehajolt, és meggyújtotta Wanda cigarettáját. Megéreztem az illatot: több tömjén, mint füst. Azután kiment a főzőfülkébe, és

egy kis narancssal tért vissza. Leült a lány mellé a csupasz padlóra, szemben velem. Minden látható testi erőfeszítés nélkül kuporodott le. Hámozni kezdte a narancsot, és közben rám pislogott.

– Mi ez az egész? – kérdezte.

Megint elmagyaráztam, hogy a családja jogi képviselői bíztak meg apja eltűnésének kivizsgálásával. Tisztában vagyok vele, mondtam, hogy olyan területen mozgok, amelyet rendőrtisztek előzőleg már bejártak, mégis szeretném remélni, hogy lesz oly türelmes, és elmondja nekem saját szavaival, pontosan mi is történt január tizedikén este.

Ezután mintha kurtán Wanda Chardra pillantott volna. Ha valamiféle jelt adtak egymásnak netán – én nem vettem észre. De Powell Stonehouse nekilátott apja elveszése estéjének az elsorolásához, csak annyi szünetet tartott közben, hogy narancsgerezdeket rakjon a szájába, péppé rágcsálja és lenyelje őket.

Beszámolója semmi fontosabb részletben nem tért el attól, amit tudtam már anyjától és nővérétől. Tettettem, hogy jegyzetek, de valójában nem volt semmi lejegyezni való.

– Mr. Stonehouse – mondtam, amikor a végére ért –, gondolja, hogy édesapja hangulata és viselkedése normális volt aznap este?

– Hozzá képest normális.

– Abban, amit mondott vagy tett, ön semmi olyat nem észlelt, hogy szokatlan lehangoltságban szenved? Hogy netán azon tűnődik: szabad akaratából elhagyja családját?

– Nem. Semmi effélet.

– Tud-e valakiről, aki netán, öö, ellenérzést táplált az édesapja iránt? Aki nem kedvelte? Netán gyűlölte?

Ismét észrevettem gyors oldalpillantását Wanda Chard felé, mintha tanácsot kérne tőle.

– Tucatnyi ember is juthat az eszembe – mondta. – Akár száz is. Aki ellenszenvezett vele vagy nem kedvelte, vagy gyűlölte. – Aztán, apró nevetéssel, amely félig köhintés volt, hozzátette: – Magamat is beleértve.

– Pontosan milyen volt az édesapjához való viszonya, Mr. Stonehouse?

– Na, ide figyeljen – mondta ingerülten. – Maga azt mondta a telefonba, hogy „családi viszonylatokat” akar megvitatni. Mi köze ezeknek az ő eltűnéséhez?

Amennyire csak tudtam, derékból előrehajoltam félig hátradőlt testhelyzetemből. Azt hiszem, komolynak, őszintének, megfontoltnak látszottam.

– Mr. Stonehouse – mondtam –, nem ismertem az ön édesapját. Fényképeket láttam róla, és az ön édesanyjától és nővérétől megkaptam a külső személyleírását. De megpróbálom megérteni magát az embert. Hogy ki és mi volt. Az érzéseit a hozzá legközelebb állókhoz. Abban a reményben, hogy az ember megértésével, jobb megismerésével képes leszek valamiféle fonalat találni ahhoz: mi történt vele. Egyáltalán nincs semmiféle gyanúm senkivel kapcsolatban, még kevésbé vádlok senkit semmivel. Csak megérteni próbálok. Bármilyen, amit ön elmond, értékes lehet.

Ezúttal nyilvánvaló volt a konzultáció közte és Wanda Chard között, a leplezés szándéka nélkül. Megfordult, hogy a lányra nézzen. Tekintetük összekapcsolódott. Wanda bólintott egyet.

– Mondd el neki – szólt.

A fiú beszélni kezdett. Nem készítettem jegyzeteket. Tudtam: nem felejttem el, amit mond.

Nagyon igyekezett uralkodni a hangján. Sikertelenül. A szembetűnő ellenségesség és a szemérmes zárkózottság közt ingadozott, azokkal az apró, köhintésszerű nevetésekkel tarkította. Hangja néha megcsuklott a dühtől. Gesztusai görcsösek voltak. Gyakran pillantott oldalvást társnőjére, azután hevesen újra rám meredt. Nem mondható, hogy vad lett volna, de valamiképp hiányzott belőle az összetartó erő. Nem állt egybe.

Apja vékony arcát és szögletes vonásait örökölte, az ifjúság valamelyest meglágyította az éles szögeket. Inkább tiszta, ferde síkokból állt ez az arc, keszeg, szőke bajusszal és serkenő,

ritka szakállal, amely alól kilátszott szelíd álla. Teljesen, tökéletesen kopasz volt, borotvált koponyával. Talán ezen működött a fürdőszobában. Akárhogy is, ezen a sima kobakon megakadt a tompa fény, és haloványan visszaverődött róla. Csupasz koponyájáról nagy fülek csüngtek, lazák, akár a borjúszeletek.

Sötétbarna szeme volt, karvalyorra s lány, lányos ajka. Sebezhetőség látszott rajta. Arcában minden riadtan rebbenőnek tűnt, mintha ütésre számított volna. Beszéd közben maszatos keze ott volt mindenütt: bajszát simítgatta, a ritkás szakállát húzkodta, húsos fülét markolászta, hevesen cirógatta csupasz feje búbját. Vasalatlan muszlinból készült köntöst viselt. Kötél fogta össze a derekán, a hátán pedig csuklya csüngött. Szerzetesi csuklya. Lába meztelen volt és piszkos. Örökmozgó ujjai lábujjait piszkálták, és egy idő után már nem a szemébe néztem, már csak ezeket a csapongó kezeket tudtam követni, leláncolt madaraknak néztem őket, melyek a végén elszabadulnak majd ökléről, és csapkodva elrepülnek.

A történet, amelyet elmesélt, nem volt eredeti, de mégis eléggé megrendítő...

Soha nem volt képes az apjának megfelelni. Soha. Gyerekkorából egyébre se emlékezett, mint gonosz és keserű kritizálásra. Anyja és nővére megpróbálta ütközőként bevetni magát, de mégis ő kapta a legtöbbet apja életundorából. Iskolai osztályzatai elfogadhatatlanok voltak, nem sportolt eléggé aktívan; rendetlenül viselkedett az asztalnál.

– Még az is, ahogyan álltam! – kiáltotta Powell Stonehouse. – Még a járásom se tetszett neki!

Az elégedetlenségnek ez az állandó litániája sose apadt el. Sőt növekedett, amint Powell idősebb lett. Az apja egyszerűen gyűlölte. Nem volt más magyarázat a rosszindulatára; az apja gyűlölte, és azt akarta, hogy menjen el a háztól. Erről meg volt győződve.

Az előadásnak ezen a pontján attól tartottam, hogy közel áll a síráshoz, de megkönnyebbülten láttam, hogy Wanda Chard odanyúl, megragadja azt a vadul csapkodó kezét, s szorosán megfogja.

Nővére, Glynis volt mindig az apja kedvence, folytatta Powell. Tudatában volt, hogy a legtöbb normális családban az apa a leánygyermeket kényezteti, az anya pedig a fiút. De Stonehouse-ék nem voltak normális család. Az apa kedélytelensége elűzte a házuktól a barátokat, feleségéből félőrült alkoholistát csinált, lányát pedig az otthonon kívüli, magányos életre kényszerítette.

– Becsavarodtam volna – mondta dühödten Powell Stonehouse. – Már becsavarodóban voltam. Míg meg nem találtam Wandát.

– És a Zent – mormolta a lány.

– Igen – mondta –, és a Zent. Most már lassacskán, ösztönnel és meditációval, kezdek emberré válni. Mr. Bigg, meg kell mondjam az igazat, amit érzek. Engem nem érdekel, ha sose is találja meg az apámat. Azt hiszem, nélküle jobban megvagyok. És a nővérem is. És az anyám. És a világ. Be kell lássa, meg kell hogy értse, hogy irtózatossá gyűlölet van bennem. Igyekszem megszabadulni tőle.

– A gyűlölet méreg – mondta Wanda Chard.

– Igen – bólogatott hevesen –, a gyűlölet méreg, és nagyon igyekszem kiűzni agyamból és lelkemből. De azok az évek, azok a hideg, kegyetlen jelenetek, azok az ordító veszekedések... időbe telik még. Tudom én: sokáig, nagyon sokáig eltart. De már jobban vagyok. Jobban, mint voltam.

– Ó, bocsáss meg neki – mondta lágyan Wanda Chard.

– Nem, nem, nem – mondta, még mindig felindultan. – Soha. Soha nem tudom megbocsátani neki, amit velem tett. De talán egyszer, ha minden jól megy, el tudom őt felejteni. Csak ezt akarom.

Hallgattam, lehetőséget adtam mérgének a lecsillapodásra. És magamnak is lehetőséget adtam, hogy eltöprengjek az imént hallottakon. Semmi erőfeszítést nem tett, hogy elrejtse apja

iránti ellenséges érzését. Vajon ez érzéseinek őszinte megnyilvánulása volt vagy – számítás? Azaz: úgy vélte, hogy át tud verni a nyíltan feltárt felháborodásával?

Kételkedj *mindenkiben* – mondta hajdan Roscoe Dollworth. – Gyanakodj *mindenkire*.

Mondott ő nekem mást is. Azt mondta, az igazság megtudásánál csak egy nehezebb dolog van: a megfelelő kérdést föltenni. „Senki se fog önként elmondani *semmit!*” Dollworth szerint néha a nyomozónak összevissza kell kóvályognia a színhelyen, minden irányban csapongani, és a tárgyhoz nem tartozó kérdéseket föltenni abban a reményben, hogy ezek közül valamelyik felfed majd egy nyomot, amelyre addig nem is gondolt. „Legyet kapdosni” – így hívta ezt.

Úgy éreztem, itt az ideje a „légykapdosásnak”.

– A nővére volt az édesapja kedvence? – kérdeztem.

Bólintott.

– És mit érzett a professzor az ön édesanyja iránt?

– Eltúrte.

– Milyen gyakran vacsorázott apja házában? Mármint elköltözése óta?

– Talán hetenként kétszer, átlagban.

– Tud-e róla, mi volt az édesapja baja? Tavaly, amikor megbetegedett?

– Anya azt mondta, influenza. Vagy vírus.

– Ismer valakit a nővére barátai közül?

– Nem nagyon. Mostanában nem. A maga útját járja.

– De sokat jár el hazulról?

– Igen. Gyakran.

– Hova?

– Színházba, azt hiszem. Moziba. Balettekhez. Őt kérdezze.

– Igen szép nő. Miért nem ment férjhez?

– Soha senki nem volt elég jó apának.

– De hát nagykorú. Tehet, amit akar.

– Igen – szólalt meg Wanda Chard. – Ezen én is tűnődtem már.

– Nem hagyná magára anyámat – mondta Powell. – Imádja anyát.

– De az apját nem?

Megvonta a vállát.

– Tudna valamit mondani nekem a cselédekről?

– Mármint mit?

– Maga megbízik bennük?

– Természetesen.

– Min veszett össze az édesapjával? Mi volt a végső összeveszés?

– Rajtakapott, amint füvet szívok. Mindketten olyasmiket mondtunk, amiket nem kellett volna. Így aztán elköltöztem.

– Van önnek saját jövedelme?

– Van elég – mondta gyorsan Wanda Chard.

– A nővérének nincs egy meghatározott barátja? Mármint egy férfi. Valaki, akivel gyakran találkozik?

– Nem tudom. Őt kérdezze.

– Édesapja tartott-e valami speciális diétát?

– Tessék?

– Evett-e valamiféle speciális ételt, vagy ivott-e olyasmit, amit a házban senki más nem evett, és nem ivott?

– Tudomásom szerint nem. Miért?

– Az édesapja eltűnése előtti egy vagy két hónapban vett-e észre valamiféle fokozatos változást a magatartásában?

Ezen elgondolkodott néhány másodpercig.

– Talán még zárkózottabb lett.

– Zárkózott?

– Mogorvább. Epéesebb. Még annál is kevesebbet beszélt, mint máskor. Megette a vacsoráját, aztán bement a dolgozószobájába.

– Nincs meg a végrendelete. Tudott erről?

– Glynis mondta. Engem nem érdekel. Nekem egyetlen cent se kell tőle. Egy cent se! Ha hagyott rám valamit, odaadom a többieknek.

– Miért maradt együtt az édesanyja egy olyan emberrel, amilyenek ön leírja?

– Mit tehetett volna? Hova mehetett volna? Nincs saját családja. Egyedül nem tudott létezni.

– Az édesanyja és a nővére együtt is elmehettek volna. Ahogy maga is eljött.

– Miért mentek volna? Az az ő otthonuk is.

– Maga soha nem látta az édesapja végrendeletét?

– Soha.

– Látta-e azt a könyvet, amelyen az édesapja dolgozott? A Prince Royalnak, egy brit csatahajónak a történetét?

– Nem én, sose láttam. Soha nem mentem be a dolgozószobájába.

– Ivott-e az édesapja? Mármint alkoholt?

– Talán egy jegelt szódás whiskyt, vacsora előtt. Egy kis bort. Egy brandyt, mielőtt lefeküdt. Semmi erőset.

– Maga él most valamiféle droggal?

– Néhanap egy kis fű. Ez minden. Semmi erősebb.

– És az édesanyja vagy a nővére?

– Anyám rászokott a sherryre. Talán észrevette.

– A nővére?

– Tudomásom szerint semmit se szed.

– Édesapja?

– Ugyan, ne vicceljen.

– A személyzet valamelyik tagja?

– Nevetséges.

– Szereti az édesanyját?

– Nagyon mélyen vonzódok hozzá. És sajnálom. Tönkretette az életét.

– És a nővérét szereti?

– Nagyon. Ó angyal.

Wanda Chard kis hangot hallatott. – Miss Chard – szoltam –, mondott valamit? Nem értettem.

– Semmit – mondta a lány.

Ez volt a kezemben: semmi. Folytattam a „légykapdosást”.

– Eljött ide valaha az édesapja? – kérdeztem. – Ebbe a lakásba?

– Egyszer – mondta. – Nem voltam itthon. De Wanda találkozott vele.

– Mi volt a véleménye róla, Miss Chard?

– Olyan boldogtalan – mormolta. – Olyan keserű. Eszi magát.

– Mikor jött ide? Mármint, mennyi idővel az eltűnése előtt?

Egymásra néztek.

– Talán két héttel – mondta a lány. – Lehet, hogy kevesebbel.

– Csak egyszerűen beállított? Anélkül hogy idetelefonált volna előtte?

– Igen.

– Megokolta valamivel a látogatását?

– Azt mondta, beszélni akar Powell-lal. De Powell Brooklynban volt a tanáránál. Így aztán a professzor elment.

– Mennyi ideig maradt?

– Nem sokáig. Talán tíz percig.

– Nem mondta, miről akar Powell-lal beszélni?

– Nem.

– És nem jött el soha többé?

– Nem – mondta Powell Stonehouse. – Nem jött el soha többé.

– És amikor maga később találkozott vele, ott, az otthonában, ő nem említette soha a látogatását, nem mondta, miről akart beszélni magával?

– Nem, soha nem említette. És én se.

Elgondolkodtam egy pillanatra.

– Nem lehet, hogy ez kibékülés akart lenni? – dobtam be. – Hogy bocsánatot kérni jött ide magához?

Rám bámult. Arca lassan megdermedt. Az ütés, amelyet várt, befutott.

– Nem tudom – mondta halkan.

– Meglehet – mormolta Wanda Chard.

3.

Olga Eklund beleegyezett, hogy egy természetes kosztot felszolgáló cafeteriában ad nekem találkozót, az Irving téren. A csíráztatott magokkal teli saláta csakugyan egészen jó volt. Teljesen természetes gyümölcslevet ittam rá.

A tölem telhető legnagyobb türelemmel hallgattam végig előadását az egészségről és az étkezésről. Amikor szünetet tartott, megkérdeztem: – Ezek szerint, amikor maga azt mondta nekem, hogy Stonehouse professzort megmérgezték, a házban felszolgált mindennapi étkezésre utalt?

– Mgen. Helytelen ételek. Mondtam én nekik mindig. Nem hallgattak rám. Az a Mrs. Dark, a szakácsnő... nála minden csupa vaj meg tejszín. Túl sok olaj. Túl zsíros.

– De a házban mindenki ugyanazt eszi?

– Én nem. Nyers sárgarépat eszem, zöld salátát, esetleg csöpp citromlével. Friss gyümölcsöt. Én nem mérgezem magam.

– Olga – szóltam –, maga szolgálja fel mindennap az esti étkezést?

– Kivéve a szabadnapomon.

– Visszaemlékszik-e arra, evett vagy ivott-e Stonehouse professzor valami olyat, amit a többiek nem?

Gondolkodott egy pillanatig.

– Nem – mondta. Aztán: – Kivéve talán éjjel. Az után, hogy én már elmentem.

– Úgy? És mi volt az?

– Minden éjjel dolgozott a dolgozószobájában. Későn szokott még inni egy kakaót, lefekvés előtt pedig egy brandyt.

Ismét feléledtem.

– Honnan jött a kakaó?

– Honnan jött? – kérdezte vissza értetlenül. – Hollandiából.

– Úgy értem, ki készítette el a kakaót minden éjjel Stonehouse professzornak?

– Ja úgy. Mrs. Dark készítette el, mielőtt lefeküdt, és mielőtt én hazamentem. Aztán, későn, amikor a professzor megkívánta, Glynis szokta felmelegíteni, lefölnözni, és bevinni az apja dolgozószobájába.

– Minden éjjel?

– Úgy hiszem.

– A házban senki más nem ivott kakaót?

– Nem tudom.

Egyre jobban hangzott a dolog.

– Hadd látok tisztán – szóltam. – Mrs. Dark minden este készített egy csésze kakaót. Ez akkor volt, mielőtt maga hazament, és mielőtt ő lefeküdt. Azután később, amikor a professzor kérte, Glynis föl szokta melegíteni, és bevitte neki a dolgozószobájába. Így volt?

– Mgen – mondta egykedvűen, s egyáltalában nem érdekelte, miért foglalkoztat engem annyira a kakaó.

– Köszönöm, Olga – mondtam. – Nagyon segítőkész volt.

– Mgen? – kérdezte meglepetten.

– Gyakran jár el Glynis? Mármint esténként.

– Mgen.

– Van fiúja?

Ezen eltűnődött.

– Azt hiszem – bólintott. – Azelőtt nagyon szomorú volt, nagyon csendes. Mostanában mosolyog. Néha nevet. Másképp öltözködik. Mgen, azt hiszem, van valakije, aki boldoggá teszi.

– Mióta tart ez? Úgy értem: mikor kezdett boldog lenni?
– Talán egy éve. Talán régebben. Egy este meg azt mondta, színházba megy. De láttam őt aznap éjjel a Huszonegyedik utcán egy étteremben. Ő nem látott, én meg nem szóltam.
– Valakivel volt?
– Nem. De úgy láttam, vár valakire.
– Hány óra tájt volt ez?
– Talán kilenc, fél tíz körül. Ha színházba ment volna, ahogyan mondotta, ebben az időben nem lett volna a vendéglőben.
– Megemlítette neki valaha ezt az esetet?
– Nem – vont a vállát. – Nem rám tartozik.
– Mi a véleménye Powell Stonehouse-ról, Olga?
– Mérgezi magát a marihuána cigarettával. Nagy kár. Sajnálom őt. Az apja olyan kegyetlen volt vele.

Kiittam annak a természetes nedűnek a maradékát a poharamból, és fölálltam.

– Még egyszer köszönöm, Olga – mondtam –, az idejét, meg a bajlódást. Nagyszerű itt a koszt. Lehet, hogy maga megtérített.

Micsoda jó hazudós kezdek lenni. A TORT-ba visszaérkezve, belebotlottam Hamish Hooterba, abba a fogát szívó manóba.

– Hé, maga – mondta Hooter méltatlankodva, s szúrós szemmel nézett. – Mi ez a dolog a titkárnővel?

– Szükségem van egy titkárnőre – mondtam. – Beszéltem róla Mr. Tabatchnikkal.

– *Én* vagyok a hivatalvezető – mondta mérgesen. – Miért nem velem beszélt róla?

– Mert maga megint visszautasított volna – mondtam olyan hangon, amelyet méltányosnak véltem. – Semmi mást nem kérek, mint egy időszakos munkatársat. Valakit, aki segít a gépelésben és adminisztrációban, míg én lebonyolítok egy csomó fontos és komplex kivizsgálást.

Mindig azt hittem, hogy ez a kifejezés: „fogát csikorgatja” – irodalmi túlzás. De Hamish Hooter csakugyan a fogát csikorgatta. Elképesztő és szörnyű volt látni.

– Majd meglátjuk – csikorogta, és elviharzott.

Mihelyt íróasztalomhoz értem, telefonáltam Yetta Apatoffnak, és péntekre ebédrendevút beszéltem meg vele, aztán újra munkához láttam.

A Kipmar Textilművek központja a Hetedik sugárút és Harmincötödik utca sarkán álló épületben működött. Édeskés hang jelentkezett, amint odatelefonáltam: „Köszönjük, hogy felhívta a Kipmar Textilműveket” – s eljátszottam a gondolattal, hogyan reagálna, ha azt ordítanám, hogy beperelem a Kipmart hatmilliárd dollárért. Miután még két mellékállomásra kapcsoltak tovább, végre egy hölgy jelentkezett, aki közölte, hogy ő Miss Gregg, Mr. Herschel Kipper titkárnője.

Bemutakoztam a magam és munkaadóim nevében, és megkérdeztem, lehetséges lenne-e, hogy fölkeressem Mr. Herschel Kippert vagy Mr. Bernard Kippert valamikor a délután folyamán, amikor nekik megfelel. Kérésem oka felől érdeklődött, én meg azt válaszoltam, hogy a boldogult édesapja hagyatékának leltározásával kapcsolatos, amely adózási célból készül.

Majdnem öt percig várakoztatott. De ez nem volt unalmas; olyanfajta berendezésük volt, amely a megváratott hívót egy helyi rádióállomásra kapcsolja rá, így hát meghallgattam a hírek végét, az időjárásjelentést, valamint a „Tönkreteszlek, bébi” kezdetű dal elejét egy countryénekes tolmácsolásában, míg Miss Gregg újra belépett a vonalba. Tájékoztatót: a Kipper fivérek „igen rövid időre” fogadhatnak, három órákor. Egyenesen föl kell jönnöm az igazgatói irodákba a harmincnegyedik emeletre, és őt keresnem. Megköszöntem a kedvességét. Ő ismét megköszönte, hogy felhívtam a Kipmar Textilműveket. Igen civilizált társalgás volt.

Gyalog mentem át a TORT-épületből, fél háromkor indultam, nyugatnak vettem az irányt a Harmincnycadikon. Végigbaktattam az Ötödik sugárúton a Harmincötödikig, ott jobbra fordultam a ruhaboltok környékén át a Hetedikre. A manhattani ruházati negyed a legtöményebb New York. Korán reggeltől késő estig zsúfolt, eldugult, tolongásos. Eszelős a tempó. A járdán kis szállítóautók és gyalogosok osztozkodnak. A kocsúton kis szállítóautók, gyalogosok, taxik, buszok, magánautók és teherkocsik. Agyat zsidbasztó a hangzavar: kiáltások, káromkodások, autókürtök dudálása, fékek csikorgása, szirénák, csengők, sípszó, a zeneboltok nyitott ajtaján át kihallatszó punk-rock zaja s utcai árusok és koldusok kérlelő kiáltása.

Feltételezem, hogy az antik Rómában akadtak ehhez hasonló utcák, s talán a középkori Európa nagyvárosaiban is, piaci napokon. Hajcihős, vad tolongás ez, amely fölkap és magával ragad, s így azon kapod magad, hogy tolongsz, áttörtetsz tilos jelzésnél a forgalmon, vállal törsz magadnak utat a nyomás ellenében, és futsz, futsz. Ész nélkül, beszóttan.

Kipmarék igazgatósági irodáit a vajszínű és galambszürke semleges árnyalataira festették, hogy jobban hangsúlyozzák a vidám színű fonalak és textilminták kirakatát a kivilágított fali vitrinekben. Voltak ott pamutfonalak, szintetikus fonalak, gyapjú-, selyem-, műselyemfonalak, szövött, egyszínű anyagok, gyapjútakarók, csíkos, kockás szövetek, halszálkás anyagok, szaténok, brokátok, meg egy hihetetlen parányi ékkőutánzatokkal pottyózott, pókhálóvékony fátolszövet. Ezen a gyártmányon táblácska állt, rajta fölírat:

CSILLAGCSODA

Érdeklődni Mr. Snodgrassnál.

Az előtér végében fiatal hölgy ült a pult mögött, melyen ez a felirat állt: RECEPCIÓ. Épp telefonon beszélt, kuncogott, míg közeledtem, és hallottam, amint azt mondja: – Ó, Herbie, olyan szörnyű vagy! – Amint megálltam az asztala előtt, befogta a kagylót.

– Tessék, uram? – szólt derűsen. – Miben lehetek szolgálatára?

– Joshua Bigg – mondtam. – Mr. Kipperhez jöttem. Azt mondták, keressem Miss Gregget.

– Melyik Mr. Kipperhez, uram?

– Mindkét Mr. Kipperhez.

– Egy pillanat, uram – mondta. Majd félre, a kagylóba: – Ne menj el, Herbie. – Megnyomott néhány gombot, azután kimérten így szólt: – Mr. Bigg jött Mr. Kipperhez. Mindkettőhöz. – Hallgatott egy pillanatig, majd istennői mosollyal felém fordult: – Kérem, foglaljon helyet, uram. Miss Gregg egy pillanat múlva itt lesz önért.

Leültem az egyik alacsony bőrheveder székbe. Miss Gregg, ígéretéhez híven, egy pillanat múlva ott volt értem. Magas volt, csontos és jó munkaerő. Ezt onnan tudtam, hogy szemüvegének szára fekete szalagon lógott a nyakában.

– Mr. Bigg? – szólt merev mosollyal. – Kérem, kövessen.

Folyosók labirintusán vezetett végig egy ajtóhoz, amelyen kis réztábla állt:

H. KIPPER, ELN.

– Köszönöm – mondtam neki.

~ Én köszönöm, uram – mondta, betessékelt, azután lágyan becsukta az ajtót mögöttem.

Sarokszoba volt. Két falán panorámaablakból pompás kilátás nyílt felső Manhattanre. A padlószőnyeg mélyen, szinte illetlenül süppedő. Az íróasztal fekete márványtömb volt, króm alapzaton, inkább asztal, mint íróasztal. Két férfi állt mögöttem.

Az volt a benyomásom, hogy duplán látok, vagy egypetéjű ikrek állnak előttem. Valójában csupán fivérek voltak, de Herschel és Bernard Kipper egyformán nézett ki, egyformán öltözött, ugyanazokat a beszédfordulatokat, modorosságokat és kézmozdulatokat használta; a

oron következő beszélgetés során állandóan össze voltam zavarodva, és közük néztem, mikor a kérdéseimet fölvettem, hagytam: válaszoljon, amelyikük válaszol.

Mindketten középmagasak voltak és pocakosak. Mindkettejük rózsaszín koponyáján oldalra fésült, ritkuló, hosszú haj. Egyforma hosszú szivart szívtak.

Mindketten a ruházati negyed lelegegánsabb divatja szerinti fémesszürke, nyersselyem öltönybe öltöztek. Csak a nyakkendőjük nem volt egyforma. Beszédhangjuk éles, közönyös, a dohányzástól rekedt, beszédük gyors, határozott. Hellyel kínáltak, noha ők állva maradtak, lábukat feszesen a földnek vetve szivaroztak, és kemény, bizalmatlan tekintettel néztek rám.

Megint elmagyaráztam, hogy édesapjuk hagyatéka előzetes leltárának összeállításával bíztak meg, és azért jöttem, hogy megtudjam, vajon maradt-e valamilyen személyes tulajdona az irodahelyiségekben?

– Úgy értesültem, hogy magánirodát tartott fenn itt – tettem hozzá szelíden – még nyugalomba vonulása után is.

– Nos... igen – mondta egyikük. – Apusnak volt itt egy szobája.

– De személyes tulajdona nem – mondta a másik. – Úgy értem: apus íróasztala és székei és az egész berendezés a vállalaté.

– Semmi személyes tulajdona? – szívóskodtam. – Ékszer? Kézelőgombkészlet, melyet az asztalában tartott esetleg? Fényképek? Ezüstkeretek?

– Hogyne – mondta egyikük. – Apusnak voltak fényképei.

– Magunkhoz vettük őket – mondta a másikuk. – Anyánkról készültek, meg apus anyjáról és apjáról.

– Meg rólunk gyerekekről – mondta a másik.

– Meg az unokáiról. Egyszerű keretekben. Semmi ezüst vagy efféle. És egy kép arról a nőről. Megkaphatja.

– A dög! – mondta dühödten a másik Kipper.

Előzőleg azon spekuláltam, hogyan dobhatnám be Tippi és a végrendelet témáját, anélkül hogy kíváncsinak tűnjek. Nem kellett nyugtalankodnom.

– Gondolom, az özvegyre céloz? – kérdeztem.

– Dögöt mondtam – szólt egyikük –, és dögöt értettem rajta!

– Ide figyeljen – szólt a másikuk. – Mi nem panaszkodunk.

– Mi nem bántunk senkit – helyeselt a másik.

– De hogy ez a rámenős dög megkapja a vállalat egy részét, az bánt bennünket.

– Ki tudja, mit művel majd az a tyúkeszű nő.

– Lehet, hogy áron alul adja el a részvényeit.

– Megzavarja a piacot.

– Vagy belibeg ide, és elkezd szaglászni.

– Halvány sejtelve sincs az üzletről.

– Rengeteg bajt csinálhat az a liba.

– Úgy értesültem – szólaltam meg óvatosan –, hogy azelőtt színésznő volt?

– Színésznő! – kiáltotta egyikük.

– Nevetséges! – kiáltotta a másik.

– Lokáltáncosnő volt.

– Egy görle a tánckarból.

– Semmi mást nem csinált, csak a fenekét riszálta.

– És még azt se valami jól.

– Talán a szélén sürgölődött.

– Mi mást csinált volna? A tehetsége vízszintes természetű volt.

– Behálózta őt.

– Jól tudta, mikor lát meg egy neki való halat, és lecsapott rá.

– És tönkretette apus életét.

- Mihelyt a házassági szerződést aláírták, már véget is ért a hancúrozás.
- Hacsak meg nem kapta, amit kért.
- A házat, amire nincs szükségük, és ruhákat, autókat, utazásokat, ékszert, mindent a világon. Jól kezelte apust.
- Fájt látnunk, mi folyik.
- De apus nem hallgatott ránk. Egyszerűen nem hallgatott ránk.
- Hm. Úgy értesültem – mondtam –, hogy arra is rávette az önök édesapját: tegyen jótékony célú felajánlásokat. Bizonyos Godfrey Knurnnak?...
- Neki!
- A pofátlannak!
- Százásokat!
- Ezreseket!
- Arra a link klubjára az utcakölyköknek.
- Apusnak elment az esze.
- Nem vette észre, mibe viszik bele.
- Még azután is, hogy halott, és nincsen már.
- De ezt ön talán tudja is.

Nem tudtam. Nem tudtam, mire utal. De nem akartam kérdezősködéssel kimutatni a tudatlanságomat.

– Nos... – szóltam megfontoltan –, történt már ilyesmi. Idősebb özvegyember. Fiatal nő. Van az asszonynak családja?

- Tudja a fene – mondta egyikük.
- A semmiből került elő – mondta a másik. – Lézengő. Azt hiszem, Chicagóból. Valahonnan a közeléből.
- Erről nem beszél.
- Apus Vegasban ismerte meg.
- Elment oda egy játékosbankettra, és egy menyasszonnyal tért haza. Szép kis menyasszony! Szép kis bankett!
- Elveszett ember lett!
- Mind azok lettünk.
- Egy ribanc.
- Egy kurva.
- Mindenki látta, csak ő nem. Bezsongott.
- Egy ilyen idős ember. Az apánk. Bezsongott.
- Ez fáj.

Vádlón, haragosan néztek rám. Leszegtem a fejem, és értelmetlen jeleket firkáltam jegyzetfüzetembe, tettettem, hogy haragjuk följegyzésre méltó. Bár többet tudtam meg, mint reméltem, voltak kérdések, amelyeket nagyon szerettem volna fölteni, de nem volt merszem fölkelteni a gyanújukat.

– Nos – mondtam –, azt hiszem, ennyi tartozik édesapjuk személyes tulajdonainak ügyéhez. Van azonkívül még valami, amiben talán segíteni tudnak nekem. Ezerdolláros követelésről van följegyzés egy bizonyos Martin Reape nevű személy részéről. Képtelenek voltunk megtalálni Mr. Reape-et, és érdeklődnénk, nem ismeri-e valamelyikük, vagy nem tudja-e a követelés eredetét?

Megint egymásra néztek. Megrázták a fejüket.

- Martin Reape?
- Sose hallottam róla.
- Azt gondoltuk – mondtam –, hogy talán üzleti kiadás lehet. Volna rá mód, hogy?...
- Hogyne. Utána lehet nézni.
- Nálunk minden mikrofilmre van véve.

– Meg tudjuk mondani magának, hogy szállítónk volt-e vagy vásárlónk, vagy akármilyen. Heshie, szólj oda Al Baumnak.

Heshie fölemelte az ezüstszín telefon hallgatóját.

– Adja nekem Al Baumot – pattogott. Azután, egy pillanat múlva: – Al? Herschel. Odaküldök hozzád egy ügyvédet. Utána akar nézni egy bizonyos személynek. Hogy lássa, szerepel-e a könyveinkben. Tudomásul vetted? Rendben. Al, nyújts neki minden lehetséges segítséget.

Letette.

– Ez Al Baum, a nyilvántartás vezetője – szólott hozzám. – A harmincegyedik emeleten van. Ha megtaláljuk ezt a pasast... mi is a neve?

– Martin Reape.

– Ha megtaláljuk Martin Reape-et a könyvelésünkben, Al betáplálja, és a monitoron kivetíti, tartozunk-e neki. Oké?

Fölálltam.

– Uraim – szóltam –, nagyon kedvesek voltak, igen hálás vagyok.

– Benyújtotta már jóváhagyásra?

– Nos, ő, azt hiszem, jobb lenne, ha erről Mr. Tabatchnikkal beszélne. Ő intézi személyesen.

– Persze... hogy a csudába ne. Leo bácsi és apus régi barátok voltak. Régóta összetartoztak.

– Adja át jókívánságainkat Leo bácsinak.

– Átadom – mondtam. – Még egyszer köszönöm az idejüket és a bajlódást.

Kimentem tőlük. Még mindig ott álltak, váll-váll mellett az íróasztal mögött, még mindig haragosan. Szivarjaik jóval rövidebbek lettek. A márvány asztallap teli volt fehér hamuval.

A harmincegyedik emelet egészen más volt, mint a harmincnyolcadik emeleti igazgatói enkláve. Elnyűtt futószőnyegek borították a fapadlót, a falakat repedezett, málló, zöld olajfesték fedte. Recepciós tisztviselő nem volt; közvetlenül a liftekkel szemben gyatra fémfülkék labirintusa kezdődött. Állandó volt itt a zaj; dobogás, kattogás, kiáltozó kérdések és ordító feleletek és mindenfelé nagy nyüzsgés. Nagy irodai gépek, egyeseken billentyűzet, némelyiken rejtett billentyűk kattogtak, ismét mások csöndben voltak, és egyenetlen időszakokban egy vagy két papírt böfentettek ki magukból.

Egy íróasztalhoz közeledtem, amelynél fiatal néger lapozgatott nagy rakás komputerezált nyomtatvány közt. Drótkeretes pápaszemet viselt, s afrofrizurájában fém fésűt.

– Elnézést kérek – szóltam bátortalanul. Folytatta a gyors lapozgatást az előtte álló papírhalomban.

– Elnézést kérek — mondtam hangosabban. Fölnézett.

– Mi tetszik? – kérdezte.

– Mr. Baumot keresem. Nem tudom, hogy...

– Al! – üvöltött rám. – Hé, Al! Keresnek!

Rémülten visszahúzódtam. Mielőtt felfoghattam volna, mi történik, megragadták a könyökömet. Egy kis golyóbisemberke tartott fogva.

– Igen, igen, igen – köpkölte. – Al Baum. Mi van, mi van, mi van?

– Joshua Bigg, Mr. Baum – mondtam. – Én vagyok a...

– Kicsoda, kicsoda, kicsoda? – kérdezte. – Lupowitztól?

– Nem, nem, nem – ragadt rám. – Tabatchnik, Orsini, Reilly és Teitelbaumtól. Mr. Herschel Kipper épp az előbb szólott ide, és kérte meg...

– Jó, jó, jó – mondta. – Jöjjön utánam. Erre. Csak jöjjön utánam. Meg ne botoljon a vezetékben.

Elrobogott, én meg utánarobogtam. Berohantunk egy hatalmas szobába, ahol nagy, szürke modulok álltak a fal mellett, mindegyiken szalagtekercesek forogtak vagy indultak és álltak meg.

– Komputerek – mondtam hülyén.
– Nem, nem, nem – mondta gyorsan Baum.
– Adatfeldolgozás és visszakeresés. Bérek, adók s a többi, de főleg készletezés. Fonaltekercesek, szövétvégek százai: mind kódolva. Hogy hívják azt a mukit?
– Reape – mondtam. – Martin Reape. R-e-a-p-e.
Benyargaltam utána egy szűk sarokszobába, ahol fiatal hölgy ült egy billentyűzet meg egy képernyőnek látszó valami előtt.
– Josie – mondta Braun. – Nézz utána Martin Reape-nek. R-e-a-p-e. – Hozzám fordult: – Ki ő? Szállító? Vásárló? Micsoda, micsoda, micsoda?
– Nem tudom – mondtam, és hülyének éreztem magam. – Önök alighanem fizettek neki valamiért. Egy szállító. Nevezzük szállítónak.
Josie ujjai végigszántottak a billentyűzeten. Mr. Baum meg én áthajoltunk a válla fölött, és néztük a képernyőt. Hirtelen szöveg jelent meg rajta betűről betűre, szó után szó, balról jobbra, majd lefelé a következő sor, mindez hangos kattogással. Végül megállt a gép. A képernyő hét kifizetést mutatott ki, egyenként ötszáz dollárról. A pénz címzettje Martin Reape volt, a Negyvenkilencedik utcai irodában. Az első kifizetés tavaly augusztusban történt. Az utolsó kifizetés egy héttel Sol Kipper halála előtt.
– Itt van – mondta Al Baum. – Ez volt, amit óhajtott?
– Igen – mondtam, és heves izgalmat éreztem.
– Lehetséges lenne megnézni az érvénytelenített csekkeket?
– Semmi akadály – mondta. – Nálunk minden filmre van véve. Josie?
A lány újabb gombokat nyomott meg. A képernyő kivilágosodott, azután a Kipmar Textilművek egy csekkjének képe jelent meg rajta, Martin Reape-nek kiállítva. Közelebb hajoltam, hogy szemügyre vegyem. Minden csekket Albert Baum nyilvántartási vezető szignált.
Hozzáfordultam.
– Maga írta alá a csekkeket? – kérdeztem. Alighanem vádlólag csengett a hangom. Sajnálkozólag nézett rám.
– Hogyne, én írtam alá. És akkor, és akkor, és akkor?
– Emlékszik-e, milyen célt szolgált? Úgy értem: miért fizették ki Martin Reape-nek ezt a pénzt?
Megvonta a vállát: – Hetenként ezrével írok alá csekkeket. Legalább. Ki emlékszik? Josie, nézzük a számlákat.
A lány újabb gombokat nyomott meg. Most a számlák jelentek meg a képernyőn. Nem volt nyomtatott fejlécük, csupán Martin Reape kézzel írt neve és címe állt rajtuk. Mind ötszáz dollárról szólt. Mindegyiken csupán ennyi állt: „Szolgáltatás nyújtásáért.”
– Látja, látja, látja? – kérdezte Al Baum. – Itt lenn, minden számla sarkában? „O. K. / S. K.” Ez Sol Kipper monogramja és kézírása, ő okézta a számlát, így hát fizettem.
– Sejtelmé sincs, miféle szolgáltatásokat nyújtott Martin Reape?
– Nincs, nincs, nincs.
– Volna rá valamiféle mód, hogy másolatokat kapjak a számlákról és az érvénytelenített csekkekről?
– Semmi akadály – mondta. – Mr. Heshie azt mondta, nyújtsak magának segítséget mindenben. Rendszerben, rendszerben, rendszerben? Josie, készíts másolatot mindenről: összegekről, számlákról, csekkekről; az egészről.
– Köszönöm – szóltam. – ön nagyon...
– Örömmel, örömmel, örömmel – kerepelte, % és már ott se volt.
Várakoztam, amíg Josie újabb gombokat nyomott meg, s egy mellékgépezetből kattogva másolat nem bújt elő. Megbűvölten néztem Martin Reape számláinak fekete-fehér reprodukcióit, a Kipmar Textilművek által kifizetett csekkeket és egy csinos összegzést a

számlázások időpontjáról, a kifizetések időpontjáról és az összegekről. Josie kitepte a papírlapot, és átadta nekem. Gondosan összehajtottam, és zakóm belső zsebébe dugtam.

– Nagyon szépen köszönöm – mondtam.

– Szívesen, öcsi – csiripelte.

Az utcára nyíló előcsarnokban találtam egy telefonfülkét, és előkerestem egy számot a könyvecskémből. Az első csöngetésre fölvette.

– Igen? – szólt egy női hang.

– Perdita? – kérdeztem. – Perdita Schug?

– Igen. Ki beszél?

– Joshua Bigg. Nyilván nem eml...

– Josh! – kiáltotta. – De fincsi! Reméltem, hogy fölhívsz.

– Igen... nos... hogy vagy?

– Unatkozom, unatkozom, unatkozom – mondta. Lehet, hogy ismeri Al Baumot? – Egy kis izgalomra lenne szükségem. Új szerelemre.

– Öö... igen. Nos, azért hívtalak... emlékszem, azt mondtad, csütörtök a szabadnapod. Jól mondom?

– Jól hát – mondta. – Holnap délben szabadulok el, és péntek délig nem kell visszajönnöm. Hát nem fincsi?

– Nagyon is – mondtam bátran. – Mit szoktál csinálni a szabadnapjaidon?

– Ó, hol ezt, hol azt – mondta. – El szoktam menni meglátogatni a drága, öreg édesanyámat Weehawkenben. Van valami fincsibb ötleted?

– Nos, nem tudom, volna-e kedved velem vacsorázni holnap este?

– Benne vagyok – mondta kapásból.

– Tehetjük korai időpontra – javasoltam –, így bőven lesz időd átérni New Jerseybe.

Vidáman nevetett.

– Olyan vicces vagy, Josh – mondta. – Igazán csuda muris vagy.

– Köszönöm – mondtam. – Van valami olyan hely, ahová szívesen mennél? Mármint vacsorázni. Valami hely, ahol találkozhatnánk.

– Tucker mamáé – mondta. – A Második sugárúton, közel a Hatvankilencedik utcához. Tetszeni fog neked. Mindig oda szoktam lejárni. Hétkor vagy nyolckor, így valahogy, oké?

Míg hazafelé mendegéltem utcánkban, megláttam szembejönni Cleo Hufnagelt, bevásárlócsomagokkal megrakodva. Odasiettem, hogy segítsek neki.

– Köszönöm, Josh – mondta. – Sejtelmem se volt, hogy ilyen nehezek.

Piros posztókabátot viselt, a szeméig behúzott, kötött sapkával. A szél és a sietés kipirosította az arcát. Ragyogott a szeme. Nagyon elragadóan festett, s ezt meg is mondtam neki. Szégyenlősen mosolygott.

– Hazafelé a munkából, ilyen korán? – kérdeztem, míg a kapuhoz vezető lépcsőt másztuk.

– Ma volt a szabadnapom – mondta –, viszont szombaton dolgoznom kell. Te jöttél korán.

– Lógok – mondtam. Elvettem a másik, élelmiszerral teli zacskót is, míg ő a kulcsait keresgélte. Kinyitotta a ház ajtaját, és kitérte előttem.

– Bevihetem ezeket a konyhádba? – kérdeztem.

– Ó, nem – mondta sietve. – Köszönöm, de ezeknek a nagy része anyáé.

Így hát, miután fölcaplattam az emeletre, letettem a zacskókat a folyosón Mrs. Hufnagel lakása elé.

– Nagyon szépen köszönöm, Josh – mondta Cleo. – Olyan kedves vagy.

Legyintettem: – Borravaló nem szükséges – mondtam, és mindketten nevtünk. Aztán csak álltunk, és néztük egymást. Fölfelé kellett tekintenem, hogy a szemébe nézzek, de ez nem zavart.

– Cleo, volna kedved följönni hozzám egy pohár borra vacsora után? – bukott ki belőlem.

– Köszönöm – mondta halkán. – Szívesen. Mikor?

– Nyolc körül. Jó lesz?

– Nyolc megfelel. Akkor viszlát. Fölbaktattam a lakásomba, s azon meditáltam, mit is csináltam.

Ellenőriztem a borkészletemet, és rájöttem, hogy nagyon kevés a tartalékom, úgyhogy miután lezuhanyoztam és átöltöztem chelsea-i öltözékembe, elindultam, hogy leszaladjak az italüzletbe. Shank kapitány ott volt a lépcsőházban, és borral az ölében várt rám.

– A hétszentségit! – ordította. – Itt várom magát, s közben végig odabenn van!

Ez nyilvánvalóan az én hibám volt. Elmagyaráztam, hogy korábban jöttem meg, elmagyaráztam, miért; följánlottam, elhozom, amire a boltokból szüksége van, és azon az áron szabadultam el, hogy megígértem: iszom vele egyet, amikor hazajövök. Ez jó ötletnek látszott, így megúszhatom, hogy rám rontson, amikor kettesben vagyok Cleoval.

Cleo pontban nyolckor állított be, halkán megkopogtatva az ajtót. Talpra ugrottam, és fölborítottam a székem karfáján álló borospoharamat. Szerencsére a szőnyegre esett, nem tört el, és a bor se ömlött rám.

– Megyek! – kiabáltam. Sietve fölkaptam a poharamat, és arrébb toltam a széket, hogy eltakarja a foltot a szőnyegen. Azután arrébb kellett tolnom az asztalt is, hogy szabályosan álljon előtte, s eközben fölborult a lámpa. Elkaptam, mielőtt lezuhant volna, újra fölállítottam, aztán az ajtóhoz rohantam.

– Bújj be, bújj be! – szóltam szívélyesen, és a karosszékbe tessékeltem. – Ül ide – mondtam. – Ez a legkényelmesebb.

– Hát... – kételkedett Cleo Hufnagel. – Nincs túlságosan közel a tűzhöz? Nem tudnád kicsit hátrább húzni?

Rábámultam, aztán elnevettem magam. Elmondtam neki, mi történt, mielőtt megérkezett. Ő is nevetett, és megnyugtatóan, hogy egy pecsétes szőnyegtől nem sértődik meg. Mindent visszatolt a helyére.

– Sokkal jobb – mondta, miközben elhelyezkedett. – Én is mindig ezt csinálom. Mármint kiöntöm a dolgokat. Nem kellett volna bajlódnod velem, hogy eltakard.

Letelepedtünk az itallal. Szerencsére azt kérdeztem tőle, nem vette-e észre a kiengesztelődés jeleit Shank kapitány és Madame Kadinsky között. Régebben románcra utaltak a jelek. Ez megtette a magáét. Abban a pillanatban lerúgta a cipőjét, és örületes pletykázkodásba kezdtünk.

Egyszer csak azon kaptam magam, hogy így szólok:

– De ha összeházasodnak, darabokra szaggatják egymást. Veszekednek, csatáznak. Tudod.

– Még az is jobb, mint ami eddig volt, nem? A beszélgetés zavarba hozott. Kimentem a konyhába friss italért.

– Cleo – szóltam, mikor visszajöttem. – Igazán keveset tudok arról, amit csinálsz. Tudom, hogy egy könyvtárban dolgozol. Így van?

– Igen – emelte föl az állát. – Könyvtáros vagyok.

Öt percen át bizonygattam, mennyire csodálom a könyvtárosokat, hogy életem legboldogabb óráit könyvtárakban töltöttem, hogy a könyvtár a szegényember színháza, a csodák világának kapuja, és hogy nemes és tiszteletre méltó a szakmája, és így tovább... Csakugyan túloztam, de az volt a különös, hogy minden szót igazán hittem belőle.

– Nagyon kedves vagy – mondta kételkedően. – De a valóságban néhány unatkozó háziasszony jön az új Jackie Onassis-könyvért vagy egy rémregényért. Te egy jogi cégnél vagy, Josh?

– Igen – mondtam. – De nem vagyok jogász. Csak nyomozó.

Elmagyaráztam neki, mi a munkám. Azon kaptam magam, hogy beszélek és beszélek. Úgy látszott, hogy őszintén érdeklődik, nagyon meggyőző kérdéseket tett fel. Tudni akarta, milyen forrásmunkákból tudakozodom, és hogyan intézem a nehezebb kikérdezéseket. Elmondtam neki néhány történetet, amelyek elszórakoztatták: hogyan töltöttem el egy vasárnap délelőttöt

azzal, hogy (illegálisan) sört próbáltam vásárolni a Második sugárút boltjaiban, hogyan manipuláltam a vonakodó tanúkat, hogyan hazudtak nekem az emberek, és hogy én magam miként lettem szégyenszemre jól képzett hazuggá.

– De hát kénytelen vagy – mondta. – A munkádhoz tartozik.

– Tudom én – mondtam –, de attól tartok, egy szép napon a magánéletemben is hazudni fogok. Nem szeretném.

– Én se – mondta. – Kaphatnék még egy pohárral?

Friss italokkal jöttem vissza a konyhából. Bágyadt kézzel nyúlt a pohárért. Gyakorlatilag elterült a karosszékekben, kinyújtózva, hátrahajtott fejjel, harisnyás lábát a parázsló tűz felé tartotta.

Kényelmes, karamellszínű gyapjűszoknyát viselt, melyet keskeny öv fogott össze, és szoros, fekete pulóvert, amely szabadon hagyta a nyakát. Mindez nagyon más volt, mint a laza, bő ruhák, amelyeket általában hordott. Az utolsó, pislogó lángok rózsás visszfényt vetettek nyakára, állára, homlokára. Fölemelte hosszú, gesztenyebarna haját, az szabadon ömlött alá a szék támláján. Kedvem lett volna megsimogatni.

Megdöbentett, milyen szép, amint karcsú alakja elnyúlik a homályos fényben. Mogyoróbarna szemét lehunyta, ajkát enyhén szétnyitotta. Rendkívül nyugodtnak tetszett.

– Cleo – szóltam gyöngéden. Szeme kinyílt.

– Eszembe jutott valami. Szeretném megkérdezni.

– Természetesen – egyenesedett ki székében. Elmeséltem, hogy egyik nyomozásom kiterjed valakire, akit arzénal mérgeztek. Több ismeretre van szükségem az arzénal kapcsolatban: mi is az, hogyan hat az emberi testre, hogyan lehet hozzájutni, hogyan tartják nyilván, és így tovább. Előkereshetne-e Cleo könyvcímeket, vagy tudna-e egyéb helyeket javasolni, ahol tájékoztatást kaphatnék?

– Tudok – mondta készségesen. – Nem vagyok annyira elfoglalt. Mikor van szükséged rá?

– Hát... amilyen hamar csak lehet. Egyszerűen nem tudom, hol fogjak hozzá. Azt gondoltam, ha tőled megkaphatnám a forrásmunkákat, ebből elindulhatnék.

– Örömmel – mondta. – Meghalt az illető?

– Nem, de eltűnt. Azt hiszem, a mérgezésnek van valami köze ehhez.

– Úgy gondolod, hogy aki mérgezte, úgy döntött, hogy, hm, közvetlenebb eszközöket alkalmaz?

Csodálattal néztem rá.

– Nagyon jól látod a lényegét.

– Tudod, jó fejem van – mondta. Ez nem volt kérdés; csupán tényközlés. – Kár, hogy sosincs alkalmam használni.

– New Yorkban születted, Cleo? – kérdeztem.

– Nem – mondta. – Rhode Islanden. – Elmondta a családja történetét. Apja egy napon eltűnt Newportból, és Mrs. Hufnagel Chelsea-ba hozta a csöpp Cleot, hogy abban a házban lakjanak, amelyet előzőleg az utolsó pénzükön vettek, befektetésként.

Elmondtam neki a magam kicsi történetét, amely a szó mindkét értelmében kicsi. Elmondtam, miként nevelt fel nagybátyám és nagynéném, és miket kellett elviselnem unokatestvéreimtől.

– De nem panaszkodom – mondtam. – Jó emberek voltak.

– Persze, azok voltak, hiszen magukhoz vettek. Mégis...

– Igen – mondtam. – Mégis...

Némán ültünk egy darabig, meghitt, parázsló csendben.

– Még egy pohárral? – kérdeztem végül.

– Alig hiszem – mondta. – Jó, talán egy egészen keveset. Egy kortyot.

– Egy lefekvés előtti itókát?

– Rendben – egyezett bele.

– Iszom egy kis brandyt.

– Az jó lesz – mondta. – Én is iszom egy kis brandyt.

Így hát mindketten ittunk egy kis brandyt. Az apjáról gondolkodtam, egy félszeg emberkéről, aki sárkányt eregetett, mielőtt eltűnt. Ez jól illett a tűz nyugodt, pislogó paraszához.

– Soha nem eregettem sárkányt – vallottam meg. – Még gyerekkoromban se.

– Azt hiszem, tetszene neked.

– Én is azt hiszem. Ide figyelj, Cleo, ha veszek egy sárkányt, kimehetnénk egyszer vasárnap a Central parkba, és fölereszthetnénk? Megmutatnád nekem, hogyan kell?

– Természetesen, nagyon boldogan. De nem kell kimennünk a Central parkba. Átmehetünk azokhoz a régi kikötőkhöz a folyóparton, és onnan is fölereszthetjük.

– Milyen sárkányt vegyek?

– A legolcsóbbat, amit csak kapsz. Csak egyszerű rombusz alakút. És szükséged lesz egy gombolyag spárgára. Én majd fölteszek rá szalagokat, sárkányfaroknak.

– Milyen színűt szeretnél?

– Pirosat – mondta azonnal. – Azt könnyebb meglátni az égen, és szebb is.

Zöld pulóvert Yettának, piros sárkányt Cleo-nak.

Csendben ültünk, és kortyolgattuk a konyakunkat. Egy idő után szabad keze fölrebbent, és megfogta a szabad kezemet. Az övé meleg volt és puha. Így maradtunk, kéz a kézben. Tökéletes volt.

4.

Piszkosszürke napra ébredtem, a sűrű felhőzetből örvénylő rohamokban szakadt a havas eső és eső. Erős nyugati szél korbácsolta a járókelőket, akik görnyedten, lehajtott fejjel siettek előre. A TORT-épület ezen a reggelen nem mutatta a szokásos, nyüzsgő arcát. Az alkalmazottak közül sokan laktak az elővárosokban, és az utakat elárasztotta a víz, vagy kidőlt fák barikádozták el; a bejárók vonatai késtek.

Hoztam magammal egy meleg kávé és egy almás rétest. Második reggelim közben bonyolítottam a telefonjaimat. Godfrey Knurr tiszteletes beleegyezett, hogy aznap megmutatja nekem a klubját, és Glynis Stonehouse azt mondta, kész fogadni. Közölte: édesanyja indiszponált, ágynak döntötte egy vírus. (Sherry-vírus, gondoltam magamban, de nem mondtam.)

A pocsék időjárás ellenére fél óra alatt eljutottam a Nyugati Hetvenedikre. Glynis Stonehouse nyitott ajtót. Ismét végigmentünk azon a hosszú folyosón, a nappaliba. Észrevettem, hogy a bekeretezett térképek és tengericsata-jelenetek egy része eltűnt a falakról, s helyükbe derűs poszterek és vidám grafikák kerültek. Valaki nem várta Stonehouse professzor hazatérését.

A hosszú pamlag két túlsó végében ültünk le, félrefordulva, hogy egymásra nézhessünk. Glynis Stonehouse azt mondta, Mrs. Stonehouse pihen. Nem kértem kávé. Elővettem a jegyzetfüzetemet.

– Miss Stonehouse – kezdtem –, elég hosszan beszélgettem az öccsével.

– Remélem... segítőkész volt?

– Ó, igen. Tökéletesen. Úgy értesültem, hogy jókora, hm, ellenségeskedés volt Powell és az édesapja között.

– Megkeserítette az öcsém életét – mondta. – Powell olyan jó fiú. Apa tönkretette!

Meglepődtem rekedt hangjának élénkségén, és jól megnéztem magamnak.

A háromszögletű arc, a nefelejcskék szem kifejezéstelen volt, ívelt ajka szorosan összefeszült. Homokszínű haja fényesen omlott hátra. Rendkívül szép nő, titkokkal. Ügyefogyott amatőrnek éreztem magam tőle, kételkedtem: vajon áthatolok-e valaha is ezen az önuralmon, és felfedezem-e – mit is?

– Miss Stonehouse, tud valamit mondani nekem Powell, hm, társnőjéről? Wanda Chardrol?

– Nem nagyon ismerem. Csak egyszer találkoztam vele.

– És mi a benyomása róla?

– Nagyon nyugodt nő. Mély. Zárkózott. Powell azt mondja, igen vallásos. Zen.

– Édesapja találkozott vele, két héttel az eltűnése előtt.

Ez hatott rá. Megdöbbsent.

– Apa? – szólt. – Találkozott Wanda Chard-dal?

– A hölgy szerint. A professzor elment az ön öccsének lakására. Powell nem volt odahaza. Körülbelül tíz percig maradt ott, Wanda Chard-dal beszélgetett. Édesapja sosem említette ezt a látogatást?

– Nem. Soha.

– Sejtelve sincs, miért látogatta meg Powell... illetve, miért akarta meglátogatni?

– Egyáltalában nincs. Annyira nem jellemző apámra.

– Nem lehetett ez kibékülési kísérlet az ön öccsével?

229-230 hiányzik

volt is, vagy akárhol, hazajött, fölmelegítette a kakaót, és bevitte a csészét az édesapja dolgozószobájába.

– Értem. Glynis vitte be a professzor kakaóját minden éjjel?
– Stimmel.
– És a házban senki más nem ivott belőle?
– Senki más – mondta, és a szívem megugrott, ám ekkor így szólt: – Kivéve engem. Én kiittam reggel.
– Kiitta?
– Ami a láboshoz maradt. Szeretek egy csésze forró kakaót inni, mielőtt nekilátok a reggelinek.
Ez összedönteni látszott a Nagy Kakaó összeesküvést. De összedöntötte-e?
– Effie, ki mosta el a professzor kakaócsészéjét reggel?
– Én. Mindig a konyhai mosogatóban hagyta.
– Mi az ördögnek ivott kakaót olyan késő éjszaka?
– Azt állította, hogy jobban alszik tőle – kuncogott egyet. – Köztünk maradjon a szó, azt gyanítom, a brandytől aludt jobban, amit melléje ivott.
– Aha – mondtam. – Nos, Effie, azt hiszem, ez van mögötte. Még egyetlen szívességet szeretnék kérni magától. Még egy pillantást szeretnék vetni a professzor dolgozószobájába.
– Parancsoljon – mondta. – Az ajtó nincs bezárva.
– Nem akarok egyedül bemenni.
– Úgy – nézett rám ravaszul. – Szóval, tanút akar rá, hogy nem vitt el semmit?
– Pontosan – feleltem hálásan.
A dolgozószoba pontosan ugyanúgy festett, mint előzőleg. A szoba közepe táján álltam, félig lehunyva szemmel. Lassan megfordultam, vizsgálódva.
A dohányzóasztal. Konyakosüveg és két kis, gömbölyded brandyspohár egy Edward korabeli ezüstitálcán. A Rémy Martinos palack új, fölnyitlan volt.
Hová dugta el a végrendeletet? A kéménybe nem. A telirakott íróasztalba se. Rejtett ajtó mögé se. Ula és Glynis fölnyúltak már nyilván a kéménybe, átkutatták az íróasztalt, végigütogették a falakat, átfésültek minden könyvet és térképet.
Mégis úgy gondoltam: tudom, hol rejlik a végrendelet.
Glynis láthatólag meg se mozdult, amióta kijöttem. Még mindig könnyedén támaszkodott a pamlag sarkának. Nem babrált a sáljával, nem simogatta hátrafésült haját, nem vizsgálta a körmét. Megvolt benne a képesség a teljes lazításra.
– Miss Stonehouse – szóltam –, tudna nekem még néhány percet szentelni?
– Természetesen.
– Van némi nagyon lehangoló információm – mondtam neki. – Valami, amiről, úgy hiszem, önnek tudnia kell. Azt reméltem, hogy édesanyját tájékoztatom, de mivel ő, remélem, csak átmenetileg, indiszponált, önnek kell elmondjam.
Félrebillentette a fejét, értetlennek látszott.
– Amikor az édesapja az elmúlt évben néhány hónapon át beteg volt: arzénmérgezésben szenvedett.
Valami történt az arcával. Leomlott. A hús mintha megfogyott volna, és a bőr ráfeszült a csontokra, fehéren és szorosan. Az őszinte meglepődéstől-e, vagy a lelepleződés miatti ijedelemtől?
– Tessék? – kérdezte.
– Az édesapja. Meg volt mérgezve. Arzénnal. A végén, még időben, felkeresett egy belgyógyászt. Meggyógyult. Ez azt jelenti, hogy nyilván rájött, mi módon etették meg az arzénnal. És kicsoda.
– Lehetetlen – mondta. Hangja olyan rekedt volt, hogy szinte recsegett.
– Attól tartok, hogy igaz – mondtam. – Semmi kétség. És mivel édesapja ritkán étkezett házon kívül, nyilván itt fogyasztott arzént, saját otthonában, valamilyen ételben vagy italban, amit senki más nem evett vagy ivott a házban, merthogy senki mást nem ért ilyen hatás.

Bocsánatot kell kérjek öntől, Miss Stonehouse. Egy rövid ideig úgy hittem, hogy az arzént abban a csésze kakaóban kaphatta, amelyet ön szolgált fel neki. De Mrs. Dark épp most mondta nekem, hogy ő minden reggel kiitta a kakaó maradékát, és semmi baja nem lett. Így hát bocsánatát kérem a gyanúsításért. És most meg kell találjam, milyen más módon mérgezték az édesapját.

Ez kizökkentette. A lazításnak vége volt; kezdte ki-be gombolgatni kék gabarden kabátkáját. Melltartót hordott, de egy pillanatra fölillant előttem a melle közti táj lágy, finom bőre.

– Maga azt gondolta, hogy én... – dadogta.

– Kérem – mondtam –, épp mentegetődzöm. Most már tudom, hogy nem a kakaó volt. Épp azért mesélem önnek, mert szeretném, ha nagyon alaposan visszagondolna, és emlékezni próbálna: evett vagy ivott-e édesapja valamit, amit a lakásban senki más nem evett vagy ivott?

– Egészen bizonyos benne, hogy megmérgezték? – kérdezte erőtlenül.

– Ó, igen. Semmi kétség.

– És azt gondolja, hogy ennek valamiféle köze van az eltűnéséhez?

– Logikusnak tűnik, nem?

Arca megint kezdett kitelni, színe normálisra váltott. Nyíltan nézett rám. Abbahagyta a babrálást a gombjaival, és visszatelepedett eredeti pozíciójába. Mélyet lélegzett.

– Igen – mondta halkán. – Azt hiszem, igaza van. Ha valaki megpróbálta megölni...

– Valaki nyilvánvalóan megpróbálta.

– De miért?

– Miss Stonehouse – mondtam –, ezt nem tudom. A nyomozásom nem jutott el idáig. Eddig még nem.

– De azért haladást ért el?

Rajtam volt a diplomatikus válasz sora.

– Fölfedeztem egyet s mást – mondtam –, ami lehet, hogy jelentős, és lehet, hogy nem. De, visszatérve eredeti kérdésemhez: van-e valami elgondolása arról, miként mérgezhették meg az édesapját? Mi más módon, mint a kakaóval?

Hosszú pillanatig bámult rám, de nem látott.

– Nincs – mondta. – Ugyanazokat ettük, ugyanazokat ittuk. Apa palackozott vizet hozatott, de valamennyien ezt ittuk.

– Nem tartott valamilyen speciális diétát?

– Nem.

– Nos... – mondtam – ha eszébe jut valami, kérem, tudassa velem.

– Mr. Bigg – mondta lassan –, maga azt mondta, engem gyanúsított azzal, hogy mérget tettem az apám kakaójába.

– Nem pontosan – mondtam. – Egy ideig azt hittem, hogy a kakaó, amelyet maga szolgált fel neki, mérgezett volt. De a házban bárki okozhatta ezt. Ám az után, hogy Mrs. Dark elmondta: ő kiitta a kakaót minden reggel, beláttam, hogy tévedésben voltam.

– Ezt *mondta* magának – szólt határozottan Glynis Stonehouse. – Én sose láttam, hogy Mrs. Dark ivott volna reggel kakaót, és azt hiszem, más sem látta.

Tekintetünk ismét találkozott, de ezúttal csakugyan rám nézett, kihívó tekintettel, rebbenéstelenül.

A havas eső enyhült, de az égbolt még mindig nedvességet árasztott. Bebújtam egy telefonfülkébe a Kolumbus sugárút járdaszélén, és fölhívtam az irodát, Yetta Apatoff-fal csevegtem. Emlékeztettem a pénteki ebédrendevünkre. Nem felejtette el. Azt mondta, a hivatalvezető üzent nekem. Fölvett számomra egy időszakos segítőt. A hölgy három órákor fog megjelenni az irodámban. Jut hát időm besietni a belvárosba, és meglátogatni Knurr tiszteletest.

A Hetedik sugárúti helyi földalattival mentem be a Houston utcába, és gyalog mentem végig a Carmine utcán. Útközben megálltam egy bodegánál, és vettem egy hatos csomag sört. Megtaláltam a címet, de néhány percnyi előnyöm volt, így hát végigsétáltam az utcán, és szemügyre vettem a terepet. Se kisebb, se nagyobb nem volt, mint az utca bármelyik bolthelyisége. De az üvegablakot és az üvegajtót sötétzöldre mázolták. Egy amatőr módra festett tábla a bejáraton ezt hirdette:

SÁTORVERŐK KLUBJA

Átmentem az úttesten, és beléptem. Amint az ajtót kinyitottam, megcsörrent az ajtócsengő.

– Halloó? – hangzott Knurr kiáltása a hátsó részből.

– Joshua Bigg – kiáltottam vissza.

– Egy pillanat, és ott vagyok, Joshua. Érezze itthon magát.

Volt egy kis nyitott rész, amint az ember belépett. Láthatólag irodának használták, mert volt benne egy ütött-kopott íróasztal, egy ócska, horpadt iratszekrény, három szék (egyik se illett össze a másikkal), egy állófogas és a földre rakva néhány karton. Láthatólag mind teli volt használt és elrongyolódott, puha fedelű regényekkel.

Az összetákolt iroda mögött ajtónyílás volt, némi szakadozott vászomból készült függöny fedte, amelyet az ajtókeret tetejére szögeztek. Átmentem rajta, és egy nagy, csupasz szobában találtam magam, felülről neonlámpák világítottak. Az elszíntelenedett falon a képtáblák a dzsudó, dzsiu-dzsiu és karate pozícióit és ütéseit mutatták be. Volt néhány plakát is, amely fegyvertelen harci versenyeket hirdetett.

A sarokban a harci játékokhoz szükséges kimonók, *kendo* botok és maszkok és súlyzók álltak, kupacba rakva. Az egyik fal mellett föltekert birkózószőnyeg hevert.

Épp a kung fu pozíciók és mozdulatok illusztrált felsorolását tanulmányoztam a falra ragasztott képekről, amikor Godfrey Knurr tiszteletes belépett az elfüggönyözött hátsó ajtónyílásból.

– Joshua – mondta –, örülök, hogy újra látom. Köszönöm, hogy eljött.

– Tessék – tartottam oda a párás, barna papírzacskót. – Hoztam egy kis sört. Ebédre.

Belepillantott a zacskóba.

– Csodás – mondta. – Jöjjön be hátra. Beteszem a sört a hűtőbe, és lerakhatja a holmiját.

Rövid folyosó kanyarodott a konyha és a hálószoba felé.

A konyha épp akkora volt, hogy egy faasztal, négy szék, hűtőszekrény, mosogató, pohárszék és egy csöpp tűzhely elférjen benne. A falakról hámladozott a festék. Kis hátsó ablak nézett kifelé az eső áztatta, szánalmas, csöpp udvarra. A hálószoba ablakából ugyanez volt a kilátás. Szerzetesi cella volt: ágy, beépített szekrény, fiókos szekrény, egyenes hátú szék, éjjeliszekrény, lámpával, telefonnal, könyvespolc.

– Nem egészen olyan, mint Kipperék palotája, mi? – szólt Knurr. Épp a sört rakta be a hűtőszekrénybe, amikor meghallottuk a bejárat csengő csörgését.

– Jönnék már – mondta. – Menjünk ki az elülső részbe.

Követtem a tornatermen át. Szürke melegítőt viselt, könyöke és térdje kilátszott belőle. Tornacipője piszkos volt és elnyútt, szakadozott és összecsomózott cipőfűzővel.

Az irodában három fiú vetette le magáról vizes holmiját. Az íróasztalra dobálták felsőruházatukat, azután hátrajöttek a nagyobbik helyiségbe, ahol lerángatták és a sarokba rugdosták a cipőt, pulóvert, inget és nadrágot.

Knurr felszínesen bemutatott: – Joshua, ezek a vademberek: Rafe, Tony és Walt. Ő meg Josh.

Mind biccentettünk. Tizenhárom-tizenöt éveseknek néztem őket, testük fehér volt és csontos, csupa térd és könyök. Arcuk és nyakuk teli pattanással.

A csengő újra megcsörrent; újabb fiúk érkeztek. A végén Knurnak vagy tizenkét tanítványa kavargott a tornateremben, alsónadrágban és zokniban.

– Elég a rumliból! – kiabált Knurr tiszteletes. – Sorakozzatok föl, és fogjunk hozzá.

Két sorba rendeződtek, szemben vele. Parancsszavára, Knurrt követve, bemelegítőgyakorlatokba kezdtek. Bal lábát előreszegve állt, kiterjesztett bal karral, összeszorított kézzel, lefelé fordított ujjpercekkal. A jobb láb hátul volt, jobb kar leszegve, jobb ököl összeszorítva. Aztán, amikor ezt kiáltotta: – Hah! – mindenki jobbal előrelépett, jobb öklével rásújtott egy képzeletbeli ellenfélre, közben meghajlította bal karját, és bal öklét visszahúzta a vállához. A második „Hah!”-ra mind hátr léptek egyet, eredeti helyzetükbe.

Megváltoztattam becslésem az életkorukról: tizenkettőtől egészen tizenhétig terjedt. Néhányan közülük egészen nagyok voltak, köztük egy hat láb magas, fekete fiú. Négy fekete volt közöttük, egy ázsiai és egy, akit spanyolnak véltem. Mind igen vékonyak voltak, némelyikük fájdalmasan az, és legtöbbjük bőre a nyomortelepi gyerekek bőrszínét mutatta. Alaposan teli voltak sebekkel és karcolásokkal s az egyik csoszogó, fekete fiatalember kötést hordott a fél szemén.

Knurr egyre erőszakosabb gyakorlatok sorát vezette végig; ezek egy sorozatnyi nagy előre-hátra rúgásba csúcsosodtak ki.

A gyakorlatsorozat befejezése után Godfrey Knurr partnerokat jelölt ki, és a fiúk párokra oszlottak. Álverekedéseknek néztem, amiket végigcsináltak. Nem mértek tényleges ütések, a rúgások nem találtak, de nyilvánvaló volt, hogy a fiúk halálosan komolyak, csapnak és visszacsapnak, kirúgnak, és fürgén félreugranak, hogy kikerüljék az ellenfél rúgását. Míg verekedtek, Knurr az egyik pártól a másikhoz lépett, közről figyelte őket, megállította a játékot, hogy bemutasson egy csapást, hogy kijavítsa a lábuk tartását. Mindegyik fiúhoz volt egy-két szava.

– Rendben – kiáltotta a végén. – Elég lesz. Csavarjátok ki a szőnyeget. Dobással fejezzük be.

A birkózószőnyeget a csupasz padló közepére terítették. Összegyűltek körülötte, s közelebb léptem. Knurr átbaktatott a szőnyegen, és intett az egyik suhancnak.

– Gyere, Lou – mondta. – Legyél az első áldozatom.

Nevetés hallatszott, kiáltások és néhány durva kommentár, miközben a hat láb magas néger előrelépett a szőnyegen, Knurr-ral szemközt.

– Rendben van – mondta Knurr. – Húzz be nekem egy kemény balegyenest. És ne feszülj meg. Állj lazán. Kész?

Lou a klasszikus karateállásba lendült, aztán jobb öklével Knurr nyaka felé vágott. A lelkipásztor olyan gyors és lendületes mozdulatot csinált, hogy alig tudtam követni. A levegőbe lökte a fekete fiú öklét, elfordította, s közben megemelte, vállát a fiú hóna alá vetette, elhúzta a karját, megemelte; Lou lába röpülve szállt a levegőbe, s Knurr feje fölött vetett cigánykereket. Ha Knurr meg nem ragadja a derekánál, és gyöngéden le nem ereszti, lezuhant volna a szőnyegre.

Még több nevetés hallatszott, kiáltások, az elégedett meglepődés hangjai. A tiszteletes talpra segítette Lout, aztán nagyon lassan újra átvették a dobást, Knurr gyakran megállt közben, hogy felhívja tanítványai figyelmét lábtartására, hogyan változtatja a súlypontját, hogyan használja ki a támadó lendületét arra, hogy harcképtelenné tegye.

– Oké – mondta –, ez csak bemutatás volt. Holnap valamennyien átveszitek ezt a dobást. És addig dolgoztok rajta, amíg mindenki jól nem csinálja. Azután bemutatom nektek a védekezést. No... ki jön el arra a rohadt összejövetelre ma este? – Körülnézett a szobában. De a fejek csüngtek; senki nem jelentkezett önként. – Gyerünk, gyerünk – mondta türelmetlenül Knurr –, fizetnetek kell valamivel a multságért. Kijön el a beszélgetésre?

Néhány kéz emelkedett föl bizonytalanul, azután még néhány. Végül a fiúknak mintegy a fele fölemelte a kezét.

– És te, Willie? – kérdezte Knurr, a leragasztott szemű, cammogó fiú felé mutatva. – Hetek óta nem voltál itt. Nyilván baromi sok meggyónni való bűnöd van. Téged különösen elvárlak. Ezt a többiek nevetve és kiáltozva üdvözölték.

– Ez az!

– Kapd el, Atya!

– Szedj ki belőle mindent!

– Naaagyon rossz fiú volt!

– Jó van, no – mondta Willie, bádoghangú nevetéssel. – Itt leszek.

– Jó – mondta Knurr. – Most száradjatok le, aztán menjetek innen a fenébe. A tornaterem este öttől nyolcig nyitva lesz, ha valamelyikötök gyakorolni óhajt. Viszlát mindenkinek holnap.

Kezdték összeszedni a ruhájukat a padlóról, azzal a zajjal és lódobogással, amit várni lehetett. Knurr föltekerte a szőnyeget, és a fal mellé gurította. Trikója nedvesen sötétlett a karja alatt, a hátán és a mellkasán. Míg zuhanyozott, a konyhaasztalnál ültem, iszogattam a sört a dobozból, és az elfelé menő fiúk kiáltozását és nevetését hallgattam. Kitekintettem az ablakon. Az udvar tulsó felén levő lakóházban egy öregasszony papagájt etetett a szájából, a madár az ujján állt.

Godfrey Knurr bolyhos frottírköpenyben bejött a konyhába, és haját-szakállát törölgette. Nyaka köré kanyarította a törülközőt, kivett egy sört a hűtőből. Leült szemben velem.

– Nos? – érdeklődött. – Mi a véleménye?

– Nagyon nagy benyomást tett rám – mondtam. – A maguk nyelvén beszél velük. Láthatólag nagyon tisztelik. Engedelmeskednek önnek. Az egyetlen dolog, ami zavar, az...

– Tudom, mi zavarja – vágott közbe. – Azon spekulál, nem tanítom-e ki ezeket a szörnyetegeket szakértő bunyózókká.

– Igen – mondtam. – Valami efféle.

– Tudom, hogy ez a kockázat csakugyan fennáll – ismerte be. – Állandóan azt verem beléjük, hogy csak önvédelem céljából tanulják a harci játékokat. És Isten a tudója, hogy szükségük van rá, ha belegondolunk, milyen az életük. Azonkívül testedzésre is szükségük van.

– És ennek karaténak kell lennie? – kérdeztem. – Nem lehetne kosárlabda?

– Vagy malmozás? – kérdezte gúnyosan. – Vagy fölolvashatnám nekik Pindarosz ódáit. Nézze, Joshua, ezek a kölykök jobbadán priuszosak. Az erőszak vonzza őket. Csak azon próbálkozom, hogy erre építsek. Ide figyeljen: valahányszor a levegőbe csapnak, és azt kiáltják: „Hah!” – a föntlevőkre csapnak. Én megpróbálom ezt a lázadást békésebb és alkotóbb csatornába levezetni.

– Karatéval ölni is lehet, nem? – kérdeztem.

– Nem tanítom őket gyilkos ütésekre – mondta kurtán. – Azonkívül ez, amit most látott, csak a tevékenységem egyik fele. A másik fele: csoportterápia és személyes tanácsadás. Megpróbálok apafigurává válni. A legtöbbjük igazi apja részeges, drogos vagy eltűnt. Olajra lépett. Így hát csakugyan én vagyok az apjuk, és kiteszem a lelkem, hogy rendbe tegyem azt a csöpp agyukat. Némelyikük annyira eltorzult – el se hinné! Ép testben, ép lélek. Igazában ezt szeretném elérni ezeknél a srácoknál. Ezen működöm. No, együnk.

Készített egy salátát fölvagdosott zöldsalátából, a tetején majonézpöttyökkel. A sült húsos szendvicseket alighanem egy csemegeboltban vásárolta; a kenyérszeletek a közjük rakott hús formájára voltak lekerekítve, és ugyancsak majonézzel megkenve. Még két sört nyitott ki kettőnknek, és ittunk belőle, ő meg beszélt.

Rendkívül intelligens, világos eszű ember volt, és jól beszélt. Ami a legnagyobb benyomást tette rám, az az állati energiája volt. Farkasként kapott bele a szendvicsebe, nagy falatokban rakta szájába villájával a salátát, torkot dagasztó kortyokban döntötte le a sört.

– De ez mind pénzbe kerül – mondta közben. – Pénz, pénz, pénz: ez a nóta vége. Az én számomra, akárcsak a többi sátorverő számára, nem áll rendelkezésre egyház. Így hát a magunk módján kell csinálnunk a dolgot. Csak annyit keresünk, amennyi a munkánkhoz kell.

– Ez talán előny – mondtam.

Meglepetten nézett rám. – Nagyon jól kapcsol, Joshua – mondta –, ha úgy érti, ahogyan én gondolom, és azt hiszem, úgy érti. Igen, ez előny; közelebbi kapcsolatban tart a világi élettel, jobb megértést nyújt a közönséges dolgozó csórók, meg a legcsóróbbak mindennapi problémáinak és kínlásainak megértéséhez. Azt a lelkipásztort, aki éveken át ugyanabban az egyházközségben dolgozik, benövi a moha! Nap mint nap ugyanazokat az embereket látja, míg csak a könyökén nem jönnek ki. Odakinn van egy nagy, bitang, kegyetlen, gyönyörű, vergődő világ, de az átlag pap ott kushad a kis állóvizében a hetenkénti istentiszteletekkel, orgonamuzsikával és azzal a szörnyű problémával, miből fizesse ki az új oltárterítőt. Nem csoda, hogy olyan sokan néznek közülük a pohár fenekére, vagy pedig meglógnak a kórus egyik szopránjával.

– Hogy ismerkedett meg Tippi Kipperrel? – kérdeztem.

Valami átrebbent a szemén. Kicsit kevésbé lett beszédes.

– Egy barátom barátjának a barátja – mondta. – A New York-i gazdagok: város a városban, Joshua. Mind ismerik egymást. Ugyanazokra a partykra járnak. Voltam olyan szerencsés, hogy áttörtem ezt a bűvös kört. Adnak tovább, kézről kézre. Egy barátom barátjának a barátja. Így ismerkedtem meg Tippi Kipperrel.

– Azelőtt színésznő volt? – kérdeztem.

Elvigyorodott.

– Így meséli ő. De se baj. Ha ő a Jótékony Úrhölgyet akarja eljátszani, én vagyok a rámenős, aki megtanítja rá. Félre ne értse, Joshua. Hálás vagyok Tippi Kippernek, és örökké hálás leszek a kedves és nagyvonalú férjének, s míg csak élek, imámba foglalom a nevét. De realista vagyok, Joshua. Alighanem afféle önérteti kérdés volt ez Kipperéknél. Akárcsak a többi pártfogónál. És pártfogónőnél.

– Sol Kipper adakozott az ön, hm, tevékenysége céljaira? – kérdeztem.

– Ó, hogyné. Rendszeresen. Hogy a francba ne: leírta az adóalapjából. Be vagyok jegyeztetve New York államnál. Mint szigorúan közcélú intézmény. Nem véletlen! – tette hozzá harsány, csaholó nevetéssel.

– Amikor tanácsot ad a pártfogóinak – kezdtem lassan, igyekeztem körbekeríteni a kérdést –, a gazdag pártfogóinak, mint Tippi Kipper, mik a problémáik leginkább? Tudja, valószínűtlennek találom, hogy ekkora vagyonnal bíró embereknek problémáik legyenek.

– Nagyon is igazi problémáik vannak – mondta józanul. – Mindenekelőtt büntudat a gazdagságuk miatt, amikor a körülöttük terjengő nyomort és szenvedést látják. Azután megvannak ugyanazok a problémáik, mint valamennyiünknek: magány, szeretetéttség, a saját értéktelenségük tudata.

Komolyan, nyíltan nézett rám. Nagyon nehéz volt belenézni ezekbe a kemény, kihívó szemekbe.

– A férje búcsúlevelet hagyott hátra – mondtam. – Tudta?

– Igen. Tippi elmondta.

– A levélben bocsánatot kért tőle. Valamiért, amit tett. Jó volna tudni, mi volt az.

– Ó, ki a fene tudja? Sose kérdeztem Tippit, és ő nem tájékoztatott. Bármi lehetett. Lehetett valami nevetséges. Tudom, hogy voltak, őő, szexuális problémáik. Lehetett ez, és lehetett egy csomó más dolog. Sol a legrosszabb hipochonder volt, akivel életemben találkoztam. Ezt biztosan mondták már magának mások is.

– Mikor látta utoljára? – kérdeztem közömbösen.

– A halála előtti napon – mondta kapásból. – Egy keddi napon. Volt egy hosszú beszélgetésünk az irodájában, és egy igen nagyvonalú csekket kaptam tőle. Azután elment valahova egy értekezletre.

Néhány percig némán ültünk. Kiittuk a második sörünket. Azután órára pillantottam.

– Jóságos ég! – kiáltottam. – Sejtelmem se volt, hogy ilyen késő van. Vissza kell mennem a hivatalomba, mivelhogy állásom is van. Köszönöm a rendkívül élvezetes és tanulságos ebédelt. Minden percét élveztem.

– Jöjjön el máskor is – mondta. – És gyakran. Maga nagyon jó hallgató, mondták már? És hozza el a barátait. És mondja meg nekik, hogy hozzák el a csekk-könyvüket!

Tíz perccel három óra előtt értem vissza a TORT-épületbe, rohantam a sűrűn szitáló esőben, amely, úgy látszott, havazásba akar átcsapni. Yetta Apatoff kuncogva üdvözölt.

– Már vár rád – suttozta.

– Kicsoda?

Fejével oldalra mutatott, azután tenyerébe rejtette a száját. Egy asszony várt a folyosón, a szobám előtt.

Legalább 78 hüvelyk magas volt, és műszörme majombundát viselt, amelyben úgy festett, mint egy kinyújtózott gorilla. Amint közeledtem felé, arra gondoltam, hogy ez Hamish Hooter különlegesen ízléstelen vicce, és azon tűnődtem: vajon hány jelentkezőt hallgatott meg, amíg erre rátalált.

De amint közelebb értem, láttam, hogy ez a nő nem is szörny. Igazság szerint egészen jó külsejű volt, nyugodt mosollyal és azzal a lemondó higgadtsággal, amelyet fölismertem. Megvan ez minden nagyon alacsony, nagyon magas és nagyon kövér emberben.

– Hello – üdvözöltem. – Joshua Bigg vagyok. Rám vár?

– Igen, Mr. Bigg – mondta, és szeme se rebhent a méreteim láttán. Talán előre figyelmeztették. Egy alkalmaztatási papírt nyújtott át, Hooter irodájában állították ki: – Gertrude Kletz vagyok.

– Fáradjon be – mondtam. – Hadd vegyem el a kabátját.

Az íróasztal mögött ültem, ő meg a látogatói székben. Majdnem fél órát beszélgettünk, és beszélgetés közben nőttön-nőtt a lelkesedésem iránta. Hooter csupán a magasságát látta, én azonban értelmesnek, nyugodtnak, szemmel láthatóan jól képzettnek, kesernyés humorúnak találtam.

Férje köztisztasági dolgozó, és mivel három gyerekük elég nagy már, és tud vigyázni magára, az asszony úgy gondolta, hogy tisztviselői-gépírói-titkárnői félállást vállal: ezt a munkát végezte, mielőtt férjhez ment. Ha lehetséges, nem szeretne délután háromnál tovább dolgozni, így még időben visszaérhetne Brooklynba, hogy megfőzze a vacsorát. Napi négy órában állapotunk meg, tizenegyétől háromig, ebédidő nélkül, hétfőn-szerdán-pénteken.

Piroszozsgás asszony volt, lószerű vonásokkal és szüzlány ártatlanságú tekintettel. Haja vasszürke volt és ritkás. Nagydarab voltához képest a hangja meglepően tiszta volt. Ügyetlenül öltözött, bár nem tudom elképzelni, hogy egy ilyen súlycsoportba tartozó nőt miként lehetne elegánsan fölöltöztetni. Szürke flanellezoknyát viselt, annyi anyagból, amennyiből nekem egy öltönyre való is kitelne. Mellénnyel együtt. Érdektelen fehér blúzával nyakánál keskeny fekete szalag fogta össze, és tweed kiskabátot hordott hozzá, amely jobban mutatott volna egy frontkatonán. Átlátszatlan harisnya és trottőrcipő egészítette ki a szerelését. Szakszerű kezén csupán egy vékony arany jegygyűrűt viselt. Amennyire csak tudtam, elmagyaráztam neki a munkám természetét a Tabatchnik, Orsini, Reilly és Teitelbaumnál. Azután elmondtam neki, mit várok el tőle: adminisztráció, tisztázott levelek gépelése a nyers vázlataim alapján, a telefonom kezelése, üzenetek felvétele, egyszerű információszerzés, az általam megadott útmutatás alapján.

– Gondolja, hogy megbirkózik ezzel, Mrs. Kletz? – kérdeztem.

– Ó, igen – mondta meggyőződéssel. – Számítania kell rá, hogy csinálok majd hibákat, de ugyanazt a hibát nem fogom kétszer elkövetni.

Egyre jobban tetszett.

– Van itt még valami – mondtam. – A munkám nagy része, és így a magáé is, pörös ügyeket érint. Mind szigorúan bizalmas. Nem viheti haza magával a munkát. Nem beszélheti meg senkivel se, amit itt megtud, se a férjével, se a családjával, se a barátaival. Számítanom kell a diszkréciójára.

– Számíthat rá – mondta zordan. – Nem fecsegek.

– Jó – álltam föl. – Volna kedve holnap kezdeni, vagy inkább hétfőn?

– Holnap megfelel – emelkedett a magasba. – Idebenn lesz?

– Valószínűleg – mondtam, és a pénteki napirendemre gondoltam. – Ha nem, az íróasztalomon hagyok magának eligazítást. Megfelelő lesz így?

– Hogyne – mondta egykedvűen. Lábujjhegyre álltam, hogy felsegítsem rá azt a nevetséges kabátot. Azután mosolyogva kezét ráztunk, és már ott se volt. Nagyon megbízható, megnyugtató asszonynak véltem, és hálás voltam Hamish Hooternak. Ezt persze soha nem mondanám meg neki.

Abban a pillanatban, hogy Mrs. Kletz elment, föl hívtam Hooter irodáját. Szerencsére házon kívül volt, de a beosztottjának elmagyaráztam, mire van szükségem: íróasztal, szék, írógép, papírkosár, irodaszerek és alkatrészek, telefon s a többi – mindezt a folyosóra, a szobám ajtaja elé. Másnap délelőtt tizenegyig.

– Mr. Bigg! – hápogott ijedten a beosztott. Ismertem: rémült, nyusziszerű asszony, akit a főnöke alaposan megtiport. – Aligha tudjuk mindezt holnap délelőttig előkeríteni.

– Akkor amilyen hamar csak lehet – mondtam élesen. – A kisegítőmet a vezető cégtársak beleegyezésével vették fel. Nyilvánvalóan helyre van szüksége, hogy dolgozhasson.

– Igenis, Mr. Bigg – mondta engedelmesen.

Elégedetten tettem le a kagylót. Ma egy félállású munkatárs. Hamarosan egy főállású titkárnő. Egy nagyobb szoba. Azután az egész vilááág!

Délutánom hátralevő részét az íróasztalomnál töltöttem. Odakünn mind sűrűbben havazott; azok a TORT-tisztviselők, akiknek rádió volt a szobájában jelentették: három- vagy öthüvelyknyi havat jósolnak a vihar éjfél körül várható lecsendesedéséig. A felső emeletek felől üzenet érkezett, hogy mindenki, aki a hóesés miatt hamarabb akar elmenni, elmehet. Az épület délután ötre fokozatosan kiürült, gyakorlatilag kihalt, a zaj elcsendesült, a folyosók kongtak. Maradtam. Szamárságnak látszott hazamenni Chelsea-be, azután kiközlekedni este hétre Tucker Mamához, a Perdita Schuggal való találkozóra. Tehát úgy döntöttem, hogy a vacsorarandevűm időpontjáig az irodámban maradok.

Főlkeltem, és kinéztem a főfolyosóra. A fények már elhomályosultak, és Yetta Apatoff asztala mögött az éjjeliőr ült. Őmögötte, az üvegbejáraton át, a hó függönyét láttam, amelyet megrebbentett időnként a heves roham.

Visszamentem a szobámba, nem bántam volna, ha Roscoe Dollworth az íróasztalba vagy az iratszékénybe rejtve itt hagyott volna egy üveg vodkát. Tudtam, ez reménytelen óhaj. Amellett egy ilyen éjszakán egy pohárka konyak inkább a kedvem szerint volna. Ha legalább lenne egy kis...

Lassan a székembe süppedtem, és hirtelen tisztába jöttem vele, mi zavart engem Yale Stonehouse professzor dolgozószobájában: a Rémy Martinos üveg az ezüsttálcán új volt, lepecsételt, bedugaszolt. Ez nyilván azt jelenti, hogy eltűnésének éjszakája óta ott van.

Természetesen volt egy tökéletesen ártatlan magyarázat; kiitta az előző üveg tartalmát az előző este, és friss üveget készített ki, mielőtt január tizedikének estéjén elment a Stonehouse lakásból, azzal a szándékkal, hogy visszatér oda.

Volt egy másik, kevésbé ártatlan magyarázat is. Éspedig az, hogy Stonehouse professzort nem a megkutyult kakaóval mérgezték, hanem úgy, hogy arzént tettek a brandyjébe.

Esténként, lefekvés előtt kakaót is, konyakot is ivott. A halálos dózist bármelyikbe lehetett tenni. És ha felismerte az eredetét, ez magyarázatot adott volna a lejárt palackra a dolgozószobában.

Órára pillantottam. Néhány perccel múlt fél hat – alkalmatlan időpont a telefonálásra. De tudnom kellett. Föltárcsáztam a Stonehouse lakást.

– Mgen? – szólt Olga Eklund.

– Üdv, Olga – köszöntem. – Itt Joshua Bigg.

– Mgen.

– Hogy van?

– Nem jól – mondta. – Az idő.

– Nem, úgy látszik, csúnya vihar lesz. Olga, érdeklődöm, beszélhetnék-e egy pillanatra Mrs. Darkkal, ha nem zavarom túlságosan.

– Hívom – mondta flegmán.

Csaknem három percen át vártam türelmetlenül, míg Mrs. Dark a telefonhoz jött.

– Hello, kedveském – szólt vidáman.

– Effie – szóltam –, sajnálom, hogy ilyenkor zavarom. Tudom, mennyire el lehet foglalva most a vacsorakészítéssel.

– Rá se rántsón. Minden fő már. Csupán várni kell.

– Van még néhány apró kérdésem. Tudom, csacsiságnak véli majd, mégis fontosak, és maga sokat segíthet abban, hogy felderítsük, mi is történt a professzorral.

– Igazán? – kérdezte kellemesen meglepve. – Nos, megteszem, amit tudok.

– Effie, ki vásárolja a szeszes italt a családnak: a whiskyt, bort, sört s a többit?

– Én. Leszóllok a Columbus sugárúti italszaküzletbe, és ők ideszállítják.

– És azután, hogy odaérkezett, hol tartják az italt?

– Nos, mindig meggyőződöm róla, hogy a nappaliszobában levő bár minden szükségessel fel van-e szerelve. Sok-sok sherry, tudja, kinek. A tartalékot itt tartom a konyhában, a pohárszék aljában.

– És a professzor konyakját? Amelyet éjszakánként ivott?

– Mindig kéznél tartottam egy vagy két külön üveggel. Isten óvjon tőle, hogy egyszer is elfogyott legyen, amikor megkívánta!

– Meddig tartott nála egy üveg, Effie? Mármint a dolgozószobájában levő üveg?

– Ó, talán tíz napig.

– Így hát havonta körülbelül három palack brandyt ivott meg?

– Körülbelül.

– És azokat az üvegeket a konyhai pohárszékben tartották?

– Ott, igen.

– Ki helyezte be a friss palackot a professzor dolgozószobájába?

– Ki szokott jönni, és maga vitte be. Vagy én vittem, ha üres volt az üvege. Vagy megesett, hogy Glynis vitt neki egy új üveggel.

– És szokott lenni egy üveg Rémy Martin a nappaliszoba bársekreányében is?

– Ó, nem – nevetett. – Ott csak olcsóbb brandyt tartanak. A professzor a jó dolgokat magának tartotta fenn.

Azt meghiszem, gondoltam, annak alapján, amit tudtam.

– Még egy kérdést, Effie – mondtam. – Nagyon fontos. Kérem, gondolkodjék alaposan, és próbáljon meg visszaemlékezni, mielőtt válaszol. Emlékszik-e rá, hogy úgy egy hónappal a professzor eltűnése előtt maga bevitt-e új üveggel a professzor dolgozószobájába?

Hallgatott.

– Nem – mondta azután. – Nem vittem neki. Talán Glynis vitt, vagy talán a professzor kijött a konyhába, és maga vitte be. Várjon egy percig. A konyhai mellékállomásról beszélek, egy-két percre van szükségem, hogy utánanézzek.

Kis időre elment.

– Furcsa – mondta. – Megnéztem a pohárszéket. Emlékszem, hogy volt benne két üveggel. Most egy van, meg egy kinyitatlan üveg a professzor dolgozószobájában.

– Emlékszik-e, hogy a professzor eltűnése előtti hónapban vagy hat hétben vásároltak-e új Rémy Martinokat?

Ismét pillanatnyi csönd.

– Furcsa – ismételte meg. – Nem emlékszem, hogy vettem, pedig kellett volna, minthogy ő három üveggel fogyasztott el havonta. De nem emlékszem, hogy egyetlen üveggel vettem. Át kell nézzem a számláimat, hogy meggyőződjem róla.

– Megtenné, Effie?

– Készséggel – mondta fürgén. – Most viszont le kell tennem, valami kezd odaégni.

– Nagyon kedves volt – mondtam sietve. – Sokat segített.

– Igazán? – kérdezte. – Nagyszerű.

Letettük.

Ha én vagyok Stonehouse professzor, és megtudom, hogy arzénmérgezés áldozata vagyok, nekilátok, hogy földerítsem: hogyan csinálják, és ki csinálja. És – ebben bizonyos voltam – földerítette, ki keveri be a mérget.

Este hatra járt már. Sejtelmem se volt, mennyi időmbe kerül, hogy ebben a viharban odajussak, így hát kalucsnit húztam, fölhajtottam a felöltöm gallérját, jól behúztam a kalapom, és nekiindultam. Elbúcsúztam az éjjeliőrtől, és kiléptem a kapun.

Csaknem fölkapott a szél. Nem afféle szelíd, gyöngéd hóesés volt ez, nem az a fajta, amelyben nagy pelyhek hullanak alá halkán, és csillognak az utcai lámpák meg a neonok fényében. Ez örvénylő vihar volt, az egész világ fölfordult. A hó kavargva hullott, oldalirányba száguldott, sőt csomókban szállt felfelé is az utcasarkokon felgyülemleni kezdő halmokból.

Legalább húszan várták a Harmadik sugárúti buszt. Végtelennek tűnő várakozás után, amely azonban aligha volt több negyedóránál, nem egy, hanem négy busz tűnt fel a kavargó fehérségben. Az utolsóra préseltem föl magam. Az utazás kész örökkévalóságnak tűnt. A Hatvankilencediknél még öt utas szállt le, és lesodródtam velük. Keleti irányban kínlódtam előre magam, széllel szemben, majdnem kétrét hajolva, hogy arcomat védjem a hótól.

És ott, épp a Második sugárút sarkán, neon cégtábla villogott a havon át: TUCKER MAMA.

– Ég áldjon, Mama – mondtam fennhangon. Perdita ott volt, a bár elülső sarkában, székre fölkiporodva, óvatosan dekoltált fekete ruhában. Fejét hátravetette, csillogó nyakát közszemlére tette, és épp szívből nevetett valamin, amit a mellette álló férfi mondott. A vendéglő a rossz idő ellenére zsúfolásig tele volt, de Perdita könnyű volt megtalálni.

Szinte ugyanabban a pillanatban látott meg, amikor én őt. Igen provokatív mozdulattal csúszott le a bárszékről, és odasietett, hogy örömsikollyal átöleljen, halmi közé temessen.

– Josh! – kiáltotta, és mély, morranó torokhangot hallatott, hogy örömét jelezze. – Soha, soha, soha nem gondoltam volna, hogy felbukkansz. Egyszerűen el se tudom hinni, hogy kijöttél ebben a szar időben, csak hogy engem láss.

– Gombszeme csillogott, nyelve ki-be csapkodott nedves ajkai közül. – Szegény drágám, ki kell olvasztanunk. Col, próbálj meg egy rundot szerezni Harrytól.

– Mi a kívánsága, uram? – kérdezte udvariasan az ismerőse.

– Scotcot kérnék, vízzel. Bemutatkoztunk egymásnak, ő Clyde Manila

– Clyde Manila ezredes. Perdita Colnak szólította, ami jelenthetett colonelt, azaz ezredest, vagy colonialt, azaz gyarmatit.

A szélesebesen működő, szakállas csapos meghallotta a szólítást, leállt, és Manila ezredeshez tartotta a fülét.

– A szokásosat, Harry, plusz scotchot vízzel. Harry bólintott, és néhány másodperc múlva elénk rakta az italokat. Tárcámért nyúltam, de Harry sebesen elvette a szükséges összeget abból a pénzhalomból, amely az ezredes előtt állt a bárpulton.

– Köszönöm, uram – mondtam. – A következő kör az enyém.

– Felejtsd el – tanácsolta Perdita. – Az ezredes teli van pénzzel. Ugye, édesem?

– Meghiszem azt – mondta az ezredes, és egyetlen hatalmas korttyal lenyelte az itala felét.

– Semmi értelme hazamenni egy ilyen estén, mi? – Parányi szeme vígan lecsukódott.

Kedélyesen rendetlenül hatott – fehér rozmárbajusz, duzzadt piásorr, bolyhos tweed zakó, s mindezt megkoronázta egy rosszul álló, vörösesszőke paróka.

– Iszonyúan éhes vagyok – mondtam. – Perdita, gondolod, hogy lehetséges itt asztalt kapni?

– Hogyne – mondta. – Col, beszélj Maxszal. A férfi engedelmesen elindult, áttörtetett a tömegben.

– Kellemes hely – mondtam Perditának, aki kacsintott valakinek a bárpult túlsó végén.

– Ez a kricsmi? – mondta. – A második otthonom. Itt mindig becsajozhatsz, Josh. Jól jegyezd meg: Tucker Mamánál becsajozhatsz. Itt jön az ezredes.

Megfordultam, s láttam, hogy az ezredes vadul integet felénk.

– Szerzett asztalt – mondta Perdita. – Menjünk.

– Velünk fog enni? – kérdeztem.

– Col? Szó sincs róla. Sose eszik.

Meg akartam köszönni az ezredesnek, hogy asztalt kerített nekünk, de elveszett előlem a kavarodásban.

Az asztalnál Perdita így szólt: – Kérek még egy italt, utána egy Caesar-salátát, olajos fokhagymás spagettit, scampit és desszertnek parfét.

Összereztem a rémülettől, hogy nem lesz elég pénzem mindezt kifizetni. Nem vagyok híve a hitelkártyának.

– Mit iszol? – kérdeztem.

– Ki tudja? – felelte. – Itt vagyok már déli egy óra óta.

Trikóblúzozos pincérnő jelent meg, blúzára azt nyomtatták: „Laposnak lenni szép.” Egy italban állapotunk meg Perdita számára, és a pincérnő elment.

– Ne aggódj a cech miatt – mondta fesztelenül Perdita. – Manila ezredes fizet majd.

– Szó se lehet róla – méltatlankodtam. – Én hívtalak meg. Nem kell, hogy kifizesse a vacsoránkat.

– Ne butáskodj – mondta. – Szeret fizetni nekem. Mondtam már neked: felveti a pénz. Adj tüzet.

Nem volt nehéz beszélgetni vele; csak figyelni kellett. Végig szövegelt, míg a második italunkat ittuk, míg végigittuk gargantuai vacsoránkat és megittunk egy üveg Chiantit. Néhány alkalommal megpróbáltam a Kipper családra terelni a szót, ilyeneket mondtam: – Képelem, Mrs. Neckin biztosan nem főz ilyen finomakat. – De Perdita nem vette a lapot; monológját nem lehetett félbeszakítani. Föladtam, és kértem a számlát, de a pincérnő megnyugtatóan: – Már el van intézve.

– Mondtam neked – nevetett Perdita. – Az ezredes mindig megtesz nekem minden effélét. Azt hiszi, ezzel leesik neki valami.

– És leesik? – kérdeztem.

– Hogyne – mondta derüsen. – Mit képzelsz? Gyerünk vissza a bárpulthoz.

Ez nem volt igazán szükséges, minthogy már épp elég részeg volt. Újra az ezredeshez ültünk, és felmerült az ötlet, hogy menjünk Hobokenhez kagylót enni. Mondtam, hogy én nem szeretnék. Két fiatalember jött, Perdita fülébe suttogtak, megmondta nekik, kopjanak le. Gyorsan eltűntek. Elképesztő volt a lárma.

Clyde Manila ezredes félfenékkel Perdita bárszékén ült.

– Csak melegen tartottam, drága hölgyem – mondta fojtott hangon.
– Ezredes – ordítottam –, meg szeretném köszönni a kedvességét. Pompás volt a vacsora. Sápadt kis szeme kezdett üvege ssé válni. – Bomba jó – mondta.
– Meghívhatom egy italra, uram? – kérdeztem.
– Bomba jó – mondta.
– Ó, ne hablatyolj már annyit, Josh – mondta Perdita. – Gyere, táncolj velem.
Magával rántott, lehunyta a szemét, és taszigálni kezdett: – Úgy szeretem a bécsi keringőt
– mondta álmodozva Perdita Schug.
– Azt hiszem, ez a *Gyönyörű Ohio* – mondtam.
– Mocskos disznók – mondta Manila ezredes. A vállamnál volt, utánunk botorkált a parányi táncparketten. – Ezek büzlenek, tudja? Nyírt valaha birkát? – Gyanítottam, hogy ausztrál.
– Amikor nálad, Párizsban jártam... – dúdolta a fülembé Perdita. – Gyere, csináljunk együtt egy kis fincsiséget.
– Perdita – mondtam. – Én igazán...
– Mehetünk a lakásodra? – suttogta.
– Ó, nem. Nem, nem, nem. Igazán nem. Attól tartok, ez nem lenne...
– Hol laksz?
– Sok-sok mérföldnyire innen. Benn a város közepe felé. A Nyugati oldalon.
– Hol laksz? – kérdezte. – Fincsi-fincsi.
– Útban a városközpont felé – kezdtem újra.
– Col! – ordította. – Megyünk.
– Bomba jó – mondta az ezredes.
Kijöttünk Tucker Mamától, hátunkat a győzelmes szélnek vetettük, amely havat csapdosott ránk. Manila nekivágott, mi meg cammogtunk utána, és befordultunk a Hatvankilencedik utcába. Megállt egy kocsinál, és kotorászni kezdett zsebeiben a kulcsai után. Mind az első ülésen zsúfolódtunk, Perdita ült középre.
– Lebuj – mondta az ezredes.
– Ó, nem, uram – mondtam. – Nagyon kellemes étteremnek találtam.
Perdita már a táskájában turkált, és előhúzott egy vastag, kézzel sodort cigarettát, amelynek mindkét vége meg volt csavarva.
Rágyújtott, mélyet szívott, és odatartotta az ezredesnek. Irdatlan nagyot szívott belőle, a cigarettának mintha a fele eltűnt volna, jókora szikrazáporban.
– Na, hát akkor – mondta az ezredes. Visszaadta Perditának a marihuánás cigarettát, azután a kapcsolókkal és gombokkal kezdett foglalatatoskodni. Néhány pillanatig égette a fényszórókat, járatta a motort, működtette a fűtést. A hó olvadni kezdett az ablakokról.
– Whisky – mondta az ezredes, mint egy parancsosztó őrmester.
Perdita kirángatta magát, föltérdelt az ülésre, és átnyújtózott a hátsó részhez. Feneke a levegőben himbálódzott. Manila ezredes könnyedén rácsapott.
– Itt a husi – mondta szeretettel.
Perdita visszagyömöszölte magát eredeti helyzetébe, egy teli palackkal és három pohárával, mind metszett kristály. Italt töltött valamennyiünknek, nagy adagokat, aztán letette a palackot a földre, a lábához.
Tudtam, hogy meg fognak állítani Tudtam, hogy a rendőrség őrizetbe fog venni. Elképzeltem a vádakat. Talán, gondoltam reménykedve, három évvel megúszhatom, figyelembe véve fiatalos megjelenésemet és példás előéletemet.
Semmi efféle nem történt. Az ezredes szakszerűen vezetett. Még az után is, hogy rákapcsolta a rádiót egy rock and roll állomásra, és tenyerével ütögetni kezdte a kormánykereket a zene ütemére, közben ivott, dohányzott – megállt a jelzőlámpánál,

gyakorlottan tudakolta a fordulásokat, és pontosan a kapum előtt fékezett le, szétmorzsolva egy órakást. Vacogva fölnevettem.

– Nos, ez aztán igazán emlékezetes éjszaka volt – mondtam, és figyeltem a hangom remegését. – Meg szeretném köszönni...

– Kifelé – morogta Perdita Schug, és taszigálni kezdett. – Menjünk.

Sietve kibukdácsoltam a hóba. Perdita utánam kúszott. Hátranéztem Clyde Manila ezredesre. Ujját billegtettem felém. Visszabillegtettem. Perdita becsapta a kocsiajtót, azután erős, tulajdonosi mozdulattal karon ragadott.

– Megyünk föl – mondta derűsen.

Éjfélre járt. Azt hiszem. De lehetett tíz is. Vagy éjjel kettő. Akármennyi volt, reménykedtem, hogy Mrs. Hermione Hufnagel, Cleo, Bramwell Shank kapitány, Adolph Finkel és Madame Zora Kadinsky mind zárt ajtók mögött alusszák édes álmukat meleg ágyukban.

– Sss – intettem Perdita Schugot, míg fölfelé vezettem. Idegesen kacarásztam.

– Mi a francot jelent ez a sss? – érdeklődött. Bevittem a lakásomba. Most túlzott és rájátszott óvatossággal mozgott.

Fölgyújtottam a mennyezeti lámpát. Kabátunkat és kalapunkat egy széktámlára terítettem. Körülnézett a nappaliszobában. Vártam a reagálását. Nem volt. Belehuppant a karosszékembe.

– Gyere, ülj az ölembe – mondta ravasz mosollyal.

Dadogni kezdtem, de megragadta a csuklómat, meglepő erővel magához húzott, és lágy combjára ráncigált.

Megcsókolt. Lábujjam felkunkorodott a cipőn és a kalucsnin belül, amelyeket elfelejtettem levenni.

– Mmm – mondta. – Mindjárt más. Mindjárt egészen más.

Izgett-mozgott, feszesebben az ölébe húzott. Izmos karját a nyakamra kulcsolta. Egymáshoz nyomta kettőnk arcát.

– „Amikor nálad Párizsban jártam” – dalolta.

– Perdita – próbálkoztam meg utoljára. – Nem tudom megérteni, hogyan tudod azt a munkát végezni, amit végzel. Úgy értem, annyira egyéniség vagy, annyira, hm, tehetséges és tapasztalt. Miért maradsz szobalány Tippi Kippernél?

– Potya állás – mondta kapásból. – Jó a fizetés. És kosztot kapok, és megvan a saját lakrészem. Saját telefonom. Mit kellene csinálnom, tán kesztyűt árulni a Macy Áruházban?

– De mégis unalmas lehet.

– Néha igen – mondta. – Néha nem. Mint minden más állás.

– És Mrs. Kipper... hm, szóval, megértő?

– Ó, hogyne – nevetett. – Megúsznék egy gyilkosságot is. Az a Chester Heavens szívesen kipenderítene onnan, Mrs. Neckin pedig „ördögfiókanak” nevezett. Mindketten szeretnék, ha kikerülnék onnan, de Tippi sosem fog kitenni. Soha.

– Miért nem?

– Még egy pusztit.

Adtam még egy pusztit.

– Kezdesz belejönni – mondta. – Ide figyelj, Tippi legalább annyit fickándozik, mint én. És tudja, hogy én tudom.

– Csak most, vagy azelőtt is fickándozott? Úgy értem, még amikor a férje élt?

– Ó, hogy a francba ne, Josh, ő mindig is fickándozott. Amióta csak ott vagyok. Ennek áprilisban lesz négy éve.

– Honnan tudod?

– Honnan tudom? Ó, te szegény, édes, ártatlan bárányka. Azt hiszed, nem érzem meg rajta a fű szagát, és nem látom a fehérneműjét, és nem veszem észre, hogy mikor hazajön, a haja

másképp van fésülve, mint mielőtt elment, állítólag bridzspartira? Ide figyelj, egy nő tudja az ilyesmit. Egy szobalány különösen. Karmolások a hátán. Ujjnyomok a fenekén. Ó, éli ő a világát, efelől semmi kétség. Ide figyelj, Josh, mindjárt kijózanodom. Van egy kis scotchod?

– Hát... öö, van – mondtam. – De biztos vagy benne, hogy azt akarod, hogy...

– Adj scotchot – parancsolta.

Hoztam neki egy pohárral.

– Hol a tied? – kérdezte.

– Együtt isszuk meg ezt – mondtam.

– Szerelempohár – mondta. – Utána pedig a fincsi-fincsi. Hol az ágy?

– A hálószobában.

– Még nem – rázta felém rosszállólag az ujját. – Ne légy olyan mohó, te tigris.

– Igazán nem vagyok – nyugtattam meg. – Úgy értem, ez nem az, amit te...

Megragadta a karom, és újra az ölébe húzott. Készségesen adtam meg magam a sorsomnak.

– Olyan klassz – mondta álmosan. – Igazán klassz vagy.

– Ugye, Knurr-ral nem szűri össze a levet Tippi?

– Hoho-hó – mondta Perdita Schug. – Vele csak igazán. Legalább kétszer-háromszor hetenként. Még odahaza is, elhiszed? Komolyan mondom. És akkor is, amikor Sol még élt. Ketten a liftben. Ehhez mit szólsz? Csináltad már valaha liftben, Josh?

– Nem. Soha.

– Én se – sajnálkozott. – De egyszer egy szekrényben – derült föl. – A legviccesebb... – elhalt a hangja.

– Mi a legviccesebb?

– Csak így kellene csinálnom neki – mondta, és megpróbált csettinteni az ujjával, de nem sikerült. – Már mint Knurrnak. Be van zsongva az alakomért. Mindig rám startol. Megmegtapenol, ha Tippi nem látja. Az a fickó csuda egy kan. Vallásos kan. No, most már kész vagyok a fincsiségre.

Megtalálta a hálószobát. Nem gyújtottam fel az ágy melletti lámpát, elég fény jött be a folyosóról. Kábán nézett körül, fél kezével a falnak támaszkodott. Hátát fordította felém.

– Húzd le a cipet – mondta. Engedelmesen lehúztam a hosszú cipzárt a derekáig. Lerázta a ruhát a válláról, leejtette a padlóra, rálépett. Melltartót, bugyit, fekete harisnyanadrágot viselt. Hirtelen megrázta a fejét, szétrázta rövid csitrifrizuráját.

– Ki vagyok ütve – jelentette.

Hirtelen lerogyott az ágyra, hanyatt esett, lábszárát a levegőbe dobta.

– Hámozz le – mondta.

Szerettem volna neki még sok kérdést feltenni Tippi Kipperről és Godfrey Knurr tiszteletesről, de valahogy úgy tűnt, hogy ez nem a megfelelő alkalom. Lehúztam róla a harisnyanadrágot.

Odébb gurult, és belegöngyölte magát az ágynemű alá, a takarót és huzatát az álláig rántotta. Egy pillanatra kinyúlt egy karcsú, fehér kar, s a melltartót és a bugyit a padlóra dobta.

– Oké, te tigris – mondta álmosan. – Itt az idő. Eljött az igazság pillanata.

Lehajoltam, hogy fölemeljem a ruháját. Kiráztam a gyűrődéseket belőle, és beakasztottam a szekrénybe. Fölszedtem a fehérneműjét, és szép rendezen a fiókos szekrényre terítettem.

Amikor visszafordultam az ágy felé, már aludt, egyenletes lélegzettel, fejét félrehajtotta a párnán.

Behoztam a cipőjét a nappaliból, és szépen odaraktam az ágy mellé.

Másnap reggel, mikor fölébredtem, szagatott a nyakam, vállam, csípőm, combom és bokám a kényelmetlen ágytól, amelyet két székbe vettem magamnak. Néha előnyös a kis termet. Föltápászkodtam, billegni kezdtem, karomat csapkodtam, lábszáramat rázogattam,

csavargattam fejem a nyakamon. Az ifjúság alkalmazkodókészségének köszönhetően, hamarosan képes lettem az egyenes járásra, épp csak egy csöppet sántikáltam.

Perdita még mindig nyugodtan aludt, oldalvást fordított fejével a párnán, álláig húzott takarókkal, behajlított térdel úgy, ahogyan hagytam, csak a takaró lassú emelkedése, süllyedése jelezte, hogy nem hunyt el.

Amekkora zajjal csak tudtam, bementem a fürdőszobába, becsaptam az ajtót, énekeltem a zuhany alatt. Fogat mostam, úgy döntöttem, hogy fölösleges borotválkoznom. Ugrabugrálva jöttem ki, és illedelmesen törülközőt terítettem az ágyékom köré.

– Hello, hello, hello – daloltam, aztán bekukkantottam a hálóba. Még mindig aludt.

Friss fehérneműbe és ruhába öltöztem, megpróbáltam akkora zajt csapni, amennyi csak lehetséges. Mikor végre felöltöztem, kimentem a konyhába, és csörömpölve vizet forraltam a nescaféhoz. Behoztam két teli csészét a hálószobába, és letettem az ágy melletti asztalkára. Már majdnem fél kilenc volt.

Az ágyra ültem, és szelíden megráztam a vállát. Azután élénkebben. Aztán – bárhogy restellem – erőszakosan. Szeme hirtelen kinyílt. Rábámult a szemközti falra.

– Mi van? – kérdezte.

– Perdita – mondtam szelíden –, én vagyok az, Joshua Bigg, a lakásomban vagy, Chelsea-ben. Clyde Manila ezredes hozott ide a kocsijában. Emlékszel?

– Hogyne – mondta derűsen. Hirtelen felült az ágyban, a takaró lehullott a derekáig, és átölelt. Gyöngéden átkaroltam.

– Jól érzed magad? – kérdeztem.

– Istenien – felelte. – Egészen istenien.

– Van kávé. Kérsz egy csészével?

– Mért ne? – mondta. – Van brandyd?

– Van – mondtam.

– Dobj meg vele – mondta.

Bementem a nappaliba a konyakosüvegért. Mire visszajöttem, már kint volt az ágyból, alsóneműben. Leivott egy kicsit a kávéból, és én rátöltöttem egy kis brandyt. Beledugta a mutatóujját, megkeverte vele, azután, lenyalta az ujját.

Az ágy szélére ült, a brandys kávéját iszogatta. Mellém fordult, hogy megnézzem magának.

– Josh – szólt szelíden –, jó voltam neked?

– Csodálatos voltál nekem.

– Nem csaptam túl nagy lármát, ugye?

– Csöppet se – nyugtattam meg. – Tökéletes volt.

– Nekem is – sóhajtott. – Tökéletes. Olyan lazának és kielégültnek érzem magam. Megint össze kell majd jönnünk.

– Feltétlenül – mondtam.

– Csütörtökön mindig Tucker Mamánál vagyok. Csak ugorj be.

– Be fogok.

– Megígéred?

– Megígérem – csókoltam meg az orra hegyét. Kiitta a kávéját, fogta a táskáját, és kilibbent a fürdőszobába egy kis időre. Mikor kijött, láthatólag sugárzott, szeme csillogott, ajka nedves volt. Fürgén felöltözött. Fölvettük kalapunkat-kabátunkat.

– Puszi – fordította felém az arcát. Kinyitottam az ajtóm, kimentünk a folyosóra és ott volt Adolph Finkel. Ránk bámult. Köhintett egyet kurta, robbanásszerű zajjal.

– Jó reggelt, Finkel – mondtam.

– Jó reggelt, Bigg – mondta. Perdita Schugra meresztette a szemét.

– Hahó – mondta az derűsen.

– Á, hahó – mondta Finkel. Örülten bólogatott, feje föl-le billegett vékony nyakán. Azután megfordult, és lesietett a lépcsőn.

– Szomszédom – magyaráztam.

– Hihetetlen – mormolta Perdita.

Az volt a tervem, hogy taxit kerítek, de amikor kiléptünk az utcára, ott állt egy csokoládébarna Rolls-Royce, s a volán mögött Clyde Manila ezredes, füléig föltűrt szőrmegallérral, fekete bőrsapkája vörösesszőke parókája tetejébe nyomva. Egy metszett üvegpalackból scotchot kortyolgatott.

Az éjjel nem is vettem észre, hogy Rolls. Hitetlenkedve fordultam Perdita-hoz:

– Még mindig itt van? – kérdeztem. – Rád vár?

– Persze – mondta. – Mit gondoltál?

5.

Yetta Apatoff épp telefonált, de melegen rám mosolygott, és felém libegtette ujjait, amint elmentem előtte. Visszaintegtettem válaszképp. Szobám előtt a folyosón munkások tüsténkedtek, íróasztalt, forgószéket, lámpát és más berendezési tárgyakat helyeztek el. Telefonszerelő térdepelt a földön, drótot vezetett el, amelyet szobai telefonomba kötött be.

Íróasztalomhoz ültem, és átnéztem az újabban érkezett, függőben levő kivizsgálási kéréseket. Kétfelé csoportosítottam a rakást; azokra, amelyeket érzésem szerint Mrs. Kletz is meg tud válaszolni, és azokra, amelyeket nekem kell elintéznem. Azután végignéztem az új munkatársamnak szánt anyagokat, és a margókra odajegyeztem, honnan szerezheti meg a kért információkat.

Nekiálltam, hogy belenézsek a manhattani telefonkönyv szakmai névsorába, de megrémített a felsorolt vegyészeti laboratóriumok nagy száma, és úgy döntöttem, megbízom új munkatársamat egy kényes feladattal. Géppel írt levelet hagytam neki, ebben megkértem, hívja fel az összes felsorolt laboratóriumokat, és mondja, hogy a boldogult Yale Stonehouse professzor hagyatékát intéző jogászokat képviseli. Egy csekkkel kapcsolatban merült föl kérdés, amelyet a professzor állított ki a laboratóriumnak, voucher melléklése nélkül. Meg kell kérnie minden laboratóriumot, nézzék át nyilvántartásukat, hogy megállapíthassuk a számlázás időpontját és a kifizetett pénz rendeltetését.

Kifelé menet megálltam Yetta Apatoff asztalánál, hogy megmondjam neki, a munkatársam tizenegyre jön. Kuncogott.

– Ó, Josh – mondta –, az a nő olyan nagy, és te olyan kicsi vagy. Olyan muris együtt látni benneteket.

– Igen, igen – mondtam türelmetlenül. – De biztos vagyok benne, hogy te is, meg az iroda többi alkalmazottja is megszokja majd.

– Olyan muris! – ismételte, és rázkódott a nevetéstől. Szívesen lemondtam volna erről a látványról; úgy festett, mint egy rezgő malac.

Megmondtam neki: idejében visszajövök, hogy elvigyem ebédelni egy óraker. Mikor eljöttem, még mindig bólogatva vihogott. Úgy éreztem, a tapintat nem túlságosan erős oldala.

Taxival mentem a Kipper palotába, és közben azon törtem a fejem, mit mondok majd Tippinek, ha lehetőségem nyílik rá, és hogyan terelhetem el a témát a boldogult férje hagyatékának állítólagos leltáráról. Nem tudtam valami ördögien ügyes cselt kiagyalni, és úgy döntöttem, hogy nagy, ártatlan gyerekszemekkel közeledhetem a legjobban.

Chester Heavens jött ki, mikor becsöngettem a külső vasajton.

– Jó reggelt, uram – köszöntött, elég barátságosan.

– Jó reggelt, Chester. Remélem, nem okozok kényelmetlenséget, amiért előzetes telefon nélkül állítok be?

– Csöppet se, uram – mondta, betessékelt a homályos előtérbe, és odatartotta a kezét kabátomért és kalapomért. – Mrs. Kipper épp reggelizik az ebédlőben. Ha vár egy pillanatig, uram, talán tájékoztatnám őt az érkezéséről.

Álldogálva várokoztam, amíg visszatért.

– Mrs. Kipper érdeklődik, volna-e kedve vele tartani egy csésze kávéra, uram.

– Nagyon szívesen.

Mrs. Kipper a hosszú asztal végében ült. A közepén ezüsttál díszlett, kaméliákkal és liliomokkal. Kinyújtotta felém a kezét, amint beléptem.

– Jó reggelt, Mr. Bigg – mosolygott. – Korán nekivágott ma.

– Igen, asszonyom – mondtam, és gyorsan előresiettem, hogy kezét fogjak vele. – Szeretnék a végére érni. Majdnem annyira, mint amennyire, gondolom, ön is szeretne már utoljára látni.

- Csöppet se – mormolta. – Reggelizett?
- Ó, igen, asszonyom.
- De egy csésze kávé biztosan megiszik velem.
- Köszönöm, örömmel.
- Chester, kérem, szedje le ezeket, és hozzon Mr. Biggnek csészét. És még forró kávé.
- Igen, asszonyom – mondta az inas.
- Most pedig üljön mellém, Mr. Bigg – mondta Tippi, és a tőle jobbra álló székre mutatott.
- Mindig szerettem a késői, lezser reggelizést. Igazában ez a nap legjobb étkezése, nem? –
Modorával mintha Loretta Youngot vagy Greer Garsont utánozta volna.

El kell ismernem, csinos látvány volt, amint egyenes háttal ült a hosszú, fényezett asztal végében: Egy Lady portréja. Pasztellban. Kétrétegű, halovány gardéniamintás pongyolaköntöst viselt, áttetszőt és lengét.

Mintha beleszületett volna ebbe a pompás díszletbe. Ha a Kipper fiúk igazat mondtak, ha csakugyan olyan a múltja, mint állították, akkor csodálatos átalakuláson ment át. Ezüstszőke haját feltűzve hordta, művészien fésült frizurában, mint mindig. Egyetlen ránc se volt ezen a fél évszázados arcon; maszkszerű merevsége egy plasztikai sebész „húzására” utalt. Zöldes cirmokkal teli barna szemének fehérje tiszta, orra tökéletesen nemes, feszes állát magasra tartotta.

Szégyenletes vágyat éreztem, hogy csorbát ejtsek ezen a magabiztos külsőn úgy, hogy megkockáztatom a haragját.

– Mrs. Kipper – mondtam –, egy apróság merült föl boldogult férje hagyatékát illetően, és azt reméljük, ön segíteni tud nekünk. Férje hivatali ügyeinek felleltározása közben két ötszáz dollár értékű számla került elő, amelyet bizonyos Marty Reape nyújtott be. Egyszerűen ez áll rajta: „Szolgáltatok nyújtásáért.” Nem voltunk képesek fölvenni a kapcsolatot Mr. Reape-pel, se megállapítani, melyek voltak azok a szolgáltatások, amelyeket nyújtott. Azt reméltük, ön talán segíteni tud nekünk.

Közről figyeltem. Amikor először említettem Martin Reape-et, hirtelen lehunyta a szemét. Kinyújtotta a kezét kávécsészéjéért, és higgadtan ajkához emelte. Nem nézett rám, amíg föl nem tettem a kérdésemet, de lassan és óvatosan, szinte koccanás nélkül visszatette a csészét a csészealj közepére.

Kitűnő alakítás volt, de kiszámított. Nem kellett volna belekortyolnia a kávéba a kérdésem közben, és legalább rám kellett volna pillantania, míg beszéltem. Roscoe Dollworth valaha ezt mondta nekem: „Isznak egyet, rágyújtanak egy cigarettára, lehajolnak, hogy megigazítsák a cipőfüzőjüket – valamit, amivel időt húzhatnak, haladékot kaphatnak, hogy gondolkodjanak, hogy hihetőt hazudjanak.”

– Reape? – kérdezte végül Mrs. Kipper, és közvetlenül a szemembe nézett. – Martin Reape? Hogy írja a nevét?

– R-e-a-p-e.

Gondolkodott egy pillanatig.

– Neeem – mondta. – A neve nem mond nekem semmit. Valahol másutt is találkozott a nevével a nyilvántartásban?

– Nem, asszonyom.

Vajon csakugyan megkönnyebbülést láttam a szemében, vagy ezt csupán látni akartam, a bűntudat bizonyítékaként?

– Attól tartok, nem tudok segíteni magának – rázta meg a fejét. – A férjem oly sok mindennel foglalkozott, és oly sok emberrel volt dolga, akikkel én nem voltam ismeretségben.

Ez tetszett nekem: „...akikkel én nem voltam ismeretségben”. Mennyivel arisztokratikusabb, mint ez: „...akiket nem ismertem”. Iszonyú kísértést éreztem, hogy megkérdezzem tőle, milyen volt Las Vegas, amikor utoljára látta. Ehelyett így szóltam:

– Úgy értesültem, a férje igen tevékeny volt a jótékonyág területén, Mrs. Kipper.

– Ó, igen – mondta szomorúan. – Nagyvonalúan adakozott.

– Ezt mondta nekem Mr. Knurr is – mondtam.

Semmi kétség, hogy ez újság volt a számára, és sokkolta valamelyest. Még egyet kortyolt a kávéból. Ezúttal a csésze megcsörrent a csészealjon.

– Úgy? – szólt színtelen hangon. – Nem is tudtam, hogy maga meg Godfrey megvitatták a férjem jótékonykodásait.

– Bizony ám – mondtam derűsen. – A tiszteletes olyan kedves volt, hogy meghívott magához a Greenwich Village-be, szemléljem meg a tevékenységét. Kitűnő ember.

– Az biztos – mondta komoran. Fölvette a cigarettatartóját, és kurta, mérges mozdulattal elővett és megnyomkodott egy cigarettát. Készenlétben álltam a gyufával. Szájába csapta a cigarettát, és gyorsakat, élesekét szippantott belőle. Most Bette Davis volt.

– Mi másról beszélgettek még Godfreyval? – kérdezte.

Főleg a fiúkról, akikkel dolgozik, és arról, miként igyekszik testi energiájukat és erőszakosságukat társadalmilag elfogadható csatornába levezetni.

– Mondott valamit rólam? – érdeklődött. A maszk leesett. Világosan láttam a nőt.

Elég hosszan tétováztam ahhoz, hogy tudja, hazudok.

– Á, nem, asszonyom – mondtam szelíden, s akkorára nyitottam a szemem, amekkorára csak tudtam. – Knurr tiszteletes semmi mást nem mondott önről, mint hogy ön és a férje nagyvonalú hozzájárulásokat adott a munkásságához.

Valami nagyon vékony, komisz és vitriolos vonás szállta meg ezt a ráncatlan arcot. Megkeményedett, és valahogy fenyegető lett. Leginkább Glynis Stonehouse arca jutott róla az eszembe, amilyen akkor volt, amikor elmondtam neki: tudok apja mérgezéséről.

– Ó, igen – mondta keményen. – Adakoztunk. Vessen egy pillantást Sol csekkszelvényeire. Meg fogja látni.

Nem tudtam, hova tegyem a haragját. Láthatólag nem indokolta az a tény, hogy magánbeszélgetésem volt Knurr tiszteletessel. Úgy döntöttem, még egyszer megpiszkálom ezt a nyers idegvégződést.

– Mesélte, milyen nehéz volt önnek – mondtam komolyan. – Mármost a férje halála.

– Tehát mégiscsak beszéltek rólam – vádolt.

– Röviden – mondtam. – Csak érintőlegesen. Remélem, Mrs. Kipper, egyszer majd mesél nekem színpadi élményeiről. Nyilván rendkívül érdekesek.

– Ő mondta magának ezt? – kérdezte. – Hogy én színésznő voltam?

– Ó, nem – mondtam. – De ez köztudomású, nem?

– Nos... talán – mondta mérgesen.

– Ami azt illeti – mondtam ártatlanul –, azt hiszem, első ízben Herschel és Bernard Kipper-től hallottam felőle.

– Beszél *velük*? – döbrent meg.

– Csupán hivatali kötelességből – mondtam sietve. – Hogy előzetes leltárt készítsék boldogult férje személyes dolgairól az irodájában. Sajnálom, ha megbántottam, Mrs. Kipper. De az a tény, hogy ön színésznő volt, az én szememben egyáltalában nem tűnik lealacsonyítónak. Éppen ellenkezőleg.

– Igen – mondta feszülten. – Igaza van.

– Emellett – folytattam –, mint az ön érdekét képviselő jogi cég képviselőjében, nyugodtan megbízhat a feddhetetlenségemben.

– Mijében?

– Nem szoktam fecsegni, Mrs. Kipper. Bármit hallok egy klienssel kapcsolatban, az nem jut el tőlem senki fülébe.

Rám nézett, szeme réssé szűkült.

– Aha – mondta, s elcsodálkoztam, mi történt az „igen”-nel. Azután megkérdezte: – Amit egy kliens az ügyvédnek elmond, az bizalmas, ugye?

– Pontosan, Mrs. Kipper. Mentességet élvező információnak hívják. A jogi képviselőt nem lehet kényszeríteni rá, hogy ismertesse.

Szeme szétnyílt, a mennyezetre bámult.

– Mentességet élvező információ – ismételte halkán. – így gondoltam.

Mivel tudtam, hogy ügyvédnek vél, valamiféle meglepő vallomásra számítottam. De már végzett velem. Talán Knurr közölte már vele, hogy nem vagyok tagja az ügyvédi karnak.. Mindenesetre hirtelen felállt, s én sietve felugrottam, hogy hátrahúzzam a székét.

– Nos, biztos vagyok benne, hogy haladni szeretne e munkájával, Mr. Bigg – nyújtotta ki a karját, ismét lady-szerepben.

– Igen, köszönöm – ráztam meg szívélyesen a kezét. – A kávé is. Nagyon kellemes volt beszélgetni.

Válasz nélkül kilibegett a szobából, kétrétegű köntöse csak úgy röpült mögötte.

– Minden jót kívánok – kiáltottam utána, de alig hiszem, hogy hallotta.

Gondoltam, eltöltök némi időt a házban, hogy hitelessé tegyem a fedő sztorimat, így hát fölmentem a lifttel a hatodik emeletre. Bementem az üres, visszhangzó fogadóterembe, körbejárnék, cipóm sarka kopogott a csupasz parketton. Vonzott a nagy, szárnyas ajtó. Ott álltam, néztem ki a teraszra, ahonnan Sol Kipper a végzetes ugrását elkövette.

Kis, elfeketedett hókupacok rejlettek az árnyékban. Az asztalokon és székeken olvadó hórég állt. A kerti növények barnák és fonnyadtak voltak. Gyászos színhely volt, halott, téli látkép.

Idejött, vagy felhozták ide, ő meg leugrott, vagy ledobták a mélybe. Kalimpáló végtagokkal, mint egy bábu. Akár öngyilkosság, akár gyilkosság, senki emberfia nem szolgál rá ilyen halálra. Keserű, fém íz töltötte be a számat, mint amikor az ember ráharap egy darabka sztaniolra.

Éreztem, *tudtam*, hogy más tette ezt velem, de nem láttam be, miként. Négy ember a házban, mind lenn a földszinten. És még ha valamennyien hazudnak is, melyikük volt eléggé erős és elszánt ehhez? És hogyan történt? Meg aztán ott volt a búcsúlevél is...

Nyomott hangulatban ereszkedtem le az első emeletre. Bedugtam a fejem a konyhába, és ott láttam Chester Heavenst és Mrs. Bertha Neckint, amint a kamraasztalnál ülnek. Kávé ittak, ugyanabból az ezüst készletből, amely az előbb az ebédlőasztalon pompázott.

Chester észrevett, azonnal fölállt, és utánam jött az előcsarnokba, ahol visszakaptam kabátom és kalapom.

– Köszönöm, Chester – mondtam. – Remélem, nem zavarom már sokáig.

– Nem zavar, uram – mondta. Komolyan nézett rám. – Elkészült a munkájával?

Tekintete olyan kifürkészhetetlen volt, hogy egy pillanatra eltűnődtem, hátha tudja vagy sejti, miben járok.

– Hamarosan – mondtam. – Jól haladok. Még egy vagy két látogatás, és készen leszek.

Szóltanul bölintott és kikísért, miután kiléptem, gondosan kipróbálta a zárt a külső kapun.

Taxiba ültem az Ötödiken, és megkértem a sofőrt, tegyen le a Madison Sugárút és a Harmincnyedik utca sarkán. Onnan gyalog mentem néhány sarkot a nődivat-üzletig, hogy megvegyem a zöld pulóvert Yetta Apatoffnak. Tőlem telhetőleg kézmozdulatok nélkül leírtam Yetta alakját, és egy szívélyes elárusító előkereste azt a méretet, amelyet a legjobbnak gondolt. Megnyugtató: az ilyen típusú pulóvernél a túl kicsi jobb, mint a túl nagy, és hogy ha a nagyság nem megfelelő, ki lehet cserélni. Ajándécsomagolást kértem, majd beletettem egy bevásárlózacskóba, amely sikerrel takarta a tartalmát.

Amikor az irodámba visszatértem, Mrs. Kletz ott ült új íróasztalánál, a folyosón. Telefonált, jegyzeteket készített. Elégedetten láttam, hogy csakugyan kitűnő munkaerőnek látszik. Íróasztalomhoz mentem, kabátban-kalapban leültem, és gyors jegyzeteket vettem papírra Mrs. Tippi Kipperrel folytatott beszélgetésemről. Feljegyzéseim nem adhatták vissza társalgásunk légkörét, de mindenképp azt akartam, hogy szerepeljen nyilvántartásomban:

tagadta, hogy ismerte Martin Reape-et, elismerte a nagy összegű adakozásokat Godfrey Knurnnak, s méltatlankodás látszott rajta, amikor értesült találkozásomról Knurnnal.

Épp a végére értem, amikor új munkatársam bejött a szobába, kezében spirálkötésű gyorsírófüzettel.

– Jó napot, Mrs. Kletz – üdvözöltem.

– Jó napot, Mr. Bigg.

Nyájasan egymásra mosolyogtunk. Sátorszerű flanelzubbonyt viselt férfiing szabású blúza fölött. Megkérdeztem, megfelelő-e az íróasztala, széke, telefonja és munkaeszközei, megnyugtatóan, hogy mind megfelel.

– Megtalálta a széljegyzeteimet? – kérdeztem. – Érthetők voltak?

– Ó, igen – felelte. – Semmi gond. Megtaláltam azt a laboratóriumot, amely Stonehouse professzor számára végzett munkát.

– Csak nem? – kérdeztem meglepetten és elragadtatva. – Hány telefonjába került?

– Tizennégybe – vetette oda, mintha szóra se lenne érdemes. Valóságos kincs ez a nő! – Két vegyi analízist készítettek Stonehouse professzor részére – átadott egy papírt. – Itt van minden információ: az időpont, az ár s a többi. Nem mondták meg nekem, miféle analízisek voltak.

– Nem baj – mondtam. – Tudom, mik voltak. Azt hiszem. Köszönöm, Mrs. Kletz.

– A többi adatkérésen most dolgozom.

– Jól van. Csak csinálja tovább. Ha kérdése lenne, ne féljen megkérdezni tőlem.

– Ó, nem fogok félni – mondta.

Magam se hittem, hogy félne – bármitől is. Hirtelen elhatározás fogant meg bennem. Ösztönösen, nem meggondolásból.

– Mrs. Kletz – mondtam. – Egykor elmegyek ebédelni, és valószínűleg körülbelül egy óra múlva visszaérek. Ha van egy kis ideje, pillantson bele a Kipper- és a Stonehouse-dossziékba.

A szekrény legfelső fiókjában vannak. Szeretném hallani a reakcióját.

– Rendben – mondta higgadtan. – Érdekes ez a munka.

– Ó, igen – helyeseltem lelkesen. – Érdekes.

Csak annyi időre vettem le a kabátom, kalapom, hogy kezet mossak a férfimosdóban. Azután újra fölvettem, fölkaptam a bevásárlózacskómat, és kirobogtam, hogy ebédelni vigyem Yetta Apatoffot.

Tizenöt percre rá egy kétszemélyes asztalnál ültünk a Harmadik sugárút egyik kínai vendéglőjében. Göngyölt tojást rendeltem, rákot homármártással és sült rizst. Elvégre mégiscsak születésnap ünnepség volt. Mielőtt a göngyölt tojásokat fölszolgálták volna, előhúztam az ajándécsomagot a bevásárlózacskóból, és átnyújtottam Yettának.

– Isten éltesen sokáig! – szoltam.

– Ó, Josh – mondta tágra nyílt szemmel. – Nem kellett volna. Sejtelmem se volt!...

Izgatott ujjakkal tépte föl az ajándécsomagolást. Amikor a tartalmát meglátta, száját O formájúra nyitotta a meglepetéstől.

– Josh – lihegte. – Ezt meg honnan tudtad? – Noha érthetően diadalmas voltam, amiért vezetéshez jutottam Hooterral szemben az Apatoff mérkőzésen, mindazonáltal sikerült szerényen mosolyognom, és bárányszelídséggel udvarolnom az ebéd hátralevő részében. Elválásunkkor Yetta kézsorításának melegsége azt sugallta, hogy kapcsolatunk a nagyon közeli jövőben elmélyül.

Míg szobám felé igyekeztem, észrevettem, hogy Mrs. Kletz elmélyülten tanulmányozza folyosói asztalánál az egyik dossziét. Annyira belemerült, hogy föl se emelte tekintetét, míg csak meg nem álltam közvetlenül mellette.

– Ez melyik? – mutattam a dosszié felé.

– A Kipper-ügy. Majdnem végeztem már vele. Micsoda emberek – kezdte kedvesen szomorú félmosollyal. – Milyen ijesztők. Milyen csodálatosak.

– Igen – mondtam. – Jöjjön be a szobámba, kérem, ha elkészült vele.

Felakasztottam kabátomat és kalapomat, föl hívtam Ada Mondorát, és találkozót kértem Mr. Teitelbaummal. Azt felelte, visszahív.

Mrs. Kletz az íróasztalomon hagyta az általa megválaszolt adatkérelmeket, azokat a forrásmunkákat használta föl hozzájuk, amelyekkel elláttam. Alapos munkát végzett, elégedett voltam vele. Piszkozat feljegyzéseket gépeltem az alacsonyabb rangú ügyvédtársaknak és munkatársaknak, akik az információkat kérték, és meghagytam Mrs. Kletznek, készítse el a tisztázatokat. A végén tartottam, amikor bejött a szobámba, hozta magával a Kipper-iratokat.

– Üljön le, Mrs. Kletz – mondtam neki, és a vendégszékemre mutattam. – Még egy vázlatot kell elkészítsek, és készen leszek. Megjegyzem, kitűnő munkát végzett velük.

– Köszönöm, uram – mondta. Életemben igen ritkán szólítottak „uram”-nak. Kellemes élmény volt.

Befejeztem az utolsó fogalmazványt, és áttoltam az irathalmazt az íróasztalon át kisegítőmnek.

- Ezekből két példányban van tisztázatra szükségem – mondtam. – Amennyit tud, készítse el belőle ma, a többi ráér hétfőn. – Magam elé húztam a Kipper-dossziét, és ujjperceimmal megkocogtattam: – Szigorúan bizalmas – néztem rá.

– Ó, igen. Tudomásul vettem.

– Mi a véleménye az egészről?

– Mr. Bigg – szól – mindig az az, aki a legkevésbé gyanús?

Elnevettem magam: – Ne próbálja a New York-i rendőrséget meggyőzni erről! Őszerintük mindig az az, aki a leggyanúsabb. És általában igazuk van. Kire gyanakszik?

– Azt hiszem, az asszony és a pap egy gyékényen árul – mondta komolyan. – Azt hiszem, már akkor összeszűrték a levet, mielőtt a férj meghalt. Kipper gyanút fogott, és fölbérelte azt a magánnyomozót, hogy megbizonyosodjék. Amikor megszerezte a bizonyítékot, úgy döntött, hogy megváltoztatja a végrendeletét. Tehát megölték.

Csodálattal néztem rá.

– Igen – bólintottam –, ez az én elméletem, és... és igen tetszetős elmélet; az ismert tények nagy részét megmagyarázza. Sol Kipper halála után Martin Reape zsarolni próbált. De lebecsülte az elszántságukat vagy a kétségbeesettségüket. Így aztán megölték. Reape özvegye megörökölte az iratait, köztük a Kipper-bizonyíték másolatait is. Eladta a bizonyítékot, vagy annak egy részét, vagy talán másolatokat készített róluk, amikor rájött, micsoda aranybánya van. Mohóvá lett, így hát őt is el kellett tenni láb alól. Valószínűnek látszik ez?

– Ó, igen. Tippit és Knurrt csak Kipper pénze érdekelte. De Kipper a kezében levő bizonyítékkal elválhatott volna, és az asszony jóval kevesebb tartásdíjat kapott volna, mint amennyit most örökölni fog. Így aztán megölték szegény embert.

– Ez tetszetős elmélet – ismételtam. – Csak egy hibája van: ők nem teheték.

– Ezt is kifundáltam – ráncolta össze a homlokát. – Egészen biztos, hogy senki más nem volt a házban?

– Bérgyilkos? A cselédek azt mondják, senki se jött be, és senkit nem láttak kimenni. A rendőrök Sol halála után röviddel értek oda, alaposan átkutatták a házat, és senkit se találtak.

– Lehetséges-e, hogy hazudtak? A cselédek? Pénzért?

– Nem hiszem, hogy hazudtak, és a detektív, aki a rendőrségi nyomozást lefolytatta, szintén nem hiszi. Ha benne lettek volna, valamennyiöknek benne kellett volna lenni. Ez azt jelenti, hogy őt ember vett részt egy gyilkossági összeesküvésben. Alig hiszem. Ez túl sok lehetőséget nyújt folyamatos zsarolásra. Tippit és Knurr ennél sokkal okosabbak. Azt hiszem, úgy történt, ahogyan elmondták: mind a négyen a földszinten voltak, amikor Sol Kipper a halálát lelte.

Sóhajtott.

– Azután, hogy búcsúlevelet hagyott – mondta.

– Igen, ez is.

– Mit akar most tenni?

– Nos, azt, hogy... – hirtelen elhallgattam. Mit is akartam tenni? – Nem tudom – vallottam be Mrs. Kletznek. – Nem tudom, mi egyebet csinálhatok. Követhetem Tippit és Knurr tiszteletest. Egyértelműen megállapíthatom, hogy viszonyuk van. De mit érek el vele? Nem visz közelebb ahhoz, hogyan vitték véghez Sol Kipper meggyilkolását. Márpedig csaknem ugyanannyira meg vagyok győződve róla, mint ön, hogy gyilkosság volt.

– Chicago – mondta.

– Tessék?

– A följegyzéseiben áll, Mr. Bigg. A tiszteletes azt mondta magának, hogy Chicago környékéről származik. Aztán a Kipper fiúk azt mondták magának, úgy hiszik, Tippi Chicagóból jött.

Mélyet lélegeztem.

– Köszönöm magának, Mrs. Kletz – mondtam hevesen. – Pontosan azt reméltem, valami effélet fog kiszúrni. Túlságosan közel vagyok ehhez a dologhoz, de maga friss szemmel közelít.

Rendben, lehet hogy mindketten Chicago környékére valósiak. Mit bizonyít ez? Valószínűleg semmit. Hacsak azt nem, hogy ismerték egymást, mielőtt New Yorkban kikötöttek. Még ez se jelent semmit, hacsak...

– Hacsak – mondta – nem vettek már részt együtt valami hasonlóban.

– Ott Chicagóban?

– Igen.

– Igen – láttam be. – Ez nem sok, talán elegendő lehet ahhoz, hogy meggyőzze a rendőrséget: indítsák meg újra nyomozásukat. Nekik vannak forrásaik és eszközeik, amelyekkel sokkal gyorsabban földéríthetik ezt a dolgot, mint ahogy én remélhetem. Közben megpróbálok minden tőlem telhetőt kideríteni Tippi és Knurr chicagói múltjáról. Lehet, hogy semmit se bizonyít, de meg kell tennem, mert...

Megszólalt a telefon. Mr. Teitelbaum ráér.

Ada Mondóra megcsörrentette felém cigányos ékszereit, és hetykén rám mosolygott, amint íróasztala előtt megálltam.

– Hallom, valaki kellemesen ebédelt ma – mondta ravaszkásan.

– Gyorsan járnak a hírek – mondtam.

– Mi másról beszélgetnénk? – kérdezte. – Perekről? Yetta el van ragadtatva a pulóvertől.

Morogtam.

– Azt hiszem, jó tétre tettem – mondta önelégülten. – Terád fogadtam. Thelma belehal, ha meghallja a pulóvert.

– Thelma Potts? Hooterra fogadott?

– Nem tudtad? – kérdezte ártatlanul Ada, tágra nyitotta csillogó szemét, és kivillantotta ragyogó fogait. – Igazság szerint Thelma és én egymással fogadtunk. Egy ebédben a Négy Évszagnál. Pontosan tudom, mit fogok rendelni.

Amikor Mr. Teitelbaum szobájába beléptem, ott ült, mint rendesen, óriási íróasztala mögött, szeplős kezét az asztal lapján tartotta. Az egyik karosszék felé mutatott, és jelentést kért a Stonehouse-nyomozásról.

Jegyzeteimbe nézve, amilyen röviden és tömören csak lehet, összefoglaltam vizsgálatom eredményeit. Elmondtam neki, hogy kezdetben a csésze kakaóra gyanakodtam Stonehouse professzor mérgezésének eszközeként, de most már úgy látom, hogy a brandy volt az, a professzor dolgozószobájában. Jelentettem, hogy Stonehouse két anyagot nyújtott be analízásra egy vegyészeti laboratóriumba.

– Megpróbálok másolatokat szerezni ezekről a vegyelemzésekről, uram – mondtam. – Le merném fogadni, hogy az arzént a professzor brandyjébe tették.

– Ki?

Beszámoltam Powell Stonehouse-zal és Wanda Charddal folytatott beszélgetésemről és utolsó találkozásomról Glynis Stonehouse-zal. Elmondtam, úgy tűnik, Powell juthatott legkönnyebben méreg közelébe, Wanda Chard révén, de mivel a fiú a mérgezés ideje alatt az atyai ház számúzóttja volt, valószínűtlennek látszik, hogy ő a bűnös, hacsak nem játszott össze a háztartás többi tagja közül eggyel vagy kettővel.

– Valószínűnek tartja ezt? – kérdezte Mr. Teitelbaum azon a meglepően élénk hangján.

– Nem, uram.

– Nyilván nem az asszony? Egymaga?

– Nem, uram.

– A cselédek?

– Nem, uram – sóhajtottam. – A lánya. De meg kell mondjam önnek, egyáltalában semmiféle bizonyítékom nincs, ami támogatná ezt a gyanút. Nem tudom, honnan szerezhette az arzént. Nem tudom, mi lehetett az esetleges indítéka.

– Nem tartja őt lelkileg kiegyensúlyozatlannak?

– Nem, uram, nem tartom. Mr. Teitelbaum, talán segítene, ha el tudná magyarázni nekem, mi történik jogilag ebben az esetben? Mármost: mi történik az eltűnt ember vagyónával?

Most őrajta volt a sóhajlás sora. Összefonta cserzett bőrű ujjait, letekintett az asztallapon heverő, összekulcsolt két kezére, mintha tízlábú állat volna, talán valamiféle hulló, aminek semmi köze őhöz.

– Mr. Bumble szerint a törvény számár – mondta. – Úgy javítanám ki ezt a mondást, hogy a törvény többnyire egy fél számár.

Ügyvédvicc. Kötelességtudóan nevettem rajta.

– Az eltűnt személy hagyatékára vonatkozó törvények némiképp bonyolultak – folytatta határozottan. – A közjog, ahogy a Legfelső Bíróság a Davie kontra Briggs perben 1878-ban megállapította, hét év elteltével engedélyezi a holtta nyilvánítást. Viszont a Stonehouse-ügyet New York állam törvényei alapján kell eldönteni, amelyek közül kettő alkalmazható erre a meghatározott helyzetre.

Egy morranást nyomtam el, és valamivel mélyebbre húzódtam karosszékemben. Előadás volt készülöben, noha nem akartam többet egy egymondatos válasznál.

– A vagyoni jogi, felhatalmazási és bizalmi tulajdonátruházási törvény a halál vélelmét ötévi folyamatos ismeretlen helyen való tartózkodás után engedélyezi, feltéve, s épp ez az egyik oka annak, hogy arra kértem magát, végezzen alapos kivizsgálást, feltéve tehát, hogy az eltűnt személy különös életveszélynek volt kitéve, valamint, hogy alapos kutatás történt, mielőtt holtta nyilvánításért folyamodnak a bírósághoz. Ezen a ponton, öt év után, feltételezve, hogy az általam fentebb említett két feltétel megállapítást nyert, az eltűnt személyt halottnak nyilváníthatják, és végrendeletét benyújtják az örökösödési eljárás lefolytatására. De ha az eltelt öt esztendő után hirtelen előkerül, jogosan követelheti a tulajdonát. Ezért van az „alapos kutatásnak” mindenekfeletti fontossága az elhalálozás vélelmezésében. Tud követni, Mr. Bigg?

– Igen, uram – feleltem. – Azt hiszem.

– Másfelől azonban – mondta Mr. Teitelbaum nagy élvezettel, s rájöttem, hogy egy jogász számára a „másfelől azonban” legalább annyi érzelmi tartalmat hordoz, mint a laikusnak a „szeretlek”.

– Másfelől azonban – folytatta – a Végrendelet Végrehajtó Bírósági Eljárás az eltűnt személyek hagyatékának ügyintézésénél kiköti, hogy az eltűnt személy csak az eltűnés időpontjától számított tíz év múlva veszti el minden vagyoni érdekelttségét. A hagyatékot akkor adják át vagy a végrendeletben megjelölt örökösöknek, vagy, végrendelet híján, a

törvény szerinti örökösöknek. Ezen tíz év után az illető törvényesen minden tekintetben halott, még ha netán él is. Ha e tíz év után felbukkan, nincs semmije.

– És e tíz év alatt, uram? Hozzányúlhatnak családtagjai eközben a vagyonához?

– A bíróság által ideiglenesen kirendelt gondnok őrzi meg a hagyaték tőkét, fizeti a kötelező adókat, ellátja az eltűnt személy családját s a többi. De, ismétlem: alapos kutatásnak kell folynia az eltűnt személy megtalálására.

– Most összezavarodtam, uram – mondtam. – Az ön által említett első törvény szerint nyilvánvaló, hogy egy eltűnt személyt öt év után lehet halottnak nyilvánítani. A második törvény szerint tíz évnek kell eltelnie, mielőtt az örökséget föloszthatják az örökösök között.

– Ez érdekes pont – mondta Mr. Teitelbaum. – Heves vitákat keltett fiatal ügyvédek és tisztviselők közt, akiket ezzel a problémával megbíztam. Az én személyes véleményem az, hogy a két törvény nincs szükségszerűen ellentmondásban egymással. Például, a második esetben, a Végrendelet Végrehajtó Bírósági Eljárás szerint a hagyaték tíz évig tartó kezelése során a kirendelt gondnok, vagy bármely más érdekelt személy kérelmezheti az örökségi eljárás lefolytatását, ha megfelelő bizonyítékkal rendelkezik, hogy az illető meghalt. Én úgy ítélném – tette hozzá szárazon –, hogy a holttest megtalálása elegendő bizonyítékot képezne.

– Hm, nos igen, uram – próbáltam megemészteni ezt az egészet. – És pontosan mi történik majd a Stonehouse családdal?

– A következőket mondanám – kezdte, a lehető legjogászbibb hangján –, miután felülvizsgáltam a rendelkezésre álló választási lehetőségeket: bölcsen tennék, ha járadékért folyamodnának a V. V. B. E. alapján, és nyugodt lélekkel elfogadnának egy ideiglenesen kijelölt gondnokot Stonehouse professzor hagyatékára. Ebbe az irányba szeretném biztatni Mrs. Stonehouse-t. Mindazonáltal, Mr. Bigg, teljes őszinteséggel meg kell valljam magának, hogy eddig nem buzgólkodtam túlságosan ez irányban. Mrs. Stonehouse és a gyermekek, noha egyénileg aligha gazdagok, ahhoz azért elegendő magánvagyonnal rendelkeznek, hogy elboldoguljanak egy ideig, különösebb nyomorkilátások nélkül. A lakásuk például szövetkezeti tulajdon, teljesen ki van fizetve, viszonylag szerények a fenntartási költségei. Bizonyos fokig halogatom az ideiglenes gondnok kijelölése iránti kérelmet, amíg be tudjuk bizonyítani a bíróságnak, hogy csakugyan megtörtént az alapos kutatás Stonehouse professzor után. Azonkívül egészen megzavart engem az, amit maga a mérgezési kísérletről mondott. Szeretném tisztázódva látni ezt az ügyet, mielőtt a bírósági kérelmet benyújtjuk. Nem szívesen látnám, ha tartásdíjat fizetnének egy családtagnak, akinek, hm, bűnös módon része van a professzor eltűnésében.

– Nem, uram – mondtam –, én se látnám szívesen. És egy másik kérdés: tegyük föl, hogy gondnokot jelölnek ki tízéves időszakra, és Stonehouse professzorról semmi hír sincs ez idő alatt. Akkor végrehajtásra kerül a végrendelete?

– Pontosan.

– És ha semmiféle végrendelet nem kerül elő?

– Akkor az öröklési jogok alapján irányítják hagyatékának felosztását.

– Kitagadhatta-e az örökségből a feleségét? Mármint, ha hagyott végrendeletet.

– Ez kétséges. Házastárs kitagadását az örökségből nem tartják összeegyeztethetőnek a közérdekkel. Mindazonáltal kitagadhatja az örökségből a feleségét olyan világos okból, amely bizonyítható a bíróság előtt.

– Mint például, hogy megpróbálta megmérgezni őt?

– Ez elegendő ok lehetne az örökségből történő kitagadásra – közölte óvatosan. – Feltéve, hogy vitathatatlan bizonyíték van rá.

– Feltételezem, hogy ugyanez áll a lányára és fiára is.

Mr. Ignatz Teitelbaum mélyet lélegzett.

– Mr. Bigg – mondta –, az örökösödési törvények nem megszeghetetlenek. Még egy szakszerűen kiállított végrendelet se szent irat. Mindenki pörölheti, és gyakran pörlik is.

Kérdezze meg bármelyik ügyvédet. Ezeket az ügyeket többnyire kompromisszummal intézik el, valamit valamiért alapon. A pereskedés gyakran kudarcot vall. Ilyenkor igen általános a bíróságon kívüli megegyezés.

– Föltehetek egy hipotetikus kérdést, uram?

– Föltehet – mondta fensőbbösen.

– Tegyük fel, hogy egy házastárs vagy gyermek súlyos testi veszélyeztetést kísérel meg a családfő ellen. A családfőnek bizonyítéka van a kísérletre, és kitagadja az örökségből a házastársat vagy a gyermeket egy saját kezűleg írt végrendeletben, amely tartalmazza a bizonyítékot az élete ellen elkövetett veszélyeztetési kísérletről. A családfő eltűnik. A végrendelet azonban sohasem kerül elő. A tíz év eltelte után, vagy még azelőtt ráatalálnak a holttestre, s a hagyatékot ekkor fölosztják az örökösödési törvény alapján. Ekkor a bűnös személy is megörökli a maga részét?

– Természetesen – vágta rá. – Ha a végrendelet sose kerül elő, a gaztett bizonyítéka se kerül soha elő.

– Ha a holttest holnap előkerülne, mennyi időbe telnék a végrendelet végrehajtása, uram?

– Talán egy évbe – mondta. – Talán tovább, ha nincs végrendelet.

Csend következett. Szétkulcsolta ujjait, kiterjesztette barna kezét az asztallapon. Fejét lehajtotta, de derűs szeme élesen nézett fel rám.

– Gondolja, hogy a holttest holnap előkerül, Mr. Bigg? – kérdezte.

– Azt hiszem, hamarosan ráatalálnak, uram – mondtam. – Akárki tette, alig hiszem, hogy van türelme tíz évig várni.

– Maga feltételezi, hogy második végrendelet készült – mondta. – Hátha a családfő nem boldogult vele? Hátha megvan az eredeti végrendelete, és még mindig érvényes?

Ezt a lehetőséget eddig nem vettem figyelembe. Ez megdöbbenett. De pillanatnyi töprengés után valószínűtlennek véltem. Yale Stonehouse professzor, miután megkapta a vegyi elemzések eredményeit, bizonyára új végrendeletet írt, vagy kijavította az eredetit. Jelleméből fakadt, hogy így cselekedjék. Rossz természetű, bosszúálló ember volt; nem fogta volna fel könnyedén, hogy megkísérelték megmérgezni.

– Még egy végső kérdést, Mr. Teitelbaum – mondtam. – Meg vagyok győződve róla, hogy mikor Stonehouse professzor január tizedikének estéjén elment hazulról, taxival, vagy egy rá várakozó kocsival ment valahova. Zord, havas, esős éjszaka volt; nem hiszem, hogy buszra várakozott volna, vagy elgyalogol a földalattiig. Hogy idegen kocsit várt volna rá, azt nehéz lenne kideríteni, de megkísérelhetem, hogy megtaláljam a taxit, amely esetleg elvitte. Minden taxisofőr köteles jegyzőkönyvet vezetni, de óriási feladat lenne annak az éjszakának valamennyi taxis följegyzését átnézni, még ha a taxivállalatulajdonosok megengednék is nekem, mint ahogy valószínűleg nem engednék meg. Amit tenni szeretnék: falragaszokat nyomtatni Stonehouse professzor fényképével, és szerény jutalmat felajánlani annak a taxisofőrnek, aki emlékszik, hogy fölvette őt január tizedikén a lakása közelében. Elismerem, hogy ez igen hosszú távú dolog. A falragaszok csak a taxivállalatok garázsába juthatnának el, és nagyon sok független taxitulajdonos is van, aki nem látná. Mégis van egy csekély esély, hogy előállhatunk egy taxisofőrrel, aki emlékszik, hogy elvitte valamerre a professzort azon a bizonyos éjszakán.

– Tegyen így – mondta azonnal. – Jóváhagyom. Ez hozzátartozik majd ahhoz az „alapos kutatáshoz”, amit a törvény megkíván.

Belefogott, hogy még valamit mondjon, de meggondolta magát. Két ráncos mutatóujját vékony ajkához emelte, és elgondolkodva odanyomta.

– Mr. Bigg – mondta azután –, véleményem szerint professzionista módon vezette ezt a nyomozást, gratulálni szeretnék hozzá.

– Köszönöm, uram.

– Mindazonáltal – mondta zengzetesen – nem maradhat nyitva a dolog. Ez az iroda természetesen mindenkifelett klienseinek tartozik felelősséggel. Ez esetben az eltűnt Stonehouse professzort és családját képviseljük. Nem halogathatom a végtelenségig a professzor hagyatéka ideiglenes gondnokának kijelölése iránti kérelem benyújtását. Ez nem lenne tisztességes a családdal szemben. Föl tudja-e becsülni, mennyi időt kér még nyomozása befejezéséhez?

– Nem, uram – mondtam elkeseredetten. – Még azt se tudom garantálni, hogy egyáltalában befejezem.

Sajnálkozva bólintott.

– Megértem – mondta. – De nem térhetek ki alapvető felelősségünk elől. Még egy hét, Mr. Bigg. Attól tartok, ez minden, amit engedélyezhetek önnek. Utána arra kell kérjem, hogy ejtse el a további nyomozást ebben a, hm, meglehetősen rejtélyes és gusztustalan ügyben.

Vitatkozni akartam. Azt akartam mondani neki, indítsa el a jogi eljárást, de engedje, hogy folytassam a kurkászásomat. Ám, őszintén szólva, nem tudtam, mi mást tehetnék a Stonehouse-ügyben az után, hogy kirakom azokat a jutalmat ígérő falragaszokat a taxigarázsokban. Hová jutok innen? Nem tudtam.

Mrs. Gertrude Kletz feljegyzést hagyott a számomra az írógépem hengerén. Így szólt:

Mr. Bigg, a feljegyzésében a Kipper-üggyel kapcsolatban azt kérde, miért borult ki vajon Tippi, amikor elmondta neki, hogy négyszemközti beszélgetése volt Knurr tiszt.-sel. Nos, ha ezek mindketten benne voltak a dologban, ahogy ön hiszi, és ahogy én is hiszem, természetes a nőtől, hogy ideges lesz, mert mindketten vétkesek, és így függenek egymástól. De nyilván gyanakvóak, minthogy ön szerint egyikük se ostoba, és így igen gyanakvóak egymás iránt, attól félnek, hogy a másik elárul valamit, vagy akár fedezi magát, hogy a másikat belekeverje, mint amikor a tolvajok lebuknak. Azt hiszem, hogy ha két ember partner egy szörnyű bűntényben, új szemmel és kételkedve kezdenek egymásra nézni. Minthogy mindketten annyira függenek egymástól, kételkedni és gyanakodni kezdenek. Nem tudom magam nagyon jól kifejezni, de azért, remélem, érti, mire gondolok. G. K.

Értettem, mire gondol, s úgy véltem, alighanem igaza van. Ha Tippi és Knurr „új szemmel” kezdtek egymásra nézni, úgy ez lehetne a rés, amelyet tágítanom kellene, a lehetőség, amelyet kihasználhatok.

Fölhívtam Percy Stiltont. A tiszt, aki jelentkezett, hivatalos modorban közölte: „Nem tudom adni Stilton nyomozót.” Megadtam a nevem, és kértem, szóljon Stilton nyomozónak: amilyen hamar csak lehetséges, hívjon vissza.

Következő telefonhívásom Mrs. Effie Darknak szólt. Elcseverészttem egy darabig ezzel a kellemes, kényelmes hölgygel, s ő önként nyújtotta az általam óhajtott felvilágosítást.

– Mr. Bigg – mondta –, utánanéztem a szeszital-üzlet számláinak: Stonehouse professzor az eltűnése előtt majdnem két hónapon át nem rendelt Rémy Martint, nem tudom, miért, de nem rendelt.

– Köszönöm, Effie – hálálkodtam. Újabb téglá a falba, de fontos téglá.

Kölcsönös jókívánságok után letettük a kagylót. Péntek késő délután volt, az üzleti világ lassulóban, a végéhez közeledett. A téli New Yorkban létezik egyfajta péntek késő délutáni hangulat. Minden elhalványul. Beszökik a mélabú. Az embernek eszébe jutnak elvesztegetett lehetőségei.

Qtt ültem seprüszekrény méretű szobámban, íróasztalomon a Kipper- és a Stonehouse-ügy iratai; szomorú, kimeredt szemmel bámultam rájuk. Mennyi szenvedély és kavargás. Nem tudtam eligazodni benne. Sőt mi több, mintha kiszáradt volna belőlem az ihlet és az energia. Ezek az emberek, akik e kétségbeesett mesterkedésekbe keveredtek: kik ők nekem, és ki vagyok én nekik? Párját ritkító volt a dolog, nem tudtam megragadni, valamiképp idegen volt a természetemtől.

Én, a csöpp, nyugodt, befele forduló, erőszakmentes ember, hirtelen, az életet irányító vakszerencse és véletlen révén, belepottyantam ebbe az idegen világba, ebbe a *terra incognitába*. Azt hiszem, az zavart a legjobban, hogy nem volt irányítóm ehhez a területhez. Botladoztam, tántorogtam benne, és az igazság felderítése helyett leginkább azt akartam tudni, mi az, ami kerget engem, s ami nem engedi, hogy fölszámoljam ezt az egész csúfságot.

A végén aztán, miután kirángattam magam abból a kétségbeesésből, amelybe gyors ütemben kezdtem belezuhanni, beraktam aktatáskámba a Kipper- és a Stonehouse-dossziét, fölhúztam kabátot, sálát, kalapot, leoltottam a villanyokat, és kivánszorogtam a TORT-épületből. A kinti sötétség messze nem tűnt olyan feketének, mint a belső, nem volt olyan fenyegető, olyan vészjósló.

Épségben hazaértem. Átöltöztem lezser szerelésbe, aztán kis máglyát raktam a kandallóba. A mai ebéd után nem voltam éhes, de ittam egy csésze kávé és egy szelet mogyorós kávéüteményt. Ott ültem, a lángokba bámultam. A Kipper- és a Stonehouse-iratokat tartalmazó dossziék lábamnál tornyosultak a padlón. Ismét kezdett elhatalmasodni a depresszióm. Első nagy nyomozásommal nem jutottam sehova. Szelíd, nem oda illő törpe voltam a tolakodók és lökdösődők világában. És egyedül voltam.

Egyedül voltam, későn egy péntek estén, s épp azon tűnődtem, amin mindannyian szoktunk: ki vagyok és mi vagyok – amikor tétova kopogtatást hallottam ajtómon. Még mindig melankolikus álmódosításaimtól komoran álltam föl; és kinyitottam az ajtót. Cleo Hufnagelt találtam előtte, vonásai éppúgy teli voltak szomorúsággal, mint az enyéme. Azt hiszem, ebben a pillanatban nem kellett volna hozzá sok, hogy sírva egymás karjába boruljunk.

– Nesze – szólt mereven, és kezembe nyomott egy leragasztott nagy borítékot.

– Mi ez? – kérdeztem döbbenetben.

– Az információ, amelyet az arzénről kértél.

Éreztem, hogy vaskos a boríték.

– Ó, Cleo – mondtam –, nem azt akartam, hogy te végezd a kutatást. Csak azt szerettem volna, ha megadod a forrásokat, amelyekben utánanézhetek.

– Hát én elvégeztem – emelte föl az állát. – Úgy gondoltam, hogy... hogy segíthet neked. Jó éjszakát.

Sarkon fordult. Sietve utánanyúltam, karjára tettem a kezem. Megállt, de nem volt hajlandó rám nézni.

– Mi az, Cleo? – kérdeztem. – Haragosnak látszol.

– Csalódottnak – felelte halkán.

– Jól van, csalódottnak. Megsértettelek valamiképp? Ha igen, a legkomolyabban bocsánatot kérek. De nem vagyok tisztában vele...

Hirtelen elhallgattam. Adolph Finkel!

– Cleo – kezdtem újra –, azt mondtuk, barátok akadunk lenni. Én tudom, hogy komolyan gondoltam, és hiszem, hogy te is. Barátok közt őszinteségre és nyíltságra van szükség. Kérlek, gyere be, ülj le, és hadd mondjam el neked, mi történt. Add meg nekem ezt a lehetőséget. Ha az után, hogy elmagyaráztam, még mindig el akarsz menni, és soha többé nem akarsz szóba állni velem, a döntés rajtad áll. De az legalább tényeken alapul majd.

Befejeztem ezt a jogászai érvelést, és gyöngéden behúztam őt a lakásomba, becsuktam és bezártam magunk mögött az ajtót. Beleültem a karosszékembe, egyenes háttal ült ott, megfeszített gerinccel, ölébe ejtett kézzel. Töprengően nézett a kialvó lángokba.

– Ihatnánk egyet? – kérdeztem. – Kérlek, igyunk. Azt hiszem, jót tenne.

Mereven bólintott, és én siettem, hogy töltsék magunknak két kis pohár brandyt. Közelebb húztam hozzá egy egyenes hátú karosszéket, és komolyan előrehajoltam, az italt a térdemre állítottam.

– No, föltételezem – mondtam –, hogy azért csalódtál bennem, amit valószínűleg Adolph Finkel állított az én ma reggeli öö, látogatómról, így van?

Ismét egy kurta, hideg bölintás.

– Cleo, az a fiatal nő fontos tanú egy ügyben, amelyben jelenleg nyomozok, és információra volt szükségem tőle. Pontosan a következő történt...

Azt hiszem, öndicséret nélkül mondhatom, hogy legmeggyőzőbb formámban voltam. Lassan beszéltem, súlyos, átható hangon, és a tiszta igazat mondtam el Cleonak. Leírtam buszutazásomat a viharban, Tucker Mama kricsmijének légkörét, találkozásomat Perdita Schuggal és Clyde Manila ezredessel

– Muris hely lehet – mondta mélán, csaknem irigyen Cleo.

– Ó, igen – bátorodtam föl. – Egyszer el kell mennünk oda.

Azután folytattam, beszámoltam arról, hogy a vacsora során nem sikerült valamirevaló értesülésre szert tennem Perdita Schugtól, s azt hittem, hogy a vacsorázás mit sem ért, és bármily lehetséges módon haza kell jussak egyedül. Leírtam, hogyan erőszakoskodott Perdita és az ezredes, hogy hazavisznek a csokoládébarna Rolls-Royce-szal, hogyan ittunk valamennyien, ők meg marihuánát szívtak útközben. Semmit se titkoltam el.

– Sosem próbáltam – töprengett Cleo Hufnagel. – Szeretném kipróbálni.

Megpróbáltam elrejteni, mennyire elképesztett a megjegyzése. Beszámoltam róla, miként erőszakolta föl magát a lakásomba Perdita Schug, és hogy egy ital után miként közölte azt az információt, amelynek felbecsülhetetlen az értéke a nyomozás alatt álló ügyben.

– És azután... – mondtam

– És azután? – kérdezte élesen Cleo.

Elmeséltem, mi történt, amilyen illedelmesen csak tudtam.

Vallomásomnak ennél a részleténél Cleo elmosolyodott, és amikor leírtam hevenyészett ágyamat, meg azt, hogyan ébredtem fel csupa fájó taggal, hátradobta a fejét, és harsányan nevetni kezdett. És amikor elmeséltem reggeli gyöngéd beszélgetésünket Perdita elmenetele előtt, ettől szívből jövő, szünni nem akaró hahotázásban tört ki, előrehajolt, rázta a fejét, és ujjbőgyével törölgette könnyes szemét.

– Ezek után kiléptünk a lépcsőházba – mondtam –, és ott volt Adolph Finkel. Esküszöm neked a barátságunkra, Cleo, pontosan ennyi történt.

– Hiszek neked, Josh – törölgette még mindig a szemét. – Ilyen történetet nem lehet kitalálni. Hogyan vitted haza?

Elmondtam neki, miként találtuk ott Manila ezredest, aki még mindig várakozott a havazásban, és hogyan vittek be engem a munkahelyemre, s hajtottak el aztán együtt.

– Fogsz a lánnyal újra találkozni? – kérdezte hirtelen komolyan.

Ezen elgondolkodtam.

– Nem ígérhetem meg neked, hogy nem, Cleo. Alakulhatnak a dolgok a nyomozás során úgy, hogy újabb beszélgetést tesznek szükségessé vele. De biztosítlak, egyetlen indítékom arra, hogy a társaságát keressem: a munkám menete. Semmiféle személyes érdeklődést nem érzek Perdita iránt. Innál még egy konyakot?

– Kérek – mondta, és hálatelten mentem újratölteni poharainkat, attól féltem, büntudatot fedez föl arcomban. Az igazat mondtam volt el neki – de nem a teljes igazságot.

Visszatértem italainkkal, közelebb húztam a székem, szabad kezét a kezembe vettem.

– Megbocsátottál? – kérdeztem. Különlegesen csinosan nézett ki ezen az estén.

De valahányszor láttam, új szépséget fedeztem fel benne. Hosszú haja, amelyet azelőtt csupán csillogó gesztenyebarnának véltem, most a láng szíven ütő képzetével töltött el. Mosolya, amelyet előzőleg kellemes mosolynak találtam, most titokzatosnak és ígéretesnek látszott. Vékony orra most arisztokratikus volt, magas, tiszta homloka intelligenciára vallott, és a vastag száj nem csupán ívelt volt most, hanem érzéki és örülten kívánatos.

Ami az alakját illeti, alig tudtam elhinni, hogy valaha soványnak gondoltam. Most láttam, hogy elegáns, hajlékony, akár egy fűzfavessző, hosszú karja és lába, karcsú keze és lábfeje mind jófajta volt, rugalmas és kecses. Folyamatosság volt a testében; már nem gondoltam arra, hogy egy fejjel magasabb nálam. Egyformák vagyunk: erre gondoltam.

– Persze hogy megbocsátok – mondta csodálatosan halk és gyöngéd hangon. – De nincs mit megbocsátani. Az én hibám. Nem lehet követeléselem veled szemben. Élhetsz, ahogyan neked tetszik. Egyszerűen ostoba voltam.

– Nem, nem – mondtam hevesen. – Nem voltál ostoba. Nem vagy ostoba.

– Csak annyi volt, hogy... – tétovázott – nos... hogy rosszulesett. Nem tudom, miért, de rosszulesett.

– Soha nem tennék olyat, ami rosszulesne neked – lelkesedtem. – Soha! És a sárkányról se feledkeztem meg. Tényleg fogok venni magunknak egy piros sárkányt. Madzaggal.

Elnevette magát.

– Örülök, hogy nem feledkeztél meg róla, Josh – mondta, és gyöngéden elhúzta kezét a kezemből. – Most pedig akarod-e, hogy arról beszéljünk, amit megtudtam? Mármost az arzénról.

Bólintottam, bár ebben a pillanatban leginkább magunkról akartam beszélni.

Fölvette a borítékot a padlóról, és felnyitotta. Közelebb toltam az asztali lámpát.

– Itt hagyom neked az egészet elolvasni – mondta. – Legtöbbje fotókópia és fénymásolat orvosi folyóiratokból és gyógyszervállalatok kézikönyveiből. Ez mind szörnyen szakmai, Josh. Talán jobb, ha végigveszem a főbb pontokat, az elég lesz neked, és nem kell elolvasnod az egészet. Azt az embert, akiről azt mondtad, hogy arzénal mérgezték meg, azt megölték? Úgy értem: nagy mennyiségű arzént adtak be neki egyszerre, és meghalt? Vagy kis adagokat egy időszakon át?

– Kis adagokat – mondtam –, azt hiszem. És nem hiszem, hogy meghalt. Legalábbis nem az arzéntól.

– Nos, arzén sok, különböző vegyi összetételben kerül ki. Por alakban, kristályban és folyékony állapotban. Még olyan fajta is van, amely a levegőben párolog. Hetedik Kelemen pápa és I. Lipót osztrák császár ellen állítólag viaszgyertyákba kevert arzénal követtek el merényletet. A gyertyák füstje mérgezett volt, és aki belehelte, meghalt.

– Hihetetlen – mormoltam, és mielőtt még bármit tehettem volna ellene, térdre estem széke mellett, és újra megfogtam hosszú, karcsú kezét. Hagyta.

– Azt hiszem, amit te keresel, – Josh, az arzéntrioxid. Ez az általános formája és eredeti anyaga minden arzénkeveréknek.

– Igen – mondtam, és ajkam az ujjja hegyéhez érintettem. – Arzéntrioxid.

– Ez fehér vagy átlátszó, üveges darabkákból áll, vagy pedig kristályos por. Lassú keveréssel és különlegesen enyhe adagolásban oldható. Szagtalan és íztelen. Egy kis csipetnyi már mérgező adag. Lehet némi egészen enyhe utóíze.

– Utóíze – ismétlem, és megcsókoltam az ujjhajlatait, keze fejét, azután megfordítottam, hogy megcsókoljam azt a gyöngyház csuklót az enyhén lüktető, kék erekkel.

– Egy gramm arzén két vagy három tizede is meg tud ölni egy felnőttet huszonnégy óra alatt, ebből láthatod, hogy egy parányi adag miként okozhat betegséget. – Nyilvánvalóan az volt a szándéka, hogy az elterelő műveletek ellenére befejezi előadását. – Az arzén kihat a vörös véresejtekre és a vesére, ha helyesen értelmezem ezeket az orvosi lapokat. A tünetek nagyon eltérőek, de egy végzetes arzénmérgezés áldozatának lehet fejfájása, egyensúlyzavara, izomgörcse, elveszítheti az eszméletét. A halált az okozza, hogy a vérkeringés fölmondja a szolgálatot. Kisebb adagokban bizonyos időszakon át alacsony láz következhet be, étvágytalanság, sápadtság, gyengeség, az orr és a torok begyulladás. Ebből észreveheted: a tünetek teljesen hasonlítanak az influenza vagy a vírusfertőzés tüneteire, és ezért van az,

hogy az arzénmérgezést néha tévesen diagnoszkálják. Hosszú időszakon át alkalmazott apró adagok esetén többnyire nincs önkívület és eszméletlenség.

– Eszméletlenség – mondtam, és nyelvem hegyével megérintettem a tenyerét. Egész karja megborzongott, de folytatta:

– Ismételt mérgezés után hajhullás és körömleválás észlelhető, rekedtséggel és száraz köhögéssel együtt. Az arzén a hajban, a körömben és a bőrben gyülemlik össze. Némi bizonyíték van rá, hogy Napóleont valószínűleg arzénal mérgezték Szent Ilona szigetén. Évekkel később egy hajfürtjében találták meg.

– Szegény Napoleon – suttogtam, és fölfelé emelkedtem, hogy beleszagoljak hajának illatába, beletemessem arcomat abba az édes hajlatba, ahol a nyak a vállal találkozik, hogy beleheljem. Őt, aki nem tűrte, hogy eltérítsem a tárgytól:

– Egy figyelmes belgyógyász észreveszi, hogy a leheletnek és ürüléknek enyhén fokhagymaszaga van. – Semmi jelét nem adta, hogy lelassít. – Azonkívül vizeletvizsgálat és gyomormosás általában kimutatja az arzén jelenlétét. De a tünetek néha annyira hasonlatosak a gyomorinfluenzáéhoz, hogy sok orvos nem észleli az arzénmérgezést, csak amikor már késő.

– Késő – mormoltam, és gyöngéden felemeltem a haját, hogy lágyan megcsókoljam isteni fülét. Összerezcent, de tovább olvasott feljegyzéseiből.

– Az arzén használata a gyógyszerészetben már nem általános, mert hatékonyabb készítményekkel helyettesítették. Azelőtt fertőzések kezelésénél, ízületi bántalmaknál, bőrelváltozásoknál, köztük szifilisznél, valamint krónikus bronchitisznél, vészes vérszegénységnél, pikkelysömörnél, ilyesminél alkalmazták. Még ma is használják az állatgyógyászatban, de sokkal ritkábban, mint régen. Az arzént manapság leginkább az iparban alkalmazzák. Réz, ólom és ötvözetek szilárdításánál, festék és üveg készítésénél, bőrök cserzésénél, nyomdászatban, gyomirtásnál, rágcsálók és rovarok irtásánál, valamint tűzijátékoknál.

– Tűzijátékoknál – lihegtem, és megérintettem hajának finom selymét. Lány volt és finom szálú, akár a pókháló.

– Mármost, ami a hozzáférhetőségét illeti... Élelmiszerekben és gyógyszerekben tilos a használata, és a gyomirtásból is kiiktatták. Patkányméregként még találkozhatnál vele és faanyagok konzerválásánál, de mérgezőleg hatnának a többi összetevőre is. Az arzén nagykereskedelmi forgalomban nagy mennyiségekben kapható. Autóakkumulátorok gyártásának eszköze például. De az efféle felhasználásokhoz tonnaszám veszik, és a kormányzat kimutatást kér teljes felhasználásáról. Mit tesz tehát egy szegény méregkeverő? Arzéntartalmú terméket nehéz lenne egy faiskolában vagy vaskereskedésben vagy gyógyszertárban vásárolni. Alighanem lehetetlen.

– Lehetetlen – nyögtem. Ott térdeltem, karommal a válla körül. Ujjaim a nyakát érintették, fülét, hátára hulló, leomló fürtjeit. Másik kezem a mellettem levő karját simogatta és félénken megérintette. Éreztem, hogy megborzong, de hamarosan visszanyerte önuralmát.

– Az arzéntrioxidot mégis gyakran használják orvosi és vegyi laboratóriumokban, kutatásokhoz. Vegyi raktárakból kapható, írott megrendelés alapján, és tudniok kell, kivel kereskednek. Tehát egy idegen nem írhat megrendelést egy fontnyi arzénra. Egy laboratórium szokásos rendelése száz-ötyszáz gramm egy-egy alkalommal. A nagy tisztaságú arzéntrioxid grammja körülbelül egy dollárba kerül. Én úgy látom, hogy a legkönnyebb, amit egy méregkeverő tehet, hogy lop egy kis adag arzéntrioxidot egy kutatólaboratórium vagy egy egyetemi kutatóintézet raktárhelyiségéből. Olyan parányi mennyiség elég valakinek a megöléséhez, hogy az ellopott mennyiség talán soha nem tűnik fel... Ó, Josh! – kiáltotta.

Lehajította papírjait a padlóra, lecsúszott a székből, térdre esett, odahajolt, és a karomba vetette magát. Ebben a testhelyzetben, ahogy mindketten térdeltünk, csaknem azonos volt a magasságunk. Mohón ölelkeztünk. Csókolódtunk. Fogunk összekoccant. Csókolódtunk.

Olyasmiket mormoltunk, mint „én még soha...” és „nekem nem volt...” és „nem tudom...” és „nem akartam...” – amiből hamarosan ilyesmikre váltottunk át: „akartam...” és „reméltem...” és „vágytam rá...” és végül: „szeretlek...”

Egyetlen mondat se fejeződött be, nem is volt rá szükség. Egy idő után, a csókolódzás felfedezéseitől elgyöngülten, egyszerűen fölborultunk, huppanva földre estünk, és szorosan egymás mellett feküdtünk, orrunk csaknem összeért, egymás szemébe néztünk, és egyre csak mosolyogtunk.

– Nem bánom – mondta lassú, töprengő hangján Cleo Hufnagel. – Egyszerűen nem bánom.

– Én se – mondtam. – Semmi se érdekel, csak mi ketten.

– Mi ketten – mondta, ámulattal a hangjában.

– Mi ketten – ismételtem. Elsimítottam a haját a halántékáról, megérintettem homlokának lágy bőrét. Amikor hajlékony hátához értem, közelebb húzódtam, és összekulcsolódtunk. Mellényének flanelljén át lágyan karmolni kezdtem a gerincét. Lehunyta a szemét, és elégedetten dorombolt.

– Ne hagyj abba – mondta. – Kérlek.

– Nem áll szándékomban – mondtam, lankadatlanul tovább karmolásztam, s kiterjesztettem működésem színterét lapockáira és bordáira.

– Ó – sóhajtotta. – Ó, ó, ó. Szűz vagy, Josh?

– Nem.

– Én az vagyok.

– Úgy?

– De nem akarok már az lenni – mondta. Aztán kinyitotta a szemét, és riadtan nézett rám. – De ne ma este – tette hozzá sietve.

– Értem – nyugtattam meg komolyan. – Ez óriási. Csak veled lenni.

– És óriási, ahogy a hátam karmolászod – sóhajtotta. – Gyönyörű. Köszönöm.

– Én köszönöm – mondtam. – Még egy brandyt?

– Nem, nem kérek – mondta elgondolkodva. – Épp jól érzem magam. Hány éves vagy, Josh?

– Harminckettő.

– Én harmincnégy vagyok – mondta szomorúan.

– És aztán?

– Idősebb vagyok nálad.

– Én meg alacsonyabb vagyok nálad. Izgett-mozgott, míg csak a tenyerébe nem vette az arcomat. Erősen a szemembe nézett.

– De ennek semmi jelentősége – mondta. – Ugye? Hogy én idősebb vagyok, és te alacsonyabb vagy. Ugye ez nem fontos?

– Nem – mondtam döbbenetben. – Nem fontos.

– Valami borzasztót kell mondanom – szólt.

– Mit?

– Ki kell mennem.

Amikor búcsúzóul megcsókoltuk egymást, lábujjhegyre kellett emelkednem, ő meg lehajolt. De engem nem zavart, és egyikünk se nevetett.

– Köszönöm a szép estét – mondtam.

Nem válaszolt, csak gyengéden végighúzta ujjá hegyét az arcomon. És már ott se volt.

6.

Nagyon jól emlékszem a következő nap időjárására, merthogy annyira jellemző volt arra, ami következett. Március első szombatja volt, barátságtalan, mogorva nap, fémes fény szivárgott a nyálkás égből. Hó éles szaga lebegett a levegőben. Sietve intéztem hét végi szaladgálásaimat, elegendő ennivalót hordtam össze ahhoz, hogy két nyugodt, laza napot tölthessek el odahaza még akkor is, ha a várost belepi a hó.

Elintéztem a mosatást, tisztítót és a bevásárlást. Vettem bort és szeszes italokat. Azután lezuhanyoztam és megborotválkoztam, pantallóba bújtam, pulóverbe, sportzakóba és házipapucsba. Nem sokkal déli tizenkét óra után letelepedtem a Times reggeli kiadásával és az aznapi harmadik csésze kávémmal.

Azt hiszem, sértve éreztem magam, amikor a telefon megszólalt. Épp élveztem meleg egyedüllétemet; a csengő csörömpölésével az ablakomon túli, durva világ jelentkezett, hívatlanul.

– Halló? – szóltam bele óvatosan.

– Josh! – kiáltotta Percy Stilton nyomozó. – Főemberem! Itt ülök gatyában, az öreglány a konyhában egy csirkével bíbelődik, én meg itt füstölök egy nagy darab, jóféle szívnivalót, akkorát, mint egy szivar, és közben kivizsgálom ezt a klassz kancsó Almaden hegyi Chablis bort, múlt keddi évjáratút, Isten az atyám, minden rendben van ezen a világon, és miben lehetek segítségére, drága uram? Van egy üzenetem, hogy kerestél.

– Hallom, formában vagy, Perce – mondtam.

– Formában? – szólt. – Olyan a formám, hogy el se hinnéd, bitang jó formám van, főnök formám. Szert tettem egy édes, negyvennyolc órás hétvégére, és senki és semmi nem robbanthat ki dinamittal se az otthonomból hétfő reggelig. Arról a hülye liftről akarsz hallani, mi? Oké, odafönn volt a hatodik emeleten, amikor az első kékek a Kipper palotába érkeztek. Mindketten esküsznek rá. És akkor mi van? Mit bizonyít ez? Sol fölvihette a liftet a nagy ugrásához.

– Fölvihette – mondtam. – Igen. Nehéz elhinni, hogy egy érzelmileg fölkavarodott, öngyilkosságra szánt ember várakoznék a liftre, hogy az fölvigye őt egy emelettel följebb, amikor alig egy perc alatt gyalog is fölérhet. De elfogadom, igen, lehet hogy várakozott.

– Mondjuk, hogy ezt tette – szólt Stilton. – Ne erőltessük be a tényeket egy elméletbe. Sok rendes embert ismertem, akik a jégre vitték magukat effélével. A trükk az, hogy az elméletet kell hozzáilleszteni a tényekhez. Hogy állsz? Van valami jelenteni való, nagy földerítés?

– Két dolog – mondtam.

Beszámoltam neki Martin Reape-nek azokról a számláiról, amelyeket a Kipmar Textilműveknél találtam. A számlákról, amelyeknek kifizetését Sol Kipper engedélyezte. És a Reape által beváltott csekkekről.

Vártam a reakcióját. De csend volt a drót végén.

– Perce? – szólaltam meg. – Ott vagy még? Újra megszólalt, és hirtelen kijózanodott...

– Josh – mondta –, tisztában vagy velem, mi van a kezünkben?

– Hát igen, hogyne. Határozott kapcsolatot találtam Sol Kipper és Marty Reape között.

– Te istenverte kiscserkész! – üvöltött velem. – Komoly bizonyítékok van. Papír vari a kezében. Valami, amit a bíróság elé vihetünk. Mostanáig minden csak lila gőz volt. De most *papír* van a kezünkben. Uramisten, ez csodálatos!

Nekem nem tűnt annyira csodálatosnak, de feltételeztem, hogy rendőrtisztek olyasmit is tudnak a jogról, amit én nem. Belevágtam, és elmondtam Stilton nyomozónak, amit Tippi Kipperről és Godfrey Knurr tiszteletesről megtudtam, azt, hogy viszonyuk van, s ez már Sol Kipper halála előtt is folyt.

– Ezt honnan tudta meg? – kérdezte kíváncsian.

Tétováztam egy pillanatig.

– A szobalánytól – mondtam aztán.

Nevetett: – Miss Vízszintestől személyesen? – kérdezte. – Nem akarom megkérdezni tőled, hogyan bírtad szóra; el tudom képzelni. Nos, akár igaz is lehet.

– Ez megmagyarázná a Kipper-Reape kapcsolatot – érveltem. – Sol gyanakodni kezdett, és fölbérelte Martyt, járjon a végére, mi az igazság. Reape bizonyítékot szerzett, hogy Knurr és Tippi, hm, bizalmas kapcsolatot tart fenn. Ekkor történt, hogy Sol fölhívta Mr. Tabatchnikot, és meg akarta változtatni a végrendeletét.

– Aha. Értem. Solt kinyírják, mielőtt megváltoztathatná a végrendeletét. Lehet, hogy a szerelmesek megtalálják a bizonyítékot és megsemmisítik. Fényképek? Lehet. Hangszalagok. Akármi. De a dörzsölt Reape másolatokat készít, és zsarolni próbál. Puff neked, Marty.

– És az után, hogy kinyírják, gyászoló özvegye ugyanazzal próbálkozik.

– Van benne valami – ismerte el Stilton. – Még feldobottabb lennék, ha rá tudnánk jönni, hogyan sikerült kikészíteniök Solt. És honnan kerítettek búcsúlevelet. De végül is több van a kezünkben, mint amennyi volt. Ha bemegyek hétfőn, végigzongorázom Knurr nyomait.

– Meg Tippiét is – mondtam –, kérlek.

– Az övét miért?

Elmondtam neki, amit a Kipper fiúk meséltek Las Vegas-i múltjáról, meg hogy eredetileg Chicagóból jött, ami Knurr szülőföldje is.

– Lehet, hogy semmi – mondta Stilton –, lehet, hogy valami. Rendben van. Beledobom Tippet is az óriáskerékbe, és majd meglátjuk, amit meglátunk. Ide süss, Josh, nagyon klasszul csinálod.

– Igazán? – lepődtem meg. – Azt hittem, rosszul csinálom. Igazság szerint az volt a telefonálásom oka, hogy megkérdezzek, nem tudsz-e új közelítést javasolni? Valamit, amit még nem próbáltam.

Kurta pillanatig csend volt.

– Ez a te gyereked – mondta azután. – De ha én volnék rajta ezen az ügyön, egy darabig követném Tippi Kippert és Knurr tiszteletet.

– Minek? – kérdeztem.

– Csak úgy szórakozásból – mondta. – Josh, az öreglány ordibál, jobb lesz, ha leteszem. Azt hiszem, munkába akar állítani. Maradjunk kapcsolatban. Tudatlak majd, mit mond a gép Knurr-ról és Tippiéről.

– Köszönöm, hogy visszahívtál – mondtam.

– Készséggel bármikor – válaszolta megjátszott hivatalossággal, azután elnevette magát. – Ég áldjon, Josh – mondta, mielőtt letette. – Kellemes hétvégét.

Kivégeztem a Timest és a hideg kávémat egyszerre, azután kevertem egy gyöngé, felvizeztem Scotchot, halkra csavartam a rádiót, és nekiálltam újraolvasni a Stonehouse-ügyről készített jegyzeteimet. Visszamentem a kezdet kezdetéig, első kihallgatásomig Mr. Teitelbaumnál. Azután elolvastam Mrs. Ula Stonehouse-zal, Glynisszel és Mrs. Effie Darkkal folytatott kezdeti beszélgetéseim jegyzőkönyvét. Találtam valami érdekeset. A konyhában voltam Mrs. Darkkal, és a kérdezősködés nagyjából így zajlott:

Kérdés: – És most beszéljünk Glynisről. Dolgozik?

Válasz: – Már nem. Két vagy három évig dolgozott, de fölmondott.

Kérdés: – Hol dolgozott?

Válasz: – Azt hiszem, titkárnő volt egy orvosi laboratóriumban.

Kérdés: – De most nem csinál semmit?

Válasz: – Hetenként háromszor önkéntes egy klinikán a városközpontban, a Lower East Side-on.

Lassan becsuktam a dossziét, és belebámultam a hideg kandallóba. Titkárnő egy orvosi laboratóriumban. Most egy klinikán dolgozik.

Lehetséges.

Am Mr. Teitelbaumtól csak egy hetet kaptam.

Még néhány órát töltöttem el az iratok átolvasásával és lépések tervezésével. Magányos vacsorám után lementem a Times és a News korai kiadásáért. Fél kilenc körül volt, nem havazott; havas eső vagy eső hullott, de a levegő olyan párás volt, hogy fagyos nedvességet éreztem az arcomon. Szaporáztam a léptem, leszegtem a fejem. Az utcák kihaltak, alig volt forgalom. Nem láttam gyalogosokat, míg csak be nem fordultam a Tizedik sugárút sarkán.

A vasárnapi News már megjelent, vettem belőle egy példányt. De a vasárnapi Timest még nem hozták meg. Vagy egy tucat ember melegedett az újságárudánál, várták a szállítóautót. Úgy döntöttem, hogy nem várok, majd reggel megveszem a Timest. Visszaindultam hazafelé.

Barna téglás házam majdnem a tömb közepén volt. Az utca túloldalán állt egy lámpa. Kísérteties, narancssárga fényt árasztott. Magát a lámpát imbolygó fénykör vette körül.

Úgy félúton voltam hazafelé, amikor két ember lépett elő egy beugróból, nem messze a barna téglás házamtól, és felém indultak. Egymástól különváltan jöttek a járdán. Láthatólag baseballütő volt náluk.

Emlékszem, amíg a lépéseim lassítottam, arra gondoltam, hogy ami történni fog, az velem fog történni. Ugyanakkor arra is gondoltam, hogy ez furcsa módja a rablótámadásnak: a támadók általában hátulról vetik rá magukat az áldozatra. Megálltam és visszapillantottam. Volt egy harmadik merénylő mögöttem, ugyanolyan folyamatosan és célszerűen közeledett felém, mint a másik kettő szemből.

Rémülten néztem körül. Az utca üres volt. Talán el kellett volna kezdeni kiabálni, és addig kiabálni tovább, amíg ablakok nyílnak, fejek bújnak elő, és valakiben van annyi könyörület, hogy kihívja a rendőrséget. De nem jutott eszembe, hogy kiabáljak. Amíg a dolog zajlott, csak a menekülésre gondoltam.

A szembejövő két ember most elég közel volt hozzám ahhoz, hogy lássam: kötött símazsk van rajtuk, lyukakkal a szemeknek és a szájnak. Most vészjóslóan meglengették fegyverüket, és tudtam, hogy ez nem lesz hagyományos rajtaütés és rablás. A szándékuk az volt, hogy súlyos testi sértést okozzanak, ha ugyan nem halált.

Gyorsan még egyszer hátranéztem. A magányos támadó még mindig közeledett, de lassúbb ütemben, mint a kettő ott elől. Láthatólag az volt a funkciója, hogy ütközőül szolgáljon, megakadályozza, hogy kimeneküljek az úttestre. Mindkét kezével forgatta a baseballütőt, mint egy játékos a kupadöntőn, aki az első lövést várja. Ő is símazskot viselt, de, noha csak rövid ideig láttam, észrevettem, hogy a maszkon az egyik szemnek vágott lyuk üres. Fekete kötés volt fél szemén a maszkja alatt.

A szoros egymásutánban, egymáshoz érő ütközőkkel parkoló kocsik megakadályozták, hogy a kocsiótra meneküljek. Nem volt merszem fölszaladni a legközelebbi kapu előtti följárón, és eszeveszetten megrángatni idegen csengőket, segítség reményében, mielőtt ezek a merénylők nekem esnek. Azt tettem, amit a legjobbnak véltem; hátraarcot csináltam, és visszafelé futottam, egyenest a magányos haramiának. Úgy véltem, az esélyeim egyetlen emberrel szemben jobbak, mint kettő ellen. És minden egyes gyorsuló lépés, amelyet feléje tettem, közelebb vitt a Tizedik sugárút fényesen kivilágított és zsúfolt biztonságához. Azt hiszem, fűrge sarkon fordulásom, gyorsaságom és közeledésem váratlanul érte. Megtorpant, nyugtalanul megfeszítette a lábát, és vízszintesen markolta az ütőt, két keze az ütő két végén.

Azt hiszem, azt várta, hogy megpróbálok félreugrani, vagy elslisszolni mellette, és óvatosan kilendült épp az egyensúlyából, amikor egyszerűen teljes erőből beléje rohantam. Semmi ügyesség vagy gyakorlottság nem volt a támadásomban; csupán beléje rohantam, olyan keményen, ahogyan csak tudtam, éreztem, amint a kemény ütő a mellkasomnak vágódik, de tovább mozgattam a lábam, préseltem a térdem.

Elpattant, hátratántorodott, én meg folytattam frontális támadásomat, hallottam a hátam mögött a két másik közeledő támadó lábának dübörgését. Ekkor ellenfelem elbotlott. Amint

hanyatt esett, egy phüü hangot adva a kiszaladó lélegzetével, megragadtam a pillanatot, és rohanni kezdtem, mint egy őrült.

Átrohantam rajta, a szó szoros értelmében átrohantam rajta. Nem törődtem vele, mit érint a cipőm talpa: térdkalácsot-e vagy ágyékot, gyomrot, mellkast, arcot. Egyszerűen mezőnynek használtam, hogy lábam legyen minnek vetnem, és akár egy rövidtávfutó, aki kiló az indítóból, nekiiramodtam és repültem a Tizedik sugárút irányába, abban a tudatban, hogy megszabadultam, és az ördög se fog meg.

Zúgva befordultam a sarkon, és már ott is volt a New York Times szállítókoscsija, rakodták le a vasárnapi kiadás kötegeit, árusok, kereskedők és vásárlók vették körül: tolakodó, lökdösődő tömeg. Szívemnek kedves, zajos kavarodás volt ez, és egyenesen belevetettem magam a közepébe, zihálva kapkodtam levegőért. Meglepetten vettem észre: nemcsak hogy sértetlen maradt a testem, de a vasárnapi Newst is ott szorongattam még mindig a hónom alatt.

Megvártam, amíg összeállították a Times komplett példányait. Vásároltam egyet, azután vártam még egy kicsit, amíg két másik vásárló is elindult az én utcám irányába, kezükben újságjukkal. Közvetlen közlelről követtem őket, éberem néztem körül. De támadóimnak már nem volt se híre, se hamva.

Amikor barna téglás házamhoz értem, már készenlétben tartottam a kulcsaimat. Fölszaladtam a feljárón, kinyitottam a kaput, fölsiettem a lépcsőn, bebotorkáltam a lakásomba, bezártam az ajtót, és rátettem a pántot. Minden villanyt felgyújtottam, és átkutattam a lakást. Tudtam, hogy ez hülyeség, de mégis. Még a beépített szekrénybe is benéztem. Vacogtam.

Töltöttem magamnak egy erős brandyt, de meg se kóstoltam. Csak ültem ott az anorákomban, meg a sildes sapkámban, belebámultam a kandallóba, ahol most csupán néhány tűhegynyű parázs pislákol, akár a szentjánosbogarak.

Az a fekete szemtapasz ott a támadóm símaszkja alatt, az kísértett.

Feltételeztem, hogy New Yorkban sokan viselnek fekete szemtapaszt, és bőven akad ugyanolyan magas és ugyanolyan felépítésű ember. mint az a fiú, akit a Sátorverők Klubjában láttam, a Carmine Streeten. Mégis...

Tippi Kipper nyilvánvalóan jelentette Knurr-nak a beszélgetésünk részleteit. Talán elmondta neki azt is, hogy megemlítettem Martin Reape nevét. Talán azt mondta, hogy fürkésző kérdéseket tettem föl neki, furcsán gyanúsakat ahhoz képest, hogy egy ügyvédi cég tisztviselője vagyok, akinek állítólag az a dolga, hogy férje hagyatékát leltározza.

Tehát ezek ketten nyilván úgy döntöttek, hogy el kell engem távolítani a színről. Vagy legalábbis figyelmeztetni.

Vajon ez volt a figyelmeztetés?

El kellett ismernem, hogy nem nyugtatott meg ez az elmélet. Ha ismertem Martin Reape nevét, akkor föltehetően a munkaadóim is ismerték, és ha engem kórházba juttatnak, az aligha állít le egy kivizsgálást egy magánnyomozó állítólagos számlái ügyében. Ami pedig az én „fürkésző kérdéseimet” illeti, semmi olyat nem kérdeztem, amit ne lehetne együttérző érdeklődésnek tartani.

Nem tudtam, miért tervezte meg a támadást ellenem. De arról meg voltam győződve, hogy ő tervezte. Ez elszomorított. Vonzott ez az ember.

Órára néztem. Kevéssel tíz óra után járt az idő. Talán ha elmegyek Knurr lakására a Carmine Streetre, meglehetem a három jabrancot, amint bemegy a klubba, vagy kijön onnan, és ezzel megerősíthetném a gyanúmat.

Figyelembe se véve azt a tucatnyi okot, ami miatt ezt tennem ostobaság, leoltottam a lámpákat, föl húztam az anorákom csuklyáját a sildes sapkámra, meggyőződtem róla, hogy a meleg kesztyűm nálam van, majd újra nekivágtam a sötétségnek. Nem volt életem legkönnyebb dolga.

Amikor a taxi letett a Carmine Street és a Hetedik sugárút sarkán, ijedten vettem észre, hogy elfelejtettem föltölteni pénzzel a levéltárcámat. Ahhoz elég volt a pénzem, hogy a sofőrt kifizessem és borralalót adjak neki, de nem maradt nálam több tíz dollárnál és némi aprónál, épp csak annyi, amennyivel újra hazamehetek.

Kelet felé indultam a Carmine Streeten, sapkás fejemet behúztam, kesztyűs kezemet a kényelmes anorákszobba mélyesztettem. A Knurr tiszteletes klubjával szemközti járdán mentem, és szemügyre vettem, míg elmentem előtte.

Először úgy hittem, teljes sötétségben van. De azután homályos lámpa fényét láttam meg egy lefestett ablakon át. Ez lehetett pusztán éjszakai lámpa is természetesen. Lehet, hogy a klub üres, a lelkipásztor elment valahová, és csak az időmet vesztegetem.

Ám visszaemlékeztem Roscoe Dollworth figyelmeztetésére, hogy megfigyelés közben szüntelen türelemre van szükség. Továbbmentem a háztömb mentén, azután megfordultam, és újra visszamentem ugyanazon az úton. Legalább tízszer meneteltem végig föl és le a tömb mellett.

Ezen a ponton már, az ingajárattól elcsigázódva őrhelyet szemeltem ki magamnak egy kínai mosoda sötét ajtajában, nem pontosan szemközt a Sátorverők Klubjával, de olyan helyzetben, ahonnan szemmel tarthattam a bejáratot, anélkül hogy könnyen észrevegyenek.

Körülbelül még vagy egyórányit folytattam ezt az örködést, az ajtómélyedésbe bújva, aztán oda-vissza sétálgattam az utcán, mindig szemmel tartva Knurr klubját. Az út nem volt zsúfolt, de teljesen üres se. A többi gyalogos közül látszólag egyet se érdekelt, mit csinállok, de azért hasznomra fordítottam a mellettem elmenő csoportokat úgy, hogy közvetlenül mögédük csapódtam, azt a benyomást keltve – legalábbis reméltem –, hogy egy kései vacsorázó társasághoz tartozom.

Újra az ajtómélyedésben voltam, enyhén toporogva, amikor a Sátorverők Klubjának festett ablaka mögött kivilágosodott a lámpa fénye. Hátrább húzódtam a sötétségbe. Vártam. Végre kinyílt az ajtó. Sárgás fénypázsma vetődött ki a járdára.

Godfrey Knurr lépett ki. Nem volt kétséges, hogy ő az; világosan láttam a vonásait, különösen a palaszín szakállt, amint megfordult, hogy becsukja és kulcsra zárja az ajtót. Kalap nélkül volt, de sötét felöltőt viselt, fölhajtott gallérral.

Kipróbálta az ajtózárt, nadrágzsebébe rakta a kulcsokat, azután gyalog keleti irányba indult, a Hatodik sugárút felé. Fürge iramban haladt, én meg vele együtt indultam el az utca másik oldalán, jó távol mögötte, és szorosán az épületek és boltok árnyékába húzódom.

Átvágott a Hatodikon, és megállt a járdaszélen, dél felé nézett. Föl-fölemelte a kezét, valahányszor taxi közeledett, azután leengedte, amikor meglátta, hogy foglalt. Déli irányba siettem a Hatodikon, míg egy sarokkal Knurr mögé nem értem. Azután átszaladtam a sugárúton, és a járdaszélen vettem fel örállást.

Elkaptam az első érkező üres taxit.

– Hová? – kérdezte a sofőr.

– Csapja le az órát, és maradjon itt – mondtam. – Körülbelül tíz dollárom van. Amikor nyolccal tartozom magának, szóljon, s adok magának tízet, és kiszállok a taxijából. Rendben?

– Miért ne? – egyezett bele. – Legalább nem fogy a benzin. A feleségével van zúrje?

– Valami efféle – mondtam.

– Melyikünknek nincs? – tette fel a kérdést búsan, azután elcsöndesedett.

A nyilvántartó táblán feltüntetett név szerint a sofőrt Abraham Pincusnak hívták. Őszbe csavarodó, középkorú férfi volt, busa szemöldökkel szutykos sapkája alatt, szája sarkából mély ráncok futottak le rézsútosan az álláig, akár egy hasbeszélő bábujának.

– Zavarja, ha rágyújtok? – kérdezte. Az utastér teli volt aggatva táblákkal:

KÉREM, NE DOHÁNYOZZÉK

és

A SOFŐR ALLERGIÁS A DOHÁNYFÜSTRE

meg ilyesmik.

– És ezek a táblák?

– Az a nappali sofőr – mondta. – Én az éjszakai sofőr vagyok.

Előredőltem a hátsó ülésen, megpróbáltam átlesni a bepárasodott szélvédőn, hogy szemmel tartsam Knurr tiszteletest. Még mindig nem kapott taxit. Végre, úgy tíz perc után, elment mellettünk egy kivilágított tetőtáblával, és fékezni kezdett a járda mellett, ott, ahol Knurr állt és jelzett.

– Rendben – szóltam. – Most pedig elindulunk. Hajtson északnak.

– Miért ne? – mondta egykedvűen Mr. Pincus, és befejezte szivarja meggyújtását. – Maga a főnök. Egészen nyolc dollárig.

Láttam, amint Knurr beszáll a taxiba, és északnak indít, a Hatodik sugárút felé. Azután a sofőröm indított, és északnak haladtunk, körülbelül egytömbnyire Knurr taxija mögött. A Tizenegyedik utcánál Knurr balra fordult.

– Forduljon balra – szóltam a sofőrömhöz.

– Azt a taxit követjük ott elöl? – kérdezte.

– Igen.

– Miért nem mondja? Egész életemben olyasvalakire vártam, aki azt mondja: „Kövesse azt a kocsit!” Mint a filmekben, meg a tévében, tudja. Ez volt az életem nagy lehetősége, és maga elszúrta. Az a hapsi hancúrozik a maga macájával?

– Úgy bizony – mondtam.

– Nem fogom elveszíteni – ígérte. – Egészen nyolc dollárig nem fogom elveszíteni.

Knurr taxija északnak és nyugatnak cikcakkozott, egy tömbbel mögötte haladtunk, időnként szorosabban fölzárkóztunk, amikor a sofőröm attól tartott, hogy föltartóztatja egy jelzőlámpa. Végre a Tizenegyedik sugárúton voltunk, s egyenesen északnak tartottunk.

– Maga New Jersey-i? – kérdezte Abraham Pincus.

– Nem – feleltem. – Miért?

– Azt hittem; mert ez a George Washington-híd és Jersey felé tart. Odáig nem telik ki magának a nyolc dolcsiból...

– Nem – mondtam. – De nem hiszem, hogy New Jerseybe megy.

– Hátha sikerül még kibékülnie a cicababájával – mondta Mr. Pincus. – Ahogy a régi nóta mondja: „Légy jó kicsit hozzá.”

– Jó tanács – húzódtam előre az ülésen, és figyeltem az előttünk haladó taxi stoplámpáit.

Ekkor a West End sugárúton jártunk, még mindig nagy sebességgel észak felé.

– Lassít – jelentette Pincus. – Megáll.

Az utcatáblára pillantottam. A Hatvanhatodik utcában voltunk.

– Legyen szíves, menjen egy tömbbel eléje – szóltam. – Azután tegyen ki.

– Miért ne? – felelte.

Mialatt összehúztam magam az ülésen, elhaladtunk Knurr álló taxija mellett, és egy tömbbel tovább álltunk le.

– Körülbelül hat dolcsi van az órában – szólt vezetőm. – Óhajtja, hogy megvárjam?

– Nem – szóltam. – Köszönöm. Itt kiszállok.

Kilenc dollárt adtam neki, azt terveztem, hogy busszal vagy földalattival hazajutok.

– Sok szerencsét – szólt Pincus.

– Köszönöm – feleltem. – Nagyon rendes volt hozzám.

– Miért ne? – szólt. Taxija elrobogott.

A West End sugárút keleti oldalán voltam, egy fákkal övezett bérháztömbnél. Toronymagas épületek voltak benne, és széles, füves térség, bokrok, fák mindenütt. Nappali fénynél bizonyára igen kellemes látvány. Ebben az éji órában sötét volt és elhagyatott s enyhén baljós.

Előzőleg a taxim hátsó ablakán át figyeltem Knurrt, amint arra vár, hogy ritkuljon az autófolyam, és átsiessen a sugárúton. Most gyorsan visszamentem oda, ahol az ő taxija megállt.

Amint déli irányba csörtettem, észrevettem őt a West End nyugati oldalán. Az egyik folyó menti bérház nyilvános föld alatti garázsának fényesen kivilágított bejárata felé tartott. Nagy táblák voltak a bejáraton, amelyek a parkolás árait tüntették fel órára, napra, hétre és hónapra.

A garázzsal szemközt helyezkedtem el, az utca túloldalán, egy vastag törzsű platánfa mély árnyékába húzódva. Figyeltem Knurrt, amint gyorsan a fényes bejárat felé tart. Amint a portás fülkéjéhez ért, egy nő lépett ki az árnyékból, és gyorsan összeölelkezett a tiszteletessel. Azután megjelent egy alkalmazott. Egy pillanatig beszélt Knurr-ral. A lekipásztor átadott neki valamit. Az alkalmazott megfordult és eltűnt. Knurr és a nő ott maradt, ahol volt, közel egymáshoz; beszélgettek, a férfi átkarolta a nő vállát.

A nő háromnegyedes bundát viselt, úgy hiszem, nercből. Sűrű bunda volt, és csuklyája most elfedte a fejét, árnyékba vonta vonásait.

Végül egy hosszú, nehéz kocsigurult ki a garázsbejárat kivilágított részébe. Fekete Mercedes-Benz kupé volt, csillogó, masszív, nagyon elegáns. A garázsalkalmazott kiszállt a vezetőülésből, és átnyújtott valamit Godfrey Knurr-nak. A tiszteletes is átadott valamit az alkalmazottnak.

Knurr kinyitotta az ajtót az utasoldalon. Besegítette ülésére a hölgyet, azután körülment a vezető oldalára, beszállt, becsapta az ajtót – hallottam csattanni onnan, ahol álltam –, és lassan, óvatosan elindult a West End sugárút irányába. Északnak fordult. Figyeltem, amíg a stoplámpák el nem halványultak.

Nem arra figyeltem, merre tarthat. Csöppet se érdekelt. Túlságosan döbönt voltam.

Mert amikor besegítette a nőt a kocsiba, az hátrahajtotta a bundája csuklyáját. Az éles fényben egy kurta pillanatra föltárultak a vonásai. Tisztán láttam.

Nem Tippi Kipper volt.

Hanem Glynis Stonehouse.

Harmadik rész

1.

Aznap éjjel gyakran fölbredtem, ugyanolyan gyakran elaludtam, és végül teljesen képtelenné váltam annak megállapítására, eszméletemnél vagyok-e vagy álmodom. Élénken emlékszem, hogy azon tűnődtem, csakugyan együtt láttam-e Glynis Stonehouse-t és Godfrey Knurrt.

Agyam tovább kavargott egész éjjel, és a dolgok akkor se álltak jobban, amikor vasárnap korán reggel fölbredtem, lezuhanyoztam, fölöltöztem, és búbanatoson turkálni kezdtem egy tál ázott kukoricapehelyben. Egyszerűen nem tudtam, mit tegyek. Úgy éreztem, hogy ez túl sok az én eszemnek, és hogy nagyon nagy szükségem van egy bölcs tanácsadóra.

Utáltam zavarni Percy Stiltont, de az, amit megtudtam, annyira jelentős volt, hogy azonnal közölni akartam vele. Föltárcsáztam az egyetlen számot, amelyet megadott, és közölték, hogy hétfő reggelig nem lesz az őrszobán.

– Megkérhetném, hogy hívja fel őt odahaza, és kérje meg, hívjon vissza? – próbáltam meggyőzni a helyzet sürgősségéről a drót másik végén levő rendőrtisztet.

– Másvalaki nem segíthetne önnek? – kérdezte, még mindig tartózkodón.

– Nem – mondtam határozottan. – Csupán Stilton intézheti el. Csakugyan nagyon fontos, őszintén, neki is, nekem is.

Csönd.

– Olyan ügy, amelyen ő van rajta? – kérdezte aztán.

– Igen – hazudtam szemrebbenés nélkül. – Csak telefonáljon neki, és kérje meg, hívja föl Joshua Bigget. A lehető leghamarabb.

Újabb kurta szünet, majd: – Milyen nevet mondott... Pigg?

– Bigg. B-i-g-g. Joshua Bigg. Mondja meg neki, hogy élet-halálról van szó.

– Megmondom neki – felelte a rendőrtiszt.

Megpróbáltam olvasgatni a vasárnapi lapokat. Néztam a tévét egy darabig, de nem láttam. A telefonom végre, valamivel dél előtt megszólalt.

– Halló? – szóltam levegőért kapkodva. Mély női hang volt, rekedt, megnyugtató.

– Mr. Bigg?

– Igen.

– Itt Maybelle Hawks – mondta a nő szívélyesen. – Percy Stilton nevében telefonálok.

– Igen, asszonyom.

– Mr. Bigg, Perce megkapta az üzenetét, ám nincs abban a, hm, állapotban, hogy érdemben beszéljen önnel e pillanatban.

– Beteg? – aggodalmaskodtam.

– Így is mondhatjuk – válaszolta elgondolkodva. – Semmi súlyos. Úgy ítélem, hogy nemsokára fölépül. De most valamelyest zilált állapotban van, Mr. Bigg. Kómás ál-la-pot-ban. megéri.

– Igen, asszonyom – mondtam elkeseredetten. – Másnapos.

– Ó, Mr. Bigg – nevetett vígan az asszony –, ez aztán enyhe kifejezés a javából. Kómás állapotban van, Mr. Bigg. Kó-más áll-la-pot-ban. Megkért, hívjam vissza önt, és magyarázzam el, miért lesz jobb, ha holnap hívja őt fel a körzetben.

– Miss Hawks – mondtam –, ez...

– Szólítson Belle-nek – mondta.

– Köszönöm, Belle. Nincs rá esély, hogy ma találkozhatnék veled? Csakugyan sürgős. Nem zavarnám, ha nem volna az. Nyilván önnek és neki is ennie kell ma valamikor. Nagy örömmel szolgálna, ha együtt vacsoráznánk valahol. Bárhol.

– Mr. Bigg, maga józan, értelmes embernek tűnik.

– Igen, asszonyom – feleltem –, azt hiszem, az vagyok.

– Akkor be kell látnia, hogy most, ebben a pillanatban, ha evésről ejtek szót Percy Stiltonnak, alighanem kapok tőle egyet az állkapcsomra.

– Ó, nem, asszonyom – mondtam sietve. – Nem ebben a percben. Arra gondoltam, hogy ma este, később, mondjuk, úgy hat óra tájban talán megfelelően magához tér, és önök mindketten kellően éhesek lesznek, hogy együtt vacsorázzunk.

– Hmm – mondta. – Kezd levenni a lábamról, Mr. Bigg. Rendben, meglátjuk, mit tudok csinálni ezzel a Világ Barmával. Hol szeretne enni?

Woody vendéglőjében állapotunk meg, hat órára.

A délután hátralevő részét azzal töltöttem, hogy átlapoztam a vasárnapi lapokat, azután még egyszer újra a Stonehouse-dossiét. Délután fél hatkor jöttem el a lakásomról, és gyalog mentem Woodyhoz. Nem volt még sötét, mégis átfürkésztam az utcát, mielőtt kiléptem a kapualjából, és a fejem végig ide-oda tekeredett, amíg végigügettem a Huszonharmadik utcán.

Felakasztottam kalapom-kabátom a bejárati fogasra; Nitchy odajött hozzám, hogy üdvözljön.

– Semmi hercegnő ma este, Josh? – kérdezte.

– Ma este nem, Nitchy – feleltem.

– Majd eljön az ideje – mondta bizakodón. – Egyik este bependerülsz ezen az ajtón, karodon egy hercegnővel. Majd meglátod.

Mint mindig, most is teli volt karkötőkkel, gyűrűkkel és amulettekkel. Fekete sisakhaja göndören csillogott, s vastag szemhéjfesték, meg a pontosan kifestett ajak hangsúlyossá tette boszorkány kinézetét. Olyan asztalt adott, ahonnan szemmel tarthattam a bejáratot.

Nem késtek sokat – alig többet tizenöt percnél. Abban a pillanatban, hogy Maybelle Hawks belépett az étterembe, és az elülső teremben mindenki fölkapta a fejét, rájöttem, ki ő.

Manhattan egyik leghíresebb nagyvilági divatmanökenje. Klasszikus vonásai tucatnyi elegáns divatmagazint ékesítettek, sok festőnek és fényképésznek állt aktmodell, és egy tudós művészetkritikus sokat idézett monográfiát írt „Nofretete-szerű szépségéről” és „éter-i érzékiségéről”. Stilton fölé magaslott, a férfi mögötte lapult meg. Vidraszegélyes, ruganyos, fekete bőr esőkabát volt a hölgyön. A kabát nem volt begombolva, és szilvakék gyapjából készült, laza, ingszerű ruha látszott alatta. Erős nyaka körül finom aranylánc feszült.

Megértettem, miért jutott eszébe annak a műkritikusnak Nofretete. Feje meghosszabbítottnak tűnt, annyira hátranyúló, hogy formája, akár egy megbillentett tojásé. Haja feszes, fekete gyűrűkből épült sapka volt. Szeme keleties. Ajka szemita, orra vékony handzsár. Minden vonását mintha kifaragták, fényesítették, olajozták volna. Foga valószínűtlenül fehérén csillogott.

Asztalomhoz értek és leültek. Közelről nézve, Percy nem volt valami jó színben. Éppolyan elegánsan volt felöltözve, mint amikor első ízben láttam, de szeme mélyen beesett és duzzadt volt. Szeme fehérje vöröses; sűrűket pislogott. Kordovánszín bőre sárgásba játszott.

Nitchy megkérdezte, kérünk-e valami italt. Belle meglátta a fehér boros poharamat, és azt mondta, ebből kér ő is. Percy fölemelte vérekes szemét Maybelle Hawksra.

– Kérlek, picinyem – hörögte nyomorultul.

– Kérem – mondta Belle, olyan hanghordozással, amely közelebb volt az énekhez, mint a beszédhez –, kérem, hozzon ennek a tikkadtbendőjűnek egy löket konyakot, úgy egy negyedliternyi jeges vízzel, kísérőnek.

– A hétszázát – szólta Nitchy. Együttérfőzött tekintett Perce-re. – Elcsapta a hasát?

– Elcsapta a hasát? – hahotázott gúnyolódva Belle. – Ez az a hapsi, aki tegnap esküdözött, hogy képes összekeverni fűvet, martinikat, bort, Bourbon és brandyt szódával. „Mebirkózom vele” – ezt mondta.

– Belle – könyörgött Stilton. – Ne ordíts. Amikor meghozták italainkat, Perce ott ült és belebámult a brandyjébe. Mély lélegzetet vett. Azután előrehajolt úgy, hogy az italt csak néhány hüvelykkel kellett megemelnie az ajkáig. Egyetlen kortyra megitta a felét. Azután lehunyta a szemét, és megcsikorgatta a fogát.

– Jézusom! – szólalt meg aztán. – Hallottátok ezt a koppanást?

Még egy mély lélegzetet vett, hátradőlt a székben, és kiitta a jeges vizet. Nitchy már ott is volt a kancsóval, hogy újra feltöltse.

– Most már minden rendben – mondta Percy Stilton, és egy gyatra vigyort vetett ránk. – Ezt kellett volna tennem nyolc órával ezelőtt.

– Azt akartam, hogy szenvedj – mondta Maybelle Hawks.

Stilton kiitta a konyakját, és odaadta az üres poharat Nitchynek.

– Kérek szépen még egy ételelixírt, nővérke – mondta.

Mire Belle is, én is kiittuk a borunkat, a nyomozó láthatólag meggyógyult, nyugodt ujjakkal gyújtott rá egy cigarettára, nevetgélt és tréfálkozott, érdeklődéssel vette szemügyre környezetét.

– Kellemes hely – bólogatott. – Milyen a kaja?

Nitchy még mindig ott keringett, büszkén, amiért Maybelle Hawks itt van az ő intézményében. Láttam, amint elhenceg vele a többi asztalnál.

– Magának – szólt Stiltonhoz – egy félig sült vesepecsenyét ajánlok, vegyes zöldsalátával és semmi mást.

– Legyen a feleségem – válaszolta a detektív.

– Ugyanazt kérnék – mondta Belle. – Olajjal és ecettel a zöldsalátán.

Én hamburgert rendeltem és egy újabb rundot az italokból.

– Rendben, Josh – mondta Percy. – Miről van szó?

Gyorsan Maybelle Hawksra pillantottam. Stilton észrevette:

– Belle mindent tud. Érdekli.

– Elbűvöl – szólt a hölgy.

– Tud minden érdekelt félről? – kérdeztem Belle-t. – Tippi Kipperről? Godfrey Knurr-ról? Marty Reape-ról?

– Bólintott.

– Jó – mondtam. – De amit mondandó vagyok, az újdonság mindkettőtöknek. Sok mesélnivalóm van.

– Tied a szó – mondta Percy Stilton. – Hallgatunk.

Beszámoltam nekik a Stonehouse-ügyről: az arzénmérgezésről, arról, hogy szerintem hogyan csinálták, az érdekelt felek jelleméről, arról, hogyan próbáltam megtalálni a taxisofőrt, aki feltehetően elvitte Stonehouse professzort eltűnése éjszakáján. Feszülten figyeltek.

Amikor az ellenem megkísérelt előző esti támadást meséltem el nekik, Stilton nyomozó ledöbbsent, az utolsó villára szúrt hús, útban szája felé, félúton megállt, eltolta a tányérját, és cigarettatárcájáért nyúlt.

Elmondtam neki, miként kísértem árnyékként Godfrey Knurr, hogyan közlekedett ki a West Side-i garázshoz, hogy találkozott egy nővel, és miként autóztak el északi irányba a fekete Mercedes-Benzzel.

– De nem Tippi Kipper volt – mondtam. – Hanem Glynis Stonehouse.

Végeztem hamburgeremmel, és fölnéztem. Percy Stilton nyomozó cigarettára gyújtott. Nyugodtan pöfékelt, a fejem fölé nézett, a semmibe. Maybelle Hawks is befejezte vacsoráját, eget-földet rázó híreim ellenére. Gyöngéden tapogatta ajkát papírszalvétájával.

– Jó sült – ez volt minden, amit mondott. Stilton tekintete lassan ereszkedett le, míg csak rám nem meredt.

– Ölelj szépen – dúdolta –, a harmatos réten. Ölelj szépen, heverj le velem, s légy újra nékem...

– Kávét? – kérdezte a pincérnő.

Beleegyeztünk, és brandyt is rendeltünk hozzá. Senki se szólt, míg a pincérnő el nem ment. Ekkor Stilton nyomozó tenyerével az asztallapra csapott. Az evőeszközök fölugrottak.

– A rohadék – kiáltotta. – A rohadék! – Nyugi, picinyem – mondta Maybelle Hawks. – Ne gurulj be.

– Gondolod?... – kérdeztem.

– Franc, aki beléáll – undorkodott a detektív. – Ő az. Csakis ő az. Nem tudom, hogyan intézte a Kipper-féle kinyiffantást, se azt, mit csinált Stonehouse-zal, de ő az, csakis ő az. És azt hiszi, hogy kacagva megússza.

– Eddig jól csinálta – mondta szárazon Belle.

– Igen – bólogattam. – De találgatás az egész. Stilton elnyomta félig szívott cigarettáját, és nyomban rágyújtott egy másikra.

– Aha – szólt. – Találgatás. Nincs kemény bizonyíték. Így igaz. Én meg azt mondom neked, Josh, hogy néha így megy ez. Búzlík a pasas, de nem tudsz bizonyítani.

– És mit teszel ilyenkor?

Egészen hátradöntötte a fejét, és a mennyezet felé fújta a füstöt.

– Nos... – mondta lassan. – Ismerek pár hapsit, aki adósom. Nem zsaruk – tette hozzá gyorsan –, csupán hajdani környékemről való haverok. Szeretnek vadászgatni.

Értetlenül néztem rá.

– Ezek magukkal vihetnék vadászni ezt a Knurrt – mondta. – Az erdőbe. Sok a fa a vidéken. Mindig történik baleset. Vadászbaleset.

– Nem – mondtam.

– Miért nem? – kérdezte nyersen Stilton.

– Perce – mondtam –, én nem hiszek a durva erőszakban és az önbíráskodásban. Nem hiszem, hogy ezek kormányozzák a világot. Nem hiszem, hogy ezek csinálják a történelmet, hogy ezek alakítják a jövőt. Egyszerűen nem hiszem el, Perce. Nézz rám. Vakarcs vagyok. Ha csak a durva erőszakon múlik minden, akkor semmi esélyem sincs. Már meg is haltam. Azonkívül nem is *akarom* elhinni. Ha ez a túlélés törvénye, akkor meg akarok halni. Nem akarok olyan világban élni, mert semmit se érne, nem lenne benne se remény, se öröm.

Stilton tágra nyílt szemmel bámult rám.

– Balek vagy – mondta aztán.

– Így érzek – mondtam.

Maybelle Hawks átnyúlt az asztalon, és karomra tette kezét.

– Veled értek egyet, picinyem – mondta lágyan.

A detektív hátradőlt, és újabb cigarettára gyújtott.

– S a jámboraké Isten világa – mondta színtelen hangon.

– Nem ezt mondtam – szóltam mérgesen. – Legalább annyira el akarom kapni Godfrey Knurrt, mint te. Talán még inkább. A bolondját járatta velem. Csöppet se vagyok jámbor vele kapcsolatban. Nem hagyom, hogy kicsússzon a kezemből.

– És mégis, elképzelésed szerint hogyan kapod el?

– Jó fejem van, tudom. Knurr nem fogja kacagva megússza. E pillanatban még nem tudom megmondani neked, hogyan fogom elkapni, de tudom, hogy elkapom. Csel és ravaszság. Ezt fogom bevetni ellene. Az üldözött kisebbségnek nincs más fegyvere. S én ennek tekintem magam, az alacsonyak kisebbsége tagjának.

– Rendben van, Josh – mondta Stilton. – Egyelőre a te játékszabályaiddal fogunk játszani. Holnap meglátom, mit tudott meg a gép Godfrey Knurr tiszteletesről.

– És Tippi Kipperről – emlékeztettem.
– Rendben. Útnak indítod azokat a hirdetőanyagokat?
– Holnap első dolgom lesz.
– Fogadd el a tanácsomat: ne adj leírást a hirdetőanyagokon Stonehouse-ról. Ha adsz, millió telefonhívást fogsz kapni nagyokosoktól. Csak add le a képét, és közöld a lakása címét. Akkor, ha hívásokat kapsz, ki tudod szűrni, nem hamukáznak-e, éspedig úgy, hogy megkéred a hívót, írja le Stonehouse külsejét.
– Ez okos.
– Azonkívül – folytatta Stilton – ellenőrizd azokat a vegyelemzéseket, amelyeket Stonehouse készíttetett. Te úgy véled, hogy az arzén a konyakban volt, és talán igazad van. De papírra van szükséged. Keresd meg azt a klinikát, ahol Glynis társadalmi munkát végez. Nézz utána, van-e arzénjük.
Gyors emlékeztetőket jegyeztem föl kis noteszomba.
– Még valami? – kérdeztem.
– Ha a klinikával nem boldogulsz, próbáld meg felderíteni, hol dolgozott előzőleg a Stonehouse lány. Lehet, hogy náluk akad arzén.
– Még azt se tudom, mikor dolgozott ott – mondtam. – Lehet, hogy egy éve, két éve vagy régebben.
– Úgy? – kérdezte Percy Stilton. – Lehetséges.
– Tudja-e, mikor ismerte meg Glynis Godfrey Knurrt? – kérdezte Maybelle Hawks.
– Nem, nem tudom – vallottam be. – Megpróbálom megtudni.
– Aha – szólt Stilton. – És ha már úgyis benne vagy, próbáld szerezni egy mostani fényképet Glynisről.
– Minek?
– Ó, voltaképp nem is tudom – felelte lustán.
Följegyeztem: „Gly fotó.”
– Még valami? – kérdeztem.
– Nem tudom, mennyi időt szentelhetsz ennek a dolognak – mondta Perce –, de jót tenne, ha rajta tartanád a szemed Knurron. Csak hogy valami sejtelked legyen a napirendjéről. Hova jár, kivel találkozik. Különösképp: hogy hová megy, amikor Glynisszel kihajtanak abban a fekete Mercedesben a West Side-i garázból. Ez a másik dolog: próbáld megtudni, az övé-e a kocs?
– Nem az övé. Knurnak egy ütött-kopott Volkswagenje van – mondtam.
– Hogyne – mondta kedélyesen Stilton. – Hát persze. Jól beleillik a képbe a divatos szegény-de-becsületes emberről. Alighanem van egy aktatáskája, teli annyi kék hasú részvényt, hogy a szemed kiverné. Nos, kábé ez minden, ami az eszembe jut, Josh. – Maybelle Hawksra nézett. – Neked jut-e eszedbe valami, picinyem?
– E pillanatban nem – mondtam. – Sokkal biztosabban érezném magam az egész ügyvel kapcsolatban, ha rá tudnánk jönni, hogyan lódította át a korlátot Sol Kippert Knurr és Tippi. Meg a búcsúlevéldologra.
– Bölcs vén róka vagy – mondtam neki a detektív. – Gondolkodj el rajta. Lefogadom, összehozol valamit.
– Bárcsak rólad is elmondhatnám ezt – mormolta Belle. – Ma este.
– Próbáld ki – felelte Stilton.
– Szándékomban áll – mondtam a nő. – Josh, nagyon köszönjük a vacsorát. És csak tarts ki. Fölplankolod, tudom én.
– Köszönöm – mondtam. – Perce, nem volna ellenedre, hogy megadd a lakástelefonszámodat?
– Hogyne – felelte nyomban, és megadta. Vártam velük, amíg taxit kaptak. Maybelle lehajolt, hogy arcon csókoljon.

- Szeretnék máskor is látni, Josh – mondta. – Megígéred?
- Természetesen – mondtam.
- Följöhetnél, és vacsorázhatnál nálunk. Igazán nagyon jól főzök. Így van, Perce?
A férfi széttárta a két kezét.
- Szo-szo – mondta.
- Gazember – így a nő.

Lassan sétáltam haza, szégyenkeztem. Megdöbentett, hogy bevallottam, az alacsonyak üldözött kisebbsége tagjának érzem magam.

Mégis: ez volt az igazság. Elhíhetik, mennyire rögeszmém lett a termetem. Hadd mondjam el, miként éreztem. Már említettem azokat a jutalmakat, amelyeket a társadalom az erőteljes alkatúaknak kínál. A magasokat tisztelettel kezelik; a kicsiknek lenézés vagy lemosolygás jár. Ez csak férfiakra áll. „Öt-láb-kettő, szeme kék” – ez egy nőről szólva magasztalás. Nyelvünk is kifejezi ezt az előítéletet. Egy értékes személyről így beszélnek: „Olyan ember, akire föl lehet nézni.” Egy kispénzű emberre ezt mondják: „Kurtán áll anyagilag.” Ha valakinek „rövid az esze”, az elítélő megjegyzés. „Rövidre zárulni” annyi, mint csődöt mondani vagy megakadni. A „rövidlátó”: szűk agyú.

Így tükrözi előítéleteinket a nyelv. És az a filozófia, amelyet gyöngé pillanatomban elárultam Belle-nek és Perce-nek, a magam legmélyebb érzelmeit tükrözte arról, mit jelent törpének lenni. Hiteim, álmaim, eszméim, érzelmeim, képzelgéseim; reakcióim a méreteimből, illetve azok hiányából fakadtak. És ha tetszett nekem, ha nem, ezek kerülnek majd mérlegre a soron következő héten.

2.

Másnap reggel kilenc óra előtt futottam be a TORT-hoz. Az „Elintézendő” kosaram toronymagasan teli volt kivizsgálásokra és föl kutatásokra vonatkozó kérésekkel, de miután átlapoztam őket, úgy döntöttem, hogy Mrs. Kletz el tudja intézni a nagy részüket, a többi pedig várhat.

Kevéssel tíz előtt telefonáltam Gardner és Weissnek, ez a cég készített minden nyomtatványt a Tabatchnik, Orsini, Reilly és Teitelbaum cégnek. Közvetlenül Mr. Weiss-szel beszéltem, és elmagyaráztam, mit szeretnék a Stonehouse-t kereső hirdetményen.

– Nem probléma – mondta. – Elszalajtok egy küldöncöt a fényképért és a kéziratért. Hány példányt óhajt?

Sejtelmem se volt.

– Százat – mondtam.

– Szerda – mondta,

– Ma délután – mondtam.

– Ó – mondta szomorúan. – Ó, ó, ó.

– Postamunka. Megfizetjük.

– Ne is szóljon többet. Akar levonatot látni előbb?

– Nem. Bízom magában.

– Bízik? – kérdezte.

– Ma délután egy órára? – Megpróbálom. Csak amiért azt mondta, hogy bízik bennem. A küldönc már el is indult. Előkotortam Stonehouse professzor fényképét, és legépeltem a plakát szövegét.

JUTALOM

Nagyvonalú pénzjutalmat fizetünk annak a taxisofőrnek, aki bizonyítani tudja, hogy ez év január tizedikének éjszakáján szállította ezt a férfit a Central Park és a Hetvenedik utca szomszédságából.

Majd hozzátettem a TORT telefonszámát és a mellékállomásomat.

Thelma Potts, mint rendesen, most is pipiskedve ült Mr. Leopold Tabatchnik szobája előtt.

– Miss Potts! – kiáltottam. – Egészen rendkívülien jól néz ki ma reggel.

– Ó, ó – mondta. – Maga akar valamit.

– Nos, igen. Van egy barátom, akinek jogi tanácsra van szüksége. Elvehetem-e Mr. Tabatchnik egy névjegyét, hogy odaadjam a barátomnak?

– Maga kis hamis! – felelte. – Maga Mr. Tabatchniknak akarja kiadni önmagát.

Megdöbbsentem.

– Honnan tudja? – kérdeztem.

– Mennyire van szüksége? – eresztette el füle mellett a kérdésem.

Kifelé mentemben még levágott egy dollárra a patikaalapra. Áadtam neki.

– Még mindig Hamish Hooterra fogad? – kérdeztem.

– Csak biztos dolgokra fogadok – felelte gögösen.

Mikor Gertrude Kletz megjött, behívtam őt a szobámba, és megmutattam neki Stonehouse professzor fényképét, meg a jutalmat ígérő szöveget. Elmagyaráztam, kora délután a Gardner és Weiss cég várhatólag leszállítja a plakátokat. Addig elkezdheti összeállítani a taxigarázsok listáját a telefonkönyv szakmai névsorából.

– Vagy a Hack-iroda információja alapján – mondta.

Ámulattal néztem rá.

– Stimmel – mondtam. Elmondtam neki, hogy a plakátokat saját kezűleg kell széthordania a garázsokhoz, és a vezető engedélyével elhelyezni a falakon vagy a hirdetőtáblákon.

– Ragasztószalagokra és rajzszögekre lesz szükségem – mondta derűsen. Már a Kipper-iratok megfogták, s a Stonehouse-ügy most ugyancsak. Láttam a derűs tekintetében. Arca égett a buzgalomtól.

Elmondtam neki: a laboratóriumba készülök, hogy utánanézzek Stonehouse vizsgálatainak, és hogy mire visszajövök, ő már alighanem házon kívül lesz, és a plakátokat osztja szét. Kabátot, kalapot vettem, fölmarkoltam az aktatászkám, és kirobogtam, röptömben intettem búcsút Yettá-nak.

A tőlem kapott zöld pulóver volt rajta, de ez, furcsa mód, nem kavart fel.

A vegyi laboratórium a Tizenegyedik sugárúton volt, az Ötvenötödik utca közelében. Taxival mentem. A Bommer és Fia cég egy igénytelen épület negyedik emeletén volt; egyik oldalán egy matrózkocsmá helyezkedett el (NAGY FIÚ 75 CENTÉRT BOLDOGRA IHATJA MAGÁT ESTE KILENC ÉS ÉJJEL KETTŐ KÖZÖTT), másik oldalán egy cigány jövendőmondó (ÁLOMFEJTÉS, MÚLT, JELEN, JÖVŐ, BETEGSÉGEK). A liften tábla közölte:

CSAK ÁRUSZÁLLÍTÁSRA,

így hát fölmásztam a kopott lépcsőkön a negyedikre. Amint közeledtem, a vegyi anyagok orrfacsaró szaga egyre erősebb lett.

A recepciós lány a külső helyiségben nagyban kopogott egy őskori Underwood írógépen. Abbahagyta.

– Mr. Bommerrel szeretnék beszélni, kérem. Néhány pillanat múlva belendült a szobába egy kövérkés ember, pecsétes, fehér laboratóriumi munkaköpenyben.

– Igen? – kérdezte recsegő hangon.

A recepciós felém mutatott. A férfi közel jött hozzám, és gyanakodva lesett arcomba. Hatvanasnak néztem – úgy 1860-asnak.

– Igen?

– Mr. Waldo Bommer?

– Igen.

Felmutattam Mr. Tabatchnik névjegyét. Közel tartotta szeméhez, és fennhangon olvasta: „Leopold H. Tabatchnik. Jogtanácsos.” Leeresztette a névjegyet.

– Ki perel? – kérdezte.

– Senki – mondtam. – Csupán egyetlen pillanatot kérek az idejéből. Yale Stonehouse professzor hagyatéki ügyét képviselem. Az ő iratai közt van egy kifizetett csekk, Bommer és Fia címére kiállítva, de nyugta nincs mellette. A kormány adóellenőrzést végez a hagyatéki ügyében, és sokat segítene, ha ön át tudná adni a számlák másolatait.

– Jöjjön velem – mondta nyomban. Utánamentem egy hátsó ajtón át egy óriási laboratóriumba, ahol öten dolgoztak, három férfi és két nő, mind idősebbek, pecsétes laboratóriumi munkaköpeny volt rajtuk, s magas székeken ültek, kőlapos munkaasztalok előtt. Láthatólag elmerültek abban, amit csináltak; míg keresztülmentünk, egyikük se nézett föl.

Mr. Waldo Bommer a magánirodájába vezetett, amely az egyik sarokba volt beszorítva. Becsukta mögöttünk az ajtót.

– Hogy bírja ki? – kérdeztem.

– Mit?

– A szagot.

– Miféle szagot? – kérdezte. Mélyet lélegzett orrlyukain át. – Hidrogénszulfid, hypoklórsav, kéndioxid, kis ez, kis az. A szagát? Szeretem. Olyan a szaga, mint a vajás

kenyeremnek, uram. Mit képzelsz, hogyan készítek vegyelemzést? Először is megszagolom. Ön egy jól képzett orrot lát.

Megtapogatta orrnyergét. Csöpp krumpliorr, trombitáló orrlyukakkal.

– Jól képzett orr – ismételte büszkén. – Először is szagolok. Ez néha mindent elmond, amit tudnom kell.

Hirtelen vállon ragadott, és közel húzott magához. Azt hittem, meg akar csókolni. De csupán megszaglásztta a szájam és az arcom.

– Maga nem dohányzik – mondta. – Így van?

– Így – húztam ki magam a szorításából.

– És ma reggel kávét és péksüteményt reggelizett. Valami gyümölcsös süteményt. Talán fügészet.

– Szilvás vajás kiflit – mondtam.

– Na látja! – mondta. – Jól képzett orr. Apámnak volt a legjobb orra a szakmában. Azt is meg tudta volna mondani magának, mikor váltotta a zokniját. Üljön le.

Waldo Bommer egy viharvert tölgyfa iratszekrény fiókjában kotorászott.

– Stacy, Stone, Stonehouse – sorolta. – Itt van. Yale Stonehouse professzor. Két ismeretlen folyadék vegyelemzése. Múlt év december tizennegyedikén.

– Megnézhetném? – kérdeztem.

– Miért ne?

Megvizsgáltam a két jelentésmásolatot. Teli volt kémiai szakkifejezéssel; az egyik arzéntrioxidra vonatkozott.

– Meg tudná mondani, kérem, milyen folyadékok voltak ezek?

Kirántotta kezemből a papírokat, és megvizsgálta őket.

– Egyszerű. Ez itt tiszta kakaó. Ez a másik brandy.

– A brandyben volt az arzéntrioxid?

– Igen.

– Ön nem találta ezt szokatlannak?

Vállat vont.

– Uram, én csak vegyelemzést készítek. Hogy mi van benne, az nem rám tartozik. Egy hete egy asszony egy tubus fogkrémet hozott be, amely teli volt sztrichninnel.

– Fogkrémet? – kiáltottam. – Hogyan került bele?

Megint megvonta a vállát: – Ki tudja? Tán egy fecskendővel a nyíláson át. Csöppet se érdekel. Én csak a vegyelemzést csinálom.

– Kaphatnék másolatokat ezekről a jelentésekről, Mr. Bommer? A kormányhivatalnak. Ez az adóügy...

Gondolkodott egy pillanatig.

– Azt hiszem, semmi akadály – mondta azután. – Azt mondja, ez a Stonehouse professzor meghalt?

– Igen, uram. Ez év elején hunyt el.

– Akkor nem perelhet be, amiért kiadtam magának a tulajdonát képező másolatot.

Tíz perc múlva már lefelé bukdácsoltam a töredezett lépcsőkön, táskámban a fotókópiákkal. Fölajánlottam, hogy megfizetem a másolatokat, de Bommer nem hagyta. Beszívtam némi friss levegőt, azután repültem a Tizenegyedik sugárút felé. A világ semmilyen érzése nem fogható ahhoz, amit egy bebizonyosodott gyanú földérítése szerez. Úgy döntöttem, hogy tovább kísértem a szerencsém. Megálltam az utamba kerülő első olyan telefonkészüléknél, amelyet nem vertek még szét a vandálok.

– Mgen? – jelentkezett Olga Eklund.

– Olga, itt Joshua Bigg beszél.

– Mgen?

– Miss Glynis odahaza van?

- Nincs. A klinikán van.
- Épp ezt a választ reméltem.
- De Mrs. Stonehouse odahaza van?
- Mgen.
- Nos, talán fölugrom néhány pillanatra. Fölgyógyult már a, hm, indiszponáltságából?
- Mgen.
- Képes látogatókat fogadni?
- Mgen.
- Mindjárt ott vagyok. Megemlítheti neki, hogy egy-két pillanatra benézek.

Vártam a „mgen”-jét, de nem jött válasz; letette. Rövidre rá Olga már a maga valójában vette el kabátomat a Stonehouse-ék előszobájában.

– Sajnálom, hogy Miss Glynis nincs idehaza – szóltam Olgához. – Gondolja, hogy felhívhatom őt a klinikán?

– Mgen, hogyne. A gyermek szem-, fül-, orr-, gégeklinika. A belvárosban van, az East Side-on.

– Köszönöm – hálálkodtam. – Majd fölhívom ott.

Ula Stonehouse félig föltámasztott háttal pihent a gyúrt bársonypamlagon. Arca sugárzott, felém nyújtotta jobbját. Mint rendesen, most is volt egy borospohár és egy üveg sherry az üveglapos asztalon.

– Milyen kedves! – csicseregte. – Reméltem, hogy beszélgethetek magával, és már itt is van!

– Csakugyan itt vagyok, asszonyom – fogtam meg ernyedő kezét. – Sajnálattal hallottam, hogy nem érezte jól magát. De most már pompás színben van.

– Ó, *olyan* jól érzem magam – csapott a pamlagra, közvetlenül maga mellett. Szófogadón leültem. – A csillagok állása változott, és most új embernek érzem magam.

– Örömmel hallom.

Figyeltem, amint előrehajol, hogy reszketeg kézzel teletöltse poharát. Gyorsan újra kiegyenesedett, belekortyolt, és hunyorogva nézett rám a pohár pereme fölött azzal a tejüveg szemével. A szőke, göndör hajtincsek bodrosabbnak tündek, mint bármikor. Megérintette az orra hegyét, ahogyan az ember egy sebet keres meg gyöngéden.

– Kér valamit, Mr. Bigger? – kérdezte. – Italt? Kávét? Valami mást?

– Bigg, asszonyom – mondtam. – Joshua Bigg. Nem, köszönöm. Nem kérek semmit. Csak néhány percet kérek az idejéből, ha ráér egy kicsit.

– Ráérek az idők végtelenségéig – nevetett dévajul.

Tarkamintás ingruha volt rajta, széles szalag-övvel. A ruha, a körömcipő, a smink, az ékszer: minden túl fiatalos volt hozzá képest. És a rebbenő tekintet, a trillázó hang, csapongó gesztusok, mindez lázasan hatott: nő stressz alatt. Biztosan éreztem: tudatában van annak, ami történik.

– Mrs. Stonehouse – mondtam –, szívesen jelentenék valami jó hírt a férjéről, de sajnos, nem tudok.

– Ó, ne is beszéljünk erről – mondta. – Ami elmúlt, elmúlt. Meséljen magáról, mindent.

Derűsen, tágra nyílt szemmel nézett rám. Ha nem hajlandó eltűnt férjéről beszélni, lebénultam. Mégis, az adott pillanatban az látszott a legjobbnak, ha tovább játszom.

– Mit szeretne tudni rólam, asszonyom?

– Maga Szűz, ugye?

– Halak – mondtam neki.

– Természetesen – mondta, mintha eltalálta volna. – Nős?

– Nem, Mrs. Stonehouse, nem vagyok.

– Márpedig meg kell nősülnie – mondta komolyan. – Hallgatnia kell rám. Éspedig azért kell, mert, tudja, magam is oly boldog voltam a magam házasságában. A család: kis világ. Van férjem, fiam, lányom. Mint tudja, nagyon összetartó, szerető család vagyunk.

Tehetetlenül néztem rá. Hanyatlott azóta, amióta megismertem. Kétségbeesetten gondolkodtam, miként használhatom föl jelenlegi hangulatát arra, amit akartam.

– Árva vagyok, Mrs. Stonehouse – mondtam szerényen. – A szüleim baleset áldozatai lettek, csecsemőkoromban.

Ijesztő váratlansággal könnyek gördültek le tejüveg szeméből. Zokogást nyomott el, és megfogta a karomat. Eszeveszettül kapaszkodott belém.

– Szegény kicsi fiú – mormolta, azután a sherrys poharáért nyúlt.

– Rokonok neveltek föl – folytattam. – Jó emberek. Nem bántak rosszul velem. Mégis... így hát, amikor ön egy összetartó, szerető családról beszél, egy kis világról... én erről mit sem tudok. Nincsenek emlékeim.

– Az emlékek – bólogatott, mint egy letört fejű baba. – Ó, igen, az emlékek...

– Van családi albumja, Mrs. Stonehouse? – kérdeztem gyöngéden, s meglepetésemre váratlan gyorsasággal előkerítette az albumot.

Igazán rettenetes óra következett. Egyenként nézegettük végig a régi fényképeket, mialatt Ula Stonehouse folyamatos magyarázatokkal szolgált, értelmetlen anekdotákkal fűszerezte őket. Szüntelen elragadtatást motyogtam, és időnként a tetszés és a derűtség hangjait hallattam.

Esküvői képek: a nyúlánk, ösztövérvőlegény a bodorított babamenyasszony fölé magaslik. Egy régi bostoni ház. Az újszülött Glynis, meztelenül, egy medvebőr szőnyegen. Gyerekkori pillanatképek. Powell Stonehouse tízévesen, komolyan összeráncolt homlokkal néz a lencsébe. Piknikek. Kirándulások. Barátok. Azután a családi csoportképek, barátok, piknikek, kirándulások fokról fokra mind eltűnnek. Hivatalos fényképek. Egyedi arcképek. Yale, Ula, Glynis, Powell. Élettelen tekintetek. Család, útban a szétesés felé.

Míg Mrs. Stonehouse előrehajolt, hogy újratöltse poharát, gyorsan elvettem az albumból egy friss pillanatképet Glynisről, és táskámba csúsztattam, még mielőtt újra hátradőlt.

– Érdekes – mondtam, mintha az albumot tanulmányoznám. – Érdekes igazán. Boldog idők.

Rám nézett, nem látott.

– Ó, igen – mondta. – Boldog idők. Olyan édes kisbabák voltak. Glynis sosem sírt. Soha. Powell sírt, de Glynis nem. Mind a múlté.

Nem mertem megkérdezni, mit ért ezen.

– Kisugárzások – folytatta. – És túl ezeken, látogatások. Tudom, hogy ez mind a múlté.

– Mrs. Stonehouse – kérdeztem aggódva –, jól érzi magát?

– Tessék? – húzta végig homlokán bizonytalan kezét. – Jól. Talán le kellene dőlnöm néhány pillanatra. Oly sok volt az emlék.

– Természetesen – álltam föl. – Hívom Olgát. A nagy ebédlőasztal mellett találtam rá, ott ült, és a Népszerű Műszaki Életben lapozgatott.

– Olga – szóltam –, azt hiszem, Mrs. Stonehouse-nak szüksége van magára. Azt hiszem, le szeretne feküdni egy kicsit.

– Mgen – kelt föl, ásított és kinyújtózott. – Megyek.

A konyhában Effie a hatalmas tűzhelynél állt, és hosszú fakanállal kevergetett valamit. Malacarca mosolyba gyűrődött.

– Mr. Bigg! – szólt. – Milyen kedves!

Félretette a kanalat, lefödte a lábost, és kötényébe törölte a kezét. A fehér konyhaasztal felé mutatott, és mindketten széket húztunk mellé.

– Effie – szóltam –, hogy van? Örülök, hogy újra látom.

Igazat mondtam, és megnyugtató érzés volt újra őszintének lenni. Olyan derék asszonyság volt.

– Megvagyok – mondta. – Maga kicsit duzzadt és sápadt. Ugye nem beteg?

– Nem – mondtam –, semmi bajom. De beszélgettem Mrs. Stonehouse-zal. Kicsit megkavarodtam.

– Igen – bólogatott búsan. – Tudom, mire gondol. Napról napra rosszabb.

– Miért? – kérdeztem. – Mi történik vele?

Töprengett.

– Nem is tudom. Úgy hiszem, a férje eltűnése. Powell elköltözése. És az, ahogyan Glynis viselkedik. Úgy hiszem, ez túl sok neki.

– Hogyan viselkedik Glynis?

– Furcsán – mondta Effie. – Epés. Hűvös. Bemegy a szobájába, és ott marad. Sose mosolyog.

– Ez mostanában van?

– Ó, igen. A maga legutóbbi látogatása óta.

Ravaszul nézett rám. Úgy döntöttem, hogy továbbnyomulok. Ha elismétli Glynisnek, amit mondani akarok, annál jobb. Így hát elmondtam Effie-nek, amit az arzénről megtudtam. Feszülten figyelt, s amikor a végére értem, bólintott.

– Maga detektív? — kérdezte.

– Olyasmi – mondtam. – Főnyomozó vagyok annál a jogi cégnél, amely Stonehouse professzort képviseli.

– Ugye nem engem gyanúsít azzal, hogy mérgeztem őt?

– Soha – hazudtam. – Egyetlen pillanatig se.

– És Glynist?

Egymásra meredtünk. Kíváncsi lettem volna, mire gondol.

– Meg kell állapítanom, hogy Glynisnek megvoltak-e az eszközei hozzá – mondtam. – Az ember nem mehet le csak úgy a Rexall patikába arzént vásárolni. Ahhoz, hogy ezt megállapítsam, tudnom kell annak az orvosi laboratóriumnak a nevét, ahol titkárnőként dolgozott.

– Én nem szívesen adnám meg – mondta gyorsan.

– Meg akartam kérdezni Mrs. Stonehouse-t, de nincs abban az állapotban, hogy kérdésekre válaszoljon. Szükségem van a névre, Effie.

Ismét egymás szemébe néztünk.

– Meg kell lennie – mondtam.

– Igen – ismerte be szomorúan.

Kis idő múltán fölkel, és kicsoszogott a konyhából. Néhány perc múlva egy papírdarabkával tért vissza. Kurtán rápillantottam. Atlantic Orvosi Kutatóintézet, cím és telefonszám.

– Benne volt a háztartási könyvemben – magyarázta Effie. – Arra az esetre, ha el kell érjünk őt a munkahelyén.

– Meddig dolgozott ott? Gondolkodott egy pillanatig.

– Talán tavaly júniusig vagy júliusig. Körülbelül az idő tájt betegedett meg Stonehouse professzor.

– Fölmondott, vagy pedig elküldték?

– Azt mondta nekünk, hogy ő mondott föl. Azt mondta, nagyon unalmas munka volt.

– Effie, hallotta-e valaha, hogy Glynis Godfrey Knurr nevét említette volna? Knurr lelkészét.

– Godfrey Knurr? Nem.

– Vallásos nő Glynis?

– Nem különösebben. Ők az episzkopális egyház hívei. De soha nem tartottam őt valami vallásosnak. Viszont igen zárkózott.

– Ó, igen – helyeseltem. – Nagyon is zárkózott. Édesapja eltűnése előtt jobb volt a hangulata?

Mrs. Dark eltöprengett.

– Alighanem – mondta azután. – Az után kezdett megváltozni, amikor a professzor eltűnt, s az elmúlt héten sokat rosszabbodott.

– Miattam – mondtam. – Gondot okozok neki. Elmondtam neki, hogy az édesapját mérgezték.

– Csak nem!

– De igen. Azt természetesen nem mondtam neki, hogy órá gyanakszom.

– És most mit akar csinálni? – Mélyebbre ások. Megpróbálok rájönni, mi történt a professzorral. Effie, milyen márkájú kocsijuk van Stonehouse-éknak?

– Mercedes.

– Nem a Hatvanhatodik utca és a West End sarkán levő garázsban tartják?

– Jé, de igen. A garázs emberei hozzák ide, ha szükség van rá. Hogyan tudta meg?

– Körülnéztem.

– Hát ez biztos – mondta. – Nem találta még meg a végrendeletet?

– Még nem. De azt hiszem, tudom, hol van.

– Nem látom be, miért olyan fontos ez – mondta. – Ha meghalt, és nem hagyott hátra végrendeletet, a pénz mindenképp a feleségre és a gyerekeire marad, nem?

– De – feleltem –, de ha hagyott végrendeletet, lehet hogy egyiküket kitagadta.

– Megtehetette ezt?

– Talán. Ha jó oka volt rá. Mint például egy gyilkossági kísérlet.

– Ó – lehelte. – Erre nem gondoltam.

– Effie, számíthatok a diszkréciójára ebben az ügyben?

Kövér mutatóujját még kövérebb orra elé tette.

– Hallgass a nevem – mondta. Fölálltam, hogy gyorsan megcsókoljam almaarcát.

– Köszönöm – mondtam. – Tudom, hogy ez nem kellemes. De egyetértettünk abban, hogy ennek meg kell lennie. Még egy utolsó kérdés: idehaza lesz ma este Miss Glynis? Nem mondta?

– Azt mondta, színházba megy. Korai vacsorát kért.

– Aha. Tehát körülbelül mikor megy el?

– Fél nyolckor – mondta Mrs. Dark. – Legkésőbb.

– Nagyon szépen köszönöm – mondtam. – Nagyon kedves.

Mielőtt az irodába visszamentem, egy nagy húsos szendvicset kaptam be Coca-Colával. Yetta Apatoff épp telefonált, amikor beléptem a TORT-épületbe. Csókra csücsörítette a száját. Attól tartok, elég erőtlen gesztussal válaszoltam. Sálja ferdén állt, és a zöld pulóver mély dekoltázsa alól most dús kebelhajlat tárult elő. Vajon mikor szól Mr. Teitelbaum vagy Mr. Tabatchnik a titkárnőjének, utasítsák Yettát, hogy feddje be jobban magát, gondoltam idegesen.

Mrs. Kletz levelet hagyott az íróasztalomon; tényleg elment, hogy kiossza a jutalmat kínáló hirdetésményeket a taxigarázsoknak. Ott hagyott számomra egy példányt belőlük. Tökéletesnek látszott.

A délután hátralevő részét azzal töltöttem, hogy jelentéseket gépeltem délelőtti ténykedéseimről, s mellékeltem a vegyelemzés fotókópiáját. Azután belevetettem magam a rutinmegbízásokba egészen délután négyig, amikor is föltárcsáztam a gyermek szem-, fül-, orr-, gégeklínika számát, melyet a manhattani telefonkönyvből néztem ki, és megkérdeztem, beszélhetnék-e az igazgatóval?

– Ki keresi, kérem? – kérdezte a recepció.

– Itt a Metropolitan Méregellenőrző Tanács – mondtam komolyan. – Az önök gyógyszerleltárával kapcsolatban.

Szinte azon nyomban szívélyes hang szólalt meg a vonalban.

– Tessék, uram! – szólta. – Miben lehetek szolgálatára?

– Waldo Bommer felügyelő vagyok a Metropolitan Méregellenőrző Tanácstól. Az utóbbi időben elszaporodott rablások miatt, amelyek orvosi rendelőkben, kórházakban, laboratóriumokban történtek, megpróbálunk nyilvántartást vezetni azokról az intézményekről, amelyek mérgező anyagokat tartanak raktáron.

– Kábítószereket? – kérdezte. – Semmi effélénk nincs. Ez szegény sorsú fiatalok klinikája.

– Bennünket a mérgek érdekelnek – mondtam. – Arzén, sztrichnin, cián: efféle dolgok.

– Ó, nem, hála istennek – könnyebbült meg.

– Semmi effélét nem tartunk raktáron.

– Elnézést a zavarásért – mondtam. – Köszönöm, hogy időt pazarolt rám.

Második telefonom, az Atlantic Orvosi Kutatóintézetbe, kevésbé volt sikeres. Végigmondtam a Méregellenőrző Tanácstról szóló rutinszövegemet, de ezt felelték:

– Nyilván nem várja el, hogy telefonon szolgáltatssam ki ezt az információt egy teljesen idegen személynek? Ha volna szíves idefáradni a személyazonosságát igazoló írással, készséggel segítségére leszünk.

Letette.

Még nem volt öt óra, de beraktam aktatáskámba a Kipper- és a Stonehouse-ügy iratait, magamra rántottam kalapot-kabátot, és kirobogtam. Yetta most nem telefonált. Kitértette a karját, hogy megállítson.

– Josh – duzzogott –, észre se veszel.

– De bizony, hogy észreveszlek – mondtam. – A pulóver elbűvölően áll rajtad, Yetta.

– Tetszik neked? – domborította ki mellkasát.

– Remek – nyeltem egyet. – És a sál is jól illik hozzá.

– Ó, ez a tavalyi rongy – kuncogott, és jobban félrecsapta. – Folyvást útban van, amint gépelek. Azt hiszem, leveszem.

Így is tett. Lopva körülnéztem. Többen voltak a folyosón. Prűd voltam? Alighanem nagyon is.

– Josh – szólta mohón –, azt mondtad, elmehetnénk, tudod, egy este együtt valahova.

– Hát, öö, hogyne, elmegyünk – mondtam, több meggyőződéssel, mint amennyit éreztem.

– Vacsorázni, talán színházba vagy baletthoz. – Lelkemet megborzasztotta a látomás: Yetta Apatoff a *Hattyúk tava* előadásán. – De annyi dolgom volt, Yetta. Nemcsak napközben, de odahaza is dolgozom esténként.

– Aha – tűnődött el. Egy pillanatig hallgatott, én meg közben kelleetlenül álltam ott, nem tudtam, hogy lépjek meg. Világos volt, hogy most tesz mérlegre, és hoz döntést.

– Talán ebédelni?

– Ó, feltétlenül – mondtam. – Azt meg tudom oldani, hogy együtt ebédeljünk.

– Holnap – mondta határozottan.

– Holnap? – kérdeztem, és kétségbeesetten gondolkodtam, hogyan mászom ki az ügyből. – Hát... öö, jó. Meg kell nézzem az előjegyzéseimet. Mondjuk, maradjunk az ebédben, de ha el kell halasztani, megértő leszel, ugye?

– Ó, hogyne – mondta. Hűvösség. Egyértelmű hűvösség.

Búcsút intettem és kibotorkáltam. Büntudatot éreztem. Félreveztettem. Azután meg a magam lelkiismeret-furdalása miatt lettem mérges magamra. Elvégre mit tettem vele voltaképp? Meghívtam párszor ebédelni. Születésnap ajándékot vettem neki. Megnyugtattam magam: soha nem adtam neki okot rá, hogy azt higgye, én... Az igaz, hogy gyakran igen célzatosan néztem rá, de ez érthető, ha figyelembe vesszük fizikai tulajdonságait és azt, hogy milyen szűk kötött holmikat szokott hordani.

Ezek voltak zagyva gondolataim, amint eljöttem az irodából azon a hétfő estén. Útközben vettem egy sült csirkét, burgonyasalátát és egy negyedes Scotchot. Fél szemmel az órát lesve ettem és ittam meg Chelsea-ben. Legkésőbb negyed nyolcra a Stonehouse lakással szemben kell legyek, az utca túloldalán, s kevésbé őrijítő tempóban szándékoztam az Upper West Side-ra érni, mint legutóbbi rohanásaim alkalmával.

Még idejében értem oda gyapjúbéléses anorákomba burkolva, s elfoglaltam állomáshelyemet. Csipős, ropogós éjszaka volt, a levegő teli elektromossággal. New Yorkban általában tavasz és tél között vagy nyár és ősz között szokott ilyen idő lenni, mikor a város hirtelen robbanásig telik várakozással, s égre rajzolódó körvonalát egyetlen kristálytisztá ragyogás veszi körül.

Míg fel-alá sétáltam a tömb mentén – mindvégig szemmel tartva Stonehouse-ék bérházát, a parkon túl odaláttam az East Side villódzó tornyaira, meg a belváros rózsaszín fényére. Robogó forgalom, kürtök dudálása, fentről repülőgépek zúgása. Minden annyira *elevennek* érződött. Folyvást emlékeztettem magam arra, hogy az ügy, amelyben nyomozok, nagy gyorsasággal erőszakos halál formáját kezdi öltetni – de nehezemre esett.

Pontosan huszonhárom perce várakoztam, amikor Glynis kijött: az a háromnegyedes, csuklyás nercbunda volt rajta, amelyben a garáznál láttam.

Egy pillanatra megállt a ház kivilágított előtere előtt az utcán, s ezalatt alkalmam volt tisztán látni őt, amint fölteszi és megigazítja a csuklyáját. Tudtam, hová megy, Mrs. Dark információjával ellentétben – nem színházba. Mentem mögötte, nem túl közel, nem túl messze. Pontosán úgy, ahogy Roscoe Dollworth tanított, az utca túloldalán maradtam, ha lehetséges volt, még elébe is kerültem. Könnyű követés volt, mert amint néhány sarkot megtettünk nyugat és dél felé, egyre bizonyosabb lettem, hogy a garázs felé megyünk, a Hatvanhatodik utcába.

Miután keresztezte a Broadwayt, a Hatvankilencedik utcán haladt, a lakótömbkomplexum árnyékos sétányán. Egy vele szemben jövő férfi megállt, és mondott valamit, de Glynis rá se pillantott, léptein se lassított. Amikor átment a West End sugárúton a kivilágított garázs felé, rákapsoltam, hogy utolérjem; az utca túloldalán maradtam, és a háztömb közepéig mentem déli irányba. Láttam, amint vár a garázs bejáratánál. Megállítottam az első arra jövő taxit.

– Hova? – kérdezte a sofőr, és elővette a szerelvényfalhoz tűzött útírányfüzetét. Középkorú, fekete férfi volt.

– Sehova – mondtam. – Csapja le az órát, kérem, és várunk.

Félretette a füzetet, és megfordult, hogy megnézzon a fémrácson át.

– Ez meg mi? – kérdezte.

– Látja ott azt a nőt? Az utca túlsó oldalán, szemben velünk? A bundában?

Odalesett.

– Látom – mondta.

Tanultam előző kalandomból.

– A feleségem – mondtam. – Látni szeretném, hová megy. Azt hiszem, valaki érte fog jönni.

– Aha – mondta. – Nem lesz semmi balhé, ugye?

– Nem – mondtam –, semmi balhé.

– Jó – mondta.

Ott ültünk – mindketten Glynis Stonehouse alakjára meredtünk – az utca túloldalán. A taxaméter ketyegett.

Három vagy négy percen belül megérkezett Knurr. Azt vártam, hogy taxival fut be, és aztán átszáll a Mercedesbe, ehelyett azonban behajtott a garázsbejáratához, oda, ahol Glynis várt, és kinyitotta öreg Volkswagenjének utasajtáját. Mihelyt beszállt, sebesen kitolatott, megpördült, és ismét északnak indult, utat törve magának a forgalomban.

– Követjük? – kérdezte a sofőr.

- Legyen szíves – mondtam.
- Ez a pasi kész cowboy. Úgy vezet, mint aki füttyül a világra.
- Magam is úgy hiszem, hogy füttyül rá.

A sarkában voltunk észak felé. Knurr bekanyarodott a Hetvenkilencedik utcába, aztán körözni kezdett a tömb körül.

– Parkolóhelyet keres – kommentálta mindentudón a taxisofőr. – Hogyan óhajtja, mit csináljak, ha megáll?

– Menjen a következő sarokig, és várjon, így is történt. Knurr a Nyugati Hetvenhetedik utcán talált parkolóhelyet. Túlmentünk rajta, és a sarok előtt álltunk meg. A hátsó ablakon át néztem, amint mindketten kiszállnak, és gyalog elindulnak. Elmentek az én álló taxim mellett, sokkal elmélyültebben beszélgettek, semhogy észrevettek volna.

Mielőtt fizettem és kiszálltam a taxiból, megvártam, hogy északnak forduljanak a folyóparti úton.

– Köszönöm – mondtam a sofőrnek.

– Ne csináljon semmi bolondságot – mondta. Míg Glynis Stonehouse-t és Godfrey Knurr-t követtem a Riverside parkban, megkönnyebbülten vettem észre, hogy néhány kocogó, meg zajos tizenévesek csoportjai még mindig dacolnak a sötétséggel. Viszont egyre idegesebb lettem, amint mélyebben behatoltunk az elhagyatott, lefele lejtő ösvényekre, nyugat felé. Amennyire csak tudtam, rejtőzködtem a lombjuk vesztett fák árnyékában, és igyekeztem könnyedén lépegetni. De túlzott volt az óvatosságom, mert az előttem összekarolva haladó pár annyira elmélyülten beszélgetett, hogy láthatólag nem vett tudomást a mögöttük talpaló leselkedőről.

A rotunda mentén jártak; egy sétány nagy, kerek szökőkutat vett körül, a sétányt pedig enyhén rómaiás utánérzéssel készült, bolthajtásos fedett folyosók gyűrűje övezte. A kút már régóta nem működött, száraz és repedezett volt a medencéje. A fehér lámpaburák mind töröttek voltak és sötétek. A bolthajtásos utakat telefirkálták. Üvegtörmelék és tégladarabkák ropogtak az ember lába alatt. A talaj morzsalékos volt.

Megálltam kis időre, nem akartam követni Glynist és Godfreyt valamelyik visszhangzó, fedett sétányon át, nehogy meghallják lépteimet. Vártam, ameddig átérnek a kút túlsó oldalára, mielőtt átsiettem rajta.

Szemben ott volt a zajló folyó, enyhén hullámozó szalag az éji sötétben. Szemközt a jerseyi part vibráló fényei. Közelebb: fekete víz domborulata. Riadtan keresgéltem, míg újra észre nem vettem őket, egy csónakkikötő felé közeledtek a Hetvenkilencedik utcán. Nyomukban voltam az árnyékban, míg Glynis és Knurr végigment a deszka borította mólón. Rövidesen megálltak, hogy beszéljenek valakivel, aki alighanem az őr volt. Azután továbbhaladtak az egyik leágazáson, majd óvatosan lelépkedtek egy lakóhajónak látszó bárka előfedézetére.

Fények gyulladtak ki a hajó belsejében. Amikor megláttam, hogy behúzzák a függönyt a széles ablakok előtt, sarkon fordultam, és visszasiettem azon az úton, amelyen odamentem.

3.

Kedden reggel is kilenc előtt érkeztem meg a TORT-épületbe. Az éjszakai biztonsági őr még szolgálatban volt. Ott ült Yetta Apatoff asztalánál.

– Úgy tizenöt perccel ezelőtt keresték telefonon, Mr. Bigg – szólt. – A pasas nem akarta meghagyni a nevét, nem is üzent, de azt mondta, hívja magát.

– Köszönöm – mentem az irodámba újra. Még mielőtt a kabátom levehettem volna, megszólalt a telefon. Fölkaptam és beleszóltam: – Halló?

Férfihang dörögött.

– Maga az a hapsi, aki kirakta a hirdetményeket? – Mondtam, hogy én. így szólt: – Mennyi a jutalom?

Ezt még át se gondoltam. Ötven dollár kevésnek tűnt; száz dollár kísértésbe hozhatja a csaló bejelentőket. De azután úgy döntöttem, inkább túl sok jelentkezés legyen, mint túl kevés.

– Egy százas – mondtam.

– Frászt – szólt és letette.

A következő hívás tíz perccel később érkezett. Ezúttal is ez volt az első kérdés: — Mennyi?

– Száz dollár – mondtam határozottan.

– Jó, szóval, én vittem a manust. A Central park és a Hetvenedik utca sarkán vettem föl, január tizedikén éjjel.

– Hogy nézett ki?

– Nos, tudja, egy átlagos méretű ipse. Nem láttam jól, de azt mondhatom, hogy átlagos volt.

– Alacsonyabb, kövér, lompos?

– Ühüm, lehet mondani.

– Pulóver és zakó volt rajta?

– Ühüm, ez az a szivar.

– Nem, ez nem az – szóltam.

– Nyasgem – mondta és letette. Söhajtottam, megettem az epres rétesem, és kiittam a feketekávém, majd gépiesen belekezdtem néhány rutin kutatási és kivizsgálási kérés megválaszolásába. Töprengtem, vajon merhetem-e zavarni Percy Stilton azzal, amit fölfedeztem – a lakóhajót a Hetvenkilencedik utcában – és azzal, amit gyanítani kezdek arról: hogyan gyilkolta meg Godfrey Knurr Sol Kippet.

A problémát Stilton oldotta meg azzal, hogy délelőtt tíz óra tájban fölhívott.

– Figyelj, Josh – hadarta. – Tudom, nem akarod, hogy a munkahelyeden hívjalak, de ez fontos. Csak egy percem van. Tudnál velem a Newsweek-épület előcsarnokában találkozni? Madison 444. A Negyvenkilencedik és az Ötvenedik között.

– Igen, hogyne – feleltem. – De azt szerettem volna...

– Körülbelül öt perccel négy előtt, ma délután.

– Ott leszek, Perce – mondtam, és gyorsan följegyeztem asztali jegyzetblokkomra. – De van itt pár dolog, amit...

– Rohannom kell – mondta. – Viszlát ott.

A vonal szétkapcsolt. Lassan, rémülten tettem le. A telefon szinte azon nyomban megszólalt, én meg fölkaptam, abban a reményben, hogy Stilton hív újra.

– Josh – kacarászott Yetta Apatoff –, ugye nem felejtetted el a mai ebédünket?

– Természetesen nem – hazudtam bátran. – Mikor?

– Tizenkettőkor – mondta. – Sok mindent kell mesélnem neked.

– Jó – facsarodott el a szívem.

Újabb hívás:

– Ja, én vittem azt a pasast aznap este. Magas, sovány krapek, ugye?

– Lehet – mondtam. – És hova vitte: az Eastern légitársaság jegypénztárához az Ötödik sugárútra?

– Ja, eltalálta – mondta.

– Ott megvárta, azután visszavitte őt a Central park és a Hetvenedik utca sarkára?

– Öö... igen.

– Nem – mondtam. – Nem hiszem. Javaslatot tett egy anatómiailag kivihetetlen aktusra.

Magamban az emberiség korrupságát átkoztam, míg a kagylót letettem, azután pedig telefonáltam a Kipper házba. Chester Heavens vette föl.

Udvarias üdvözléseket váltottunk, egymás egészségi állapota iránt érdeklődtünk, és komolyan megtárgyaltuk az időjárást, egyetértettünk abban, hogy az évszakhoz képest kellemes és üdítő az idő.

– Chester – szoltam –, Mr. Kipper január 24-én, szerdán halt meg, ugye? Jól mondom?

– Ó, igen, uram – felelte komoran. – Soha nem felejttem el azt a napot.

– Ebben bizonyos vagyok. Úgy tudom, Mr. Godfrey Knurr néhány perccel a tragédia után érkezett. Mármost a kérdésem a következő: emlékszik-e, hogy Mr. Knurr ott járt a Mr. Kipper halála előtti napon kedden, január 23-án?

Csönd. Azután...

– Nem emlékszem. De ha volna olyan jó várni egy pillanatig. Megnézem a könyvet.

– Várjon, várjon! – szoltam sietve. – Miféle könyvet?

– A ház naplóját, uram – mondta. – Az első számú Mrs. Kipper ragaszkodott hozzá, hogy vezessük. Apám kötelességei közé tartozott. Azután, hogy mind az első Mrs. Kipper, mind édesapám elhunyt, én vezettem tovább, a második Mrs. Kipper jóváhagyásával. Ez nem más, uram, mint napló a látogatókról, csomagok hazaszállításáról, a házban végzett javításokról, előjegyzések s a többi. Sok nagy házban vezetnek efféle naponkénti jegyzőkönyvet, uram. Felbecsülhetetlen, amikor karácsonyi üdvözlőkártyák szétküldése válik szükségessé, köszönőleveleké, meghívásoké, vagy amikor számon kéri a kereskedőktől a megígért szállítmányokat, meg ilyen természetű dolgoknál.

– Nagyon hasznos – kezdtem reménykedni. – Ha lenne szíves megnézni a jegyzéket, kérem, Chester, hogy lássuk, ott volt-e látogatóban Knurr tiszteletes január 23-án, kedden.

– Pillanat, uram.

Tovább volt el, mint egy pillanatig. Már mindkét kezem minden ujját keresztbe raktam, és épp azzal próbálkoztam, hogy a lábujjaimat is keresztbe rakom a cipőmben, amikor az inas visszajött a telefonhoz.

– Mr. Bigg? – szolt bele. – Itt van még?

– Itt vagyok – mondtam neki.

– Igen, uram, a napló szerint Knurr tiszteletes itt járt január 23-án, kedden. Körülbelül délután fél négykor érkezett.

– Van-e valami bejegyzés arról, mikor ment el?

– Nem, uram, arról nincs bejegyzés.

– Köszönöm, Chester – hálálkodtam, és kibogoztam az ujjaimat. – Csak kíváncsiságból kérdezem: hol tartják a házi naplót?

– A konyhában, uram. Az egyik evőeszközfiók hátsó részében.

– Megtenne-e nekem egy szívességet, Chester? Legyen szíves, vigye be a házi naplót a lakásába, és ott rejtse el gondosan. Tudom, hogy ez furcsa kívánság, de nagyon fontos.

Egy darabig nem szolt semmit. Azután csendesen ezt mondta:

– Nagyon szívesen, Mr. Bigg. Úgy teszek, ahogy kéri.

– Köszönöm – mondtam.

– Örömmel, uram – mondta.

Az ügyem mind jobban festett. Úgy véltem, kicsináltam Knurrt, és nem voltam hajlandó azon törni a fejem, hogyan bizonyíthatom be ezt.

– Majd jelentkezem – mondtam konspiratíván Chesternek.

– Örömmel várom, uram – felelte, azután letette.

E hosszú, unalmas délelőttöm két fénypontja két újabb taxisofőr hasznavehetetlen telefonhívása volt. Tizenkettő előtt néhány perccel kimentem a férfimosdóba, hogy rendbe hozzam magam a Yettával közös ebéd előtt. A szomszédos mosdónál Hamish Hooter fésülgette oldalvást fekete, olajos haját, azzal a sikertelen igyekezettel, hogy növekvő tonzúráját elrejtse.

– Hallja, Bigg – mondta, hangja éles volt, de nem sértődött, inkább önelégült –, úgy értesültem, hogy ma Yetta Apatoff-fal ebédel.

– Pontos az értesülése – feleltem hűvösen.

Gondosan megtörülte kezét egyetlen papírtörülközővel. Körülbelül egy évvel előbb körlevelet köröztetett arról a pazarló módszerről, hogy némelyek egynél több papírtörülközőt használnak.

Hooter nyilvánvaló tetszéssel szemügyre vette magát a tükörben. Végighúzta tenyerét lenyalt haján. Megpróbálta kihúzni kerek vállát. Mélyen beszívta a levegőt, aminek eredményeként pocakja eltűnt, míg újra ki nem lélegzett.

– Nos – fordította felém arcát –, érezze jól magát. Örüljön, amíg van minnek. – Azután rókaszzerű vigyort vetett felém, és kivonult.

Amikor Yettáért mentem, nyomban észrevettem, hogy kicsicsázta magát, és egészen különösen ragyogónak és vonzónak látszott. Azt hittem, ez a velem elköltendő ebédnek szóló örvendezés jele, és dagasztott a férfibüszkeség. Ugyanakkor elképzeltem, milyen összetört lesz majd az én „maradjunk jó barátok” beszédemtől, amelyet a fejemben forgattam. Különösen, miután ennyit törte magát.

A szokott kötött kosztüm helyett valami fémes fényű, csillogó anyagból készült ruha volt rajta.

Szöke loknijai köré világoskék sifonszalagot kötött. A kék és a zöld vibráló kombinációja hangsúlyt adott tejszínszerű arcbőrének, édesen ívelt ajkának és ártatlanságot sugárzó, átlátszó, barna szemének. Nem kapkodom-e vajon el a dolgot, amikor kapcsolatunkat tisztán baráti alapra akarom helyezni?

Átsétáltunk a kínai étterembe, Yetta csacsogott egy filmről, amelyben az úrből származó teremtmények leereszkednek a földre, és mindenkit kalapos gombává alakítanak át. Bizonygatta: ez volt a legborzongatóbb film, amelyet valaha látott.

– Azonkívül – tette hozzá –, el is gondolkodtatta az embert.

Utána egy használt autóról csicsergett, amelynek megvételén a bátyja gondolkodik, meg egy lányról, akivel a középiskolába járt együtt, s aki nemrég egy telefontársaságnál kapott állást. Yetta még önmagához képest is eszeveszett alakítással szolgált.

A wontonleves közben azután minden világossá vált.

– Josh – lihegte. – A világ minden kincséért sem okoznék fájdalmat neked.

Megrökönyödve néztem rá.

– Mindenekelőtt – fogott bele – határozottan le szeretném szögezni, hogy te meg én barátok maradhatunk. Ez persze bántott. Ez az én szövegem volt.

– Másodszor – folytatta Yetta –, igazán élveztem az ismeretséget veled, meg ezeket az ebédeket, meg mindent. Sosem felejtlek el, Josh.

– Mi... – kezdtem.

– És harmadszor – mondta nagy sietve –, Hamish Hooter megkérte a kezem, és én igent mondtam. Tudom, hogy ez nyilván nagy gáz a számodra, Josh, de tudnod kell: úgy hiszem, helyesen cselekszem, és hogy nagyon meggondoltam a dolgot. Ő nem olyan kis herceg, mint

te, Josh, ezt készséggel elismerem, de azt mondja, hogy szeret, és szüksége van rám. Neked nincs szükséged rám, Josh. Ugye?

Erre nem lehetett mit válaszolni. Levesescsészembe bámultam, láttam, hogy a dolog elröppent, és a Hármas Számú Kombináció lépett a helyébe.

– Ne vedd nagyon a szívedre, Josh – könnyögött Yetta. – Mindnyájunknak így a legjobb.

Megmondhattam-e neki, hogy a szívem akkorát ugrott örömben, akár egy örült bakkecske?

– Neked itt a munkád – folytatta –, tudom, milyen fontos neked. Légy szíves, add közelebb az édes és savanyú mártást. Tehát, azt gondoltam, azt gondoltuk Hamish meg én, hogy így lesz a legjobb elmondani neked, becsületesen és egyenesen. Ő is jelen akart lenni, de én azt mondtam neki, a legjobb lesz, ha magam mondom el neked... Josh – mondta tovább Yetta Apatoff, és tovább bámult rám azzal a jámbor tekintetével. – Remélem, nem gyűlölsz?

– Gyűlölni, téged? – kérdeztem, és igyekeztem, hogy ne érződjek hangomon a jókedv. – Hogyan is tudnálak gyűlölni? Csak azt kívánhatom, ami téged boldoggá tesz. A legjobbakat kívánom neked, Yetta. Hooter a szerencse fia.

– Ó, Josh – sóhajtott. – Olyan rendes vagy és olyan megértő. Tudtam, hogy ilyen leszel. Mondtam is Hammynek... így hívom őt: Hammy... „Hammy – mondtam neki –, lehet, hogy a szíve összetörik, de a legjobbakat kívánja majd nekem.” Ezt mondtam Hammynek. Összetört a szíved, Josh? Légy szíves, told ide a mustárt.

Ellenálltam a kísértésnek, hogy javasoljam Yettának, fizessünk ki-ki alapon, s az ebédidő, mindent figyelembe véve, viszonylag kellemesen telt.

A TORT-épületbe visszatérve, első látogatóm Hamish Hooter volt.

– Hallja, Bigg – szólt –, úgy hiszem, Yetta közölte magával az újságot?

– Közölte – mondtam. – Szeretném mindkettejüknek a lehető legjobbakat kívánni.

– Igen? – lepődött meg. – Nos, öö, kösz.

– Remélem, nagyon boldogok lesznek egymással – folytattam lelkesen. – Bizonyos vagyok benne, hogy maga az lesz. Gratulálok.

– Á, kösz – mondta újra. – Ide figyeljen, Bigg, maga nagyon derekasan viselkedik ebben a dologban.

Tettem egy „ugyan, ugyan, semmi” mozdulatot.

– Ha tehetek valamit... – mondta akadozva.

– Hát volna mit. Tudja, van most egy kisegítőm. Jelenleg még csak időszakai, de napról napra több munka nehezedik rám. Nagyobb szobára van szükségem. Nagyon hálás lennék, ha ezt előjegyezné magának.

– Nos, hm, hogyne – mondta. – Elintézem, biztosan.

– Köszönöm – mondtam szerényen. – És még egyszer: sok szerencsét.

Ezután azt tettem, amit minden TORT-alkalmazott tesz, ha munkahelyi problémája van: Thelma Pottshoz mentem.

A hír már elterjedt, részvétteljes mosollyal üdvözölt.

– Sajnálom, Mr. Bigg – mondta.

– Győzött a jobbik – feleltem.

Ezután mondott valamit, ami annyira tökéletesen ellenkezett alkatával, hogy tátva maradt a szám.

– Lónak a fülit – szólt Thelma Potts. – Örüljön, hogy megúsza. Ez a lány gyengeelméjű. Nem magának való.

– Nos... – szóltam – legalább maga nyert.

– Maga is – nyugtatott meg, eléggé nyersen. – Részvétért jött fel ide?

– Nem egészen – mondtam. – Van egy problémám. Semmi köze Yettához – tettem hozzá sietve.

– Mi az a probléma?

– Össze szeretnék ülni Mr. Teitelbaummal és Mr. Tabatchnikkal egy értekezletfelére. Sok mindent kell elmondanom nekik, fontos dolgokat, de nem akarom mindkettejüknek külön-külön elmondani. Abban reménykedtem, hogy maga beszélne Ada Mondorával, és talán ketten előkészíthetnének valamit.

– Fontos ez?

– Igazán az, Miss Potts. Nem kérném, ha nem lenne az. Olyan ügyre vonatkozik, amellyel mindketten foglalkoznak, s a két ügy igen különös módon összekapcsolódott.

– Kipper és Stonehouse? – kérdezte. – Miss Potts – szóltam –, van valami, amit maga ne tudna?

– Ada meg én majdnem mindennap együtt ebédelünk – mondta. – Mikor akar találkozni a két T-vel?

– Amilyen hamar csak lehet. – Eszembe jutott a randevúm Percy Stilton detektívvel. – Nem ma, inkább holnap. Ha el tudja intézni.

– Beszélek Adával – mondta –, és meglátjuk, mit tehetünk. Szólok majd magának.

– Köszönöm – hálálkodtam. – Nem tudom, mire mennénk maga nélkül.

Kihúzta magát.

Gyorsan lehajoltam, és megcsókoltam lány arcát.

Most, hogy kikosaraztak – mondtam –, kapható vagyok.

– Ó, maga csibész! – mondta. Visszamentem a szobámba, még két taxisofőr hívását fogadtam, egyikük részeg volt; azután a rutinmunkámat végeztem, míg el nem jött az ideje, hogy elinduljak találkozómra Stiltonnal. Összecsomagoltam koszlott irattáskámat, fölvettem kalapot-kabátot, és óvatosan kilestem a folyosóra.

Yetta Apatoff ott ült recepciós posztján, kezét kimérten az asztallapon tartotta. Visszabújtam a szobámba, és vártam néhány pillanatig. Amikor újra kikukucsáltam, ugyanabban a testhelyzetben volt még mindig, akár egy szobor. Ismét visszahúzódtam. De amikor harmadszorra kinéztem, már nagyban telefonált, én meg azon nyomban elrobogtam, s míg elhúztam előtte, szomorú mosolyt vettem felé, meg egy rezignált integetést.

Gyávácska elintézés, tudom.

Korán érkeztem a Newsweek-épülethez. Négy óra előtt néhány perccel Percy Stilton a hátam mögé lépett, és kemény mutatóujját a bordáim közé nyomta.

– Perce – szóltam. – El kell mondjam neked. Az történt...

– Jó – mondta –, de később. Négy órakor jelenésünk van Harley Oxman püspöknél. Ő felelős annak az egyháznak a személyzetéért, amelyhez Godfrey Knurr tiszteletes tartozik. Olyan keveset szólj, amilyen keveset csak lehet, és kövesd az én vonalam. Ebben a színdarabban ügyvédet alakítsz.

– Nálam van Mr. Tabatchnik névjegye – közöltem.

– Gyönyörű – mondta. – Villogtasd meg.

Az egyház személyzeti központja élénken megvilágított, tevékeny, jól működőnek látszó hivatal volt, egy öt-, vagy hatemeletes irodaépületben a Negyvenkilencediken, a Madison és a park között. A falakat normális bézsszínűre festették, a padlót praktikus műkö kockák fedték; az egyes irodák közti térelválasztók fémből készültek. Nem láttam vallásos jellegű festményt. Vígán kattogtak az írógépek. A folyosón jövőmenő férfiak és nők mind civilben voltak. Percy-vel odaléptünk a matróna külsejű recepcióshölgyhöz, és Perce igazolta magát. A hölgy nem látszott meglepettnak, hogy a püspök a New York-i rendőrség egy detektívjével fog tárgyalni. Röviden beszélt egy házi telefonon, azután fagyos mosolyt vetett felénk.

– Bemehetnek máris – mondta. – Forduljanak balra, menjenek egészen végig, azután forduljanak jobbra. Az utolsó szoba.

Minden nehézség nélkül rátaláltunk a püspök szobájára. Még mielőtt bekopoghattunk volna, kinyílt az ajtó. A férfi, aki fogadott bennünket, magas volt és széles vállú, bár kicsit

görnyedt és testes. Fakult sevietből készült, régimódi öltöny volt rajta és fehér szegélyes, szürke, özbőr mellény. Nyakán hanyagul megkötött, pöttyös csokornyakkendő.

Nagyon teli, majdnem puffadt arca volt, az élénk rózsaszíntől a mély bíborvörösig ívelő árnyalatokban. Húsos, nedves, széles ajka mögül olyan döbbenetes fehérségű, méretű és olyan szabályos fogazat tűnt elő, amelyet csak venni lehet. Jégkék szemek ültek ebben a véreshurkaarcban. Hatalmas adag vasszürke haja oldalra volt fésülve, gazdag hullámokban.

– Én vagyok Oxman püspök – intonálta mély, zengő hangján. – Legyenek szívesek befáradni, uraim.

Betessékelt bennünket szobájába, és az üvegtetejű íróasztala előtti bőrfotelokba ültetett. Percy Stilton kérés nélkül átcsúsztatta igazolványát az asztalon, én meg sietve levéltárcámba nyúltam, és ugyanezt tettem Mr. Tabatchnik névjegyével.

Míg a püspök lassan és érdeklődéssel tanulmányozta valódiságukat, én a csupasz irodát szemlélgettem, a műfikuszt, meg egy bekeretezett fényképet a püspök mögött. Nyilván Oxman püspök végzős szemináriumi osztályát ábrázolta.

Visszaadta igazolványunkat, hátradólt forgószekében, kicsit fészkelődött, hogy teljes kényelembe helyezkedjék, azután összekulcsolta húsos ujjait a hasa fölött. Nem vesztegette udvariaskodásokra az időt.

– Stilton nyomozó – szólalt meg dörgő bassz-baritonján –, amikor telefonon beszéltünk, ön azt állította, hogy olyan helyzet állt elő egyik lelkipásztorunkkal kapcsolatban, amely legjobban egy velem folytatandó személyes beszélgetésben taglalható. – Kurtán rám pillantott. – És négy szemközt.

– Igen, uram – mondta Percy határozottan, de helyeslőn. – Mielőtt bármiféle hivatalos lépés történik.

– Ejha – mondta hűvös mosollyal Oxman püspök –, ez aztán vészjóslóan hangzik. – De nem látszott zavartnak.

– Van valami, amiről, úgy vélem, önnek tudnia kell – folytatta Stilton tétovázás nélkül. – Mr. Tabatchnik itt mellettem egy fiatal nőt képvisel, aki azt állítja, hogy az önök egyik lelkésze szélhámoszággal elszedte tőle megtakarított pénzét és örökségét, valamivel több mint tízezer dollárt, azzal az ígérettel, hogy pénze hat hónapon belül megkettőződik.

– Hűha – mormolta Oxman püspök.

– Ez a fiatal hölgy azt állítja továbbá: a lelkész azzal az ígérettel beszélte rá a pénz átadására, hogy feleségül veszi őt, mihamar a pénz fölszaporodik.

– Hogy hívják azt az ifjú hölgyet? – kérdezte a püspök.

– Nem hiszem, hogy ez jelenleg a megbeszéléshez tartoznék – felelte Percy Stilton.

– Mennyi idős a fiatal hölgy? Ezt nyilván elárulhatja.

Stilton felém fordult:

– Mr. Tabatchnik – szólt –, mennyi idős a védence?

– Huszonhárom – vágtam rá. Oxman rám vetette szúrós szemét.

– Volt már férjnél a hölgy?

– Nem, uram. Tudomásom szerint nem.

A püspök felemelte mindkét kezét, imádkozó mozdulattal egymáshoz szorította, azután telt ajkához tette két mutatóujját. Úgy látszott, töpreng valamin. Majd:

– Teherben van a védence, Mr. Tabatchnik?

Stilton rám nézett.

– Igen, uram – mondtam halkán –, gyermeket vár. Láttam az orvosi jelentést. Védencem megkísérelte fölvenni a kapcsolatot a tiszteletessel, hogy elmondja neki, de sikertelenül kísérletezett.

– A hölgy fölhívta a kapott telefonszámot – vágott közbe Stilton –, egy számot, amelyet a hölgy előzőleg már használt, de most kikapcsolták. Mind a hölgy, mind Mr. Tabatchnik elment a lelkész lakására, Manhattan Murray Hill-i részén, de az nyilván elköltözött, és nem

hagyta meg új címét. Mr. Tabatchnik ekkor jelentette az ügyet a rendőrségnek, és engem bíztak meg a nyomozással. Nem voltam képes megtalálni ezt a férfit, se kapcsolatba lépni vele. Úgy véltem, és ebben Mr. Tabatchnik is egyetértett, hogy legjobb lenne értesíteni önt a helyzetről, mielőtt drasztikusabb lépéseket foganatosítunk.

– És mi a lelkész neve?

– Godfrey Knurr tiszteletes – mondta Percy. – K-n-u-r-r.

A püspök bólintott, és maga elé húzott egy telefont. Háromjegyű számot tárcsázott, és várt. Majd:

– Timmy? Legyen szíves, nézzen utána, talál-e kartotékot Godfrey Knurr-ról. K-n-u-r-r – dörögte, azután letette a kagylót. Újra felénk fordult, és komoly hangon közölte: – Sajnos ez nem egyedülálló helyzet. De meg kell mondjam önöknek, hogy az illető lelkész gyakran teljesen ártatlan. Némely fiatal nő félreértelmezi az együttérzést és a megértést. Amikor a pap megpróbálja meggyőzni, hogy érdeklődése lelki természetű, a hölgy hisztérikussá válik. Ebben a zavart állapotban mindenféle vad vádaskodásokba fog.

– Igen, uram – így Stilton. – Elképzelem. De panasz érkezett, s nekem utána kell nézmem.

– Ohó, természetesen! Mindenesetre örülök, hogy énhozzám jöttek, mielőtt tovább hajszolják az ügyet. Lehetséges, hogy a kérdéses lelkész egyáltalában nem is lelkész, hanem csaló, aki a szerepét játssza, és magányos nőkre vadászik.

Ám ez nem ez az eset volt. Alig fejezte be szövegét a püspök, amikor könnyű kopogtatás hallatszott, az irodaajtó kinyílt, és fiatal nő lépett be egy dossziéval. Óvatosan letette Oxman asztalára, és megfordult, kifelé tartott.

– Köszönöm, Timmy – szólt a püspök. Azután fölemelte a dossziét, és elolvasta a címkét.

– Ejha – mondta búsan. – Attól tartok, közülünk való. Godfrey Mark Knurr. Nos, nézzük csak, mi van róla...

Nézegetni kezdte a dosszié iratait. Némán ültünk, figyeltük. Az egyik dolog, amit nézegetett, egy fényes fénykép volt.

– Jóképű férfi – mondta.

Türelmesen várakoztunk, míg a püspök végignézett minden papírt. Azután becsukta a dossziét.

– Ejha, ejha – mondogatta vékonyka mosollyal. – Úgy látszik, Mr. Knurr megint rossz fát tett a tűzre.

– *Megint?* – kérdezte Stilton.

Oxman püspök fölsóhajtott.

– Néha – mondta – úgy érzem, a keresztényi könyörületességnek is vannak határai. Knurr tiszteletes Chicagóból jött hozzánk, ahol segédlelkészként szolgált. Láthatólag igen nagy népszerűségnek örvendett a gyülekezetben. Úgy látszik, hogy, öö, bizalmas kapcsolatba került az egyik egyházközségi tanács tag huszonkét éves lányával. Amikor annak terhessége már tovább nem volt rejtegethető, megnevezte Mr. Knurr, s azt állította, hogy az házasságot ígért neki. Ráadásul, mondta a lány, néhány nagyobb összeget is kölcsönzött a férfinak. Szükségtelen mondani, hogy a kölcsönöket soha nem kapta vissza. Úgy látszik, elsimították az ügyet. Knurr, aki néhány eléggé elmarasztaló bizonyíték ellenére tovább hangoztatta véltenségét, elzavarták Chicagóból, és ide küldték.

– Megtehetik ezt, uram? – kíváncsiskodtam. – Ráaggathatja egy másik város egyháza a problémáját New Yorkra?

– Nos – szólt a püspök. – Lehet, hogy Knurr egy, hm, hogy úgy mondjam, csereprogram része volt. Az ő egyik rohadt almájuk, cserébe a miénkért. Azt természetesen nem tettük lehetővé, hogy Knurr templomot kapjon itt. Már most is megterhel bennünket a lelkészek aggasztó fölöslege, és a számuk évről évre nő. De biztosítom önöket, hogy lelkipásztoraink nagy többsége tiszteletre méltó, istenfélő férfiú, mélységesen tudatában vannak kötelességüknek és felelőségüknek.

– Tehát mit csináltak önök Knurr-ral? – kérdezte Stilton.

– Megtartotta papi gallériját – mondta Oxman –, és megengedték neki, hogy a maga útján járjon, azzal a megegyezéssel, hogy előélete miatt szó sem lehetett kinevezéséről egyházközség élére. Ezeknek a feljegyzéseknek a tanúsága szerint utolsó kommunikációjuk Godfrey Knurr tisztelettel az ő levele volt, amelyben kéri, engedélyezzék neki egyfajta szociális klub nyitását szegény sorsú ifjak részére Greenwich Village-ben. Úgy vélte, elő tudja teremteni hozzá a kellő pénzt a maga erejéből. Megkapta az engedélyt. De semmi nincs az anyagában, ami arra utalna, hogy valójában megvalósította-e a javaslatát. És, sajnálattal kell közölnöm, hogy nincs feltüntetve a jelenlegi címe vagy telefonszáma.

– Honnan küldte a levelet? – kérdezte Stilton nyomozó. – Azt, amelyikben engedélyt kér a szociális klub megnyitásához?

– Haj-haj. Nincs megadva a címe.

– És a legközelebbi hozzátartozója? – kérdezte Stilton. – Megvan önöknél?

– Igen, tudom, hogy megvan – mondta a püspök, és kotorászni kezdett a papírok közt. – Itt van. Egy nővér, Goldie Knurr, az Indiana állambeli Athénban él. Óhajtkák a címét?

– Kérném – mondta a detektív.

A liftben lefelé csak ketten voltunk Percyvel.

– Jól csináltad – mondta Stilton.

– Köszönöm.

– Tudtam ám, hogy jól csinálod majd – folytatta –, különben próbát rendeztem volna veled. Kellott a színelőadás, Josh, mert hogyha csak bepördülök ide, és megkérem, hogy látni szeretném Knurr kartotékját, anélkül hogy házkutatási parancsom vagy bármi egyebem lenne, a püspök azt mondta volna, menjek szórakozni a nénikémmel. Álmosnak látszik, de nem hülye. Az előcsarnokban Stilton megállt, hogy rágyújtson egy cigarettára.

– Perce – kérdeztem –, hogy akadtál rá erre az irodára? Én még azt se tudtam, Knurr melyik szektához tartozik.

– Kikerestem őt a telefonkönyvben, és megszereztem annak a Greenwich Village-i fiúklubnak a címét. Azután föl hívtam a községi nyilvántartót a városközpontban, és megszereztem az épület tulajdonosának nevét. Azután fölkerestem őt, és szemügyre vettem Knurr bérletét az üzlethelyiségekre. Ahogy gyanítottam, amikor aláírta a bérleti szerződést, meg kellett adnia az állandó vagy az előző címét. Ez az egyházának a központja volt. Föl hívtam őket, és ők irányítottak Oxman püspök személyzeti irodáihoz, így aztán föl hívtam őt.

Csodálattal ráztam a fejem.

– Sokkal könnyebb a dolog – magyarázta a detektív –, ha az ember megvillogtathatja a flepnijét. – Órájára nézett. – Talán van még egy fél órád. Van valami mondandód a számomra? Van itt a sarkon túl egy bár. Igyunk egy sört, és hallgatlak.

A Keleti Negyvennyolcadik utca egy kis bányájának sarkában megkérdeztem tőle: – Perce, az a történet, amit költöttél a New York-i lányról, akit Knurr becsapott, majdnem szóról szóra azonos volt azzal, amit Chicagóban maga után hagyott. Honnan tudtad?

Vállat vont: – Nem tudtam – mondta. – A gazfickóknak nincs *mindig* szerencsájük, Josh. Néha nekünk is beeshet egy kis szerencse. Úgy spekuláltam, hogy ha igazunk van vele kapcsolatban, akkor az a mese a védcenedről beleillik a jellemébe. Most azon tököldöm, van-e a kezünkben annyi a pasasról, hogy odamehessek a hadnagyomhoz, és megkérhessem, nyissuk ki újra a lezárt Kipper-ügyet. – Töprengett egy pillanatig. – Nem, azt hiszem, nincs – mondta azután. – Ami Chicagóban történt néhány évvel ezelőtt, az csak háttéranyag. A rohadt életbe, nincs sok köze ahhoz, hogyan halt meg Sol Kipper. Van mesélnivalód?

Beszámoltam neki a jutalmat kínáló plakátokról és a beérkezett hívásokról, meg arról, hogyan szereztem másolatokat Stonehouse professzor brandyjének kémiai analíziséről.

– Mmm – mormogta Stilton. – Kitűnő. Újabb papír.

Elmondtam neki, miként szereztem meg Glynis Stonehouse fényképét és a klinika nevét, amelyben jelenleg önkéntes társadalmi munkát végez, meg az orvosi laboratóriumát, ahol egy évvel ezelőtt dolgozott.

– Telefonon érdeklődtem a klinikán – mondtam –, azt állítják, nem tartanak mérgeket. Logikusan hangzik: ez szem-, fül-, orr-, gégeklínika gyerekeknek. Az orvosi laborral nem boldogultam.

– Add meg a nevét és a címét – mondta a nyomozó. – Majd én fölkeresem őket.

Bemásolta az információt elegáns kis jegyzetfüzetébe.

Végül pedig elmeséltem neki, hogyan követtem Glynis Stonehouse-t randevújára Godfrey Knurr-ral, s mint voltam azután a sarkukban a Hetvenkilencedik utcai kikötőig.

– Ez érdekes – gondolkodott el Stilton. – Remekül csinálod, Josh.

– Köszönöm – mondtam. – A végére tartogattam a javát. Azt hiszem, tudom, hogyan ölte meg Sol Kippert.

A detektív rám bámult egy pillanatig.

– Igyunk még egy sört – javasolta.

– Van egy öregúr, aki a mellettem levő lakásban lakik – mondtam. – Tolószékben él, és meglehetősen magányos. Néha, amikor hazajövök a munkából, vár rám a székében a lépcsőházban. Csak beszélgetni akar, érted? Nos, a múlt hónapban néhány alkalommal korábban értem haza, ő meg nem tudta, hogy már a lakásban vagyok. Amikor később kijöttem, ott volt a lépcsőházban, és várt rám.

Stilton értetlenül nézett rám.

– No és? – kérdezte.

– Ez adta az ideát arról, hogyan ölte meg Knurr Sol Kippert. Már bent volt a lakásban.

Épp belefogott, hogy kortyoljon egyet a söréből, de hirtelen letette teli poharát a bárpultra, és csak ült, maga elé bámult.

– Ez az – lehelte. – Ez a gennygóc! Így csinálta. Hadd mondjam el én: végig odabenn volt a házban. Talán elrejtőzött az egyik használatlan szobában. Csak Tippi tudta, hogy ott van. Magára hagyja a hálóban férjét, lejön. Knurr fölmegy a hálószobába, és kinyírja Sol Kippert. Lehet, hogy valamelyik karateütésével, vagy a híres, tompa szerszámmal, ki tudja? Azután fölcipeli...

– Nem – mondtam –, ez nem jó. Sol Kipper nem volt súlyos ember, de azért nehéz lett volna fölcipelni azon a keskeny lépcsőn a hatodik emeletre. Azt hiszem, Knurr fölcsongette a liftet, és azzal vitte föl Kipper holttestét.

– Jól van – döntötte el Stilton. – A helyszínre érkezett első kékek a hatodik emeleten találták a liftet. Rendben, fölviszi Solt a teraszra, és áthajítja. Úgy értem, a szó szoros értelmében *hajítja*. Ezért került a holttest olyan messzire a fal aljától.

– Azután Knurr lemegy... hogyan megy le? – A lépcsőn. Mert a földszinten a konyhából jól látható a liftajtó. És emellett az első megérkező rendőr a hatodikon találhatja így a liftet.

– Tippi elájult – emlékeztettem –, vagy legalábbis azt tette.

– Persze. Hogy időt adjon Knurnak, míg az leér. Azután kimegy a kapun, majd nyomban sarkon fordul, becsönget, és vár, amíg az inas beengedi.

– Igen – bólintottam –, így gondolom. A konyhából a bejárati ajtó nem látható, így biztonságban maradt akkor is, ha ők a konyhában voltak. Én azt hiszem, Perce, hogy egész éjjel a házban volt. Az inas házi naplót vezet a látogatókról, szállításokról, miegymásról. Van egy bejegyzése arról, hogy Godfrey Knurr megérkezett 23-án, kedden, egy nappal Kipper halála előtt.

– Tyúha, ez gyönyörű – kiáltott föl Perce. – Nem szívesen ismerem be, de kezdem őt csodálni. Van vér a pucájában!

– Tehát gondolod, hogy így történt? – kérdeztem mohón.

– Így kellett történnie – felelte Perce. – így *kellett!* Minden egybeillik. Csak tervezés és időzítés kérdése volt. Ez a hapsi hidegvérű ragadozó. Amikor elfogjuk, viszek magammal egy regimentet. No és a búcsúlevél?

– Azt nem tudom megmagyarázni – vallottam be. – Most még nem. De el fogok gondolkodni rajta.

– Tedd ezt – paskolta meg a karom. – Gondolkodj el rajta. Kezdem azt hinni, hogy Roscoe Dollworth pontosan tudta, mit csinál, amikor rád bízta ezt az állást. Főnyomozó? Az vagy, jobb, ha elhiszed nekem. Josh, azt hiszem, elég sok van a kezemben ahhoz, hogy kérjem a hadnagyomtól: vegyük elő újra a Kipper-ügyet. Eléje rakom az egész katyvaszt, azt is, hogyan kapcsolódik Stonehouse eltűnéséhez, és hogyan... – Perce – szóltam –, nem tudnál még két-három napig várni ezzel?

– Hát... tudnék, de miért?

– Megpróbálok összehozni egy megbeszélést Mr. Tabatchnikkal és Mr. Teitelbaummal. Teitelbaum az a vezető cégtárs, aki a Stonehouse családot képviseli. El akarok mondani nekik mindent, amit földérettünk, és hogy sejtésünk szerint miként kapcsolódik egymáshoz a két ügy. Azt szeretném, ha engedélyeznék, hogy minden időmet a nyomozásnak szenteljem, akármeddig tart is. Szeretném, ha ott lennél ezen a megbeszélésen. Van némi súlyuk, ugye? Politikai súlyuk?

– Azt hiszem, van.

– Nos, ha a magunk oldalára állítjuk őket, nem segítene ez neked abban, hogy újranyitassd a Kipper-ügyet, és netán megbíznak vele fő feladatodként?

– Talán Segítene – mondta lassan. – Talán nem ártana. – Ujja hegyével beleborzolt a hajamba. – Dörzsölt kis tökmag vagy – mondta.

Csöppet se bántódtam meg.

Amikor újra az utcán voltunk, s már búcsúzkodtunk, Stilton csettintett az ujjával:

– Jézusom – mondta. – Elfelejtettem elmondani neked, Knurr-ról nem volt semmi adat a komputerben, ezért csináltam ezt a színelőadást az egyházi hivatalban. Csak hogy megtudják valamit a pasas múltjáról. De Tippi Kipper: ő már más. Van priusza. Majdnem húsz évvel ezelőttre nyúlik vissza, de van neki.

– Ült? – hitetlenkedtem.

– Ó, nem – mondta a detektív. – Csak vádolták. Nincs följegyzés perről vagy ítéletről.

– Vádolták? – kérdeztem. – Mivel?

– Stricheléssel – felelte. – Prostitúció céljából.

4.

Mielőtt szerdán korán reggel munkába indultam, becsúszattam egy levelet Cleo ajtaja alá: „Mr. Joshua Bigg tisztelettel kéri, szíveskedjék őt Miss Cleo Hufnagel abban a megtiszteltetésben részesíteni, hogy részt vesz a ma, szerdán este nyolckor Mr. Bigg lakásán adandó vacsorán. Estélyi ruha nem kötelező. Várom szíves válaszát.”

Útközben a menüt tervezgettem.

Íróasztalomon Ada Mondora emlékeztetője várt, közölte, hogy Mr. Teitelbaum és Mr. Tabatchnik hajlandó velem találkozni ma délután kettőkor a könyvtárban. Fölhívtam Percyt, de nem volt benn. Üzenetet hagytam neki, hogy hívjon föl a lehető leghamarabb. Azután nekikezdttem, hogy lekopogjam följegyzéseimet a Kipper-anyaghoz, az Oxman püspöknél tett látogatásunkról.

Gertrude Kletz ideges telefonhívása szakított félbe. Kitörött egy foga, és a fogorvos csak tizenegykor tudja fogadni. Megfelelő lenne-e, ha tizenkettőtől négyig jönne? Jó lesz, mondtam. Fölhívott egy taxisofőr, aki azt állította, hogy január tizedikén este fölvette Stonehouse professzort. Alacsony, negyvenvalahány éves férfinak írta le utasát, aki feltűnően sántított.

– Sajnálom – mondtam –, ez nem az az ember.

– Próbálkozni sosem árt – felelte kedélyesen, és letette.

A következő hívás Percy Stiltontól érkezett. Megmondtam neki, hogy kettőkor ülünk össze Teitelbaummal és Tabatchnikkal, ő meg azt felelte, mindent megtesz, hogy eljöhessen. Azután beszámolt róla, hogy reggel fölkereste Glynis Stonehouse előző munkaadóját, az Atlantic Orvosi Kutatóintézetet.

– Annyi mérget tartanak, amennyivel fél Manhattant ki lehetne irtani – jelentette Stilton. – És igen laza az ellenőrzési módszerük. A mérgekszékényen krajcáros lakat van, egy nagyobb sóhajtól kinyílik. Csak a gondnoknak van kulcsa, de ő elöl tartja, a falán lóg egy táblán, címkével. Naponta százszor járkál ki-be a szobájából. Bárki, aki ott dolgozik, elemelheti a kulcsot, használhatja, azután visszateheti, anélkül hogy észrevennék. Valahányszor egy kutató kivesz valami mérget, be kell írnia egy nyilvántartó könyvbe, amely a gondnoknál van, s be kell írja, mennyit vett el, a dátumot és a nevét. Megállapítottam a gondnokkal, mennyi az összes kivett arzéntrioxid-mennyiség, és megkértem, azt a mennyiséget, amennyivel kezdtek, vesse össze azzal, amennyi ma délelőtt ott volt. Több mint két unciával nem tudtak elszámolni. Nem értette, hogyan történhetett.

– Én igen – mondtam. – Két uncia! Glynis elvehetett annyit, amennyivel akár tízszer is megölhette volna az öregurat.

– Nagyon úgy tűnik – helyeselt Stilton –, de nincs rá mód, hogy bebizonyítsuk. *Most* aztán meg fogják szigorítani az ellenőrzési eljárásukat. Mellesleg, Glynis Stonehouse-t nem bocsátották el; magától hagyta ott az állást. Egyik pénteken kiürítette az íróasztalát, és hétfőn telefonált, hogy közölje, nem jön többé. Még csak meg se okolta, nem is mentegetődzött; egyszerűen fölmondott. No, most szaladnom kell, Josh. Megpróbálok még dél körül odajutni a Hetvenkilencedik utcai kikötőhöz. És ha lehet, találkozunk kettőkor.

Befejeztem jegyzeteim legépelését az Oxman püspökkel folytatott tárgyalásról, és elkezdtem nagyjából összeállítani a két fő cégtárrsal tartandó délutáni megbeszélés napirendjét. Tudtam, jobb benyomást keltek majd, ha a beszámoló jól szervezett, rövid, tömör.

Jegyzeteket firkáltam épp, amikor megszólalt a telefon. Újabb taxisofőr volt, és a beszélgetés a szokott sablon szerint zajlott.

– Mennyi a jutalom? – kérdezte öblös hangon. – Száz dollár – mondtam automatikusan, és beszéd közben tovább írogattam a jegyzeteimet. – Nos – mondta –, nem sok pénz, de azért

jobb, mint egy orrba verés. Azt hiszem, én vittem azt az ipsét. Január tizedike körül. Akkor lehetett. A Central park és talán a Hetvenedik vagy a Hetvenegyedik sarkán szállt be. Arra valahol.

– Mikor?

– Úgy este kilenckor talán. Így valahogy. Akkoriban éjszaka dolgoztam. Most nappalos vagyok.

– Emlékszik-e, milyen volt az idő?

– Azon az estén? Rohadt. Pocsék vezetni ilyenkor. Havas eső. Épp arra készültem, hogy bemondom az unalmast, amikor ez a pasas gyakorlatilag a kerekem elé vetette magát, úgy integetett.

– Emlékszik-e, hogyan nézett ki az a férfi?

– Csak azért emlékszem, mert annyira az idegeimre ment. Nem vezettem neki elég gyorsan. Kerülő úton mentem. A kocsni hátulja szemetes és bűdös. És így tovább, és így tovább. Igazi baszogató típus, ha érti, mire gondolok.

Félretettem a tollam, vettem egy mély lélegzetet. Kezdt reménykeltőn hangzani a dolog.

– Le tudja írni a külsejét?

– Kalap, sál és felöltő – mondta a taxisofőr. – Egy vén szivar. Magas és sovány. Meggörnyedt háttal. Rendes körülmények közt nem nagyon figyelem meg, ki ül a kocsimban, de ez a pasas annyira rohadt alak volt, hogy emlékszem rá.

Egyre jobban hangzott.

– Es hová vitte? – hunytam le a szemem, és reménykedtem.

– A Hetvenkilencedik utcai kikötőhöz – mondta a taxisofőr. – És egy negyed dollár borraalót adott! Olyan időben! Hallott már ilyet a bűdös életben?

Kinyitottam a szemem, és hosszú sóhajjal engedtem ki a levegőt.

– Megmondaná a nevét, kérem?

– Bernie Baum.

– És honnan telefonál most, Mr. Baum?

– Egy benzinkúttól a Tizenegyedik sugárútról.

– Mi a Harmincnegyedik utcában vagyunk. Megkérem, szíveskedjék idefáradni, és aláírni egy rövid jegyzőkönyvet, amely magában foglalja mindazt, amit most elmondott nekem, és aztán fel is veheti a száz dollárját.

– Úgy érti, ez volt az a pasi? – kérdezte.

– Ez volt az a pasi – mondtam.

– Jó, hát hogyne – mondta. – Aláírok egy jegyzőkönyvet. Ez az igazság, hát nem? De ide figyeljen, ugye nem kell a bíróságra mennem majd, vagy ilyesmi?

– Ó, nem, nem, nem – siettem a válasszal. – Semmi ilyesmi. Csak a saját nyilvántartásunk számára kell.

Lehet, hogy egy szép napon meg kell majd ismételnem vallomását a bíróság előtt, de ezt eszem ágában sem volt az orrára kötni.

– Nos, bekapok még valami ebédet – mondta –, de utána nyomban ott leszek.

– Kitűnő – mondtam szívélyesen. – Próbáljon meg egy óra előtt ideérni.

Megadtam a címünket, megmondtam, keresse Joshua Bigget. Vigyorogva tettem le a kagylót.

Percy Stiltonnak igaza volt: a gazfickóknak nincs *mindig* szerencsájük.

Legépeltem egy rövid jegyzőkönyvet, amelyet Bernie Baum majd aláír; a jegyzőkönyv csak arról szólt, hogy január tizedikén körülbelül este kilenckor a Central park és a Hetvenedik utca környékén fölvetett egy férfit, akit később fényképről azonosított Yale Stonehouse professzorral, s elvitte őt a Hetvenkilencedik utcai kikötőhöz. Olyan rövidre és tényszerűre fogalmaztam, amennyire csak lehetséges.

Mire végeztem, megérkezett Mrs. Kletz. A foga már kevésbé fáj, mondta, és elég jól érzi magát ahhoz, hogy ledolgozza négy óráját.

Elmondtam neki Bernie Baumot, és éppúgy örült, mint én.

– Sok minden történt azóta, amióta maga a Kipper- és a Stonehouse-iratokat elolvasta – mondtam. – Üljön le egy pillanatra, és napra készen informálok.

Feszülten figyelt, és élesen beszippantotta a levegőt, amikor Glynisről és Knurr-ról beszéltem neki.

– És oda vitte a taxisofőr Stonehouse professzort az eltűnése éjszakáján – fejeztem be diadalmasan.

Ám ő valami máson gondolkodott. Fiatal szeme mintha ezeréves messziségbe bámult volna.

– Föltételezi-e, Mr. Bigg – szólalt meg világos, dallamos hangján –, föltételezi-e, Mr. Bigg, hogy a két nő bármelyike, Tippi Kipper vagy Glynis Stonehouse tud egymásról?

Rápislogtam. Nekem sosem jutott eszembe ez a kérdés, és haragudtam magamra, mert eszembe kellett volna jusson.

– Nem tudom, Mrs. Kletz – vallottam be. – Gondolom, nem, egyikük se tud a másik létezéséről. Knurnak e pillanatban igazán nincs szüksége féltékeny és bosszúsomjas nőkre.

Elgondolkodva bólintott.

– Azt hiszem, igaza van, Mr. Bigg. – Visszament asztalához, és belekezdett néhány rutinkérdés megválaszolásába. Ami engem illet, egy Madison sugárúti csemegebolttól rozskenyeres olasz szendvicset rendeltem, kóser pácolt kaporral, meg teát. Befutott Bernie Baum – tömzsi, középkorú férfi, kétnapos, őszes borostával meg egy nyirkos szivarral. Szurtos, kockás posztóbekecs volt rajta, meg fekete bőrsapka.

Átadtam neki az előkészített jegyzőkönyvet, inge zsebéből szemüveget húzott elő. Az egyik szára hiányzott, fognia kellett olvasás közben a rozoga pápaszemet.

Azután fölneézett rám:

– Mit művelt ez a pasas? – kérdezte érdes, öblös hangján. – Bankot rabolt?

– Olyasmit – mondtam.

– Nem lep meg – bólintott. – Amióta beszéltem magával telefonon, megpróbáltam jobban visszaemlékezni az ürgére. Tudja, úgy képzem most, hogy ideges volt. Valami piszkálta, és ezért piszkált engem.

– Meglehet – mondtam.

– Nos – okoskodott Bernie Baum –, ha abban a kikötőben volt egy elrejtett jachtja, akkor már alighanem valahol Hongkongban van.

– Ez is meglehet – mondtam. – Most pedig, ha szíveskedik aláírni a vallomását, Mr. Baum, előkerítem a pénzét.

Aláírta a nevét – Bemard I. Baum – meg a címét, és kis nyugtát állított ki száz dollárról. Kezet ráztunk, és fölküldtem őt az irodavezetőségbe Mrs. Kletzcel, aki öt perc múlva már vissza is jött. Közölte: Bernie Baum fölvette pénzjutalmát, és boldogan távozott. Elmonda továbbá, hogy Hamish Hooter akadékoskodás nélkül jóváhagyta az igénylést. A győző nagylelkűsége...

Percy Stilton épp idejében állított be, mint örömmel láttam, konzervatívan öltözve, tengerész-kék öltönyben, fehér ingben, fekete nyakkendőben. Semmi ékszer. Semmi csillogó. Megmutattam neki a taxisofőr aláírta jegyzőkönyvet.

Percy csak ült egy pillanatig, keresztbe tett térdrel, csöppet kihúzott alsó ajakkal.

– Aha – mondta azután. – Lassacskán betömődjük a réseket. Tudod, mit gondolok? Stonehouse professzor odalenn van az iszapban, horgonnyal a lábán. Úgy hiszem. Egy órával ezelőtt néztem meg magamnak a csónakkikötőt. Van ott egy lakóhajó, amely Mister Godfrey Knurr nevében van nyilvántartva. Nem tiszteletes, hanem mister. Ötven láb hosszú Gibson, és az

a muki, akivel beszéltem, azt mondta, hogy valóságos vízi palota. Egy családi ház minden kényelme és még annál is több.

Sóhajtottam.

– Érthető – mondtam. – Butaság lenne azt hinni, hogy egy olyan ember, mint Knurr, megelégednék egy ócska Carmine Street-i üzlethelyiség hátsó fertályával.

Perce hallgatott, én meg idegesen az órára pillantottam. Már csak néhány percünk volt.

– Izgat valami? – kérdeztem.

– Csakugyan azt hiszed, Knurr nyírta ki Kippert is, és Stonehouse-t is? – kérdezte fakó hangon.

– Kippert bizonyosan – mondtam. – Stonehouse-t valószínűleg.

– Én is így látom – bólintott komoran. – Ami izgat: kettőről tudunk. Mennyi lehet, amiről nem tudunk?

Magamhoz vettem jegyzetemet, irataimat, és a lifttel fölmentünk a könyvtárba. Egyikünk se szólt útközben.

Ragasztószalaggal odaerősített feliratot találtunk a könyvtárajtón: „Kettőtől háromig zárva.” Hatásos közlés: egy órát engedélyeznek nekem, nem többet. Bementünk Stiltonnal, és helyet foglaltunk az asztal hosszanti oldalának közepén, két szomszédos bőrüléssel szembe.

– Kibírod dohányzás nélkül, Perce? – kérdeztem.

– Hogyne.

– Próbáld meg.

Elrendeztem magam előtt papírjaimat jegyzeteimet. Végignéztem előadásom vázlatát. Azután csendben üldögéltünk.

Amikor Ignatz Teitelbaum és Leopold Tabatchnik pontosan két órakor együtt belépett, Stilton is felállt, meg én is. Az a vad gondolatom támadt, hogy fanfaroknak vagy harsonáknak kellene megszólalniuk.

Mindkét vezető cégtáron földszínű, mellényes öltöny volt, minden stílus vagy eredetiség nélküli inggel-nyakkendővel. Ezzel azonban véget is ért a hasonlóságuk. Tabatchnik, a maga melázó, majomszerű testtartásával Teitelbaum fölébe tornyosult, ki most, mellette, különösen törekenynek és töppedtnek látszott.

Döbentem vettem számot azzal, hogy e két férfi összesen másfél évszázadot ért meg, és egy évszázad jogász tapasztalata van a hátuk mögött. Csüggesztő felismerés volt, beletellett néhány pillanat, míg összeszedtem a bátorságom, és bedobtam magam.

– Mr. Tabatchnik – szóltam –, úgy hiszem, már találkozott Percy Stilton nyomozóval a New York-i rendőrségtől. Stilton nyomozó foglalkozott a Solomon Kipper halálával kapcsolatos nyomozással.

Tabatchnik hűvösen biccentett Percy felé, énám pedig mérges pillantást vetett; rájött, nem engedelmességet annak a parancsának, hogy nyomozásom eredményeibe nem avathatom be a rendőrséget.

Bemutattam Percy Mr. Teitelbaumnak. Újabb fagyos biccentés. Egyik cégtárs se mutatott szándékot arra, hogy leüljön. Az én áhított értekezletem dermedtően indult.

– Stilton nyomozó – szólalt meg legzengzetesebb hangján Mr. Tabatchnik –, olybá kell vegyük, hogy ön hivatalos minőségében van jelen?

– Nem, uram – mondta a detektív higgadtan. – Érdeklődő megfigyelőként vagyok jelen, és talán abból a célból is, hogy amivel tudok, hozzájáruljak az önök előtt álló dilemma megoldásához, uraim.

Kedvem lett volna megcsókolni. A két cégtárs szemöldöke fölszaladt; egymásra pillantottak. Nyilvánvaló: nem tudtak róla, hogy dilemmával állnak szemben, és éppily nyilvánvalóan többet óhajtottak hallani róla. Mindketten széket húztak maguk alá, szemben velünk. Vártam, míg mindenki elhelyezkedik, és csend lesz.

– Uraim – kezdtem. – Igen sok időt takarítanánk meg, ha szíveskednének megmondani, mindketten tudnak-e a másikkal ügyével kapcsolatos nyomozásomról. Azaz, Mr. Teitelbaum, tájékozott-e ön a Sol Kipper halálával kapcsolatos körülményekről? És ön, Mr. Teitelbaum, tud-e arról...

– Térjen a tárgyra – vágott a szavamba ingerülten Tabatchnik. – Mindketten tudunk arról, ami folyik.

– A maga legutolsó jelentéseiből – tette hozzá Mr. Teitelbaum, cserzett keze mozdulatlanul hevert előtte az asztalon. – Feltételezem, van valami hozzátennivalója?

– Bőven, uram – mondtam és belefogtam. Rövid kijelentő mondatokban és olyan sebesen beszéltem, ahogyan csak a nyelvem összegabalyodása nélkül tudtam.

Örvendezve vettem észre, hogy tudok rögtönözve és energikusan beszélni, anélkül hogy a jegyzeteimbe néznék. Ezáltal szembenézhettem beszéd közben mindkettejükkel, pillantásom egyiktől a másikhoz lendült, attól függően, hogy a Kipper vagy a Stonehouse vonatkozású ügyről beszélek-e.

Akárha két kötömbhöz, a Húsvét-szigetek komor és megfejthetetlen szobraihoz intéztem volna szavaimat. Egyetlenegyszer se rebbentek meg, vagy változtattak arckifejezésükön. Mr. Teitelbaum hátradőlt székében, mintha földúcolták volna, merev, pipaszár karját előrenyújtva, szétálló keze laposan az asztallapon. Mr. Tabatchnik meggömbült vállával görnyedten az asztal fölé hajolt, súlyos fejét félig lelógatva, gumyszerű ajkán a szokott ádáz görbülettel.

Végig, egészen addig, míg beszámoltam arról, hogy felismertem Knurr egyik utcakölykét a támadóim közt, egyik ügyvéd se tett fel kérdést, s különösebb érdeklődést sem mutatott előadásom iránt. De amikor az elbeszélésben ahhoz a találkozóhoz értem, amelyet a Hatvanhatodik utcai garázsnál láttam – minden megváltozott.

Mindenekelőtt: mindkét férfi hirtelen megváltoztatta testhelyzetét: Tabatchnik hátradőlt, majdhogynem hátraesett székével, mintha hitetlenkedne, Teitelbaum pedig hirtelen előrelendült, és az asztalnak dőlt.

– Biztos ebben, Mr. Bigg? – csaholta éles hangon. – Godfrey Knurr tiszteletes Glynis Stonehouse-zal találkozott? Semmi kétsége efelől?

– Semmi kétségem, uram – mondtam elszántan.

Elmagyaráztam: ekkor kértem találkozót Percy Stilton nyomozótól, és mondtam el neki mindent, ami történt.

– Szükség volt erre, uraim – mondtam komolyan –, mert Stilton nyomozó segítsége kellett ahhoz, hogy kiderítsem, van-e valamelyik érdekeltnek büntetett előélete. Stilton nyomozó el fogja mondani önöknek e nyomozás eredményeit. A kérdésre visszatérve, Mr. Teitelbaum: bizonyos vagyok-e abban, hogy Knurr Glynis Stonehouse-zal találkozott. Igen, bizonyos vagyok benne, mert tegnapelőtt este ismét együtt láttam őket.

Ezután elmondtam, miként követtem Glynis Stonehouse-t a randevújára Knurr-ral, és hogyan voltam a sarkukban a Hetvenkilencedik utcai kikötőig.

– Perce – mondtam –, légy szíves, mondjad tovább.

Beszámolója az enyémnél is sokkal rövidebb volt, és jellegtelen rendőrségi stílusban szólt: „az állítólagos bűnelkövető”, meg „a gyanúsított”, meg ilyesmik. Kész bírósági tanúvallomás volt; láthatólag mindkét ügyvéd tökéletesen ismerte ezeket a fordulatokat, és mély benyomást tett rájuk.

Elmondta nekik, hogy sosem elégítette ki teljesen az öngyilkosságról szóló megállapítás a Kipper-ügyben, s felsorolta az okait is, miért nem. Tehát, magyarázta, örömmel fogadta az én független nyomozásomat, és minden tőle telhető módon együttműködött velem, különösen amióta oly jó véleménye alakult ki vizsgálatom alaposságáról és képzeletgazdag szakszerűségéről.

Leszegtem a fejem, és az asztalt bámultam, míg folytatta.

Azt remélte, mondta, hogy én elegendő bizonyítékot tárok föl ahhoz, hogy a New York-i rendőrség igazolva lássa a Kipper-ügy újraindítását. Ebből a célból betáplálta a komputerbe Godfrey Knurr és Tippi Kipper nevét, és fölfedezte a Tippi őrizetbevételéről szóló adatot. Beszámolt Harley Oxman püspöknél lezajlott kihallgatásunkról és Knurr előzetes chicagói vétkének felbukkanásáról.

Ezenkívül, mondta, én, azt követően, hogy rátaláltam az összekötő szálra, megállapítottam, hogy mi volt a valószínű forrása annak az arzénnek, amelyet Stonehouse professzor mérgezéséhez használtak. Egy orvosi kutatólaboratórium, ahol Glynis Stonehouse alig egy évvel ezelőtt alkalmazásban állt.

Végül: földerítette, hogy Godfrey Knurnak egy lakóhajó van a tulajdonában, amely a Hetvenkilencedik utcai kikötőben horgonyoz.

Ezután Stilton felém fordult, és elmondta nekik, hogy ma délelőtt előkerült egy taxisofőr, aki visszaemlékezett, hogy a kikötőhöz szállította Stonehouse professzort az eltűnése éjszakáján.

Átcsúsztattam az asztalon a vezető cégtársak elé Baum vallomását, de egyik se nyúlt érte. Mindkét férfi Perce-re bámult.

– Stilton nyomozó – zengte tekintélyt parancsoló hangján Mr. Tabatchnik –, ön mint több éves tapasztalattal rendelkező rendőrtiszt, azt hiszi, Godfrey Knurr meggyilkolta Solomon Kippert?

– Igen, uram, azt hiszem. Előre megfontolt szándékkal.

– De hogyan? – kérdezte álmagagon Mr. Teitelbaum.

– Ennek elmondását Joshnak engedném át – mondta Percy.

Így hát elmondtam.

Elsőként Mr. Tabatchnik fordult újra hozzám.

És a búcsúlevél? – kérdezte.

– Uram – sajnálkoztam –, erre még nem találtam magyarázatot. De bizonyos vagyok benne, uram, hogy ön is belátja: a levél fogalmazása különféle értelmezés tárgya is lehet. Nem szükségszerűen *öngyilkossági* búcsúlevél.

– És föltételezve, hogy az emberölés olyan módon történt, ahogyan ön sejteti, föltételezi-e továbbmenőleg, hogy Tippi Kipper és Godfrey Knurr tiszteletes büntetetre szövetkeztek? Föltételezi, hogy ők tervezték meg és hajtották végre Solomon Kipper meggyilkolását azért, mert a megboldogult, Marty Reape fölbérlése útján, fölfedezte, hogy felesége csalja őt Godfrey Knurr-ral, és elszánta magát, hogy megváltoztassa végrendeletét, kitagadja belőle az asszonyt a törvény által megengedett mértékben? Ezt föltételezi?

– Igen, uram – mondtam.

Am most Mr. Teitelbaumon volt a sor.

– Föltételezi-e továbbá – szolt selymes hangon –, hogy Stonehouse professzor, miután fölfedezte, hogy lánya megkísérelte a megmérgezését, fölfedezte azt is, hogy lányának viszonya van Godfrey Knurr-ral? És föltételezi, hogy Stonehouse általunk nem ismert módon tudomást szerzett Knurr lakóhajójának létezéséről, és azon az estén, amelyen eltűnt, elhatározta, hogy szembenéz lányával és annak szeretőjével? És azt gyanítja, bizonyíték nélkül, hogy nagy valószínűséggel megölték őt azon az éjszakán? Ez a maga föltételezése?

– Igen, uram – mondtam, halványabban, mint az előbb. – Ez.

Némán ültünk mindannyian. Úgy látszott, örökké fog tartani a csend, noha, úgy hiszem, aligha telt el több egy vagy két percnél, míg Teitelbaum eltolta magát az asztaltól, és hátradőlt székében.

– És pontosan mit javasol – kérdezte váratlanul erőteljes hangon –, mi történjék most ebben a kellemetlen ügyben?

– Ami engem illet – mondta Percy Stilton –, el akarom mondani hadnagyomnak az egész történetet, és meglátom, újranyitathatom-e a Kipper-ügyet. Önök, uraim, segítségemre lehetnek, amennyiben van valami latba vethető befolyásuk.

– Mi lenne az előnye annak, ha újra elővennék az ügyet? – kérdezte Leopold Tabatchnik.

– Azt remélem, megbíznak velem, hogy az ügynek szenteljem teljes munkaidőmet – mondta a nyomozó. – Ha szükséges, még nagyobb személyzettel. Hogy rajta tartsuk szemünket a lakóhajón, s ezzel megakadályozzuk Knurr szökését. Hogy mélyebbre ássunk az érdekeltek előéletébe és kapcsolataiba. Hogy utánanézzünk Knurr bankszámlájának, és így tovább. Hogy mindazt megtehessek, amit egy emberölési nyomozásban tenni szoktak.

A két vezető cégtárs újra egymásra nézett, s nekem ismét az volt az érzésem, hogy kommunikáció folyik kettejük között.

– Nem vagyunk teljesen híján *némi* befolyásnak – mondta óvatosan Ignatz Teitelbaum. – Mindent megteszünk, amit tehetünk, hogy az ön segítségére legyünk a Kipper-ügy újranyitásával. De tisztességgel meg kell mondjam önnek, nem vagyok optimista arra nézvést, hogy az egész ügyet sikerrel oldják meg, még a legszívósabb emberölési nyomozással sem.

– Egyetértek – dörögte Mr. Tabatchnik. Mr. Teitelbaum még hátrább csúsztotta székét az asztaltól, és nem minden nehézség nélkül keresztbe rakta lábait. Így ült egy pillanatig, Percy meg énköztem a semmibe nézett, anélkül hogy látott volna bennünket. Az esküdszék összegzését fogalmazza – gondoltam magamban.

– Mindenekelőtt – mondta azután – gratulálni szeretnék önöknek, uraim, s különösen önnek, Mr. Bigg, nyomozásuk intelligens és állhatatos voltáért.

– Képzeletgazdag – tette hozzá bólogatva Mr. Tabatchnik. – Kreatív.

– Pontosan – mondta Teitelbaum. – Olyan hipotézist állított fel, amely minden ismert fontos ténnyel egybevág.

– Alighanem megfelel ezeknek – értett egyet Tabatchnik, majdnem irigykedve.

– Igencsak meglehet. Őszintén szólva, azt hiszem, meg is felel. Azt hiszem, feltételezései helyesek – osztotta társa nézetét Teitelbaum.

– Ám mégiscsak feltételezések – ragaszkodott hozzá Tabatchnik.

– Nagyon kevés van a birtokában, ami a bíróság előtt bizonyítható – tartott ki Teitelbaum.

– Bizonyal semmi olyan, ami igazolhatná a jogi eljárást. – Tabatchnik határozott volt.

– Nyilvánvalóan nincs szemtanú. Nincs fegyver. Igazában semmi törvényes értékű közvetlen bizonyíték. – Teitelbaum még határozottabb volt.

– Pusztán közvetett bizonyítékok támasztanak alá valamit, ami lényegében nem más, mint egy elmélet – így Tabatchnik.

– Nem óhajtunk indokolatlanul pesszimisták lenni, de ön semmi olyat nem mondott nekünk, ami arra utalna, hogy a nyomozás folytatása olyan bizonyítékot tárhat föl, amely a bűnvádi eljárást igazolná – tódította Teitelbaum.

– Maga itt szövetkezésben elkövetett bűntettéről beszél – az ítélet Tabatchniktól érkezett, de a kegyelemdőfést Teitelbaum adta meg, és pedig így:

– Valójában két bünszövetkezés, egyetlen, mindkettőben szereplő személlyel, Knurr-ral.

Perce kábultan nézte őket. Én összeomlottam. Úgy véltem, sebes dialógjuk csupán a nyitány ahhoz, hogy elrendeljék: hagyjam abba a nyomozást. Rápillantottam Percy Stiltonra. Feszülten figyelte a két ügyvédet. Láthatólag el volt bűvölve, minthogyha olyasmit hallana, amit én nem, mintha élvezné, hogy jelen lehet egy jogtudományi szabadegyetemen.

– Szokatlan probléma ez – intonálta Mr. Tabatchnik, és ormótlan, szeplős keze fejét nézegette. – A szokatlan problémák néha szokatlan megoldást kívánnak.

– Ha egynél több személy vesz részt egy nagyobb büntett elkövetésében – mondta Mr. Teitelbaum, szétbogozta keresztbe rakott lábát, és gondosan eligazította a bűgot nadrágja szárán –, akkor néha lehetséges...

Hangja elpengett.

– Maga eddig annyi kezdeményező erőről tett tanúságot – mondta Mr. Tabatchnik –, bizonyára megvan a lehetősége arra, hogy...

Az ő hangja is a semmibe veszett.

Aztán a két jogász, megdöbbenésemre, egymásra pillantott, nyilván valamiféle jelt adtak, és egyszerre fölálltak. Percy és én is talpra ugrottunk. Átnyúltak az asztal fölött, s kezét ráztunk mindkettejükkel.

– Érdeklődéssel várom további eredményeiket – mondta szigorúan Tabatchnik.

– Teljes a bizalmam – szólt szívélyesebb hangnemben Teitelbaum.

Még mindig döbbenetben néztem utánuk, amint az ajtó felé indultak. Megrémültem, mert nem voltam bizonyos benne, mondtak-e valamit. Hogy mit, azt végképp nem tudtam.

Mr. Teitelbaum már kinyitotta a folyosóra vezető ajtót, amikor visszafordult, és halkán ezt a kérdést intézte hozzám:

– Mr. Bigg, idősebb-e Tippi Kipper, mint Glynis Stonehouse?

– Tessék? – mekegtem. – Ó, igen, uram – bólintottam értetlenül. – Legalább tíz évvel. Esetleg többel.

– Ez is egy lehetőség – mondta nyájasan.

Ezzel távoztak.

Visszahuppantunk székeinkbe. Vártam, míg Percy rágyújt egy cigarettára, két mélyet szív belőle, és besüpped karosszékebe. Tisztviselők és ügyvédbojtárok kezdtek beszállingózni a könyvtárba, és a törvénykönyvekkel teli polcok felé tartottak.

Stiltonhoz hajoltam. Lefojtott hangon szóltam hozzá.

– Mi volt ez az egész? – kérdeztem, még mindig értetlenül. – Amiket a végén mondtak? Egyáltalában nem értettem. Végem van.

Percy hátravetette a fejét, és tökéletes füstkarikát fújt a mennyezet felé. Azután, hogy szakértelmét bemutatssa, kifújt egy nagy karikát, és a közepébe belepöfékelte egy kisebbet.

– Nem ügyvédek ezek – mondta, csaknem álmódzón –, hanem kalózok. *Kalózok!*

– Miről beszélsz? – kérdeztem.

– Hihetetlen – rázta a fejét. – Kurvamód hihetetlen. Teitelbaum és Tabatchnik. T és T. Té-té. Te-tú. Hát ezek csakugyan tetvek. Ha egyszer megszorul a hurok a nyakam körül, nem bánám, ha ezek a kalózok az én oldalamon lennének.

– Perce, kérlek, lennél szíves megmondani, miről van szó?

Kiegyenesedett székében, azután áthajolt felém úgy, hogy a fejünk szorosan egymás mellé került.

– Azt hiszem, igazuk van, Josh. Baromi egy összeesküvés az, amit előadtál arról, hogyan nyírta ki Knurr Sol Kippert. Talán helyesen. De hogyan fogjuk bizonyítani? Sehogy, soha. Hacsak meg nem törjük Knurrt vagy Tippi Kippert. Rávesszük valamelyiket, hogy köpjön a másikra. És mi van a kezünkben Glynis Stonehouse ellen? Még bizonyítani se tudjuk, hogy megkísérelte megmérgezni az apját. Knurr-ral hentereg egy lakóhajón. És akkor mi van? Ez nem büntetendő cselekmény. A főnökeid nagyon is jól látják, hogy egyetlen módon plankolhatjuk fel ezt a dolgot: ha rávesszük az egyik főszereplőt, hogy fakadjon dalra.

– És ezt hogyan fogjuk csinálni?

– Ó, milyen *dörzsölt* volt T. és TT – vigyorgott, és újabb cigarettára gyújtott. – Észrevetted-e, hogy egyikük se mondott egyetlenegyszer se olyasmit, amit parancsnak vagy utasításnak lehetne fölfogni bármi törvénytelen lépés megtételére? Semmi mást nem csináltak, csak halovány célzásokat eregettek.

– De mit *mondtak*? – kiáltottam kétségbeesetten.

– Sss. Halkabban. Azt akarják, hogy húzzuk be a csöbe Knurrt. Hilóval. Beugratással.

Döbbenetben néztem rá.

– És ezt hogyan csináljuk?

– Megkísértjük. Őt is, a hölgyeket is. Összezavarjuk őket. Orrukra kötjük, hogy gyanúsítottak, és megfigyelés alatt állnak. Kijátsszuk egyiket a másik ellen. Az idegeikre mászunk. Kicsináljuk őket. Beletaszítjuk valami ostoba lépésbe. Gerillahadviselés. Egérfogó. Gondolod, hogy Knurr és Tippi és Glynis okosabb nálunk? Én nem hiszem. Úgyesen játszották kisdéd játékaikat, és eddig sikerült. Nos, mi legalább ilyen úgyesen lerakhatjuk a kis csapdáinkat. Sőt. Ezt mondta nekünk T. és T. Húzzuk csőbe ezeket az embereket, és verjük őket közéjük. Igazuk volt: nincs más mód.

– Értem – mondtam. – Menjünk át támadásba.

– Erről van szó!

– És az, amit Teitelbaum a végén mondott arról, hogy Tippi idősebb Glynis Stonehouse-nál?

– Azt sugallta, hogy tájékoztassuk Tippit Glynisről.

Mielőtt Perce-től elbúcsúztam, megbeszéltük tervezett játszmánknak legalább az első menetét, amelynek kivitelezéséhez majd hozzáfogok, mihelyt szobámba visszatérek.

Mrs. Kletz meg én leültünk, hogy megfogalmazzunk egy levelet, amelyet azután Mrs. Kletz kézírással lemásol majd egy sima papírra. Az elkészült episztola a következőképp szólt:

Kedves Mrs. Kipper,

Néhány alkalommal futólag találkoztunk csupán, de úgy hiszem, többet tudok az Ön magánéletéről, mint Ön hinné. Mint látni fogja, nem írom alá ezt a levelet. A nevek nem fontosak, s nem óhajtok mélyebben belebonyolódni a dologba. Csupán a legjobb szándékoktól vezettetve írok, mert szeretném, ha Ön nem ismerné meg azokat a gyötrelmeket, amelyeket én éltem át hasonló szituációban.

Mrs. Kipper, tudok róla, milyen szoros az ön kapcsolata Godfrey Knurr tiszteletessel. Remélem, megbocsát nekem, Asszonyom, mikor közlöm Önnel, hogy „barátságuk” köztudott, s időnként gúnyos pletykák tárgya olyan körökben, amelyekben mindketten mozgunk.

Sajnálattal tájékoztatom Önt arról, hogy a tiszteletes emellett folyamatosan titkos „baráti kapcsolatot” tart fenn egy szép, fiatal nővel, Glynis Stonehouse-zal. Higgyen nekem, ha azt állítom, hogy megdönthetetlen bizonyítékom van viszonyukról, amely néhány hónap óta folyik.

Olyan tanúk látták együtt őket, akiknek szavahihetőségéhez nem fér kétség. Gyakori légyottjaik mindig a késő esti órákban egy lakóhajón zajlanak, amely a Hetvenkilencedik utcai kikötőben horgonyoz. Tudott-e Ön arról, hogy Knurr tiszteletes egy pazarul berendezett lakóhajó tulajdonosa? S hogy ezt éjjeli találkozók céljára használja ezzel a szép, fiatal nővel? És esetleg másokkal?

Mint mondtam, Mrs. Kipper, csak azért írok Önnek, hogy megmentsem attól a gyötrelemtől, amelyet magam az utóbbi időben, azonos szituációban elszenvedtem. Bár csak nekem is írt volna még idejében egy törődő jó barát úgy, ahogy most én írok Önnek, hogy megmentett volna ostoba tettemtől, attól, hogy szerető férjet és családot hagyjak el egy hűtlen nőcsábász miatt.

Sikerült szert tennem egy fényképre a másik nőről, Glynis Stonehouse-ról, melyet csatolok a levélhez.

Bocsásson meg, hogy olyan dolgokról írok, amelyek, ebben bizonyos vagyok, nyilván fájdalmasak Önnek. De nem viselhettem el, hogy egy ilyen jó ízlésű és kifinomult asszony, mint Ön, úgy szenvedjen, ahogyan én szenvedtem és szenvedek most is.

Egy jóakarója

Amikor Mrs. Kletz befejezte a levél lemásolását, Glynis Stonehouse pillanatképével együtt sima borítékba helyeztük és leragasztottuk. Mrs. Kletz kézírással megcímezte.

– Csak csöngessen be a kapun – magyaráztam neki, míg előkészítettem, hogy elküldjem ezzel a fontos megbízással. – Az inas jön ki majd, egy nagydarab férfi. Mondja meg neki, hogy levele van Mrs. Kipper számára, és már menjen is tovább, amilyen gyorsan csak tud.

– Ne aggódjék, Mr. Bigg – mondta. – Gyorsan eljövök onnan.

Föltette svájcisapkáját, meg egy olyan merev lódenkabátot, akár egy sátor, s már ott se volt. Fél óra múlva biztonságosan elzártam a Kipper-és a Stonehouse-iratokat, és elmentem az irodából. Taxival mentem haza, annyira szerettem volna már mielőbb látni Cleo választát. Ajtómon alá csúsztatva találtam: „Miss Cleo Hufnagel örömmel elfogadja Mr. Joshua Bigg szíves meghívását a ma este nyolcórától kezdettel lakásán rendezendő vacsorára.”

Mosolyogva bújtam bele csuklyás sportkabátomba és sildes sapkámba, azután szemügyre vettem kamrámat, hűtőszekrényemet és italkészletemet. Gondos listát készítettem a szükséges dolgokról, majd nekivágtam kétkerekű bevásárlótáskámmal. Hűvös, ködös este volt, és nem vesztegettem az időm. Vettem két csinos marhaszeletet; sütni való burgonyát; tejfölt, amelybe már bekeverték a snidlinget; vajat (hátha jobban szereti, mint a tejfölt); egy csomag retket; tökéletesen szeletelt paradicsomot; egy kemény, tengeralattjáró formájú és éppoly síkos uborkát; egy üveg fokhagymás salátamártáskrém; meg egy fagyasztott ribiszkés tortát. Vásároltam ezenkívül két kis rákkoktélt, amelyeket mártással együtt, teljesen elkészítve árultak kis poharakban, ezeket később gyümölcslé pohárként lehet használni. Papírabroszt. Papírszalvétákat. Egy hagymát.

Vásároltam továbbá egy hatos csomagolású világos Ballantine sört, két üveg Chiantit, szalmafonatos üvegekben és egy negyedes üveg kaliforniai brandyt. És két karcsú, piros gyertyát. Hirtelen ötlettel beugrottam a virágüzletbe, és vettem egy hosszú szárú, sárga rózsát.

Néhány perccel nyolc után kopogtatott be ajtómon, és mosolyogva jött be. Lehajolt kicsit, hogy arcon csókoljon. Hozott egy ropogós rozskenyeret helybeli zsidó pékunktól. Tökéletes ajándék volt; teljesen megfeledkeztem a kenyérről. Szerencsére, volt vajam.

Átadtam neki a sárga rózsát, amitől majdhogy könnyek nem szöktek a szemébe, és újabb arcon csókolást érdemeltem ki vele, ezúttal melegebbet. Kedvenc karosszékemhez vezettem, és megkérdeztem, szeretné-e, ha tüzet raknék?

– Talán később – mondta.

Töltöttem egy pohár vörös bort neki, egyet magamnak.

– Egészségedre – köszöntöttem.

– Egészségünkre – mondta. Elmondtam, mit fogunk vacsorázni.

– Pompásan hangzik – mondta halk, suttogós hangján. – Mindet szeretem.

A szavai, meg a hangja, meg a mosolya hatására valami hirtelen belém nyilallt.

– Mi a baj? – aggodalmaskodott Cleo.

Felsőhajtottam.

– Vettem egy sárkányt. Meg egy gombolyag spárgát, meg egy csörlőt. De bent hagytam az egészet az irodában. Elfelejtettem hazahozni.

Nevetett.

– Ma már úgysem lehetne fölereszteni. De örülök, hogy nem felejtetted el.

– Piros sárkány – mondtam neki. – Ide figyelj, ki kell menjek a konyhába, hogy elkészítsem a dolgokat. Tölts magadnak a borból.

– Nem mehetnék ki veled? – kérdezte halkán. – Megígérem, hogy nem leszek útban.

Nem emlékszem, voltam-e életemben valaha ilyen elégedett. Azt hiszem, ez a jó érzés – túl az étel és bor szívet vidító hatásán – abból eredt, hogy ráéreztem az otthonhangulatra. Sohasem volt igazi otthonom. Sajátom még nem. És most itt voltunk a parányi, rendetlen konyhában, ételszagban, a gyertyák füstjének illatában, nyugodtan, együtt, körülfalazva, védetten.

Ez új élmény volt: együtt lenni egy nővel, akit kedvelek. Kedvelek? Nos... akivel együtt akarok lenni. Nem kellett társalogni valót kieszelnem. Neki se. Nyugodtan hallgathattunk is együtt. Azért ez már mégiscsak valami, nem?

Vacsora után azt mondta: segíteni szeretne a leszedésben-mosogatásban.

– Á, hagyjunk itt mindent – mondtam, ami nem jellemző rám, csuda rendszerető ember vagyok.

– Csótányaid lesznek – figyelmeztetett.

– Már vannak – mondtam búsan, s neveltünk. Nagy, előreálló fogai nem zavartak. Elbűvölőnek találtam őket.

Eloltottuk a gyertyákat, és visszabaktattunk a nappaliba. Úgy határoztunk, hogy fölösleges volna tüzet rakni a kandallóba, épp elég meleg volt a lakás. A karosszékbe ült. Én a padlóra, a lábához. Ujja gyöngéden simogatta a hajam. Én a hosszú, nyújtózó lábujjait simogattam. Felnyögött örömeiben.

– Kedvelsz, Cleo? – kérdeztem.

– Persze, hogy kedvellek.

– Ha kedvelsz, akkor légy szíves, kelj fel kényelmes székedből, keresd meg a brandysüveget a bárszekrényben, és tölts mindkettőnknek egy kis pohár brandyt. A poharak a konyhaszekrényben vannak.

– Az óhaja parancs, uram – szólt alázatosan. Néhány pillanat múlva már újra ott volt, brandyvel töltött poharakkal, egyiket felém nyújtotta, és míg lehajolt, megcsókolta a fejem búbját. Azután újra elterpeszkedett a karosszékben, én meg újra a lábujjait kezdtem simogatni.

– Csodás vacsora volt – sóhajtott fel.

– Köszönöm.

– Szűz vagyok – mondta, pontosan ugyanazzal a hangszínnel, amellyel előzőleg azt, hogy „csodás vacsora volt”.

Mi mást válaszolhattam volna, mint, hasonlóképp odavetve, ezt:

– Igen, említetted a múltkor.

– Azt is említettem, hogy nem akarok az maradni? – tette hozzá elgondolkodva.

– Ah – mondtam, és elkeseredetten reménykedtem, hogy végül talán többet is ki tudok nyögni, mint egytagú hangokat. Majdnem azonnal eszembe jutott, hogy egy támadás sokkal hatásosabb. Ekkor megtört a jég.

Azt már említettem önöknek, hogy magas volt. Nagyon magas. És karcsú. Nagyon karcsú. De nem készültem fel testének dallamos eleganciájára, ruganyos energiájára. És a bőre édességére.

Az elején, azt hiszem, volt bizonyos zavar, tartózkodás az ő részéről is, az enyémről is. De ez a rezerváltság hamarosan eltűnt, s élénk hancúrozássá fajult. Új érzéseket fedezett fel, új világba lépett be, és mindent meg akart ismerni.

– Ez mi? – kérdezte mohón. – Hát ez?

El volt ragadtatva attól, hogy a férfiaknak is van megmerevedésre képes mellbimbójuk. Megbűvölten vette tudomásul, hogy a legtöbb dolog, ami őt izgatja, engem is izgat; hogy legalább annyi (ha nem több) öröm adni, mint kapni. Mindent egyszerre akart tudni, fölfedezni, kipróbálni, megérteni.

– Jól csinálom? – kérdezte izgatottan. És: – Jó, ha ezt csinálom? – És: – Most mit kell csinálnom?

– Hallgass – válaszoltam.

Nyilván kiabáltunk. Biztosan fölkiáltottunk mindketten, és homályosan emlékszem, hogy arcába néztem, amely átalakult, extatikus volt és ősi. Amikor a végére jutottunk, ott hevertünk a boldogságtól borzongva, oly szorosan összegabalyodva, hogy belefájdult a karom az erőfeszítésbe, amellyel közelebb húztam magamhoz, mintha magamba vontam volna. Éreztem az izmok remegését a körém kulcsolódó hosszú, rugalmas lábszárakban.

- Szeretlek – mondta később.
- Szeretlek – mondtam.

Abba a lágy mélyedésbe temettem az arcom ott a nyaka és a válla között. Lábujjaim elefántcsontszínű bokáját dédelgették.

Idillünket üzleti okokból szakítottam félbe egyszer azon az estén. Éreztem, hogy becsületesnek kell lennem, tájékoztattam Cleot, hogy föl kell hívjam azt a libuskát, akit a múltkor az a szörnyű Finkel látott kilépni a lakásomból. Továbbá, hogy látszólag egy találkát fogok megbeszélni vele, valójában azonban kikérdezés lesz majd. Ha Cleo netán tévesen oda lyukadna ki, hogy már rá is untam, kész vagyok bebizonyítani, hogy téved, mihelyt befejeztem a telefonálást. Elnevette magát, és boldogan megcsókolt.

Hármat csengett ki a telefon, míg Perdita Schug fölvette.

- Igen?
- Perdita?
- Igen. Ki beszél?
- Joshua Bigg.
- Josh!
- Elnézést, amiért ilyen későn telefonálok, Perdita. Remélem, nem ébresztettelek föl.
- Ne butáskodj. Épp most jöttem be. Hét személyre adtunk vacsorát ma estei Volt munka bőven.

– Úgy? Ott volt-e Mr. Knurr is?

– Nem. Ez elég furcsa. Előzőleg azt mondták nekünk, hogy nyolcan lesznek. De nem jött el. Máskor általában mindig itt van. Eljössz-e holnap este Tucker Mamához?

– Mindenképp megpróbálom – hazudtam. – Ide figyelj, Perdita. Valami szokatlan kérdést kell föltennem neked. Amíg Sol Kipper még élt, szokott-e leveleket írni a feleségének? Tudod, olyan kis rövid levélkéket, amiket ott hagyott neki, ahol az asszony rájuk találhat?

– Ó, hogyne – felelte nyomban. – Mindig levélkéket írogatott neki. Tippi gyakran szaladgált el hazulról, és amikor a férje is elment, levélkéket hagyott neki. Szerelmes leveleket is, vagy pusztán üzeneteket.

– Gondolod, hogy megőrizte ezeket?

– Tippi? Azt hiszem, eltett néhányat belőlük. Igen, tudom, hogy eltett. Emlékszem, egyszer egész halomnyira akadtam egy zsebkendőtartó dobozban az öltözőszobájában. Néhány közülük egészen mókás volt. Szegény vénember igazán belé volt esve. Ez a nő az orránál fogva vezette. Gondolhatod, hogy hogyan.

– Igen – mondtam. – Nagyon köszönöm neked, Perdita. Bocsáss meg a zavarásért.

– És akkor találkozunk holnap este?

– Mindenképp megpróbálom. – Egyre könnyebben ment.

5.

Csütörtök reggel – elevenség, bizsergés, hangos nevetések. Cleo nem akarta megijeszteni az anyját azzal, hogy ott marad éjszakára. Mégis úgy ébredtem, hogy még át voltam itatva ottlététől. Dalra fakadtam a zuhany alatt („O, Sole mio”), kinéztem az ablakon, és jóváhagyólag vettem tudomásul a szüntelenül zuhogó eső csíkjait. A hangulatomat semmi se ronthatta el. Esőkabátot és kalucsnit húztam munkába menet, és vittem az esernyőm is. Az az összecsukós fajta volt, amelyik a fogóján levő gomb megnyomására nyílik. Nagyon praktikus, kivéve amikor meredeken fúj a szél, kifeszül, és mintha a levegőbe emelné a lábam néhány hüvelyknyire.

De azért baj nélkül érkeztem meg a TORT-épülethez, és nekiláttam, hogy megtervezzem aznapi tennivalóimat.

Első hívásom Glynis Stonehouse-nak szólt. Nagy nehezen jött a telefonhoz, és úgy tűnt, nincs túlságosan elragadtatva attól, hogy hall rólam. Az ifjú, ártatlan, optimista, rámenős nyomozót játszottam, és azt mondtam neki, hogy új információkra tettem szert édesapja eltűnésével kapcsolatban, s ezeket ismertetni szeretném vele. Szükszavúan azt felelte, hogy ha azonnal jövök, egy órát tud nekem szentelni.

Áradozón hálálkodtam neki, kirohantam a TORT-ból, és csodával határos módon, az ítéletidő ellenére elkaptam egy taxit közvetlenül az épület előtt.

Stonehouse-ék előszobájában a rettentő Olga Eklund megszabadított kalapomtól, kabátomtól, kalucsnimtól és esernyőmtől, majd beterelt abba a bészszínű nappaliba, ahol Glynis Stonehouse a bársonypamlag egyik sarkában hevert, és lustán lapozgatott egy magazint. Testtartásában, magatartásában semmi sem utalt aggodalomra. Ha hibát követett el, hát az üdvözlésben.

– Ó, Mr. Bigg – szólt. – Foglaljon helyet. Túlságosan szórakozottan.

Leültem, kinyitottam irattáskámat, és kotorászni kezdtem benne.

– Miss Stonehouse – mondtam lelkesen –, azt hiszem, igazán nagyot haladtam előre. Emlékszik, mondtam magának, hogy fölfedeztem: édesapja arzénmérgezésben szenvedett eltűnése előtt. Nos, határozottan megállapítottam, miképpen mérgezték. A brandyjébe tették az arzént!

Átadtam neki a vegyelemzés másolatait. Beléjük nézett. Nem hiszem, hogy elolvasta őket. Kihúztam ujjai közül, és visszahelyeztem irattáskámba.

– Hát nem csodálatos? – csacsogtam tovább. – Micsoda áttörés!

– Föltételezem – mondta rekedt, mély hangján. – De mit jelent ez?

– Nos azt, hogy tudjuk, miként alkalmazták a mérget.

– És most mit fog csinálni?

– Ez nyilvánvaló, ugyebár – nevetgéltem. – Megkeresem a mérgeg eredetét. Mint tudja, az ember nem vásárolhat arzént a sarki patikában, így hát ellenőriznünk kell minden érdekeltet, hogy lássuk, ki az, aki hozzájuthatott arzéntrioxidhoz.

Ráméredtem. Gondoltam, lesz valamiféle reagálás. De nem volt. Mélyet sóhajtott.

– Igen – mondta –, feltételezem, hogy tovább kell kutatnia és kutatnia, amíg föl nem fedezi a... hogyan is nevezik a rendőrök... a bűnelkövetőt. Ugye maga sose adja föl, Mr. Bigg?

– Ó, nem! – mondtam tiszta szívből. – Nem tágitok. Miss Stonehouse, beszélhetnék Effie Darkkal néhány pillanatig? Meg szeretném tudni, ki fért hozzá az édesapja brandyjéhez.

Rám tekintett.

– Igen – mondta tompán. – Beszéljen Mrs. Darkkal. Rendben van.

Hálásan mosolyogtam, és lehajoltam, hogy becsatoljam irattáskámat. Mielőtt felálltam, így szólt:

– Mr. Bigg, miért csinálja ezt?

Értetlenséget színlelve ráztam a fejem.

– Mit csinállok miért, Miss Stonehouse?

– Ezeket a kérdezősködéseket. Ezt a... ezt a nyomozást.

– Igyekszem megtalálni az édesapját.

Teste szétpuhult. Szétolvadt. Semmi más módon nem tudom kifejezni. Hirtelen nem voltak körvonalak alakja körül. Nem csupán az arca, amely megereszkedett, de a végtagjai is, a húsa is. Minden ellazult és elformátlanodott rajta. Rémületes volt látni. Szétoldódott.

– Rettenetes ember volt – mondta halk hangon.

Azt hiszem, ekkor dühbe gurultam. Megpróbáltam elrejteni, de nem vagyok biztos benne, hogy sikerült.

– Igen – mondtam. – Bizonyos vagyok benne, hogy az volt. Mindenki így mondja. Szörnyű ember. De hát ez nem fontos, ugye?

Egy mozdulatot tett. Intett a kezével. Az elbocsátás csöpp, kecses rebbenése. Vagy a legyőzöttségé.

Effie Dark a fehér asztalnál ült, előtte üres kávéscsésze. Kellemes illat terjengett, és beletelt néhány másodpercembe, míg azonosítottam: a levegőnek enyhe brandyszaga volt.

Közömbösen nézett fel, amint beléptem, azután gyengén elmosolyodott.

– Mr. Bigg – szólt, és széket húzott oda nekem. – Jó dolog egy derűs arcot látni.

– Mi a baj, Effie? – ültem le. – Valami gond?

– Ó... – sóhajtott. – Nincs már derű ebben a házban. A nagysága ágynak dőlt, és föl se akar kelni többé.

– Beteg?

– Sherryitisze van. És Miss Glynis is olyan lehangolt, amilyenek még sosem láttam. Fölvívtam Powellt, abban a hiszemben, hogy a látogatása segíthet a dolgokon. De az meg azt mondja, hogy ki kell kerülnie a negatív hatású vibrációkat. Ami azt jelenti, hogy attól tart: a boldogtalanság ragályos. Nos... – és megint felsóhajtott. – Azt terveztem, hogy egy-két éven belül nyugalomba vonulok. Lehet, hogy előbbre hozom.

– Mit fog csinálni, Effie?

– Ó, megleszek. – Lélegzett egy mélyet. – Van miből megéljek. Nem a pénz aggaszt, hanem a magányosság.

– Költözzék el valami kellemes helyre – javasoltam. – Talán Floridába vagy Kaliforniába. Új barátokra találhat.

Hirtelen hegyezni kezdte a fülét. Kis bogyószeme hunyorogni kezdett tésztaarcában. Fölemelte kövérkés karját, és ondolált, sárgásfehér parókájába túrt. Megesküdtem volna, hogy hallottam a műfogsora csattanását.

– Még férjet is találhatnék – mondta, és ravaszkásan nézett rám. – Erről mi a véleménye, Mr. Bigg? Gondolja, hogy túl kövér vagyok?

– Kellemesen molett, ez a helyes kifejezés, Effie. Nagyon sok férfi van, aki jobban szereti a jól megépített hölgyeket.

– Jól megépített? – hadarta. – Maga azután tud viselkedni! Maga kész orvosság nekem, Mr. Bigg, igazán az. Látja? Napok óta most nevetek először! De alig hiszem, hogy azért állított be, hogy felvidítson egy bolond öregasszonyt. Van valami segítségre szüksége?

– Köszönöm – hálálkodtam. Lehalkítottam a hangom. – Effie, be van zárva Stonehouse professzor dolgozószobájának az ajtaja?

Bólintott, és derűs tekintetet vetett rám.

– Magánál van a kulcs? Újabb bólintás.

Gondolkodtam egy pillanatig. – A következőt szeretném tenni: itt várok, amíg maga kinyitja a dolgozószoba ajtaját és visszajön. Be fogok menni a dolgozószobába. Maga itt lesz, úgyhogy nem látja, amint belépek oda. Csak néhány percig fog tartani. Nem tovább öt percnél. Megesküszöm magának, hogy nem mozdítok el semmit a dolgozószobában. Azután

visszajövök ide elbúcsúzni, és maga újra bezárhatja a dolgozószoba ajtaját. Ily módon, ha valaha megkérdezik magát, az igazságnak megfelelően mondhatja, hogy soha nem látott engem a dolgozószobában, se bemenni, se kijönni nem látott.

Latolgatta a dolgot egy darabig.

– Glynis itthon van – mondta. – A nappaliban, azt hiszem. És a Szexis Svéd is járkal valahol a lakásban. Bármelyikük rajtakaphatja ott magát.

– Tudom – mondtam.

– Remélem, helyesen cselekszem – mondta.

Mikor benn voltam a dolgozószobában, halkán becsuktam magam mögött az ajtót. Egyenesen ahhoz a falhoz mentem, ahol a hajótestmodellek voltak elhelyezve. Végigmentem a legelső sor mentén, és ujjperccel gyöngéden megkopogtattam a hajótesteket. Némelyik tömörnek hangzott, némelyik üregesnek. A Prince Royalra a harmadik sor közepén találtam rá. Lábujjhegyre álltam, hogy leemeljem a Prince Royal táblát a falra szerelt képszőkekről.

Az íróasztalhoz vittem a modell hajótestet, és a szétszórt papírokra és térképekre tettem. Felgyújtottam az íróasztali lámpát. Fölvettem egy ceruzát, és kétszer megkopogtattam a hajótestformát. Üregesnek hangzott. Eddig rendben.

Megfogtam a hajót és kissé fölemeltem, levált. Ilyen egyszerűen. Szépen szétjött. Megdöbentem, és belenéztem, hogy lássam, mi rögzítette oda a táblához. Nyolc kicsi mágnes, hüvelyknyi hosszúságú rudacskák, négy a hajótestbe szerelve és négy a táblához. Elég erősen tapadtak össze ahhoz, hogy tartsák a törzset, amikor a modell a falon függ, de egy enyhe húzástól szétvált.

Persze ennél is jobban érdekelték a benne levő összehajtogatott papírok. Legtöbbje vékony, átlátszó lap volt, amelyet másoló írógéppapírnak használnak. Óvatosan széthajtogattam őket, sarkukat fogtam csak. A felső négy lap nem géppel íródott, hanem kézzel. Az írás éppoly mogorva, gyűlölködő és görbült volt, mint az ember maga.

„Én, Yale Emerson Stonehouse, szellemi és testi épségem teljes birtokában...”

Itt volt minden: az elveszett Stonehouse professzor végső akarata és testamentuma. Azzal kezdte, hogy speciális pénzalapítványokat tett. Ötvenezer az alma materének és húszezer Mrs. Effie Darknak, ezt örömmel láttam. Volt továbbá tucatnyi pénzadomány unokatestvéreknek és távoli rokonoknak, akik közül egyik se kap többet húsz dollárnál, és egyikük éppenséggel egy ötöst örököl. Olga Eklund százat kapott.

Hagyatékának zöme egyenlően oszlott meg felesége, Ula Stonehouse, és fia, Powell Stonehouse között. A végrendelet külön megtiltotta, hogy lánya, Glynis Stonehouse a hagyatékából részesüljön, mert az „előre megfontolt gonosz szándékkal” megkísérelte apja megölését, éspedig úgy, hogy arzéntrioxidot tett a brandyjébe. Ennek bizonyítékaként csatolta végakaratahoz a Bommer és Fia cég vegyi elemzésének másolatait, valamint dr. Morris Stelowitz orvosi bizonyítványát arról, hogy Stonehouse professzor csakugyan arzénmérgezésben szenvedett.

Ráadásul – folytatódott a végrendelet –, ha az örökhagyót halva találnák, éspedig erőszakos módon, vagy balesetnek álcázottan, kéri, hogy a rendőrség folytasson alapos nyomozást elhalálozásának körülményeivel kapcsolatban, annak tudatában, hogy lánya egyszer már megpróbálta meggyilkolni, és nagy valószínűséggel újra meg fogja kísérelni, ezúttal nagyobb sikerrel.

A végrendeletet tanúként Olga Eklund és Wanda Chard írta alá. Azt még csak megértettem, hogy az az ütődött szobalány aláír bármit, amit a professzor eléje tesz, azután nyomban elfelejti. De Wanda Chard?

Óvatosan összehajtottam a végrendeletet, ugyanúgy, ahogy volt, visszahelyeztem a Prince Royal hajótestébe, újra rátapasztottam a hajótörzset a táblára, és mindkettőt megtörölgettem a zsebkendőmmel. Azután, ujjam hegyével tartva a tábla négy sarkát, visszaakasztottam a falra, megigazítottam, hogy vízszintesen függjön, azután visszamentem a konyhába.

– Köszönöm, Effie – mondtam, és lehajoltam, hogy arcon csókoljam.

Fölnézett rám. Mintha könnyeket láttam volna csillogni a szemében.

– Mindennek vége, ugye? – kérdezte. Nem tudtam hazudni neki.

– Nincs már messze – mondtam.

Újra bementem a nappaliba. Glynis Stonehouse ott állt az egyik nagy ablaknál, és az esőáztatta utcára bámult. Amint meghallotta, hogy bejövök a szobába, megfordult.

– Kész? – kérdezte.

– Kész – feleltem. – Mrs. Dark azt mondja, az édesanyja nem érzi jól magát. Sajnálattal hallom, Miss Stonehouse. Kérem, adja át neki jókívánságaimat és azt, hogy remélem, hamarosan fölépül.

– Köszönöm – mondta.

Magasan és egyenesen állt. Már összeszedte magát. Nyugodtan nézett rám, semmi nem volt a megjelenésében, ami arra vallott volna, hogy tudja, milyen közel van a katasztrófához.

– Továbbra is tájékoztatni fogom nyomozásom alakulásáról, Miss Stonehouse.

– Jó – mondta egykedvűen. – Tegye azt. Olyan erős volt. De milyen erős! Ha az előbb rövid időre elgyengült is, ez a gyengeség már eltűnt; elszánta magát, hogy végigcsinálja. Csodáltam ezt a nőt. Csupa intelligencia volt, tudnia kellett, hogy veszélyben van, hogy a szakadék szélén jár. Szép jó napot kívántam neki, azután lóhalálában nekivágtam a városon át a Kipper palotának.

Chester Heavens a szokott öntudatos módján köszöntött, de némi tartózkodást, majdnem idegességet éreztem válaszaiban, míg egészségi állapotáról meg, az időjárásról csevegtem. A visszhangos előcsarnokban álldogáltunk, amikor tudatosodott bennem, hogy megemelt hangok szűrődnek ki a nappaliszoba ajtaja mögül.

– Mrs. Kipper idehaza van, uram – informált fontoskodón az inas, és átnézett a fejem fölött.

– Hallom – mondtam. – És Mr. Knurr?

Lassan bólintott.

Elrejtettem örömeimet.

– Chester – szóltam. – Nem maradok soká. Alighanem ez az utolsó látogatásom.

– Ó? Sajnálattal hallom, uram.

– Csak néhány apróság van még, aminek utána kell nézzek – mondtam.

Kissé meghajolt, és a konyha felé indult. A bejárati ajtónál álltam, és a ház hátsó traktusa felé tekintettem. Az ajtónyílás nem látszott a konyhából. Azután a lifthez léptem. Ez tisztán látható volt bárki számára a konyhából vagy a kamrából.

Láttam Bertha Neckint, amint a mosogatónál áll. Fölpillantott, integettem neki, de nem viszonzta.

Fölmentem a lifttel az ötödik emeletre, és gyorsan bementem Tippi Kipper öltözőszobájába. Letettem irattáskámat, és kutatni kezdtem. Nem volt túl nehéz megtalálni: egy cédrusillatú, réz sarkakkal ékes, filigrán, faberakásos doboz volt. Láthatólag indiai kézművesmunka. Egy rakás hajszálvékony fehérenmű alá volt bedugva a legelső fiókban. Alighanem elpirultam, míg e fátyolszerű holmik közt turkáltam.

A doboz nem volt bezárva, és gondatlanul behányt levelekkel volt teli. Volt köztük a férj levélpapírjára írt üzenet jegyzetblokkról letépett lap, vagy egyenetlenül leszakított papírdarab; meg egy Solomon A. Kipper nevére kiállított és Tippi Kippernek szóló csekkszelvényen: „Kismillió dollár és az egész szívem” és az aláírás: „Tiéd vagyok, Sol.”

Gyorsan átnéztem a levélkéket. Összeszorult a szívem. A legtöbbje szerelmes levél volt, amelyet egy öreg és nyilván az eszelősséig megszállott férfi írt egy sokkal fiatalabb nőhöz, akinek csábító hajlamait a legnagyobb részletességgel ecsetelték ezek a levélkék.

És voltak bocsánatkérő levelek.

„Sajnálom, kicsikém, hogy megbántottalak.” Ez kezdetnek még nem is volt olyan rossz, de azután ilyesmikre akadtam: „Kérlek, bocsáss meg a tegnapi éjszakai viselkedésemért. Tudom, hogy fáj a fejed, de nem tudtam ellenállni, oly gyönyörű voltál.” Ahogy tovább és tovább olvastam, úgy tárultak föl mindinkább a növekvő kétségbeesés, függés és megalázkodás visszatérő szövegei.

„Meg tudsz-e valaha is bocsátani?” Azután: „Itt van egy kis apróság, hogy jóvátegyem azt, amit az éjszaka mondtam. Kapok-e feloldozást?”

Valóságos büntetés volt ennek a halott embernek a megnyilatkozásait olvasni. Kettőt elloptam közülük:

„Típpi, remélem, megbocsátasz azért a fájdalomért, amelyet okoztam.” És: „Szerelmes feleségem, kérlek, bocsáss meg mindazért a bajért, amit csináltam. Megígérem, soha többé nem lesz okod kételkedni irántad érzett örökké tartó szerelmemben.”

Ez a kettő, úgy véltem, éppoly jól megfelelt volna öngyilkossági búcsúlevélnek, mint az, amelyet feltűnően elhelyezve megtaláltak Sol Kipper zuhanása után.

Irattáskámba dugtam a két levelet, becsuktam és visszatettem a dobozt, azután fölmentem a hátsó lépcsőn a hatodik emeletre. Beléptem a nagyterembe, átmentem rajta, és a teraszra vezető zárt franciaajtónak háttal álltam meg.

Órára néztem. Tizenöt másodpercet engedélyeztem Kipper áthajtására a korláton. Aztán futni kezdtem. Amilyen gyorsan csak tudtam, lesiettem a hátsó lépcsőn. Átcsörtettem az ötödik emeleti folyosón a főlépcsőhöz. Kettesével ugrálva siettem le, vadul pördültem a fordulóknál. Leérkeztem az előcsarnokba, átszaladtam a bejárati ajtóhoz. Ziháltam, amikor az órára néztem. Körülbelül kilencven másodperc. Megtehettem. Könnyedén.

Senki nem volt ott, és a nappaliból se hallatszottak ki hangok. Megtaláltam holmijaimat, felkaptam őket, és anélkül hogy elbúcsúztam volna Chestertől, kimentem a jeges esőbe. Az ötödik sugárút felé indultam, az volt a szándékom, hogy taxit fogok. Már majdnem ott voltam, amikor ki más kerül az utamba, mint Godfrey Knurr tiszteletes.

– Joshua! – szólt, és esernyőm védelme alá bújt. – Ez aztán az öröm. Chester beszélt nekünk, hogy ott van. Ha azt mondja, hogy ez az idő jót tesz a kacsáknak, megrúgom.

Megint vidám volt, hangulata derűs.

Nem estem pánikba. Tudtam, hogy várt rám, de, magam se értem, miért, örültem a találkozásnak. Talán kihívásnak éreztem.

– Tiszteletes – szóltam –, örülök, hogy újra látom. Nem akartam megzavarni Mrs. Kipperrel.

Kétségbeesett fintorral forgatta szemét.

– Micsoda veszekedés volt – mondta és karon fogott: – Akarja, hogy elmondjam?

– Hogyne.

Körülnézett.

– A sarkon túl – mondta –, úgy egy utcával odébb van egy sikkes hotel. Kellemes koktélbárjuk van. Nyugodt. Beszélgethetünk, és el se ázunk. Legalábbis kívülről nem.

Néhány perc múlva ott álltunk a fekete műanyag lappal burkolt bárpultnál a Stanhope meghitt halljában, a helyiséget eső verte ablakok vonták félhomályba, amelyeken át a Metropolitan múzeum úgy vibrált, akár egy Monet-kép. Nem volt vendég rajtunk kívül, és a helyiséget átjárta az a titokzatos hangulat, amelyet egy manhattani bár áraszt ilyen esős napon kellemes elzártágával, nyugodt vallomásokba ihletőn.

Knurr egy száraz Beefeater martinit rendelt keverve, citromszelettel. Én egy üveg házi sört kértem. Amikor italunkat fölszolgálták, körülpillantott az üres helyiségben.

– Üljünk asztalhoz – mondta.

Fogta az italát, és előreindult egy kisasztalhoz a túlsó sarokba. Mentem utána az üveggel meg a poharral.

Ez volt a különbség kettőnk közt; én megkérdeztem volna a mixert: Nem baj, ha asztalhoz ülünk?

El kell ismernem, kellemesebb volt a puha széken ülni, hátunkat a falnak vetve. Egymás mellett ültünk, de kissé elfordultunk, így lezserebben néztünk szembe.

Knurr egy darabig fecsegett, főleg olyan veszélytelen dolgokról, mint az időjárás, a hideg, amelyet igyekeznek lerázni magáról, arról, hogy az évnek ebben a szakában mindig vágyakozni kezd melegebb égtájak, homokos tengerpartok után, és így tovább.

Szemébe néztem, míg beszélt. Bólogattam időnként. Mosolyogtam. A világ legfurcsább érzése volt – iszogatva, könnyedén társalogni egy gyilkossal.

Hogy is hihettem, hogy egy gyilkos másmilyen, hogy netán valamiféle jegyet visel? Túl könnyű lenne. Igazság szerint folyvást emlékeztetnem kellett magam arra, kicsoda Knurr és mit tett. De inkább mégis beszélgetésünk normális, közhelyes voltát éltem át. „Pocsék idő.” „Ó, igen, de azt mondják, estére kiderül.”

Végre befejezte a fecsegetést. Mindkét könyökét az asztalra tette, és tenyerével megdörgölte az arcát. Sóhajtott, és a helyiség ürességébe veszett a tekintete.

– Sokaknak szolgálók tanácsadással – mondta a levegőnek. – Mint már mondtam, többnyire nőknek. Időnként megesik, hogy úgy érzik: irántuk tanúsított érdeklődésem nem pusztán a halhatatlan lelküknek szól. Föltételezik, hogy, hm, inkább személyes jellegű az érdeklődésem. Érti, ugye?

– Természetesen – mondtam. – Ez biztosan nehézségekhez vezet.

– Bizony – sóhajtott. – Mindenféle nehézségekhez. Például több időmet óhajtják igénybe venni, mint amennyit rájuk szánni hajlandó vagyok, vagy, pontosabban, mint amennyit adni tudok.

Együttérző hangokat hallattam.

– Hinné-e – folytatta –, hogy az egyik... majdnem azt mondtam, hogy az egyik pártfogóm, de nem mindegyik az. Ha helyesebb szót keresünk rá, nevezzük ügyfélnek.

– Ne nevezzük rászorulóknak? – javasoltam. Élesen nézett rám, hogy lássa, gúnyolódom-e. Nem gúnyolódtam. Gyöngéden a felső karomra öklözött.

– Nagyon jó, Joshua – mondta. – Rászorulók. Ez tetszik nekem. Sokkal jobban, mint ügyfelek. Nos, ahogy mondtam, némely rászoruló néhanap féltékeny lesz a többiekre, azt hiszi, túl sok időt szentelek nekik. Ne úgy értse, hogy önzőnek tartom őket, de rájöttem, hogy a legtöbb boldogtalan ember, nők is, férfiak is hajlamosak az egocentrizmusra, s amikor valaki együtt érző érdeklődést tanúsít irántuk, mindig többet és többet akarnak. Rászoknak az együttérzésre, és zokon vesznek, ha másnak is jut belőle. Ez volt az, ami miatt nézeteltérésem volt Mrs. Kipperrel. Természetes, hogy más nőknek is szolgálók tanácsadással, ő meg úgy érzi, hogy nem szentelek elég időt neki és a problémáinak.

Magam se voltam ügyetlen hazudozó, de ez szükségtelenül bonyolultnak tűnt. Egyáltalán nem volt szükség arra, hogy ezt elmondja. De ha már elkezdte, egyszerűbben kellett volna előadnia.

Néztem, amint a pincérnek int, és újabb italrundot rendel. Fensőbbségesen viselkedett velem, fölemelte a kezét, és kurtán intett egyet.

– Hogyan halad a szociális klubja? – kérdeztem.

– Tessék? – kérdezte szórakozottan. – Ó, kitűnően, kitűnően. A mixer kicsit túl sok vermutot tett az előző koktéllba. Remélem, ez szárazabb lesz.

A mixer maga hozta az italokat az asztalunkhoz, de nem időzött ott. Knurr mohón ivott bele.

– Sokkal jobb – mosolygott elégedetten, majd kilazított, és kissé elnyúlt székében. – Száraz, akár a por.

Egyértelműen jóképű férfi volt a maga cserzett módján, melázó és erős. Megértettem, miért vonzódnak hozzá a nők; elevenség és biztonság sugárzott belőle. Az enyhén ívelt orr és

az állhatatos tekintet révén megjelenése olyan volt, mint az úgynevezett „férfias férfiaké”. De a palaszin szakáll rózsás, majdnem puha száját vett körül, amely némi sebezhetőségre utalt.

– Remélem, barátokként váltak el Mrs. Kip-pertől – szóltam.

Kurta, ugatásszerű, kemény nevetés tört fel belőle.

– Ó, azt hiszem, meggyőztem a hölgyet – mondta és mosolygott.

Nem tetszett nekem ez a mosoly; ez a majdnem vigyor. Azt jelentette-e vajon, hogy az a fotó Glynis Stonehouse-ról, meg a Mrs. Kletz-féle levél kárba veszett?

Áttekintettem, mit tud rólam, legalábbis találgattam. Úgy véltem: még mindig ép az ürügyem a Kipper-ügyben, elfogadta a szerepemet mint jogi tisztviselőt, aki előzetes leltárt készít a hagyatékról. Lehet, hogy a Stonehouse-ügyben Glynistől tudja: apja eltűnésével kapcsolatban nyomozok. Tudta, hogy fölfedeztem az arzénmérgezést. Amit nem sejtett – ebben bizonyos voltam –, hogy tudok intim viszonyáról Glynis-szel.

– Ez volt utolsó látogatásom a Kipper házban – kezdtem. – Most majd átveszik a szakértő becslők.

– Ó? – szólt érdektelen hangon. – Nos, feltételezem, hogy sok más dolga is van.

– Van ám, hogyne – mondtam lelkesen. – Elrendelték, hogy szenteljem minden időmet egy ügynek, amely olyan valakinek az eltűnésével kapcsolatos, aki nem hagyott hátra végrendeletet.

– Ez érdekesnek hangzik – mondta szórakozottan, és kortyolt egyet az italából. – Meséljen róla.

Úgy képzeltem, ilyen kell legyen a bajvívás: szapora, védő és visszavágó.

– Nincs sok mesélnivaló – mondtam. – Csak, ahogyan mondtam: eltűnt egy férfi már vagy két hónapja, és nem találtak semmiféle végrendeletet. Az ügyet a jogi vonatkozásai teszik olyan érdekessé. Minden tulajdon kizárólag az ő nevében van. Ezért aztán a bírósághoz kell kérvényt intézni, hogy a család megélhetéseinek költségét szabadítsák föl.

– És ha soha többé nem kerül elő?

– Épp ez a bökkenő – nevettem szomorúan, és megpróbáltam földézni, amit Mr. Teitelbaum mesélt az alkalmazandó törvényről. – Úgy hiszem, öt évnek kell eltelnie, míg az eltűnt személy örökösödési eljárására sor kerülhet.

– Öt évnek! – kiáltotta.

– Minimum – nevettem vidáman. – Sokkal egyszerűbb lenne a dolog, ha az eltűnt ember holtteste előkerülne. Ha csakugyan halott, mint ahogyan mindenki gyanítani kezdi. De csak untatom ezzel az egészszel.

– Csöppet se – mondta szívélyesen. – Jó beszélgetés egy esős délutánon. Tehát, ha az eltűnt ember halottnak bizonyulna, az örökséget nyomban föl lehetne osztani a jogos örökösök között?

Elkaptalak, gondoltam némi elégedettséggel.

– Így bizony – mondtam könnyedén. – Ha egyszer a halál határozottan bebizonyosodik, lefolytatják az örökösödési eljárást.

– És ha nem létezik végrendelet? Vagy nem kerül elő?

– Akkor a hagyatékot a végrendelet nélküli elhalálozás törvénye szerint osztják el. Ebben az esetben a feleségének, lányának és fiának jutna.

– Jelentékeny örökségről van szó? – kérdezte lassan.

Mohó vagy, öregem.

– Úgy hiszem, az – bólintottam. – Sejtelmem sincs a pontos dollárösszegekről, de úgy értesültem, hogy meglehetősen jelentékeny.

Pipát és dohányzacskót húzott elő zakózsebéből. Felém tartotta őket.

– Nem zavarja?

– Csöppet se – mondtam. – Csak nyugodtan.

Néztem és várokztam, míg lefolytatta a pipatömés szándékos ceremóniáját, tompa mutatoujjával lenyomkodja a dohányt, rágyújt, hátrahajtja a fejét, és hosszú füstgomolyt fúj a mennyezet felé.

– Csodálatos dolog a törvény – mondta kis mosollyal. – Sok pénzt lehet keresni vele. Mármost a joggyakorlással.

– Igen, uram, bizonyára.

– Néha azt hiszem, az igazságszolgáltatás lehetetlen intézmény – folytatta pöfékelve. – Például abban az ügyben, amelyet elmesélt, azt hinném, hogy a pusztá tény, ennek a férfinak az eltűnése két hónap óta, elegendő ahhoz, hogy megengedje a családnak az örökség felosztását. Önként ment el?

– Úgy tudjuk, igen.

– Semmi levelet vagy üzenetet nem hagyott az ügyvédjének?

– Nem, semmi efféle. És nincs rá bizonyíték, hogy büntettről lenne szó. Egyáltalán semmilyen bizonyíték nincs. Amennyit tudunk, attól még éppenséggel életben lehet. Ezért követel a törvény alapos kutatást és ötéves várakozási időt. Mégis, ez kész merénylet a család ellen.

– Az biztos – mormolta, csöppecskét túl hevesen.

– Bár – mondtam, olyan mélyre eresztve a horgot, amennyire csak tudtam –, ha a holttest előkerül, függetlenül attól, hogy természetes halállal halt-e meg, vagy balesetnek esett-e áldozatul, vagy büntettnak, akkor elindul a hagyatéki eljárás. – Úgy véltem, épp eleget mondtam ahhoz, hogy hirtelen témát változtassak. – Tiszteletes, említette a múltkor, hogy eredetileg Chicagóból származik?

– Nem magából a városból – nézett a szemembe. – Egyik elővárosából. Miért kérdi?

– Van egy unokatestvérem, aki ott lakik, és meghívott, látogassam meg. Sosem voltam még Chicagóban, és nem tudom, tetszene-e ott nekem?

– Sok tennivalót találna ott – mondta színtelen hangon.

– Jól érezte ott magát?

– Egy darabig – mondta. – Meg kell valljam, Joshua, könnyen ráunok a dolgokra. Így aztán eljöttem New Yorkba.

– Hogy új világokat hódítson meg? – kérdeztem.

– Pontosan – mondta ferde mosollyal.

– És nem bánta meg?

– Egyszer vagy kétszer – mondta, még mindig vigyorogva. – Hajnali háromkor.

Nehezemre esett ellenállni a bájának. Egyetlen kurta pillanatra kételkedni kezdtem mindabban, amit tudtam róla, és abban, amit elképzeltem.

Megpróbáltam kielemezni, miért van ez így, miért hadakozom magamban a csodálattal ez iránt a férfi iránt. Leginkább a testi megjelenése okozta, gondolom. Nagy, erős, rendíthetetlen volt: mindaz, ami én nem. És határozott volt, merész, elszánt.

Mindennek a tetejébe: csakugyan elementáris erő birtokában volt. Derús nevetése mögött, kedélye mögött, intelligenciája és szellemessége mögött meztelen erőszak, brutális erőszak rejlett. Rájöttem, nagyon szeretném, ha kedvelne.

Ami azt jelenti, hogy féltem tőle. Ez nem volt valami megnyugtató felismerés.

Kiittuk az italainkat, anélkül hogy visszatértünk volna akár a Kipper-, akár a Stonehouse-ügyre. Knurr ragaszkodott hozzá, hogy ő fizesse ki az italokat. Szűken mérte a borraivalót.

Azt mondta, van egy találkozója a városon kívül, és mivel én visszaindultam a TORT-épületbe, a hotelbejárat ernyője alatt váltunk el. Kezet ráztunk, és megbeszéltük, hogy kapcsolatban maradunk.

Figyeltem, amint nekivág az ötödik sugárútnak, amint egyenes tartással megy az esőben. Rettenthetetlennek látszott. Megpróbáltam taxit kapni, azután föladtam a dolgot, és fölszálltam egy belvárosi buszra. Zsúfolt volt, gőzös és naftalinszagú. Valamivel egy óra után

érkeztem vissza, és levettem a vizes kalapot, kabátot és kalucsnit. Beledugtam a nedves ernyőt a papírkosárba.

Fölhívtam Stilton hivatalát, ahol azt mondták, hogy e pillanatban nem tud a telefonhoz jönni. Meghagytam a számom, és kértem, hívjon vissza. Azután ott ültem, az üres falra meredtem, és mit sem törődtem az „Elintézendő”-kosárban halmozódó kivizsgálási kérésekkel.

Még mindig Godfrey Knurr tiszteletéről gondolkodtam. Elismertem: neheztelése abból az érzésből vezethető le, hogy könnyedén kezelte, hogy leereszkedő volt velem. A sima hazudozások és a kis csapkodások a karomra, a szívélyes vállon veregetések és térdre ütögetések, meg azok a víg, dölyfös nevetések. Hogy könnyűsúlyúnak tekintett, esetleg apró, következmények nélküli kellemetlenségnek, megerősítették önmagammal kapcsolatos legrosszabb félelmeimet. Igyekeztem eszemben tartani, hogy az önbecsülésem elleni támadással uralkodni akart fölöttem.

Kinyitottam a Kipper- és Stonehouse-dossziékat, és csak azokat a jegyzeteket olvastam át, amelyek Godfrey Knurr-ra vonatkoztak. Láthatólag úgy suhant át mindkét eseten, akár egy kísértet. Azt gyanítottam: ő az, aki az első lépést tette, ő mindkét megtörtént szörnyű esemény elindítója és kezdeményezője. Böven volt feljegyzésem erről az emberről: erejéről, elszántságáról, bájáról, és így tovább. Még előéletéről is volt néhány csip-csup adatom.

De szinte semmit nem tudtam magáról a férfiről: *ki* is voltaképp, miben leli örömét, és mitől szenved. Árnyék maradt. Nem volt fogódzóm hozzá. Nem tudtam megmagyarázni, amit tegnap csinált, vagy megjósolni, mit tesz feltehetőleg holnap.

Címkrét kerestem a számára, és nem találtam. És amint ezt beláttam, egyre inkább kételkedtem abban, hogy dörzsölt trükkjeinkkel és ravasz húzásainkkal csőbe húzom. Ez az ember nem olcsó vagány, de nem is cinikus szélhámos. Hogy micsoda, egyszerűen nem tudtam. Még nem.

Ábrándozásomat Percy Stilton szakította félbe, visszahívott. Sebesen, majdnem mérgesen beszélt.

– Nem indítják újra a Kipper-ügyet – mondta.

– Még eddig nem indították újra. A hadnagy nem hiszi, hogy elegendő az, ami a kezemben van, továbblökte az ügyet a kapitánynak. Csak az Isten a tudója, hogyan fogadja, de nem várok döntést holnapnál hamarabb. Remélem, a főnökeid bevetik a nagyágyúikat. Tegnap a partneremmel felhívtam Knurr-t, megkértem, játssza azt, hogy ő az a taxisofőr, aki Stonehouse-t a kikötőhöz vitte. Knurr nem akart ráharapni. Állja a sarat, az az igazság. Kidriblizi.

– Igen – mondtam. – Kezdem azt hinni, hogy nem fogjuk pánikba ejteni.

Beszámoltam Stiltonnak a Stonehouse-végrendelet előkerítéséről, azután részleteztem a tartalmát.

– Derék – mondta. – Ez kikészíti Glynist. De, az ég szerelmére, ugye nem emeltesd el a végrendeletet? Ez tönkretenné a bizonyíték voltát.

– Nem – nyugtattam meg. – Ott hagytam, ahol van. De loptam valami mást.

Elmeséltem a leveleket, amelyeket Sol Kipper írt a feleségének, és hogy az a kettő, amelyet megfűjtam, ugyanolyan tökéletesen megfelelt volna öngyilkossági búcsúlevélnek.

– Jó munka, Josh – mondta Percy. – Igazán profi módon csinálod; összecsomózkod az elvarratlan szálakat.

Jólesett a dicséret.

– Még valami – mondtam. – Hosszú beszélgetésem volt Knurr-ral. Ittünk együtt egy-két pohárral.

Ismertettem a beszélgetés lényegét.

– Nem hiszem, hogy az a fotó Glynis Stonehouse-ról, meg az a vitriolos levél megtette a magáét.

– Nem – mondta Stilton. – Én se hiszem. Knurr megnyugtatta Tippit, és vígan megy tovább a maga útján.

– Még valami... – mondtam, és elmeséltem a nyomozónak, hogyan tápláltam bele Knurrba az információt arról, miként rendelkezik a törvény eltűnt ember hagyatéka ügyében.

– Aha – így Percy. – Úgy képzeled, ez arra készíti majd, hogy előkerítse a hullát? Ha nála van?

– Ezt reméltem. De most már nem vagyok olyan biztos benne, hogy úgy reagál, ahogy mi akarjuk. Perce, ez a Knurr titokzatos ember. Nem vagyok biztos benne, hogy manipulálni tudjuk.

– Eegen – sóhajtott. – Ha ez nem vág be, és hogyha kézben tudja tartani a nőit, akkor végünk.

– Van egy lehetőség – mondtam. – Hosszú távú.

– És mi az?

– Végignéztem minden feljegyzésemet Knurr-ról. Emlékszel, amikor Oxman püspöknél jártunk? Ő adta meg Knurr legközelebbi hozzátartozójának nevét. Goldie Knurr. Egy lánytestvér.

– És?

– Mi van akkor, ha nem a nővére? Mi van akkor, ha a felesége?

Pillanatnyi csend.

– Igazad van – mondta azután Stilton. – Hosszú táv.

– Meg kell próbálkoznunk vele – szívóskodtam. – Megvan nálad a címe? Azt hiszem, Athén volt, Indiana államban.

Előkereste jegyzetfüzetét, én meg gondosan leírtam, amint beolvasta.

– Fel akarod hívni? – kérdezte Percy.

– Ez nem, érne sokat – mondtam. – Ha a nővéreként jegyeztette be, akkor a nőnek nyilván utasítása van, hogy fedezze, akárki érdeklődik.

– Tehát?

– Tehát – mondtam, és abban a szempillantásban határoztam el magam. – Azt hiszem, inkább odamegyek, és beszélek a hölgygel.

Ezt kellett csinálnom. A pillanat ihletéséből tudtam. Helyet foglaltattam az Americannel, az iroda ügynökségén keresztül, a chicagói gépre. Annyi időm se volt, hogy Teitelbaum vagy Tabatchnik engedélyét kérjem. Annyi időm se volt, hogy meghallgassam Orsinit, míg kifelé száguldottam az épületből.

Amilyen szerencsém volt, épp akkor jött be, sleppjével körülvéve, amikor kiléptem. Megpróbáltam kisurranni, de Orsini csillogó szeme mindent látott. Kinyúlt egy kéz, és megragadta a karom. A kisujján ragyogó gyémántra néztem. A fényes, manikűrözött körmöket néztem. Tekintetem felsiklott, megláttam kihajtóján a miniatűr, pettyezett, levendulakék orchideát: tökéletes virág.

– Josh! – kiáltotta évdöve. – Épp az az ember, akit látni akartam! Van egy viccem, ami tetszeni fog magának!

Mosolyogva körülpillantott hűbéresei gyűrűjén, azok közelebb húzódtak, és már készítették is elő vonásaikat féktelen jókedvük kifejezéséhez.

– Van egy kicsi ember – mondta Romeo Orsini –, és elmegy egy magas, szoborszerű, gyönyörű, szőke nőhöz. És azt mondja neki: „Meg foglak ízélni.” Erre a nő azt feleli...

– Már hallottam – vágta a szavába. – Régi vicc, és nem is túl jó.

Kirántottam a karomat szorításából, átcsörtettem beosztottjai gyűrűjén, és kirobogtam az épületből. Nem néztem hátra, de éreztem azt a mennydörgésszerű csöndet, amelyet magam mögött hagytam.

Nem vesztegettem az időm arra, hogy a fejemet törjem, miért bántam ilyen durván Orsini-val, vagy hogy ez miként befolyásolja majd a pályafutásomat a TORT-nál. Túlságosan

lekötött, hogy odaérjek a bankomhoz, mielőtt bezár, hogy megpróbáljam a számlám egyensúlyát fölbecsülni, meg azt, mennyi készpénzre lesz szükség chicagói utamhoz. Szerencsére, volt fedezetem, és egykettőre taxiba ültem, s a városközpont alatti alagúton át a Kennedy felé tartottam, miután sietve hazavittem magam és összecsomagoltam.

A Chicagóig tartó repülőút volt az első alkalom, hogy hosszú idő után kilazítsak, s úgy döntöttem, ezt kiélvezem. Még a rémséges filmen is nevettem, és a baljós húst is fölfaltam. Baj nélkül értünk földet Chicagóban, Besétáltam a légikikötő épületébe, az O'Hare repülőteret éppoly zsúfoltnak, zajosnak és rumlisnak találtam, mint Tucker Mama kricsmijét Manhattanben, a Keleti Hatvankilencedik utcában. Ahol e percben – gondoltam bús vágyakozással – Perdita Schug és Clyde Manila ezredes épp vígan tombol a maga Walpurgis-éjében.

Járkáltam egy darabig a légipályaudvaron, meg-megtapogattam frissen földagasztott levéltárcámat, és szabálytalan időközökben meg-megérintettem visszatérőjegyemet. Végre megeltem az utat oda, ahol taxik, buszok és limuzinok találhatóak. Nyilvánvalóan nem kerülhet sokba egy taxi Athénig. Egy egyenruhás sofőrhöz igyekeztem, aki egy fekete behemót hűtőjére dőlt, a kocsinak láthatólag kétszer annyi ablaka volt, mint amennyi bármely, benzin hajtotta járműnek jár.

A sofőr érdeklődés nélkül nézett rám, álmos szeme gyűrött kabátomra, karimátlan kalapomra és a hónom alá szorított, átázott kofferra vetődött. Egyetlen reagálása az volt, hogy szája jobb sarkából a balba lökött át egy fogpiszkálót.

- Elvisz Athénba? – kérdeztem.
- Hova?
- Athénba. Indiana államban van. – Előzőleg megkerestem az iroda atlaszán.
- Sose hallottam róla.
- Gary és Hammond között van.
- Hol Gary és Hammond között?
- Nem tudom – vallottam be.
- Akkor nem megyek oda – mondta.

A fogpiszkáló visszapattant. Tudom, mikor vagyok elküldve. Elmentem a buszállomásra. Egyenruhás sofőr dőlt a Gary-Hammond feliratú busz oldalának, és tökéletes érdektelenséggel bámult. Kedvem volna – gondoltam – egy fogpiszkálóárudát bérelni az O'Hare reptéren. Ez a sofőr legalább nem helyezte át a magáét, amikor megszólítottam:

- Meg tudná mondani: elvisz-e ez a busz Athénba?
 - Hova?
 - Athén, Indiana államban.
 - Hol van az?
 - Gary és Hammond között. Bejegyzett község.
- Kétkedve nézett rám.
- Háromezerhetvenkilenc lakosa volt 1939-ben – tettem hozzá segítőkészen.
 - Nem ugrat? – kérdezte. – Gary és Hammond között?
- Bólintottam.

- Maradjon itt – mondta. – Ne mozduljon. Még ellopja magát valaki. Mindjárt itt vagyok.

Odament a diszpécser pultjához, és beszélt egy fogpiszkálót szopogató emberrel. A buszsofőr mutogatott. Mindketten megfordultak, és felém néztek. Azután a diszpécser széthajtogatta a térképet. Mindketten fölé hajoltak. Még egy egyenruhás sofőr is odament, azután még egy és még egy. A végén öten vizsgálgatták a mappát, integettek, veszekedtek hangosan, fogpiszkálóik eszelősen pattogtak.

A sofőr visszajött hozzám.

- Eegen – mondta. – Megyek Athénba.
- Az ember minden nap tanul valamit – mondtam nyájasan.

– Semmi fontosat – mondta.

Egy órával később megpróbáltam kilesni a délkelet felé száguldó busz ködpárás ablakán. Főleg sötétséget láttam, néhány fényhalmazt, vibráló neontáblákat. Azután, amint kereszteztük az indianai államhatárt, rózsaszín villogás látszott az égbolton, hirtelen villanások, kivilágított gyárak és üzemek, és egy autópályaszakaszt szemmel láthatóan kizárólag kocsmák, út menti csárdák és pornóboltok szegélyeztek.

Körülbelül kilencven mérföldnyire az O'Hare repülőtértől, miután sűrűn megálltunk, hogy utasokat tegyünk ki, egy utcánál fékezünk le, amely láthatólag mentes volt minden kivilágítástól vagy lakottságtól.

– Athén – kiáltotta a sofőr.

Kikecmeregtem ülésemből, levettem bőröndömet a felső csomagtartóról, és előrebotorkáltam az ülések között az ajtóhoz.

Lehajoltam, hogy kinézzek.

– Ez Athén? – kérdeztem a sofőrt.

– Ez az – mondta. – Garantáltan.

– Köszönöm – mondtam.

– Szívesen, máskor is.

Álltam a sötét sarkon, és néztem, amint a busz elindul, és térdtől lefelé lefröcsköl. Semmi mást nem éreztem, csak megbánást, amiért nem maradtam a buszon, hogy elmenjek vele a végállomásig, majd onnan vissza O'Hare-ig, és az első alkalmas járattal hazarepüljek Manhattanbe. Hideg volt, nyirkos, kétségbeejtő.

Hosszú, elkeseredett vándorlás után elérkeztem valahova, amit némi könnyörülettel üzleti negyednek lehet nevezni. Legtöbb üzlet zárva volt, lehúzott acélredőnyökkel. De elmentem egy drugstore előtt, amely nyitva volt, egy kis fűszerüzlet előtt és végül – Hála Neked, ó, Uram! – egy szeszestál-bolt előtt.

– Egy pint brandyt kérnék – szóltam a néger segédhez.

Szemügyre vett.

– Házi brandyt? – kérdezte.

– Bármit – feleltem. – Bármit, ami van. Épp a visszajáró aprót számolta ki, amikor megkérdeztem tőle, van-e valamiféle hotel a közvetlen közelben.

– Innét egy sarok – mutatta –, azután két sarok jobbra. Az Új Határ Bár és Grill.

– Az hotel?

– Hogyne – mondta. – Odafönn. Ott akar aludni az éjjel?

– Természetesen.

– Marhaság – rázta meg a fejét. Eligazítása nyomán elérkeztem az Új Határ Bár és Grillbe. Fülledt sörmérés volt, mocskos portállal, néhány vendéggel a bárpultnál, kiknek arca kék volt a tévékészüléktől; meg egy hátsó szoba asztalokkal.

A csapos egyenest odajött; völgyemenetben. Az egész padló lejteni látszott az utca felé.

– Scotcot kérnék vízzel – mondtam.

– Házi scotchot?

– Jó lesz.

Elsőre hatalmasnak véltem az adagot, amelyet kitöltött, de aztán rájöttem, hogy a mérőpohárnak legalább fél hüvelyk vastagon tömör az alja.

– Úgy értesültem, van itt egy hoteljük – mondtam.

Rám nézett, azután áthajolt a bárpulton, hogy közelebből is szemügyre vegyen, különösen a cipőmnek szentelt nagy figyelmet.

– Hotel? – felelte. – Annak is mondhatjuk.

– Meg tudná mondani nekem az áraikat?

Túlnézett rajtam.

– Egy ötös – mondta.

– Jutányosnak tűnik – mondtam.

– A szomszéd ajtó. Fölmegy a lépcsőn. A tulajdonos ott ül a pultjánál. Mondja, hogy Lou küldte magát.

Egyetlen kurta korttyal benyakaltam a scotchomat, fizettem, kimentem, és fölmentem a keskeny lépcsőn a szomszédos bejáraton át. Az ugyancsak fekete tulajdonos portás drótrács mögé rekesztve ült asztala mögött. Kis, fémkeretes júdeablak volt a rács elülső oldalán.

Tagbaszakadt férfi volt, ötvenesnek taksáltam, trikó volt rajta, elejére Beethoven portréját nyomtatták. Épp egy keresztretjtvény megfejtésén működött, egy összehajtogatott újságban. Nem nézett föl.

– Egy ötös egy órára – mondta. – Tiszta ágynemű és folyó víz. Előre fizetendő.

– Itt szeretnék maradni éjszakára – mondtam. – Aludni. Lou küldött.

Nem akart fölneézni.

– Mi lehet az: szarvasmarha, három betű? – kérdezte. – Hosszú farka van és rövid sörénye.

– Gnu – mondtam. – G-n-u. Ekkor fölneézett rám.

– Ja – mondta. – Ez beleillik. Kösz. Egész éjszakára egy húszas. Ugye nem akarja bementeni az unalmast?

– Az unalmast?

– Mármint nem akar itt öngyilkos lenni, ugye?

– Ó, nem – tiltakoztam. – Semmi effélét nem akarok tenni.

– Jó – mondta. – Mondjon egy négybetűs szót, amely azt jelenti: gyerek.

– Srác – javasoltam.

Egek, micsoda iszonyatos szoba volt! Milyen sivár, milyen csicsás! Szűk kis doboz, vasággal, amelyet valamikor egyszer fehérre mázoltak. Az ígéret szerint láthatólag volt benne tiszta ágynemű – foszlott, de tiszta –, ám a matrac láb felőli harmadán a huzatokat meg a szakadt pokrócot fekete viaszosvászon-darab fedte. Beletellett egy kis időbe, amíg rájöttem, mire szolgál. Olyan vendégeknek, akik túlságosan részegek, vagy túlságosan bezsongottak ahhoz, hogy a cipőjüket levegyék.

Nyomban megbizonyosodtam róla, hogy az ajtót belülről kétszeresen be lehet zárni, és egy pánt is van, ha hitvány is. Az egyik sarokban volt egy piszkos mosdó, egyenes hátú konyhaszék, meg egy kis jávorfa asztalka, teli cigaretta-pörzsölések nyomaival. Szekrény nem volt, de pótlására kampókat csavaroztak a falba, és néhány drót ruhaakasztó lógott rajtuk.

Kimentem a folyosóra portyázni. Találtam egy fürdőszobát, amelyből orrfacsaró fertőtlenítőszag áradt. Volt benne W. C, mosdó, kád, zuhannyal. Használatba vettem a W. C-t, miután az ajtón beakasztottam a rendelkezésre álló bazári horgot a karikába, de úgy döntöttem, hogy a mosdótól és a kádtól megtartóztatom magam.

Visszamentem a szobámba, felakasztottam kalapom és felöltöm néhány kampóra. Meglehető erőfeszítés árán kinyitottam az egyetlen ablakot. Fagyos, nyirkos, még mindig kényszagú fuvallat tört be, kis rohamokban. Hamarosan beláttam, hogy nincs sok értelme üldögélni ilyen nyomorúságos helyen, egykettőre visszavettem kalapom-kabátom, és elindultam újra lefelé.

– Megyek enni valamit – mondtam a tulajportásnak, igyekeztem közben egyszerre szívélyes és hűvös maradni.

– Majomfajta – mondta. – Négy betű.

– Maki – feleltem.

Az Új Határ Bár és Grillbe távollétem alatt újabb vendégek érkeztek; legtöbb bárszék foglalt volt, a hátsó helyiségben az asztaloknál ült néhány pár, köztük fehérek is. Valamennyi férfi nagy, széles, erőteljes felépítésű volt, durva kezekkel, duhaj röhejekkel és mennydörgő dührohamokkal, amelyek éppoly gyorsan ültek el, mint ahogy kitörtek.

Elégedetten vettem tudomásul: a csapos emlékezett, mit iszom.

– Scotch? – kérdezte, mintha ténymegállapításról lenne szó.

– Kérnék. Vizet kísérőnek.

Mikor az italomat meghozta, megkérdeztem, van-e lehetőség arra, hogy kapjak egy szendvicset, meg egy zacskó szalmaburgonyát?

– Pillanatnyilag kicsit fel vagyok pörgetve – mondta. – Ha hozzájutok, elkészítem magának, oké?

– Jól van – mondtam. – Csak semmi sietség.

Míg a whiskyadagomat iszogattam, körülnéztem. A mindkét oldalamon ülő két szörnyeteg boilermakert – sörrel kevert whiskyt – ivott, némán és elszántan, s a bárpult mögötti, repedezett tükörbe bámult. Meg se kíséreltem a társalgást; olyanoknak látszottak, akikből dőlne a panasz.

Ismét visszatértem az italomhoz, amikor egyszer csak súlyos kar nehezedett a vállamra.

– Szia, öcsi – mondta egy női hang élénken.

– Jó estét – álltam fel. – Szíveskedjék helyet foglalni.

– Ülj ide, Sal – ajánlotta fel székét a mellettem ülő férfi. – Jól bemelegítettem neked. Megyek haza.

– Menj csak, Joe – mondta a nő, de mekkora nő! – A változatosság kedvéért.

Mindketten nevettek. Joe rám kacsintott és elment.

– Meghívsz egy italra egy jó kislányt? – kérdezte Sal, és súlyos tomporát szakszerűen lendítette föl a bárszékre.

– Készséggel – mondtam.

– Ihatok egy löketet?

– Amit csak óhajt.

– Egy löketet. A sörtől fingok. Együttérzően bólintottam.

– Lou! – ordította oly hangosan és oly gyorsan, hogy majdnem leestem a székről. – A szokásosat. Van egy kispofám itt.

Gyűrött cigarettás csomagot kotort elő teli tömött táskájából. Gyufával tüzet adtam.

– Kösz, öcsi – mondta. Mélyen leszívta, a füst csaknem eltűnt. Úgy értem, nem láttam sehol kijönni belőle.

Dagadt, terjedelmes asszony volt, jócskán túl a negyvenen. Úgy festett, mint az a fajta lány, aki sosem lepődik meg, sosem ijed meg, vagy sértődik meg – mindent megélt már, legalább kétszer.

A csapos hozta az italát: whiskyt egy kis kísérő sörrel.

A nő végigmért.

– A vasgyárban dolgozol, öcsi?

– Ez a Sal – közölte velem a csapos –, ez flúgos.

– Ó, nem – mondtam a nőnek. – Nem vagyok idevalósi. New Yorkból jöttem.

– Átverhettél volna – mondta rá. – Megesküdtem volna, hogy drehus vagy.

– Ugyan már, Sal – mondta a csapos.

– Semmi baj – mondtam a csaposnak. – Tudom, hogy a hölgy csak ugrat.

A nő hátba vert, majdnem lelökött a székről.

– Oké vagy, öcsi – mondta borízú hangon. – Tetszel nekem.

– Köszönöm – mondtam.

– Mi az ördögöt csinálsz Garyben?

– Gary? – kérdeztem, és elfogott a rémület. – Azt hittem, ez Athén. Ez nem az Indiana állambeli Athén?

– Athén? – kérdezte vissza. Harsány nevetésbe kezdett, oly vadul dülöngött előre-hátra a bárszékén, hogy odatartottam a fél karomat, hogy segítségére legyek abban az esetben, ha hátra találna zuhanni.

– Uramjézus, öcsi – törölgette keze fejével a szemét. – Ezt a helységet már évek óta nem nevezik Athénnek. Gary réges-régen magába szívta.

– De csakugyan Athén volt, nem? – szívóskodtam.

– Ó, hogyne. Gyerekkoromban ez Athén volt, sokkal régebben, mint amennyi időre vissza szeretek emlékezni. Mi a fenét keresel Athénban?

– Egy jogi cégnél dolgozom New Yorkban – mondtam. – Egy örökségről van szó. Meg szeretném találni az egyik örököst, akinek utolsó címéül az Indiana állambeli Athént adták meg.

– Nem versz át? – kérdezte érdeklődően. – Örökség?

– Ó, igen.

– Sok pénz?

– Attól függ, mennyit tart az ember nagy pénznek – óvatoskodtam.

– Nekem – mondta – minden pénz nagy, ami több egy húszasnál.

– Több egy húszasnál.

– Hogy hívják az illetőt?

– Knurr – mondtam. – K-n-u-r-r. Goldie Knurr nevű nő.

– Goldie Knurr? – ismételte. – Nem – rázta a fejét. – Sosem hallottam róla. Lou! – ordította. Amikor a csapos odajött, megkérdezte: – Hallottál valaha egy Goldie Knurr nevezetű nőről?

Az egy pillanatig homlokát ráncolva töprengett.

– Nem mondhatnám – felelte aztán.

– Hívj meg egy duplára – kért meg Sal –, és kérdezősködni fogok neked. Amikor visszajött, újra fölszökkent a bárszékre, lecsapta üres poharát a bárpultra.

– Hogy a francba hívnak? – érdeklődött.

– Josh.

– Az én nevem meg Sal.

– Tudom. Rendelhetek még egy italt, Sal?

Úgy tett, mintha latolgatná az ajánlatot.

– Hát... rendben, ha annyira ragaszkodsz hozzá. – Jelt adott a csaposnak, föltartotta két ujját. – Ehhez szólj! – mondta. – Találtam egy hapsit, aki ismeri Goldie Knurr. Legalábbis azt mondja. Látod azt az öreg faszit ott a hátsó szobában? Az az ősz hajú, göndör fürtű manus ott, aki magában üldögél?

Odafordultam.

– Látom – mondtam.

– Ez Ulysses Tecumseh Jones – mondta. – Előkelő valaki. Egy évvel fiatalabb a Jóistennél. Itt él, amióta világ a világ. Azt mondja, ismerte a Knurr családot.

– Gondolja, hogy szóba áll velem? – kérdeztem.

– Miért ne? – szólt. – Sört iszik.

– Mr. Jones? – álltam meg az öreg asztala mellett, egyik kezemben italommal, a másikban egy korsó sörrel.

Lassan nézett föl rám. Salnek igaza volt: legalább kilencven kellett legyen. Múmia, fásli nélkül. Bőre gyűrött kátránypapír, szeme csipás, keze olyan, mint amit a tenger partra vetett, és a forró homokon kiszáradt.

– He? – szólalt meg tompán.

– Mr. Jones – mondtam –, a nevem Joshua Bigg és...

– Joshua – mondta – vívta meg a csatát Jerikónál.

– Igen, uram – mondtam –, és nagyon örülnék, ha együtt ihatnánk egyet, és néhány pillanatra szót válthatnék önnel. Odakináltam a korsó sört.

– Szívesen elfogadom – nyúlt utána. – Üljön le. Sal azt mondja, hogy Knurrékról kérdezősködik?

– Igen, uram – csúsztam be mellé a kis padra. Az aggastyán a sörét iszogatta. Elmesélt egy történetet régi, hadseregbeli őrmesteréről. Vihogott.

- Melyik háború volt ez, uram? – kérdeztem.
- Ó... – szólt szórakozottan – vagy ez, vagy az.
- Knurrékról? – ösztökéltem, – ötvennyolc körül volt – mondta, és nem bajlódott azzal, hogy közölje, melyik évszázadban. – A Sherman Streeten, ott vót. Jól mondom? Sherman Street?
- Tökéletesen jól mondja – feleltem. – Ez a cím van meg nálam is. Sherman Street 113.
- Ha jelölnek, nem indulok – idézte. – Ha megválasztanak, nem szolgállok.
- Ez csodálatos – álmélkodtam. – Hogy így emlékszik.
- Még ki van az összes kerekem – bólogatott elégedetten. Hirtelen elvigyorodott. Foga egy se. Múfogsora se. Csak rózsaszín íny.
- Ez 1958-ban volt?
- Ezerkilencszázötvennyolcban – mondta. – Lehet, hogy sokkal régebben. Mesélek valami vicceset a famíliáról, pajti. Mind G. vót. A családban mindenkinek G betűvel kezdődött a neve.
- Goldie Knurr – mondtam. – Godfrey Knurr.
- Ahogy mongya – vágta rá. – Az apa George Knurr. Az anya Gertrude Knurr. Még három családgyuk vót. Két fiú: Gaylord Knurr és Gordon Knurr. És még egy lány: Grace Knurr.
- Hihetetlen memóriája van, uram.
- Meghiszem azt – mondta. – A kerekeim még jók.
- Mi történt velük? – kérdeztem. – A Knurr családdal.
- Ó... – felelt. – Az öregek, George meg Gertrude, ezek meghaltak, gondolhassa. A gyerekeik mind szétszóródtak, ahogy ezt is gondolhassa. Úgy hallom, már csak Goldie van itt. Ez jó hír volt. Ha a vénember emlékezete pontos, Goldie Knurr csakugyan a nővére az én emberemnek.
- Mr. Jones – szóltam –, hogy van az, hogy maga ilyen sokat tud a Knurr famíliáról?
- Ó – mondta lassan. – Régen ezt-azt csináltam náluk a ház körül. Kisebb munkákat, tuggya. És a harmadik feleségem, Emily, az... nem, Wanda; igen, Wandának hívták a harmadikat, az olyan volt azoknak a gyerekeknek, akár az anyjuk.
- Nem emlékszik véletlenül valamire Godfrey Knurr-ral kapcsolatban, Mr. Jones? – kérdeztem. – Az egyik fiú.
- Godfrey Knurr? – ismételte, szeme befelhősödött. – Az lehetett a középső fiú, prédikátor lett belőle, az ám. Elment innét. Nem vehetni rossz néven tőle.
- Nem hát – mondtam hevesen. – Igazán nem. Más egyébre nem emlékszik Godfrey-vel kapcsolatban? Semmi különösre?
- Jó fejű fiatalember – mondta. – Nagy és erős. Szerette a lányokat. Focizott. Valami... Hirtelen megakadt.
- Valami? – sürgettem.
- Nem emlékszek jól.
- Valami jó, vagy valami rossz?
- Rám bámult, tekintete hirtelen tiszta lett, szúrós és biztos.
- Nem emlékszek jól – ismételte.

6.

Péntek reggel kinyitottam a szemem, és egyszerűen megijedtem, míg eszembe nem jutott, hol vagyok. Fölkeltem, különösebb meggyőződés nélkül csináltam néhány tornagyakorlatot. Hiába kerestem szappant, törülközőt, fürdőlepedőt. Úgy oldottam meg, hogy ledörgöltem magam egy zsebkendővel, amelyet a szobasarkokban levő mosdóba mártogattam. Az ígérethez híven, csakugyan volt folyó víz. Hideg. De élénkítő.

Azután fölöltöztem. Öltönyöm természetesen pocsékul összegyűrődött, de ez nem tűnt túl nagy ügynek.

A tulaj-portás még mindig rács kalitkájában ült, kávéit ivott egy kartontartályból, és az Architectural Digestet olvasta.

– Hánykor kell kiüríteni a szobát, kérem? – érdeklődtem.

– Óránként, mindig – mondta. – Ó, maga az. Magának úgy este nyolc vagy kilenc körül kell kiürítenie a szobát.

Kiléptem, az eső elállt, de a nap elrejtőzött a nyálkás felhőréteg fölött. Tompaszínű patinát vont a világ köré. Mentem néhány sarkot. Minden derűlátásomra szükség volt, hogy megóvjam lelkem a lekókadástól: ócska házsorokból álló tömbök egymás után, egy-két hitvány fa.

Végre találtam egy büfét, amely láthatólag virágzó üzletmenetnek örvendett, bementem, és elfogyasztottam egy viszonylag ehető reggelit. Fizetés közben megkaptam az útbaigazítást a Sherman Street felé.

A Sherman Street az égvilágon semmiben nem különbözött egyetlen más athéni háztól: sorházak tömör elegye, összezsúfolódva, mind ugyanolyan képzeletszegény tervek alapján épült, mind három emelet magas, vagy vízszintes deszkákkal, vagy áltéglákkal burkolt.

Rátaláltam a Sherman Street 113-ra. Három fokot mentem fel a tornácig, megnyomtam a csengőt, hallottam, amint megszólal odabenn, aztán várakoztam.

Óvatos nyikorgással nyílt ki az ajtó.

– Miss Goldie Knurr? – vettem le a kalapom.

– Nem vásárolok semmit – mondta élesen.

– Nem csodálom, asszonyom – mondtam, és olyan szélesen elmosolyodtam, hogy az arcom belefájdult. – Amilyenek ezek a mai árak. De nem árulok semmit. A fivérééről van szó, Godfrey Knurr-ról.

Az ajtó kitárult.

– Meghalt! – jajdult fel a nő.

– Ó, nem – szoltam sietve. – Nem, nem, nem. Semmi efféle. Épp tegnap találkoztam vele, és hm, egészséges és, hm, kitűnő színben van.

– Uramisten – mondta, és öklét lágy melléhez szorította. – Hogy megrémített. Jöjjön be, uram.

Beengedett az előszobába, bezárta az ajtót, föltette rá a láncot és a pántot, azután szembefordult velem.

– Tegnap látta Godfreyt? – kérdezte az ámulat hangján: Robert Browning, amint azt kérdi „Ah, ön szemtől szembe látta Shelleyt...?”

– Láttam, igen, asszonyom.

– És jól van?

– Amennyire meg tudom állapítani, kitűnő egészségnek örvend. Szakállt hord. Tudta?

– Szakállt? – kiáltotta. – Mit nem mond! Valami üzenetet bízott magára?

– Öö... nem – mondtam halkán. – De csak azért nem, mert nem mondtam neki, hogy fölkeresem önt. Elmondhatnám látogatásom célját?

– Természetesen! – felelte hangosan, eszébe jutott, hogy háziasszony, akinek vendége van s kötelességei. – Legyen szíves, tegye le kalapját, kabátját, jöjjön be a szalonba, és kellemesen elbeszélgetünk. Egy csésze teát? Inna egy csésze jó teát?

– Köszönöm, asszonyom, de nem. Épp most reggeliztem.

Vártam, amíg fölakasztotta a kalapom és a kabátom a viktoriánus tölgyfafogásból kiálló rézkampókra; a fogason hosszú, ezüstözött tükör, lehajtható pad és esernyőtartó, sekély tálkákkal a csöpögés felfogására. Azután elővettem névjegyemet.

– Leopold Tabatchnik, asszonyom — mondtam. – New Yorkból. Ügyvéd vagyok.

– Bajban van az öcsém? – kérdezte aggódón, és kurtán rápillantott a névjegyre.

– Nem mondhatnám – nyugtattam meg, és eltettem a névjegyem. – Kérem, engedje elmondanom, miről van szó.

– Ó, uramisten – mondta, és ismét a mellének nyomta az öklét. – Olyan zavarodott vagyok. Olyan régóta nem hallottam már Godfreyről. Jöjjön és üljön le, Mr... hogy is hívják?

– Tabatchnik. Leopold Tabatchnik.

– Nos jöjjön és foglaljon helyet, Mr. Leopold – mondta –, és mesélje el, mi szél hozta Garybe.

Előrement a szalonba. Gary kinti képével ellentétben, itt élénk színek tobzódtak. Piros, zöld, kék, sárga, bíborvörös, rózsaszín, narancssárga, lila; minden tarka nyomású vászonhuzat vad árnyalatokban tombolt. A pamlag, a székek, párnák, még az asztalterítő is teli volt virágokkal és madarakkal, pillangókkal és napfelkeltékkal. Papagájok a szőnyegen és peóniák a tapétán. Minden lángoló és rikító. Túltömött és túlradó. A szoba szédítette a szemet, sokkolta az érzékeket: egymásba átcsapó árnyalatok bolondháza volt szövetmintákból, szalagokból, kockás térítőkből, takarókból. A lélegzet is elfűlt. Goldie Knurr éppily túltömött és túlradó volt. Nem kövér, de nagy, tömör-puha nő, olyan magas, mint Godfrey, és éppoly robusztus. Mintha garden partyra öltözött volna; a redősfodros, röpködő pongyolája cseresznyefürtökkel teliszínezve, kétszer akkorává és kétszer olyan hatásossá tette.

Legalább hatvanötnek taksáltam, azzal a rózsás, üde arcbőrrel, amellyel némely idősebb hölgyet áld meg a jó szerencse: az a ragyogás, amely sosem tűnik el, míg csak a koporsófedeletré nem szögeznek. Láttam a családi vonásokat; ugyanolyan telt, lágy ajka volt, mint Godfrey-nek, ugyanaz az állhatatos, eszes tekintet, még vonásainak férfias cserzettése is hasonlított.

Majdnem olyan széles válla volt, mint öccsének, de puhultabb, kövérkésebb. Keze pufók. Haja, alighanem paróka – bár azt gyanítottam, hogy ő csupán „tupé”-nak nevezné –, kékesfehér, gondosan berakott, és alig látható háló fedte.

Olyan puha karosszékre ültetett, hogy úgy éreztem, elsüllyedek. Amikor közelebb jött, mintha telitömött levendulás zacskó édes illata csapott volna meg. Reméltem, hogy nem ül túl közeli székre, de odaült. Feszesen ült, egyenes háttal, bokáit keresztbe vetve, kezét összekulcsolta ölében.

– Nos, Mr. Leopold? – kérdezte sugárzón.

– Tabatchnik, asszonyom – mormoltam. – Leopold Tabatchnik. Miss Knurr, én egy jogi cég képviselője vagyok, a Stilton-alapítvány megbízásából. Természetesen hallott már a Stilton-alapítványról, ugye?

– Természetesen – mondta, még mindig sugárzón. Hangja meleg volt, csacsogó, teli lány hangokkal. Nagyon fiatal, reménykedő hang.

– Nos, mint talán tudja, a Stilton-alapítvány gyakran ad nagy összegű pénztámogatásokat arra érdemes folyamodóknak, a társadalomtudományok területén olyan vállalkozásokra, amelyek szerintünk hasznára válnak az emberiségnek. Az ön fivére, Godfrey Knurr tiszteletes, ilyen támogatásért folyamodott. Az a vágya, hogy megvizsgálja a fiatalok bűnözés okait és gyógy módját. Kellően képzettnak tűnik ahhoz, hogy ilyen kutatási vállalkozást véghezvigyen, ám mivel a pénzmennyiség tekintélyes, természetesen mindent el

kell követnünk, hogy kivizsgáljuk a folyamodó előéletét, alkalmasságát és jellemét. Hát ezért vagyok ma itt.

Elragadtatott volt. Nem voltam bizonyos abban, hogy teljesen megértette az egészet, amit rázúdítottam, de azt a tényt felfogta, hogy fivére egy nagy rakás pénzt kaphat, ha ez a muris kicsi ember, aki gyűrött öltönyében az ő legjobb karosszékébe süppedve ül itt, jó jelentést ad róla.

– Természetesen – lihegte. – Amiben csak segítségére lehetek...

– Úgy értesültem, hogy nagy volt a családjuk, Miss, Knurr. Öt gyerek és...

– Öt *boldog* gyerek – vágott a szavamba. – Öt *siker*es gyerek. Egyikünk se élt jóléti segínyen!

– Igen dicséretes – mormoltam. – Godfreyről meg tudná-e mondani nekem, hogy...

– A legjobb volt – mondta határozottan. – ő volt a legjobb, abszolúte! Valamennyien tudtuk ezt. Nem volt köztünk irigység, érti? Oly büszkék voltunk rá. Ő volt a fiúk közül a legmagasabb, a legerősebb és a legcsinosabb. A futbalcsapat sztárja, középiskolai osztályának elnöke, a versenycsapat kapitánya, minden tárgyban jók voltak az osztályzatai. Mindenki szerette, és nemcsak a családban. *Mindenki!* Meg fogja látni, hogy senkinek nem lesz egyetlen rossz szava Godfrey Knurr-ról. Mindnyájan tudtuk, hogy nagy dolgokra hivatott, és pontosan így is alakult.

Hátradólt mosolyogva, bólogatva, enyhén zihálva, elégedetten az imént zengett dicshimnusszal.

De nem hagyhattam ennyiben. Ez volt az a nő, aki ösztönösen hirtelen halált sejtett meg, amikor a nevét kimondtam, és aki azt kérdezte, bajban van-e, amikor megtudta, hogy ügyvéd vagyok; ő volt az, aki nyilvánvalóan évek óta nem látta imádott fivérét, és nem is hallott róla. Nem mosolyogtam le azt az álom világot, amelyet fölidézett.

– Ezek szerint ifjúkorában nem került semmiféle, hm, bajba?

– Egyáltalában nem! – mondta határozottan, majd elhatározta, hogy ezt kijavítja. – Ő, volt néhány apróság, ami egy merész ifjútól kitelik. De semmi komoly, efelől megnyugtathatom.

– Voltak barátai?

– Sok! Sok! Godfrey nagyon népszerű volt.

– A tanárai körében is, meg a társaiéban is?

– Ó, uramisten, igen – mondta lelkesen. – Tudja, olyan jó diák volt. Olyan gyorsan tanult. A többi fiú arról beszélt, hogy majd a gyárba járnak dolgozni, meg effélékről. De Godfrey ezzel sosem érte volna be. Magasabb célokra tört. Ambíciói voltak a fiúnak.

Fenntartás nélküli nővéri szeretet volt ez a csinos, tehetséges fivér iránt. Nehezemre esett áttörni ezt a rajongást.

– Miss Knurr – mondtam. – Szeretném Godfreynek arról az elhatározásáról kérdezni, hogy a lelkészi pályára lépjen... vallásos fiú volt?

Szerencsés találat. Válaszai mind ez ideig azonnaliak és simák voltak. Ezúttal időzött egy kicsit, mielőtt felelt. Nyilvánvalóan elgondolkodott azon, hogy miféle formát adjon válaszában; beszéd közben hangjának színe is megváltozott. Bizonytalannak véltem, ha ugyan nem ijedtnék.

– Nos... – mondta azután – a családjuk istenfélő familia volt. Kivétel nélkül minden vasárnap délelőtt: templom, bizony ám! Nem mondhatnám, hogy Godfrey különbözött volna a vallást illetőleg tőlünk, a többi gyerektől. De amikor bejelentette, hogy lelkészi tanulmányokra készül, mind nagyon boldogok voltunk. Természetesen.

– Természetesen – mondtam rá. – És a többi fiú, Godfrey fivérei, ők csakugyan a gyárba mentek dolgozni?

– Nem – felelte röviden. – Mindkettejüket behívták persze, és Gaylord elhatározta, hogy a hadseregben marad. Gordonnak benzinkútja van Kentucky-ban.

– Godfrey pedig lelkész lett – mondtam bátorítólag. – A templomuk itt van a környéken?

– Két saroknyira déli irányban, a Versailles Streeten – mondta, és Verszallesznek ejtette. – Szent Pál-templom. Akkor Stokes tiszteletes volt a lelkipásztor. Most már nyugalomba vonult.

– És ki került a helyébe? – kérdeztem.

– Dix tiszteletes – mondta hűvösen. – Egy fekete. – Azután földerült. – Volna kedve megnézni a családi albumot? Fényképeket mindnyájunkról? – Sietve fölállt, kiment a szobából, és az albummal tért vissza. Azután leült egy bokrétamintás huzatú pamlagra, és maga mellett kínált helyel.

Mitől olyan szomorúak a régi pillanatképek? Hiszen azoknak a napfényben megörökített pillanatoknak boldogságot és kedves emlékeket kellene sugallniok. De nem ezt sugallják. Valami szörnyű van bennük. A Knurr família fényképei nem annyira fotográfiák voltak, mint inkább holtak emlékezete.

Az album végére értünk, én meg visszalapoztam arra a részre, amelyet a Godfreyt ábrázoló fotóknak szenteltek.

– Ki ez, akivel itt együtt van? – mutattam egy amatőrképre, amelyen két izmos fiatalember állt egymás mellett, labdarúgó szerelésben, terpeszállásban, csípőre tett kézzel. A Godfrey Knurr mellett álló fiú néger volt.

– Ó, ez Jesse Karp – mondta, és mintha elhúzta volna az orrát. – Ő most a középiskola igazgatója... ha hiszi, ha nem.

– Jó barátok voltak?

– Hát... barátok voltak, úgy hiszem.

– És ez a pap Godfreyvel: ez Stokes tiszteletes?

– Ő az, igen. Ő segített Godfreynek bejutni a papneveldebe. Sok mindenben segítette Godfreyt. Szegény...

Fölnéztem.

– Mintha azt tetszett volna mondani, hogy nyugalomba vonult?

– Ó, igen. De, öö, nincs valami jól.

– Sajnálattal hallom.

– Ugye nem szándékozik beszélni velem?

– Nem terveztem, asszonyom, nem.

– Nos, nincs mindig magánál... ha érti, mire gondolok.

– Ó. Kár. Szenilis?

– Nem pontosan – tanulmányozta a rózsaszín körmöket vaskos ujjain. – Attól tartok, Stokes tiszteletes valamivel többet iszik, mint amennyi jót tesz neki.

– Milyen kár – mondtam.

– Ugye? – mondta komolyan. – Pedig olyan kiváló ember volt. Hogy így fejezze be az életét... Úgyhogy, ha mégis beszélne velem, Mr. Leopold, gondoljon erre.

– Tabatchnik – mormoltam. – Feltétlenül gondolni fogok rá.

Másik oldalra lapoztam, amelyen hat felvétel volt, mindegyik a fiatal, bizakodó Godfreyt mutatta, amint izmos karjával más-más csinos lány vállát karolja át. Birtokló mozdulattal.

– Úgy látszik, népszerű volt a lányok körében – állapítottam meg.

– Ó, uramisten! – kiáltotta. – Magának sejtelve sincs, mennyire! Állandóan hívogatták. Itt lófráltak a ház körül. Leveleket küldözgettek neki, meg minden. Népszerű? Mondhatom! Godfrey Knurr nem lepte be a pókháló.

A hat fotó egyike Godfreyt a többieknél fiatalabb és alacsonyabb lánnyal ábrázolta. Hosszú, szalmaszöke haja a derekáig omlott le. A lány még a kissé bemozdult képen is rettenetesen védtelennek, elképesztően törékenynek látszott. Közelebbről is szemügyre vettem. Egyik lábát nehéz vaspántok vették körül.

– Ki ez a lány? – mutattam a képre csak úgy melleleg.

– Ez? – kérdezett vissza túlságosan gyorsan Goldie Knurr. – Csak Godfrey egyik barátnője. Nem emlékszem a nevére.

Ez volt az első alkalom, amikor csakugyan hazudott. Nem volt tapasztalt hazug nő, s valami történt a hangjával; elvékonyult, kicsit még meg is remegett.

Becsuktam az albumot.

– Nos! –, szóltam szívélyesen. – Ez igazán érdekes volt, nagyon köszönöm önnek a készséges segítséget, Miss Knurr. Azt hiszem, megtudtuk, amit akartunk.

– És Godfrey megkapja a pénzt? – kérdezte aggódón.

– Ó, ezt nem én vagyok hivatott eldönteni, Miss Knurr. De az biztos, hogy semmi olyat nem fedeztem föl, ami ellene szólna. Köszönöm az idejét és a vendéglátást.

Fölsegítette a kabátom, átadta a kalapom, végigcsinálta az ajtónyitási szóáradatot. Mielőtt kiléptem, így szólt:

– Ha újra látja Godfreyt, Mr. Leopold...

– Akkor?

– Mondja meg neki, hogy tartozik nekem egy levéllel – nevetett zavartan.

Innen a McKinley középiskolába mentem. Udvaraival és kosárlabdapályáival egy egész tömböt foglalt el. Amint fölkapaszkodtam a följáratú lépcsőkön, kinyílt az üvegajtó, és egy gumibottal felfegyverzett, egyenruhás néger biztonsági őr jött elé.

– Tessék – szólt.

– Meg tudná-e mondani, hogy Mr. Jesse Karp ennek az iskolának az igazgatója?

– Igen, ő az.

– Beszélne vele, ha lehetne.

– Várja önt?

– Nem – ismertem be.

– Akkor hívja fel vagy írjon, és kérjen egy időpontot – tanácsolta. – Akkor tudják, hogy jön, érti? És egyből bemehet.

– Egy volt diák személyi kartotékjáról van szó, aki a McKinley iskolába járt – mondtam kétségbeesetten. – Nem kérdezhetné meg?

Rám bámult. Néha előny, ha az ember parányi, nyilvánvalóan nem látott valami fenyegető jelenségnek.

– Fölszóllok – mondta. – Maradjon itt. Bement, és felszólt a falra erősített kis telefonkészüléken. Egy pillanat múlva újra kinn volt.

– Azt mondják, írjon levelet – jelentette. – Volt diákok anyagait elküldik, ha van rá jó indoka, hogy kérelmezze. Szíveskedjék felbélyegzett, megcímezett válaszbörítéket csatolni.

Sóhajtottam egyet.

– Nézze – szóltam –, tudom, hogy ez a szabály, és bocsánatot kérek. De nem tudna még egyszer felszólalni? Ha szépen kérném? Próbáljon meg Mr. Karppal vagy a helyettesével, vagy a titkárnőjével beszélni. Az a diák, aki felől érdeklődöm, Godfrey Knurr. Betűzőm: K-n-u-r-r. Személyesen szeretnék Grodfrey Knurr-ról beszélni Mr. Karppal. Nagyon kérem, próbálja még egyszer.

– Jaj, jó ember – mondta –, maga aztán elég rámenős.

– Ha nemet mondanak, elmegyek, és írok levelet. Megígérem.

Mély lélegzetet vett, azután rászánta magát, és visszament a benti telefonhoz. Ezúttal hosszabb ideig tárgyalt, és láttam, amint várakozik, míg tovább- és továbbkapcsolják. Végre letette, és kijött hozzám.

– Alighanem mázlija van – mondta.

Néhány pillanat múlva észrevettem az üvegajtón át, hogy egy magas, sovány hölgy jön loholva felénk. Mihelyt odaért, az őr kinyitotta a kaput, hogy beengedjen.

– Mr. Karphoz jött? – csapott le rám a hölgy.

– Igen, asszonyom – vettem le a kalapom. – Szeretnék...

– Jöjjön utánam – parancsolta.

Az ör kacsintott, én meg iparkodtam az egyenes hát nyomában, végig a viasszal felkent, linóleum borította folyosón és fel két lépcsőszárnyon. Egyetlen szó sem hangzott el. Valahonnan fiatal hangok kórusa hallatszott szaggatottan, amint a „Frère Jacques”-t éneklük.

Beléptünk egy nagy szobába, amelynek tejüveg ajtaján ez a felirat állt: Igazgatói iroda. Vezetőnőm három eszeveszettül gépelő titkárnő között vezetett el, és beteretelt az ajtón át egy belső irodába. Odabenn az üzleti könyvekkel és iratokkal magasan megrakott íróasztal mögül lassan fölneézett rám az a férfi, aki mögötte állt.

– Mr. Karp? – kérdeztem.

– Az vagyok – mondta. – És ön?

Készenlétben tartottam a névjegyet.

– Leopold Tabatchnik, uram – daloltam. – Ügyvéd, New York városból.

Elvette az eléje tartott kártyát, közelebről is szemügyre vette.

– És Godfrey Knurr felől óhajt érdeklődni?

– Pontosan, uram.

Leadtam a Stilton-alapítványról szóló mesét. Közben állhatatosan nézett rám. Azután így szólt:

– Bajban van?

Majdnem elájultam. De tudnom kellett volna, hogy előbb-utóbb ez is meg kell essen.

– Igen – bólintottam tehetetlenül. – Bajban van.

– Nagy bajban?

– Elég nagyban – mondtam.

– Várható volt – mondta rá.

Irodája ajtajához ment, becsukta. Elvette a – kalapom és kabátom, fölakasztotta a régimódi, tonett állófogasra. A kopott tölgyfa karosszékre mutatott, azután ő is leült recsegő forgószékre, a teliszúfolt íróasztal mögé. Hátradólt, kezét összekulcsolta a tarkóján, és komolyan rám tekintett.

– Mi az ön igazi neve? – kérdezte. Elhatároztam: abba hagyom a szerepjátszást. – Joshua Bigg – mondtam. – Ügyvéd nem vagyok, de csakugyan annál a jogi cégnél dolgozom, amely a névjegyen rajta áll. Én vagyok ott a főnyomozó.

– Főnyomozó – ismételte el és bólintott. – Fontos dolog kell legyen, amiért New Yorkból ideküldték. Mi a probléma Godfrey Knurr-ral?

– Hm, nőekkel kapcsolatos.

– Nyilván – mondta. – És pénzzel?

– Igen – mondtam –, és pénzzel. Mr. Karp, ha ragaszkodik hozzá, szívesen elmondom önnek részletesen, mibe keveredett Godfrey Knurr tiszteletes, és minek az elkövetésével gyanúsítható. De a személyiségvédelem törvénye miatt, ha lehet, inkább nem. Nem helyezték vád alá bűncselekményekért. Eddig még nem.

– Bűncselekményekért? – visszhangozta. – Szóval, idáig jutott. Nem, Mr. Bigg, igazán nem akarom tudni. Ön nem lenne itt, ha nem volna komoly a dolog. Nos... mit mondhatok el önnek?

– Bármit, ami segít megértenem ezt az embert.

– Megérteni Godfrey Knurr-t? – kérdezte zord mosollyal, amelyben semmi derű nem bujkált. – Az nem megy! Amellett én nem tudok az *emberről* beszélni. Megszakadt a kapcsolatunk, amikor ő elvégezte a papneveldét.

– És ön nem is látta azóta?

– Egyszer – felelte. – Amikor sok-sok évvel ezelőtt hazajött, hogy meglátogassa a nővérét. Akkor fölkeresett, és ittunk egy-két pohárral együtt. Aligha lehetett örömteli egymásra találásnak nevezni.

– Nos, akkor beszélhetne nekem a *gyerekről*? Talán az is segítene abban, hogy megértsem azt, akivé vált.

– Talán – felelte kételkedően. – Mr. Bigg, amikor a családom idejött Mississippiből, mi voltunk a környéken az első színes bőrű család. Meg kell mondjam magának: nem volt könnyű. De az apám és a bátyáim kaptak állást az üzemben, úgyhogy volt kenyerünk. Ez nem csekélység. Engem itt íratnak be elemi iskolába. Főleg ír, lengyel és ukrán srácok jártak oda. Az osztályban én voltam az egyetlen fekete. Nagyon rossz lett volna, ha nincs Godfrey Knurr.

Nyilván látszott rajtam a meglepődés.

– Bizony – mondta. – Sokszor húzott ki a csávából, megmondom úgy, ahogy van. Ez a nyolcadikban zajlott, és ő volt a legnagyobb, legerősebb, legokosabb és legjobbképű fiú az iskolában. A tanárok szerették. A lányok futottak utána, leveleket írogattak hozzá, neki adták azokat a süteményeket, amelyeket a háztartásórán sütöttek. Azt hiszem, nyugodtan mondhatom: ő volt az iskola hőse.

– Ön is annak látta?

– Igen, igen – mondta komolyan –, ez nem vitás. Ő volt az én hősöm is. Megvédett. Magával vitt mindenhova. Úgy is mondhatjuk: a szárnyai alá vett. A világ legszerencésebb srácának éreztem magam, amiért olyan barátom van, mint Godfrey Knurr. Rajongtam érte.

– És azután?... – kérdeztem.

– Azután együtt jártunk a középiskolába is; pontosan ide, a drága, öreg McKinleybe. És Godfrey kezdte behajtani a számlát. Tudja, mit jelent ez?

– Tudom.

– Fokról fokra kezdődött. Például házi fogalmazványt kellett írunk, ő pedig megkért, írjak egyet helyette, mert ő az utolsó percre halasztotta, és most moziba szeretne vinni egy lányt. Nagymenő volt a lányoknál. Vagy: matematikai felmérő dolgot írtunk, ő pedig úgy intézte, hogy mellettem üljön, és odacsúsztathassam neki a válaszokat, ha megakad.

– Mintha azt mondta volna az előbb, hogy okos volt?

– Az volt. A legokosabb. Ha rászánja magát, és tanul, játszva csinálja végig az iskolaéveket, *játszva*, és osztályelsőként végzi. De hiányzott belőle a fegyelem. Mindig akadt egy tucatnyi előbbre való dolga a házi feladatnál: lányokkal andalogni, labdaütögető meccset játszani egy üres telken, bemenni Chicagóba, hogy megnézzem egy felvonulást, akármi. Így hát kezdett mindinkább rám támaszkodni, addig-addig, míg végül gyakorlatilag a hátamon vittem.

– És ön nem tiltakozott?

Jesse Karp körülendítette a forgószerkét, kitekintett az ablakon. Néztem a profilját. Nagy, barna, csupasz kupola. Kemény, komor arc kifejezés.

– Nem tiltakoztam – mondta mély, töprengő hangon. – Kezdetben. De azután nőni kezdtem. Már mint testileg. Cseperedtem. Csupán a tizedik osztályban egyetlen tanév alatt négy hüvelykkel lettem magasabb, és csaknem harminc fonttal nehezebb. Hamarosan akkora lettem, mint Godfrey, ugyanolyan erős, és én lettem a gyorsabb. Azonkívül okosodtam is. Rájöttem, mennyire kihasznál. Még mindig vele tartottam, de zavart a dolog. Nem akartam, hogy észrevegyék: segíték csalni neki. Egyáltalában nem akartam már hazudni érte. Nem akartam elkészíteni a házi feladatát, vagy kölcsönadni neki a jegyzeteimet, vagy megírni a fogalmazványait. Kezdtém visszautasítani a kéréseit.

– Gondolja... – kezdtem bizonytalanul – gondolja, hogy az elején, amikor maguk ideköltöztek Délről, és ő, ahogy mondja, a védelmébe vette, gondolja, hogy már a kezdet kezdetétől, amikor még mindketten kisserácok voltak, már akkor olyasvalakit látott önben, akit fölhasználhat? Mondjuk, nem akkor rögtön, hanem a jövőben?

Jesse Karp megpördült, szembekerült velem, és komoran meredt rám.

– Magát igazán nem ejtették a fejére – mondta. – Sokat gondolkodtam erről, és bizony azt hiszem, pontosan ezt látta. Megvolt benne az az adottság, ha ezt adottságnak lehet nevezni,

hogy olyan barátokat válasszon magának, akiket fölhasználhat. Ha nem rögtön, akkor a jövőben. *Befektetett* az emberekbe. Mintha befizetne egy takarékszámmlára, amelyről szükség esetén lehívhatja a pénzt. Amikor rájöttem erre, nagyon fájt.

Még most is fáj, annyi idő után is. Azt hittem: szeret. Már mint önmagamért.

– Talán szerette is – nyugtattam meg. – Talán ő a saját felfogása szerint nem is érzékeli a különbséget. Csak olyan embereket szeret, akiket fölhasználhat. A kettő elválaszthatatlan.

– Szóval, maga szerint nem szándékosan teszi? Nem tudatosan eszeli ki?

– Azt hiszem, több ez, mint ösztön.

– Lehet – mondta. – Szóval, amikor rájöttem, mit művel, nem a hirtelen szakítás mellett döntöttem. Nem akartam szembekerülni vele, vagy küzdeni ellene, vagy ilyesmi. Hanem fokról fokra építettem le, fokról fokra kihúztam alóla a vállam.

– És ő hogyan fogadta ezt?

– Egészen jól. Barátok maradtunk, biztosíthatom. De megértette a jelzést. Nem kérte már, hogy írjam meg a fogalmazványait, és csúsztassam neki oda a válaszokat a vizsgákon. Semmi se változott. Addigra volt tucatnyi más jó barátja, néhány fiú, de többnyire lányok, akik megtisztelve érezték magukat, ha segíthettek neki. Annyi *charm* volt benne. Fiú léte is olyan átkozottul sok *charm* volt benne, hogy el se hinné.

– Elhiszem – mondtam. – Még mindig árad belőle.

– Igen? Nos, amikor utolsó évesek voltunk, történt néhány dolog, aminek láttán rájöttem, hogy csakugyan sötét alak. Volt egy állása iskola után, naponta egy órát dolgozott a helybeli drugstore-ban. Üdítőket mért, meg házhoz szállítgatott, ilyesmi. Talán egy hónapig dolgozott, azután fölmondtak neki. Kósza hírek jártak, hogy rajtakapták, amint belenyúlt a kasszába. Ez igaz is lehetett, meg nem is. Godfrey ismeretében azt mondom, valószínűleg igaz volt. Azután mind a ketten benne voltunk az iskolai focicsapatban. Úgy is mondhatjuk, ellenfelek voltunk, mert mind a ketten a hátvéd posztjára vágytunk, bár az edző néha mindkettőnket egyszerre vetett be, úgyhogy egyikünk fedezetet játszott. De mégis, mind a ketten ugyanarra a helyre vágytunk. Elég az hozzá: az utolsó iskolaévünkben, néhány nappal az Edison iskola elleni nagy mérkőzés előtt, valaki lelökött az öltözőbe vezető cementlépcsőn. Nem láttam, ki tette, úgyhogy nem tehetek esküt rá, de halálom órájáig az lesz a hitem, hogy Godfrey Knurr volt. Hála Istennek, nem esett nagyobb bajom, mint hogy eltörött a bokám.

– De ő játszott hátvédet a nagy mérkőzésen?

– Igen, ő.

– És győzött a McKinley iskola?

– Nem – felelte keserű elégtétellel Jesse Karp –, vesztettünk.

– És ki végzett első helyen az osztályban? Tanulmányi eredményben?

– Én – felelte. – De biztosíthatom magát, ha Godfrey Knurr összeszedi magát, ha csak egy kicsit is fegyelmezett, semmiképp se előzhettem volna meg. Csillogóan tehetséges volt. Nincs más szó rá: csillogó.

– De mi az, amit *akar*? – kiáltottam kétségbeesetten. – Miért csinálja ezeket a dolgokat? Mi az indítéka?

Az igazgató egy ébenfa levélbontóval babrált íróasztalán, azt nézegette, forgatta ide-oda.

– Hogy mit akar? – tűnődött. – Pénzt akar és szép nőket és a világ jó dolgait. Maga is, én is alighanem ugyanezt akarjuk, de Godfrey könnyen akar hozzájutni. Az ő számára ez valamiféle elemi kényszert jelent. Megrabolni egy drugstore pénztárát. Lerúgni egy versenytársat a cementlépcsősor alá. Ártatlan lányokkal szerelmeskedni úgy, hogy azt tegyék, amit ő akar. Amire *szüksége* van. Keresztülcsörtet az életen, vállal-könyökkel. És Isten óvja azt, aki az útjába kerül. Könnyen robbanó típus, tudta róla? Igazi erőszakos természet. Megtanult uralkodni magán, de egyszer láttam, mit művelt dulakodás közben egy sráccal. Ez a srác egyszer rossz színben tüntette fel Godfreyt egy vizsgaelőadáson. Nem sokra rá „kicsi a rakást” játszottunk, és láttam, ahogy Godfrey ráveti magát. Csupas az erőszak, nem

tudom másképp leírni. Igazi komisz rosszindulat volt ez. A srác örülhetett, hogy élve megúsza.

Hallgattam, Solomon Kipperre gondoltam és Yale Stonehouse professzorra. Ők nem másztak ki a „kicsi a rakás”-ból.

– Hogy mit akar? – ismételte Jesse Karp elgondolkodón. – Elmesélek magának egy különös dolgot. Amikor Godfrey meg én gyerekek voltunk, majdnem mindenki baseballképeket gyűjtött. Tudja: a játékosok fényképei, amelyeket az ember egy-egy rágógumicsomaggal kapott. Godfrey sose gyűjtötte. Tudja, mit gyűjtött? Egyszer megmutatta nekem a gyűjteményét. Modelleket és filmsztárokat. Jachtokat és kastélyokat. Ékszer és régiséget. Festményt és szobrot. Ezekre vágyott.

– Az Amerikai Álom? – kérdeztem.

– Hát... – mondta – talán. De félrecsúszott benne. Elromlott. Mindent *azonnal* akart.

– Miért választotta a papi pályát? – kérdeztem.

Főlemelte a tekintetét, hogy rám nézzen: – Maga szerint miért?

– Hogy elkerülje a besorozást?

– Én erre tippeltem – vont a vállát Jesse Karp. – Lehet, hogy tévedek.

– Volt-e Knurr házas valaha is?

– Tudomásom szerint nem – mondta gyorsan.

– Úgy értesültem, van itt egy bizonyos Stokes tiszteletes, aki segítette.

– Ez igaz. Ludwig Stokes tiszteletes. Már nyugalomba vonult.

– Goldie Knurr célzott rá, hogy az öregúr kicsit kuszált, hogy túl sokat iszik.

– Öreg, öreg ember – mondta hűvösen. – Joga van hozzá.

– Meg tudná-e mondani, hol találom meg őt?

– Az az utolsó hírem róla, hogy egy fehér favázás házban lakik, két kapuval délre a Szent Páltól, a Versailles-on.

Félreérthetetlenül az órájára pillantott, én meg azonnal föl pattantam. Megköszöntem a segítségét. Fölsegítette a kabátomat, és az ajtóig kísért.

– Majd értesítem önt, hogyan végződött a dolog – mondtam.

– Ne fáradjon vele – felelte hidegen. – Igazán nem akarom tudni.

Elszomorított a hangjában bujkáló keserűség. Mindez olyan réges-régen történt, s még mindig viselte a sebeit. Rászedték, lóvá tették. Valamikor azt hitte, van egy barátja, aki önmagáért szereti. A barátról kiderült, hogy az is csak egy fehér kizsákmányoló a sok közül. Kíváncsi lettem volna, hogyan változtatta meg ez a felismerés Jesse Karp életét.

Az ajtóban eszembe jutott még valami, és odafordultam hozzá.

– Emlékszik-e egy lányra, akivel Knurr együtt járt, talán középiskolás korában: egy alacsony, bájos lány, hosszú, szőke hajjal? Súlyos fém járógép volt a fél lábán. Talán gyermekbénulása lehetett.

Rám bámult, átnézett rajtam, magas homloka ráncot vetett.

– Igen – felelte lassan. – Emlékszem rá. Erősen sántított. Nagyon karcsú volt.

– Törékeny kinézetű – mondtam. – Szomorkás, sóvárgó.

– Igen, emlékszem. De a neve nem jut eszembe. Várjon egy pillanatig.

Visszament a túlsó fal mentén álló, üvegezett könyvszekrényhez. Kinyitotta az egyik polc üvegajtóját, keresgélt, és előhúzott egy barna fedelű kötetet. Recés, bőrnek álcázott műbőr borítóval.

– Az évkönyvünk – mosolygott szemérmesen. – Azé az évé, amikor Godfrey meg én érettségiztünk. Még mindig őrzöm.

Ekkor nagyon megkedveltem.

Mellette álltam, míg a kötetet az asztalán levő rendetlenség tetejére egyensúlyozta, és gyorsan végigpörgette a lapokat. Rátalált arra a részre, ahol kis arcképek voltak a

végzősökről. Jesse Karp ekkor lassan kezdett lapozgatni, széles mutatójú végigfutott a fényképek, nevek, iskolai életrajzok oszlopán.

– Itt vagyok én – nevetett. – Uramisten, micsoda haramia!

Odahajoltam, hogy megnézzem: Jesse Karp csöppet se haramia, inkább komoly, öntudatos srác, merev, fehér gallérban és rémséges mintájú nyakkendővel. A legtöbb fiú öltöny-zakóban volt, de Karp nem. Nem tettem megjegyzést rá.

– Nem is olyan rossz – mondtam, és a vonásait néztem, amelyeket még nem rántott össze az idő. – Úgy fest, mint akinek ez élete legkomolyabb pillanata.

– Az is volt – nézett a könyvre. – Én voltam az első a családban, aki középiskolai érettségit tett. Ez nagy dolog volt. És ez itt Godfrey.

Közvetlenül Karp fényképe alatt volt Knurré, élénk mintázatú sportzakóban. Belemosolygott a lencsébe, állát fölemelte. Csinos, erős, erőszakos. Aranyifjú. Beírt egy dedikációt az évkönyvbe, közvetlenül Karp életrajza alá: „Jesse-nek, az én mindörökké legjobb barátomnak. Godfrey Knurr.” Úgy hiszem, a McKinley iskola sok-sok évkönyvébe írt még be hasonló érzelmességet.

Minden diák életrajza alatt ott állt, kurzív betűkkel, egy-egy magvas mottó vagy jellemzés. Jesse Karpé így szólt: *Lassú, de biztos nyerő.*

Godfrey Knurré pedig: *Még hallunk felőle a jövőben.*

Az igazgató tovább lapozgatta a bélyeg méretű fényképekkel telt oldalakat. Végre megállt az ujjá.

– Ez az? – nézett rám. Odapillantottam. Ugyanaz a lány volt, akit Goldie Knurr fényképalbumában láttam. Ugyanaz a sápadt, arany szépség, ugyanaz a lágy védtelenség.

– Ez – feleltem, és elolvastam a nevét. – Sylvia Wiesenfeld. Tud róla valamit?

Két kézzel becsukta az évkönyvet, szokatlanul látszó élénkséggel csapta le a fedelét. A könyvszekrényhez ment, hogy visszarakja helyére a könyvet, és becsukja az üvegajtót.

– Miért kérdezősködik a lányról? – kérdezte, háttal felém. Mintha valami új szín költözött volna a hangjába: az ellenségesség jele.

– Csak kíváncsiságból – mondtam. – Olyan szép.

– Az apjának drugstore-ja volt – mondta szűkszavúan. – Már meghalt, mármint az apa. Nem tudom, mi történt a lánnyal.

– Ez volt az a drugstore, amelyikben Godfrey Knurr iskola után dolgozott?

– Igen – felelte röviden.

Ragaszkodott hozzá, hogy személyesen kísérjen végig a kinti irodákon át, le az előcsarnokba, a McKinley középiskola kapujáig. Nem tudtam: udvarias-e, vagy csak meg akar bizonyosodni, hogy nem lézengek az épületben.

Újra megköszöntem a szívességét, ő meg utamra bocsátott. Nem mondhatnám, hogy kitolt a kapun, de biztos akart lenni benne, hogy elmentem. Szerintem nem azt bánta, amit elmondott nekem Godfrey Knurr-ról. Inkább szégyenkezett és dühös volt, amiért így föltárulkozott. Föltéptem a régi sebeket.

A járdáról visszánéztem a középiskolára, erre a vörös téglatömbre: szinte lenyűgözően csúnya volt. Rövid, de velős gondolatokat szenteltem az ifjú diákok ezreinek – talán millióinak! –, akik ezeken a kedélytelen folyosókon járkáltak, ezekben a kopott padokban ültek, nevettek, sírtak, idétlenkedtek és a bánattal ismerkedtek.

Megtaláltam a Versailles-on azt a fehér favázás házat, két kapunyira délre a Szent Páltól. Talán valamikor fehér volt, de most porszürke, az eső és a szél szétmarta, a nap kifakította. Vak szemekkel nézett a világba: függőnytelen ablakait különböző szintig leeresztett, elnyűtt redőnyök takarták. A kovácsoltvas kerítést a rozsdáé, a parányi előkertet ellepte a hulladék. Egy nyugalomba vonult prédikátor bús hajléka volt ez; alig értettem, hogyan hagyhatják egyházközösségi tagjai, hogy egykori lelkipásztoruk otthonát ennyire lepusztítsa az enyészet.

Óvatosan fölmentem a feljárón, és az ajtócsengőt kerestem. Nem volt, pedig találtam négy koszos csavarhelyet az ajtófélfán, köztük nagyobb, fűrt lyukat, körülöttük pedig egy négyzet megkopott helyét. Nyilván létezett valaha csengő, de leszerelték.

Erősen megkopogtattam a hámló ajtót, és váraкоztam. Semmi válasz. Ismét kopogtam. Még mindig semmi.

– Csak próbálkozzék – szólt oda egy torokhang. – Odahaza van.

Megfordultam. Ősöreg néger állt a járdán, lyukas gyapjúsapkában és ujjak nélküli kesztyűben. Gyanúsán dagadtnak látszott, míg rá nem jöttem, hogy legalább három kabát van rajta és több pulóverszerűség meg nadrág. Repedezett gyerekocsit tolt, amely teli volt újságokkal és palackokkal, konzerves dobozokkal meg egy ócska kávéforralóval, rongyos képes újságokkal, két görbe esernyővel, miegyébbel.

– Ez Stokes tiszteletes háza? – kérdeztem tőle.

– Eegen, eegen, ez az – bólogatott élenken, és kivigyorította sárgás agyarait. – Azt kell csinálnia, hogy dörömböl, kitartóan. Odabe van ő. Mostanság nem gyön ki soha. Maga csak dörömböljön és dörömböljön. Előbb-utóbb majd az ajtóhoz gyön.

– Köszönöm – kiáltottam utána, de a furcsa figura már csörömpölt is tovább az úton.

Így hát dörömböltem és dörömböltem a viharvert ajtón. Legalább öt perc telhetett el, amikor reszketeg hangot hallottam bentről: – Ki az?

– Stokes tiszteletes? – ordítottam. – Beszélhetnék önnel egy pillanatra, uram? Megkérhetném?

Hosszú szünet következett, s azt hittem, lemondhatok róla. De azután meghallottam a leemelt pánt zaját, az ajtónyitását. Kitárult. Zilált, madárszerű férfi állt velem szemben. Úgy taksáltam, nyolcvan felé járhat. Tulajdonképpen néhány hüvelykkel magasabb volt nálam, de ruhái túl nagyok látszottak rajta, úgyhogy előző magasságához és testsúlyához képest nyilván törekeny kis kerti törpévé zsugorodott össze.

Haja szürke pihék fésületlen boglyája, horpadt arcán legalább háromnapos borosta: fehéres sörte. Halántéka beesett, homlokán a bőr olyan vékony és áttetsző, hogy láttam alatta a vérerek hálóját. Fátyolos szemek próbáltak szemügyre venni, de fókuszuk imbolygott. Az orra: csont.

Hajdan elegáns, bársony szmokingzakó volt rajta, mostanra azonban a bolyhok lekoptak róla az alapszövetig, és a könyöknél zsirosan fénylett. A begombolatlan zakó alatt pecsétes, kék munkásinget viselt, nyakkendő nélkül, nyitott gallérja alól ványadt csirkenyak tárult elő. Bűg nélküli nadrágja valami fekete, fényes anyagból készült, sötétebb foltok lepték, s egyik térdén fölrepedt. Slicce nyitva volt. Csupasz bokája nem volt tiszta.

Odakinn álltam a verandán, ő benn a házban. A szag még ebből a távolságból is megcsapott: az övé, az otthonáé vagy mindkettőé. A mosdatlan öregkor, doh, kiömlött szesz, vetetlen ágy és mosatlan fehérenmú savanyú szaga és tömjén fuallata, éppoly avas, akár a többi.

– Stokes tiszteletes? – kérdeztem.

A madárfej bólogatott és előremeredt.

– A nevem Joshua Bigg – mondtam gyorsan. – Semmit se akarok eladni önnek. Csak beszélgetni szeretnék néhány percre, uram.

– Miről? – kérdezte. Hangja: recsegés.

– Az ön egyik hajdani egyházközségi tagjáról, aki ma már maga is fölszentelt lelkész. Godfrey Knurr.

Ami ez után következett, az teljesen váratlan és ijesztő volt.

– *Semmi se történt!* – ordította felém, és kinyújtotta karját, hogy az arcomba csapja az ajtót. De zöldes sápadtság borította el arcát, keze lecsúszott az ajtó szélén, és Stokes omlani kezdett lefelé, csontos térde benyaklott, válla megroggyant, az öreg test úgy esett össze, akár egy olvadt gyertya.

Előreugrottam, és megfogtam a hóna alatt. A súlya akár egy gyereké, így hát tartani tudtam, ami közben sarkammal berúgtam az ajtót. Azután félig bevittem, félig bevonszoltam a homályos, rossz szagú házba.

Behúztam egy szobába; valaha nyilván látványos szalon lehetett. Rátettem egy kopott díványra, melynek barna bőre repedezett volt és szakadt. Fejét az egyik kartámlára helyeztem, és lábát is fölraktam, hogy vízszintesen feküdjék.

Főlegyenesedtem, a számon át lélegeztem, így nem kellett belehelnem a ház szagát. Csípőre tett kézzel tekintettem le az öregre, és azon törtem a fejem rémulten, mit is tegyek.

Szeme csukva volt, lélegzése halk, de egyenletes. Mintha már nem lett volna ott arcán az a zöldes szín, amitől az előbb úgy megrémültem. Elhatároztam, nem hívom se a rendőrséget, se orvosi segítséget. Levettem kalapom-kabátom, és gyöngéden egy barna kordhuzatú fotelra tettem, melynek ülését óriási vörös folt színezte el. Vagy bor, vagy vér.

Járkáltam a házban. Kis konyhára találtam: mintha minden szag innen áradt volna szét. Nem csoda: valóságos mocsár volt. Fölvettem a földről egy piszkos konyharuhát, és a hideg vizes csap alá tartottam a szemetes kiöntőben. Csövek kattogtak, rozsdás víz folyt, aztán kitisztult, és átíttam a rongyot, kicsavartam, újra átíttam, újra kicsavartam.

Bevittem a szalonba. Egyenes hátú széket húztam a dívány mellé. Leültem, és Stokes tiszteletes fölé hajoltam. Gyöngéden megdörgöltem az arcát a nedves ronggyal. Sze me hirtelen kinyílt. Kábán nézett rám. Sze me, akár az összefutott tej, alvadt és fátyolos.

Karomszerű kéz emelkedett föl, és félrelökte a rongyot. Összehajtottam, és pergamen homlokára tettem. Eltúrte és ott hagyta a borogatást.

– Elájultam? – kérdezte leheletnyi hangon.

– Valahogy úgy – bólintottam. – Össze akart esni. Elkaptam önt, és behoztam ide.

– A dolgozószobában – suttogta –, az előszoba túlfelén, egy üveg whisky, félig telt. Hozza ide.

Zavartan néztem rá.

– Kérem – lihegte.

Bementem a dolgozószobába. Homályos kamra volt, teli könyvvel, folyóirattal, képeslappal; csupa régi számmal. A szoba fő helyén nagy, diófa íróasztal állt, lapján összehorzsolt, szakadt, barna bőrbevonat. A whisky meg a pohár ott volt az íróasztalon. Fölvettem mindkettőt, és kifelé indultam.

Az ajtó mellett, kis, márványlapú dohányzóállványon, Michelangelo *Dávidoknak* fehér gipszmásolata állt. Ez volt az egyetlen tiszta, fénylő, szép tárgy ebben a szétrohadófélben levő házban. Semmi vallásos természetű dolgot nem láttam – képeket, festményeket, ikonokat, szobrokat, feszületeket, semmi effélét.

Odavittem neki a whiskyt. Főlemelte reszketeg kezét, ajkához tartottam a poharat. Mohón kortyolt, és lehunyta a szemét. Egy pillanat múlva ismét kinyitotta, lelökte homlokáról a borogatást a földre. Kivette kezemből a poharát. Ujjaink összeértek. Bőréből a halál fagya csapott meg.

– Van még egy pohár – mondta. – A konyhában.

Hangja most erősebben szólt, de még mindig reszketőn. Szokatlan felhangja volt: éles és károgó.

– Köszönöm, nem kérek – mondtam. – Nekem még kicsit korai.

– Korai? – kérdezte érdeklődés nélkül. Leültem az egyenes székre újra, és néztem, amint kiissza a vizespohárnyi whiskyt. Újratöltötte a padlón álló üvegből. Nem ismertem a márkáját. Valami olcsó gyártmánynak látszott.

– Mondta már a nevét? – kérdezte.

– Igen, uram. Joshua Bigg.

– Most már emlékszem. Joshua Bigg. Nem ismerem föl magát, Mr. Bigg. Hova valósi?

– New York városába, uram.

– New York – ismételte, és azután valami szánalmas kísérletet tett, hogy vígnak lássék: – East Side, West Side, mindenütt oly szép...

Megpróbált rám mosolyogni. Mikor vékony, fehér ajka szétnyílt, láttam elhanyagolt műfogsorát. Inye alighanem összement, mert a hamis fogak csak lazán lötyögtek, és sokszor meg kellett szorítania állkapcsát, hogy visszatolja őket a helyére. Akár egy fájdalmas fintor.

– Voltam egyszer New Yorkban – álmodozott. – Sok-sok évvel ezelőtt. Elmentem színházba. Egy zenés játékhoz. Mi is lehetett? Nem jut eszembe ebben a pillanatban.

– Igen, uram.

– Es mi hozta ebbe a távoli városba, Mr. Bigg?

Féltem újra kimondani a nevet. Féltem, hogy ugyanúgy reagál ismét. De meg kellett próbálnom.

– Godfrey Knurr tiszteletesről akartam beszélni önnel, lelkész úr – mondtam halkán.

Újra lecsukódott a szeme.

– Godfrey Knurr? – ismételte. – Nem, nem emlékszem a nevére. Az emlékezetem...

Nem voltam hajlandó belemenni, hogy így másszon ki a dologból.

– Különös lenne, ha nem emlékezne rá – mondtam. – Beszéltem Knurr nővérel, Goldie-vel, és az azt mondta: ön segítette bejutni Godfreyt a papneveldébe, és még sok mindenben segítségére volt. Láttam egy fényképet is önről meg a fiatal Godfreyről.

Hirtelen elsírta magát. Iszonyatos volt. Fátyolos könnyek csurogtak le a tejszerű szeméből. Oldalra folytak, beesett halántékára, azután pihés hajára.

– Meghalt? – zihálta.

Előbb Goldie Knurr, most Stokes tiszteletes. Reménykedőn hangzott a kérdés? Azt akarták, hogy haljon meg?

Elfordítottam a szemem, nem akartam itt ülni és nézni, amint ez a roncs ember sír. Egy idő múlva hallottam, amint szortyog néhányat és kortyol a pohárból, amelyet vézna mellkasán tartott. Azután újra odanéztem rá.

– Nem, uram – mondtam. – Nem halt meg. De bajban van, igen nagy bajban. Egy jogi cég képviselője vagyok. Egyik ügyfelünk igen súlyos vádakot készül emelni Knurr tiszteletes ellen. Azért vagyok itt, hogy előzetes kivizsgálást végezzek...

Hangom elhalt; nem figyelt rám. Ajka mozgott, és közel hajoltam, hogy halljam, mit mond.

– ördög – mondta épp Ludwig Stokes tiszteletes. – Ördög, ördög, ördög, ördög...

Hátradőltem. Reménytelen vállalkozásnak látszott, hogy érdemleges információt kapjak ettől az öregembertől. Goldie Knurnnak igaza volt: nincs eszénél.

De azután világosan és tagoltan megszólalt:

– Ismeri őt? – kérdezte. – Látta őt?

– Igen, uram – mondtam. – Tegnap beszéltem vele. Jó egészségnek örvend. Szakállt visel. Szociális klubfélét vezet Greenwich Village-ben, szegény sorsú fiúknak, s ezenkívül lelki tanácsadással szolgál egyes, hm, rászorulóknak. Többnyire jómódú nőknek.

Arca összerándult, és megfeszítette állkapcsát, hogy a fogsort a helyére nyomja vissza. Szája sarkából vékony whiskypatak csordogált, keze fejével lassan letörölte.

– Jómódú nők – ismételte tompa hangon. – Igen, igen, ez Godfrey Knurr lesz.

– Stokes tiszteletes – szóltam. – Arra vagyok kíváncsi, miért választotta Knurr a lelkészi pályát. Semmi olyat nem találok a gyerekkorában, ami nagy vallásosságra utalna. – Szünetet tartottam, néztem őt. – Azért, hogy a sorozást elkerülje? – kérdeztem tompán.

– Részben ezért – jött a halk felelet. – Ha a családjának pénze lett volna, egy divatos egyetemre vágyott volna, valahol a keleti parton. Ehhez lett volna több kedve, de ez lehetetlen volt. Még nekem se volt ennyi pénzem.

– Kért pénzt? Öntől?

Nem válaszolt.

– Úgy értesültem, jók voltak a tanulmányi eredményei a középiskolában – folytattam. – Talán szerezhette volna ösztöndíjat, vagy dolgozhatott volna közben, hogy eltartsa magát?

– Ez nem az ő műfaja – mondta.

– Akkor mehetett volna alacsony tandíjú, államilag támogatott egyetemekre. Miért a lelkészi pályát választotta?

– Lehetőség – hangzott Stokes tiszteletes kifejezéstelen hangú felelete.

– Lehetőség? – visszhangoztam. – Hogy lelkeket mentsen? Ezt nem tudom elhinni Godfrey Knurr-ról. És biztosan nem is a felszentelt lelkésznek járó anyagi juttatás volt az ok.

– Lehetőség – ismételte makacsul. – ő ezt látta benne.

Elgondolkodtam ezen, megpróbáltam úgy látni a dolgot, ahogy a fiatal, becsvágyó Godfrey Knurr látta.

– Gazdag hívek? – találgattam. – Különlegesen gazdag nők az egyházközösségben? Netán özvegyek és elvált asszonyok? Erre a srófra járt az agya?

Megint nem válaszolt. Beleürítette az üveg tartalmát vizespoharába, és két kortyban leeresztette a torkán.

– Van még egy a konyhában – mondta. – A mosogató alatti szekrényben.

Rátaláltam az üvegre. Találtam azonkívül egy viszonylag tiszta poharat a magam számára is, kiöblítettem néhányszor, ujjammal dörzsöltem tisztára a belsejét. Visszavitettem az üveget és a poharat a szalonba, újra leültem, kitöltöttem neki egy fél vizespohárnyit, magamnak pedig egyujjnyit.

– Egészségére, uram – emeltem fel a poharam.

Épp hogy megnedvesítettem az ajkam.

– Csinos fiú volt? – kérdeztem. – Mármost Godfrey Knurr?

Kis hangot hallatott.

– Igen – mondta recsegő hangján. – Nagyon csinos. És erős. Gyönyörű fiú volt. Testileg.

Lecsaptam erre:

– Testileg? – kérdeztem. – De milyen volt a személyisége, a jelleme?

Ismét az az őrzítő hallgatás.

– Charm – mondta, azután a poharába temette az orrát. Nyelt egyet, majd megismételte: – Charm. Nagyon sajtóságos charm. Valami arany ragyogás vette körül.

– Nyilván nagyon népszerű volt – mondtam, abban a reményben, hogy sikerül tovább ébren tartanom a visszaemlékezését.

– Szeretni kellett őt – sóhajtott. – Az ember boldognak érezte magát a jelenlétében. Elevenebbnek. Csupa ígéret volt.

– Ígéret? – kérdeztem értetlenül. – Fiatalabbnak éreztem magam – mondta halk hangon. – Reményteljesebbnek. Az élet derűsebbnek tűnt. Pusztán attól, hogy a közelemben volt.

– Meglátogatta önt valaha az otthonában?

Megint elsírta magát, én meg lemondtam arról, hogy bármi érdemlegeset megtudjak ettől a leépült embertől.

Vártam, míg eláll a könnye. Ezúttal azzal se törődött, hogy letörölje. A nedvesség olajosan fénylett kiszikkadt arcán. Nagy kortyokkal kiitta a whiskyjét. Reszkető keze erőtlenül markolászta a padlón álló, teli üveget. Töltöttem neki. Még soha nem láttam embert ilyen mániákus elszántsággal inni, mintha képtelen lenne kivárni az öntudatlanságot.

Ott feküdt, viasz ujjai a csontos mellkasán álló poháron matattak. Rebbenéstelenül nézte a mennyezetet. Úgy éreztem magam, mint aki egy hulla mellett virraszt, várja, hogy a vállalkozó emberei megjöjjenek, és elvigyék terhüket.

– Úgy hallottam, hogy ifjúkorában bajba került – folytattam elszántan. – Egy drugstore-ban, ahol dolgozott. Lopással vádolták.

– Visszatérítette a pénzt – mondta alig mozgó ajkakkal a vénember. – Mindent visszafizetett.

– Magától kapta a pénzt ehhez? – találgattam.

Alig hallottam halovány válaszát:

– Igen. – Aztán... – Oly sokat adtam neki! – üvöltötte, annyira hangosan, hogy megdöbbsentem. – Nemcsak pénzt, magamat is. *Magamat* adtam neki! tanítottam költészetre, szépségre. Szeretetre. Azt mondta, megérti, de nem értette meg. Csak játszott velem. Csak kínozott. Mindig csak kínozott, és ez örömet szerzett neki.

Hirtelen úgy éreztem, rosszul leszek; kezdtem fölmélni tragédiája távlatait. Most már megértettem azt a sivítást: „*Semmi se történt!*” Meg a Dávid-szobrot. És a suttogását: „Ördög, ördög, ördög...”

– Szerette őt? – kérdeztem gyöngéden.

– Nagyon – szólt elgyötört hangon. – Nagyon...

Fölemelte fejét, hogy kiigya a vizespohár tartalmát, azután reszkető kezével odatartotta nekem. Lelkifurdalás nélkül megtöltöttem.

– Sosem nősült meg, tiszteletes? – kérdeztem.

– Nem. Soha. – Újra a mennyezetre bámult, olyasmit látott, ami nem volt ott.

– Elmondta Godfreynek, hogyan érez iránta?

– Tudta.

– És?

– Kihasznált. *Kihasznált!* Nevetve. A megtestesült ördög. Nem láttam mást, csak az arany ragyogást. Azután a mögötte rejlő sötétséget.

– És ha ezt tudta, atyám, miért segítette hozzá, hogy Isten szolgája legyen?

– Gyöngeségből. Nem volt erőm vagy lelkem, hogy ellenálljak neki. Megfenyegetett.

– Megfenyegette önt? Hogyan? Ön azt mondta, semmi se történt.

– Nem is történt. De írtam neki. Leveleket. Versek. Ezek tönkretettek volna. Az egyház... Ismét: levelek. Beborítottak a levelek, hamisak és valódiak...

Mélyet lélegeztem, igyekeztem megérteni egy ekkora álnokság méreteit. Világosabbá vált Godfrey Knurr életének visszatérő jellegzetessége. A fegyelméhez képest túl nagy becsvágy volt az indítéka annak, ahogyan a charmjával üzletelt. Mosolyogva siklott árulástól árulásig, sebek, sérülések, összetört életek sorát hagyta maga mögött.

És a végén – erről meg voltam győződve – két gyilkosságot, amelyek nem jelentettek neki többet, mint egy megdézsmált bolti pénztár, vagy ez az emberi roncs.

– Tehát ön megtett neki mindent, amit kért? – kérdeztem, hogy összefoglaljam a dolgot. – Kihúzta őt a csávákból, besegítette a papneveldébe? Pénzt adott neki?

– Mindent – mondta. – Mindent. Mindent neki adtam. A lelkem. Szegény kis aszott lelkem.

Ezek a szavak – „aszott lelkem” – elmosódottan botladoztak elő, csaknem elvesztek whisky-től lebénult nyelve meg rosszul illeszkedő fogsora között. Úgy véltem, nincs már messze az átmeneti eszméletvesztéstől, amelyet annyira keres.

– Sylvia Wiesenfeld – szóltam. – Ismeri?

Nem válaszolt.

– Ismerte – közöltem vele. – Az édesapjáé volt az a drugstore, ahol Godfrey a pénzt lopta. Bájos lány. Olyan védtelen. Olyan vágyakozó. Láttam a képét. Ő is szerette Godfreyt?

Újra lehunyta a szemét. De ajka enyhén mozgott. Fölálltam, fölé hajoltam, és fülem a szája közeléhez tettem, mintha haldoklóról próbálnám megállapítani, lélegzik-e még.

– Tessék? – kérdeztem élesen. – Nem hallottam. Kérem, ismételje meg.

Most már meghallottam.

– Én adtam össze őket – mondta.

Kiegyenesedtem, és mélyet lélegeztem. Letekintettem az összeesett, védtelen hajóroncsra. Csak erre tudtam gondolni: ez Godfrey Knurr műve.

Kivettem erőtlen ujjai közül a whiskys poharat, és letettem a pamlag mellé, a padlóra. Úgy látszott, lassan, de rendszeresen lélegzik. A könnyek arcára száradtak, de fehéres valami gyült össze szeme és szája sarkaiban. Teste időnként meg-megrándult, kis pöfögések hallatszottak ajkáról, mint valami rothadás gázkitörései.

Körüljártam a ház földszintjén. Az előszobaszekrényben találtam egy kötött gyapjúkendőt, behoztam a szalonba, és betakartam vele Ludwig Stokes tiszteletet, élénk színű csomagolással egy sűrű ember.

Azután visszamentem a dolgozószobájába, és keresgélni kezdtem. A vén diófa íróasztal legalsó fiókjában találtam egy telefonkönyvet. Egyetlen S. Wiesenfeld volt benne, a Sherman Streeten, nem messze Goldie Knurr házától. Furcsa, hogy ilyen viharos események ilyen kis területen játszódtak le.

A nő, aki csöngetésemre kinyitotta az ajtót, aligha Sylvia Wiesenfeld volt; gargantuai néger nő jött elém, nem annyira magas, de átmérő dolgában annál jelentékenyebb. A vonásai nyugalmi állapotban bizonyára kellemesek, gondoltam, de amikor ajtót nyitott, komoran nézett rám, és egy vas serpenyőt lóbált fenyőtörzs combja mellett. Fönről tekintett rám:

– Nem veszünk semmit – mondta.

– Ó, nem árulok én semmit – nyugtattam meg sietve, – Joshua Bigg a nevem. Egy New York-i jogi cég képviselője vagyok. Azért küldtek, hogy Godfrey Knurr előlétele felől tudakozódjam. Néhány perces beszélgetést szeretnék folytatni Miss Wiesenfelddel.

Gyanakodva nézett rám.

– *Kicsoda* maga? – kérdezte. – A New York-iak olyan gyorsan beszélnek.

– Joshua Bigg – válaszoltam lassan. – Ez a nevem. Információkat próbálok szerezni Godfrey Knurr-ról. Sylvia Wiesenfelddel szeretnék néhány pillanatig beszélni.

– Maga jogászember? – érdeklődött.

– Nem – mondtam. – Nem egészen. Ügyvédek képviselője vagyok, akik viszont egy ügyfelet képviselnek, aki pert indít Godfrey Knurr tiszteletes ellen. Én csupán az előzetes vizsgálatokat végzem, ez minden.

– Fölakasztják? – kérdezte. – Remélem.

Mosolyogni próbáltam.

– Hát... ő – szóltam –, bizonyos vagyok benne, hogy ügyfelünk ezt szeretné. Beszélhetnék néhány percig Miss Wiesenfelddel?

Csak nézett, még nem határozta el magát. A nehéz, öntöttvas serpenyő továbbra is ott himbálódzott vaskos combja mellett. Ezt nagyon is jól tudtam.

– Hát... – mondta végre – rendben van. – Azután szigorúan hozzátette: – Ha kiborítja a kicsikémet, én szétrúgom a valagát magának!

– Nem, nem – mondtam sietve. – Megígérem, hogy nem borítom ki.

Újra lefelé tekintett rám.

– Maga meg én – mondta fenyegetően –, ha rákerül a sor, alighanem én maradok fölül.

– Minden bizonnyal – nyugtattam meg. – Ehhez nem fér kétség. Rendesen viselkedem, igazán.

Hirtelen elmosolyodott; melegséggel és megértéssel teli, emberi mosolyt eresztett meg.

– Elhiszem – mondta. – Jöjjön csak be, jogászember.

Bevezetett a rendezett előszobába, kabátomat és kalapomat pontosan ugyanolyan tölgyfa előszobafogasra akasztotta, mint amilyen Goldie Knurnál volt.

– Megtudhatnám-e a nevét, ha volna olyan szíves, asszonyom? – kérdeztem.

– Mrs. Harriet Lee Livingston – felelte gazdag kontraaltján –, Miss Sylvianál dolgozom.

– Mióta van nála?

– Régebben, mint amióta magát meghozta a gölya.

Rémisztő volt ez a hatalmas, hústorony nő. Életemben nem láttam emberi lényt nagyobb üleppel, s a többi testrésze is arányban állt ezzel: karja-lába akár deréknak is beillett volna, nyaka pedig olyan vaskosnak tűnt, mint a feje.

De vonásai meglepően tiszták és finomak voltak, rézsútos szem, kellemes száj és erős áll, mély bevágással a kellős közepén. Keze-lába váratlanul kecses volt, és könnyedén, elegánsan mozgott.

A színe halványbarna. Terjedelmes lepel volt rajta; alaktalan sátor, zsebekkel. Anyaga a színárnyalatok valóságos kaleidoszkópja: piros, sárga, bíborvörös, kék, zöld – vibráló, szemkápráztató mintában.

– Itt álljon meg – szólt szigorúan. – Itt, ahol most van. Megmondom Miz Sylviának, hogy látogatója jött. Ha figyelmeztetés nélkül rájaszabadítom magát, esetleg kiborul.

– Nem mozdulok – ígértem meg.

Fa tolóajtót húzott szét, átréselte magát, és összehúzta maga mögött. Azóta nem láttam ilyen ajtót, amióta elkerültem nagybátyámék iowai házából. Szárnyait fényesre politúrozott falemezek fedték, sárgarézből készült a vasalása; letűnt korszak maradványai.

Ismét szétnyílt az ajtó, és Mrs. Livingston beterelt.

– Kedvesen beszéljen – suttozta.

– Így lesz – bólogattam.

– Itt maradok, hogy lássam, tényleg kedvesen beszél-e – mondta zordan.

Kicsi, vékony nő nézett szembe velem a nappaliban, hosszú, ezüstszőke haja kislányossá tette a megjelenését, pedig tudtam, hogy legalább negyvenéves kell legyen. Nem láttam a járógépet; palackzöld bársonyból készült, gallér nélküli köntös volt rajta; vendégfogadó ruha, a bokájáig omlott.

Vékony kis jószág volt, még mindig azzal a megejtő védtelenséggel, amely annyira szíven ütött a Knurr családi album fotójáról, meg a Jesse Karp évkönyvében levő képről. Testileg gyengének, vagy legalábbis törekenynek látszott, vékony csuklóval, büszke, fehér nyakkal, fejét mintha hátrahúzta volna, állát mintha megemelte volna hajának súlya.

Világosság áradt belőle: a sápadt arcbőr, a kékesszürke szem (akár az achát) és az enyhén ívelt ajak. Se ráncot, se szarkalábat, se barázdát nem láttam – arcában semmi nem utalt az évek múlására. Ha sérült volt, nem látszott rajta. Lány homloka komoly, a halvány mosoly szelíd.

De valami zavaró diszsonancia volt a lényében. Mintha messze lenne. Szép szeme üresen nézett, vagy olyasvalamire szegeződött, amit nem láttam. Hamarosan rájöttem: ez a félmosoly volt a normális arckifejezése: semmit se jelentett.

Oféliára ismertem, aki a patakját keresi.

– Mr. Bigg – szólt. Hangja fiatal volt, minden hangszín híján. Gyerekhang.

– Miss Wiesenfeld – hajoltam meg –, elnézését kérem a zavarásért, hálás vagyok önnek azért, hogy hajlandó néhány percet áldozni nekem az idejéből.

– O, la! – kacagott föl. – Hogy maga milyen szépen beszél. Ugye milyen szépen beszél, Harriet?

– Eegen – mondta rá komoran Mrs. Livingston. – Szépen. Mr. Bigg, üljön ide, ebbe a karosszékebe. Én meg erre a pamlagra. Kicsikém, nem akarod kényelembe helyezni magad?

– Nem – felelte a hölgy. – Szívesebben maradok állva.

Idegesen ültem le. Karosszékelem közel állt a nagy kerevethez, amelyre Mrs. Livingston telepedett, s nem dőlt hátra, hanem a szélén egyensúlyozta domborulatát. Bizonyos voltam benne, hogy kész torkon ragadni, ha föl merészelem izgatni a kicsikéjét.

– Miss Wiesenfeld – fogtam bele. – Nem óhajtok régi emlékeket fölkaparni, amelyek netán fájdalmat okoznak önnek. Ha olyan kérdést teszek föl, amelyre nem óhajt válaszolni, kérem, közölje velem, és én nem erőltetem a dolgot. De meglehetősen fontos dologról van szó. Godfrey Knurr tiszteletesre vonatkozik. Egy New York-i jogi cég képviselője vagyok. Egyik

ügyfelünk, egy fiatal nő, komoly vádakot óhajt emelni Knurr tiszteletes ellen. Előzetes kivizsgálást folytatok, megkísérlem felderíteni, van-e Knurr múltjában hasonló típusú történet olyan öö, tevékenységről, mint amilyennel vádolják.

– Aranyos – mormolta Sylvia. – Milyen aranyos. Milyen jó olyan valakit megismerni, aki megszerkesztett mondatokban beszél. Alany, állítmány, tárgy. Minden mondatát elemezni szokta, Mr. Bigg?

Mindezt egészen komolyan mondta. Elnevettem magam.

– Nem bánám, ha így lenne – mondtam. – De attól tartok, nem állíthatom, hogy így van.

Elindult a szobán keresztül, felém. Láttam, hogy erősen sántít, húzza a bal lábát. A vendégfogadó köntös alatt láttam a vaspántokból készült kengyelt a lába fején.

A rézállványra függesztett madárkalickához ment. A kalickában sárga kanári ugrándozott rúdról rúdra, amint Sylvia közeledett felé.

– Ghickie – szólt halkán. – Drága, édes Chickie. Hogy érzed magad, Chickie? Nem csiripelnél a vendégünknek? Nem énekelnél valami szépet? Hogyan talált rám, Mr. Bigg?

A hirtelen kérdés meglepett.

– Láttam a fényképét Knurrék családi albumában, asszonyom. Godfreyvel. Mr. Jesse Karptól tudtam meg a nevét. Stokes tiszteletes további felvilágosításokkal szolgált.

– Nagyon buzgó volt, Mr. Bigg.

– Igen, asszonyom – mondtam alázatosan.

– A buzgó Mr. Bigg – kacagott. – Buzgó Bigg.

– Halovány ujját bedugta a kalicka rácsai közé.

– Énekelj Buzgó Biggnek, Chickie. Mivel vádolják Godfreyt?

Elhatároztam, hogy Percy Stilton vakerját dobom be. Azt, amely Oxman püspöknél olyan jól bevált.

– A vád szerint állítólag kicsalta egy fiatal nőtől a megtakarított pénzét, azzal az ígérettel, hogy megkettőzi.

– És azzal az ígérettel, hogy feleségül veszi? – kérdezte Sylvia Wiesenfeld.

– Igen.

– Bűnös – felelte szelíden. – Pontosan ezt tette.

Mrs. Livingston halk morajt hallatott.

– Nem bánám, ha itt lenne – mondta fátyolos kontraaltján. – A kezem közt.

– Miss Wiesenfeld – szóltam –, megkérdezhetem-e öntől: feleségül ment Godfrey Knurrhoz?

– Chickie – szólt a madárhoz –, miért nem csiripelysz? Nem érzed jól magad, Chickie?

Elment a kalickától, hátra a hosszú kerevethöz. A házvezetőnő felemelte fenekét, és segítette Sylviának leülni a kerevet sarkában. Kinyújtott bal lábát letakarta a hosszú köntössel. Mrs. Livingston gyöngéden hátrasimított egy szőke hajfürtöt, amely úrnője sápadt arcába hullott.

– O, la! – szólt Miss Wiesenfeld. – Réges-rég. Hol van már a tavalyi hó? Ezt Stokes tiszteletes mondta magának?

– Igen, asszonyom.

– Egy másik világban történt – mondta. – Egy másik időben.

Gyönyörű szeme rám tekintett, de valahol messze járt.

– De összeházasodtak? – szívóskodtam. – Jogilag?

– Jogilag – mondta. – Egy darab papír. Megvan nálam.

– Mennyi ideig voltak házasok, Miss Wiesenfeld?

Üres tekintetét az irdatlan, fekete asszonyra vetette.

– Harriet?

– Tizennégy hónapig – mondta Mrs. Livingston. – Nagyjából.

– És azután? – kérdeztem.

– És azután? – ismételte értetlenül a kérdésem.

– Különváltak? Elváltak?

– Harriet? – kérdezte újra.

– Lelécelt – mondta dühösen Mrs. Livingston.

– Egyszerűen odébállt. Mindennel, amije csak volt a kicsikémnek. De az édesapja nagyon is okos volt. Hagyott a kicsikémnek némi olyan anyagi alapot, amire az a korcs fajzat nem tudta rátenni a kezét.

Megpróbáltam visszaemlékezni, mikor hallottam, hogy valaki „korcs fajzatnak” nevezett egy férfit. Nem voltam képes földézni, hogy valaha is hallottam volna.

– Így tehát ön még mindig Godfrey Knurr felesége? – kérdeztem halkán.

– Ó, nem – mondta Sylvia Wiesenfeld a zavarba hozóan gyerekes nevetésével. – Nem, nem, nem. Van egy papírom. Ugye, Harriet? Annyi papírom van. Papír, papír, papír.

Esdeklőn néztem Mrs. Livingstonra.

– Kaptunk egy levelet egy jogászbembertől, Mexikóból – mondta undorral. – Az volt benne, hogy Godfrey Knurr hozzájárul a váláshoz feleségétől, Sylviától.

Felháborodottan fordultam Miss Wiesenfeldhez.

– Ön nyilván ügyvédhez fordult, ugye, asszonyom? – mondtam. – Nem vagyok túlságosan járatos a válási törvényekben, de ez a levél csalás is lehetett. És a mexikói válásokat mindkét fél beleegyezése nélkül nem fogadták volna el abban az államban, amelyben házasságot kötöttek. Remélem, kért jogi tanácsot?

Kikerekedett szemmel nézett rám.

– Ugyan miért? – kérdezte meglepetten. – Azt akartam, hogy tűnjön el. Azt akartam, hogy haljon meg. Megsebzett.

Nyeltem egyet.

– Testileg, asszonyom? – kérdeztem gyöngéden.

– Egyszer – mondta halotti hangon Mrs. Livingston. – Megmondtam neki, ha még egyszer a kicsikémre emeli a kezét, megölöm. Megmondtam neki. De a kicsikém nem erre gondolt, amikor azt mondja, hogy megsebezte. Összetörte a kis szívét.

Úgy beszélt úrnőjéről, mintha az ott se lenne. De Miss Wiesenfeld nem tiltakozott. Csak mosolygott tovább a semmibe, zavartalan arccal, szeme a távolba bámult.

– O, la! – mondta. – összetörte szegény Sylvia szívét.

Nem voltam tisztában elmebaja mélységével. Úgy látszott, mintha ki-be röppenne, néha ugyanazon a mondaton belül. Beszéde tiszta volt, modora hibátlan, azután hirtelen messze járt, messze szállt.

– Asszonyom – szóltam, és utáltam magam. – Mit művelt Godfrey Knurr az ön pénzével? Amikor összeházasodtak?

– Ohh, vett ezt-azt – mondta. – Szép dolgokat.

Mrs. Livingston felém hajolt.

– Nők – mondta torokhangon. – Élte világát. Elcseszte a pénzt.

Ez az „elcseszte” megdöbbenett. Akkora gyűlölettel sziszegte, hogy az jutott eszembe: Godfrey Knurnnak szerencséje van, amiért kikerülte Mrs. Harriet Lee Livingston bosszúját. Ez a nő lemészárolta volna.

– Harriet – szólt Sylvia szeszélyes, elkényeztetett gyerek-hangján. – Föl akarok kelni.

– Hogyne, kicsikém – mondta egykedvűen a házvezetőnő, és föltápáskodott. Segített fölállni úrnőjének. Miss Wiesenfeld újra a madárkalickához vonszolta lábát.

– Chickie – szólt. – Csiripelsz nekem?

Akadtt még kérdés, amelyet föltettem volna. Szerettem volna mélyebbre hatolni, megismerkedni a Sylvia és a Knurr közti viszonylattal, megtudni, hogyan jött létre ez a házasság, mikor és miért bomlott fel. De egyszerűen nem volt gyomrom hozzá.

Az volt az érzésem, hogy egész nap azokon a törmelékeken bukdácsolok át, amelyeket Godfrey Knurr hagyott maga mögött. Bizonyos voltam benne, hogy Roscoe Dollworth tovább ragaszkodott volna a nyomozáshoz, de belőlem hiányzott már az ehhez kellő irgalmatlanság. Ő azt mondta nekem hajdanán, sose engedjem, hogy a személyes érzelmeim belejártsszanak a munkámba, de nem tehettem ellene. *Kedveltem* ezeket az áldozatokat, átéltem a keserűségüket, a szomorú emlékeiket, és máris sokkal többet hallottam, mint amennyit el tudtam viselni. Sebekben turkálni, ez igazán nem valami nemes hivatás.

Amikor kijöttem a nappalishozaból, Sylvia Wiesenfeld még mindig a kalickánál állt. Mutatóujja átnyúlt a drótok közt. – Chickie? – szölongatta épp a madarat. – Drága, édes Chickie, énekelj nekem egy dalt.

Még csak köszönetet se mondtam, el se búcsúztam tőle.

Odakinn az előszobában Mrs. Livingston rám segítette a kabátom.

– Kikészíti azt az embert? – érdeklődött. Egy pillanatig rábámultam.

– Akar segíteni? – kérdeztem.

– Mindenben, amit csak tudok.

– Szükségem van arra a házasságlevélre – mondtam. – És annak a mexikói ügyvédnek a levelére, ha elő tudná keresni. De a legfontosabb a házasságlevél. Megpróbálok még ma délután másolatot készíttetni róla, és visszahozom magának az eredetit. Ha nem sikerül másolatot csináltatnom, elviszem magammal New Yorkba az eredetit. Visszaküldöm; megesküszöm rá.

– Honnan tudhatom? – kérdezte bizalmatlanul.

– Pénzt adok – mondtam. – Hagyok magánál ötven dollárt. Amikor visszaküldtem az iratot, maga visszaküldi nekem a pénzt.

– A pénz nem jelent semmit – mondta. – Van valami záloga, ami jelent valamit magának?

Végignéztam magamon.

– A karórám! – mondtam. – A nagynénémétől és a nagybátyámtól kaptam, amikor érettségiztem. Nagyon sokat jelent nekem. De ez egy olcsó óra. Még ötven dollárt se ér.

– Elfogadom – mondta. – Mihelyt visszahozza vagy visszaküldi a házasságlevelet, visszakapja az óráját.

Lelkesen beleegyeztem, és lecsatoltam csuklómról az óraszíjat. Nagyméretű zsebébe ejtette az órát.

– Itt várjon – parancsolta. – Egy lépést se mozduljon.

– Nem mozdulok – mondtam, és néztem, amint fölmászik a szőnyeg bevonatú lépcsőn az emeletre. Csakugyan elképesztő méretű volt a hátsó fertálya.

Néhány perc múlva már jött is le, két összehajtogatott iratot hozott. Gyorsan megnéztem mindkettőt. A házasságlevelet Indiana állam adta ki Sylvia Wiesenfeldnek és Godfrey Knurnnak, 1959. február hatodikán; a levelet egy mexikói ügyvéd tizennégy hónappal később datálta, és arról tájékoztatja benne Sylvia-t, hogy Knurr hozzájárult a váláshoz. Újra összehajtogattam mindkét dokumentumot, és becsúsztattam zakóm belső zsebébe.

– Visszakapja ezeket – ígértem meg még egyszer.

– Maga meg az óráját – mondta, azután újra rám mosolygott: rám vetette a cinkosság csodálatos, meleg, emberséges mosolyát.

– Köszönöm a segítségét – mondtam.

– Nem tudom, miért – mondta –, de bízik magában. Ha átver, sose jöjjön ide többé: széttépem.

Estefelé, a New York felé vivő gépen, szódás scotch-csal a kezemben, hálás szívvel lazítottam. Mindkét oldalamon üres volt az ülés, és kényelmesen terpeszkedhettem. Követtem a másik széksorban ülő utas példáját, levettem a cipőm, és tornáztattam harisnyás lábujjaimat – pompás érzés harmincháromezer lábnyi magasságban –, s Godfrey Knurr legyőzését tervezgettem.

Úgy láttam, hogy helyesen becsültük föl eredetileg a helyzetet; megfelelő tárgyi bizonyítékok hiányában az egyetlen módunk arra, hogy a Kipper- és a Stonehouse-ügy kielégítő megoldását elősegítsük: előnyt húzni a bűntársak egyéni gyöngeségeiből. Ha eddig nem sikerült a játszmánk velük szemben, az azért volt, mert hiányzott a megfelelő befolyásoló eszköz a föl-kavarásukhoz, ahhoz, hogy egyiket a másik ellen használjuk fel, hogy megtaláljuk a leggyöngébb láncszemet, és azt addig csavargassuk, amíg elpattan.

Mire megkezdtek a leszállást a New York-i La Guardia repülőtérre, úgy éreztem, sikerült kidolgoznom a módját, hogyan kéne csinálni a dolgot. Hazárdjáték lesz, de nem olyan veszedelmes, mint amekkora kockázatokat Godfrey Knurr vállalt.

Azonkívül azzal jár, hogy félrevezetek néhány embert, köztük Percy Stiltont is.

Ezt nagyon sajnáltam, de azzal vigasztaltam magam, hogy első találkozásunkkor hasznos ötleteket kaptam tőle: hogyan kell sikeres hazuggá válni. Aligha tiltakozna, ha követném a tanácsát.

Éjjel tizenegy után érkeztem haza chelsea-i lakásomba. Jólesett. Elepedtem egy forró zuhanyért, és rettenetesen éhes voltam. De először Percy Stiltont akartam megkeresni, addig, amíg friss az elhatározásom. Szégyenkezve próbáltam végig magamban a szerepem, és tudtam, hogy határozottnak, optimistának, lelkesnek kell lennem. Meg kell győzőm, hiszen a törvény szolgájaként ő adja majd a pozíciója súlyát ahhoz a trükkhöz, amely bizonyosan csődöt mondana, ha egyedül próbálkoznék vele.

Fölhívtam a hivatalát, de azt mondták, nincs szolgálatban. Ez után a lakását hívtam. Semmi válasz. A végén feltárcsáztam Maybelle Hawks lakásának számát. Ő vette föl:

– Halló?

– Miss Hawks?

– Igen. Ki beszél?

– Joshua Bigg.

Kurta szünet, azután:

– Josh! Örülök, hogy hallom a hangod! Hogy vagy, picinyem?

– Nagyon jól, köszönöm. Hát te?

– Teli vagyok babbal; Épp most zabáltunk föl egy lábosnyi chilit. Perce azt mondta, elmentél Chicagóba. Onnan beszélsz?

– Nem, már visszaértem New Yorkba. Miss Hawks, szeretnék...

– Belle – mondta.

– Belle, bocsánatot kérek, hogy ilyen későn telefonálok, de meg szeretném találni Perce-t. Nincs véletlenül...

– Dehogy nincs – felelte élénken. – Itt van őfelsége. Van valami mesélnivalód a számára azokról az ügyekről?

– Van ám – feleltem tiszta szíveimből.

– Akkor adom – mondta. – Nem haragszol, ha hallgatom a mellékállomásról?

– Csöppet se – mondtam. – Jó híreim vannak.

– Nagyszerű – kiáltotta. – Egy pillanat...

Telefonok kattánása hallatszott, hangok a háttérből, azután Stilton szólalt meg:

– Josh? Hogy s mint?

– Kitűnően. Elnézést, hogy zavarlak.

– Örülök neki. Vacak vacsora, unalmas csaj.

– Nyasgem – szólta bele a mellékállomáson át Maybelle Hawks.

– Van egy-két jó hírem a számodra, Josh. Elővették újra a Kipper-ügyet. A főnökeid megnyomtak néhány fontosabb gombot.

– De jó! – mondtam boldogan. – Ennek örülök. Most pedig figyelj, mit szereztem...

Beszámolómat olyan röviden és lényegre törően mondtam el, ahogy csak tudtam. Elmondtam, hogy Goldie Knurr csakugyan Godfrey nővére. Röviden összefoglaltam Jesse

Karppal történt találkozásomat és azt, mit mesélt az igazgató Godfrey Knurr gyerekkoráról. Részletesebben írtam le a Stokes tisztelettel és Sylvia Wiesenfelddel folytatott beszélgetésemet. Elmondtam Stiltonnak, hogy az eredeti házasságlevéllel tértem vissza. Nem említettem a mexikói ügyvéd levelét.

Nem szakította félbe a beszámolómat, csupán egyszer, amikor leírtam, némileg eltúlozva, Knurr testi sértését Sylvia Wiesenfeld ellen. Maybelle dühödten vágott bele: – A rohadék!

A végére értem, és vártam Stilton kérdéseit. Jöttek is, gyors egymásutánban:

– Kezdjük a végéről. Az a pap... hány éves is?

– Hetvenöt körül. Körülbelül.

– És Knurr huszonöt éve zsarolja?

– Nagyjából.

– És az öreg eddig miért nem fújt a sípba?

– Szégyenkezésből. És mert ártott volna az egyházának.

– Mennyit vett el tőle Knurr?

– Nem tudom a pontos dollárösszeget. Sok pénzt. Azonkívül ő segítette be Knurr a papneveldébe. És lefolytatta a házassági ceremóniát, alighanem a menyasszony apjának engedélye nélkül.

– És azt mondd, ez a Stokes most hajlandó vádat emelni?

– Azt mondja. Azt mondja: öregember, és békét akar kötni Istennel.

– Aha. Miféle manus ez? Van gógyija?

– Van ám – mondtam, és azon kaptam magam, hogy gyerekes mozdulattal keresztbe rakom az ujjam. – Méltóságteljes úriember, nagy tudományos fölkészültséggel, egyedül él, és tömördek ideje van arra, hogy a múltján gondolkodjék. Azt mondja, vezekelni akar a bűneiért.

– Lehet, hogy módja lesz rá. Rendben, és most a feleségéről... A házasságlevél törvényes?

– Teljesen.

– Nincs feljegyzés válásról, törvényes különválásról, efféléről?

– A nő azt mondja, nincs. Az apja hagyott a nevére némi vagyont, abból él. Azok után, ahogy Knurr bánt vele, örült, hogy megszabadult tőle, és újra fölvette a lánynevét.

– Knurr elhagyta?

– Igen – mondtam határozottan. – Az asszony örült, hogy megtudja, hol él. Nem hiszem, hogy nehéz lenne rávenni: emeltessen vádat. Az okok anyagi jellegűek. A vagyon, amely nagy pénznek tűnt húsz évvel ezelőtt, most már nem sokat ér.

– És miféle nő ez? Buggyant?

– Dehogyanis – tiltakoztam. – Nagyon érett, intelligens asszony.

Némi szünet állt be. Azután Stilton nyomozó így szólt:

– Ami a kezében van, az két államon kívüli lehetőség. A vádatat Indianában kellene emelni, s akkor kiadatást kérelmezhetünk. Ha ez keresztülmegy, elvesztettük őt emberölésügyben.

– Pontosan – helyesletem. – A zsarolási meg a hűtlen elhagyási vádak csak kis puskagolyók. De a nagyágyú az a házasságlevél... meg a viszonya Glynis Stonehouse-zal. Azonnal tudta, mire gondolok.

– Be akarod húzni a csőbe Tippi Kippert? – kérdezte.

– Erről van szó, Perce. Tökéletesen becsületes akarok lenni vele. Kiteríteni, ami a kezünkben van. Megmutatni a házasságlevelet. Azt hiszem, hajlandó lesz üzletet kötni.

– Mmm – szólt. – Talán. Belle, mi a véleményed? Menni fog?

– Nagyon valószínű – mondta Belle a mellékállomásról. – Ide a rozsdás bököt, a pasas nem mondta meg neki, hogy nős. Egy efféle manus nem csinál ilyen butaságot. És ha Glynis Stonehouse-t is elmondod neki, az csak megerősíti, amit abban a vitriolos levélben olvasott, Josh névtelen levelében. Tombolni fog. Hülyére vették. Ez olyan nő, aki látott már egyet s mást. Az önérzete nem engedi, hogy pofára ejtsék. Lefogadom, hogy ráhúzza a vizes lepedőt.

– Eegen – mondta vontatottan Stilton. – És még mindig megpróbálkozhatunk nála a nyilvánosság Damoklesz kardjával, csak úgy mellesleg szóba hozhatjuk, tudunk a prostitúció miatti örízetbevételeéről. Ő most nagy dáma; belehal, ha ez belekerül a lapokba.

– Startoljunk rá a nőre – sürgettem. – Szorongassuk meg.

Elhatározta magát.

– Rendben, megcsináljuk. Korán állítunk be, mielőtt ideje lenne összeszedni magát. Josh, várlak a Kipper ház előtt, holnap reggel kilenckor. Jó lesz? Hozz el minden papírt, főleg a házasságlevelet.

– Ott leszek – ígértem meg.

– Meg fogjuk törni a nőt – mondta, és máris izgatott lett a kilátástól. – Semmi durvaság. Csak kesztyűs kézzel. Bánj egy kurvával úgy, mint egy hölgyel, egy hölgyel úgy, mint egy kurvával. Ki mondta ezt, Josh?

– Nem vagyok biztos benne. Úgy hangzik, mintha Lord Chesterfield mondta volna.

– Mindegy, akárki.

– Ha ebben hiszel, Perce – szólt bele Maybelle Hawks –, akkor én máris hölgynek érzem magam.

Nevettünk valamennyien, megbeszéltük gyorsan, hogyan öltözzünk a Tippi Kipperrel rendezendő konfrontációhoz, azután jó éjt kívántunk egymásnak.

Nyomban kimentem a konyhába, és eszeveszettel nekiálltam enni. Kipucoltam a hűtőszekrényt. Ettem három tojásból rántottát, egy hagymás-szardíniás szendvicset, csokoládéfagyaltot, és ittam rá nagy adag tejet. Ezután, mivel még mindig éhes voltam, fölmelegítettem egy leveskonzervet, és belapátoltam, két vaníliás süteménnyel és egy fél uborkával egyetemben.

Csuklottam vetkőzés közben, majd kimentem a zuhany alá. Áldottan forró volt a víz. Háromszor szappanoztam és öblítettem le magam, hajam mostam, és kölnivizet locsoltam magamra.

Az elégedettségtől dorombolva bújtam ágyba éjjel egykor. Vagy az izgalom volt az oka, vagy a hagymás-szardíniás szendvics, de nem aludtam el azonnal. Hanyatt feküdtem, és arra gondoltam, amit holnap délelőtt csinálunk majd, amit Tippi Kippernek mondunk majd, meg arra: milyen fontos megtörnünk őt.

Nem fohászok Istenhez, mert, bár vallásos ember vagyok, az imádságban nem nagyon hiszek. Mi értelme, ha egyszer Isten úgyis tudja, mi lakozik a szívünkben? De úgy éreztem, hogy a hazugságaim és kis lódtításaim bűnbocsánatot nyernek, ha hozzásegítenek Godfrey Knurr kikészítéséhez.

Förtelem volt ez az ember. Ahogy Jesse Karp mondotta volt: Knurr keresztülcsörtetett az életen, vállal-könyökkel. Egyszerűen füttyült mindenkire; *ezt* nem tudtam megbocsátani neki. A durva erő és a durva erkölcsiség példázata volt. Semmi büntudatot nem éreztem amiatt, amit tenni készülök ellene.

Közvetlenül elalvás előtt Cleo Hufnagel jutott eszembe. Most ébredtem rá, sóhajtván, hogy napok óta kiesett a gondolataimból. *Ezért* viszont annál nagyobb büntudatot éreztem.

7.

Szombaton rideg volt a márciusi ég, a dermedt, kék égboltot homályosfehérre színezte a nap, nyugatról pedig a hajnali hold elhalványuló íve. Seholy felhő. De dühös szél csépelte az utcákat.

Taxiba ültem, onnan csodáltam, milyen markánsnak tűnt a város, milyen élesen megrajzoltnak, tisztán kivehetőnek. A levegőt mintha átmosták és kiakasztották volna.

A jobbik öltönyöm volt rajtam; a csíkos mintás ruha, mellénnyel, fehér inggel és egyszínű nyakkendővel. Stiltonnal megállapodtunk, hogy úgy öltözünk, mint két konzervatív, ünnepélyes, de részvétteljes temetkezési vállalkozó. Olyan férfiak, akikben bízni lehet.

Poros kék Plymouth állt a Kipper palota előtt. Hanyagul öltözött óriás ült a volánnál torzonborz, szőke bajusszal, amely eltakarta a száját. Percy ült mellette, úgy festett, akár egy bíró. Intett, üljek be a hátsó ülésre. Bemásztam, behúztam az ajtót. Kopott aktatáskámat az ölemben tartottam.

– Josh – szólt Perce –, ez a balfácán itt mellettem Lou, a partnerem.

– Jó reggelt, Lou – mondtam.

– Minden irat nálad van? – kérdezte Stilton.

– Minden – feleltem, és enyhén rosszul voltam.

– Jó – mondta. – Ha benn vagyunk, engeddd nekem át a szövegelést. Gyere majd a nyomomban. Csak bólogass. Te vagy a kontrás. Érted?

– Értettem.

– Vedd komolyra a figurát – mondta. – Ugye komolyra tudod venni?

– Persze – mondtam halkán.

– De mennyire, hogy tudod – mondta. Tudtam, hogy bátorítani próbál, s ezt nagyon méltányoltam. – Ne aggódj, Josh, túlleszünk rajta. Ez lesz a legnagyobb virmanolás, amit eleven ember megért. Klasszikus.

Lou most szólalt meg először:

– A világ öt elemből áll – szögezte le. – Föld, levegő, tűz, víz és süket duma.

– Az én nótámat húzod, csillagom – mondta neki Percy. – Qké, Josh, hát akkor fogjunk hozzá.

Chester Heavens jött ajtót nyitni.

– Uraim? – szólt ünnepélyesen.

– Jó reggelt, Chester – mormogtam.

– 'reggelt – szólt kurtán Percy. – Percy Stilton vagyok, a New York-i rendőrség nyomozója. Úgy hiszem, már találkoztunk. Itt az igazolványom.

Szétpattintotta és odatartotta a bőrbe kötött igazolványt. Heavens rápillantott.

– Igenis, uram – mondta. – Emlékszem. Mivel lehetek szolgálatára?

– Igen fontos beszélőnk van Mrs. Kipperrel – mondta Stilton. – Amilyen hamar csak lehet. Idehaza van?

Chester tétovázott egy pillanatig, azután engedelmeskedett.

– Kérem, lépjenek be – mondta. – Beszélek az asszonyommal.

Várakoztunk a tágas előcsarnokban. Heavens eltűnt az ebédlőben, és becsukta az ajtót. Eléggé hosszúnak éreztem a várakozást. Izegtem-mozogtam, Stilton azonban egykedvűen álldogált. Chester előkerült végre.

– Az asszonyom fogadja önöket – mondta kifejezéstelenül. – Épp reggelizik. Megengedik, hogy eltegyem a holmijaikat?

Elvette kabátunkat-kalapunkat, és beakasztotta őket. Kinyitotta az ebédlőbe vezető ajtót, és félreállt. Percy lépett be elsőül. Amint mentem volna utána, Chester lágyan a karomra tette a kezét.

– Valami kellemetlenség, uram? – suttogta.

Bólintottam.

Ő is bólintott. Szomorúan.

Az asszony a hosszú, fényezett asztal végében ült. Fejedelmien. Röpködő, füzöld fésülködőköpeny volt rajta. De haját leeresztve viselte, és még nem túl rendezetten. Sőt amint közeledtem, láttam, hogy arca enyhén eltorzult, puffadt. Ámulva vettem észre, hogy bal arca szemétől az álláig dagadt, elszíneződött. Megpróbálta ugyan lefedni alapozó festékkal, de azért ott volt.

Akkor értettem meg, mit jelentett Godfrey Knurr kenetteljes kommentárja: „Azt hiszem, meggyőztem a hölgyet.”

Stiltonnal egymás mellett álltunk. Rebbenéstelenül meredt ránk. Nem kínált helyet.

– Asszonyom – mondta Perce tisztelettel. – A nevem...

– Tudom, ki maga – mondta az asszony élesen. – Találkoztunk már. Mit óhajt?

– Godfrey Knurr tisztelettel kapcsolatos hivatalos nyomozással foglalkozom – mondta Stilton, még mindig mentegetődzően. – Azt reméltem, hogy ön hajlandó együttműködni a New York-i rendőrséggel, és ha lehet, felvilágosítással szolgál.

Az asszony felém fordította tekintetét.

– És maga mit keres itt? – érdeklődött.

– Mr. Bigg kérte, hogy ő is jöhessen, asszonyom – mondta sebesen Percy. – A nyomozásra vonatkozó kérés az ő jogi cégétől érkezett.

Ezen elgondolkodott. Nem egészen hitte el, de azt se lehet mondani, hogy *nem* hitte. Többet akart tudni.

– Akkor üljenek le – mondta. – Kávét?

– Én nem kérek – mondta Perce. – Köszönöm, Mrs. Kipper.

– És ön, Mr. Bigg?

– Köszönöm, nem – mondtam.

Székeket húztunk magunknak, Stilton a jobbján ült, én a balján. Körülvettük, bekerítettük. Alig hiszem, hogy számított erre.

Cigaretta rázott ki egy csaknem üres csomagból. Stilton öngyújtója előbb volt ott, mint ahogy én mozdulhattam volna. Azt hiszem, ez az udvariasság megnyugtatta az asszonyt. A mennyezet felé fújta a füstöt.

– Nos – szólt. – Miről van szó?

– Asszonyom – hajolt előre komolyan Stilton –, ez eléggé bonyolult történet, de remélem, azért elviseli. A New York-i rendőrséghez két héttel ezelőtt kérés érkezett az Indiana állambeli Garyból; ebben arra kérnek bennünket, állapítsuk meg, a mi területünkön él-e Godfrey Knurr tiszteletes. Letartóztatási parancs érkezett ellene. Tulajdonképpen két letartóztatási parancs.

– Letartóztatás? – kiáltotta. – Miért?

– Az egyik zsarolásért, Mrs. Kipper. Knurr állítólag hosszú éveken át zsarolt egy idős egyházi embert ifjúkora színhelyén. A másik parancs hűtlen elhagyás miatt érkezett.

Mindketten közelről figyeltük. Lehet, hogy valaha színész nő volt, de ezúttal nem sikerült elrejtene a reagálását. Cigaretta tartó keze remegni kezdett; az asztalra tette csuklóját, hogy rögzítse. Arca elsápadt; a sérülés csúf kéken tűnt elő. Előredőlt, hogy kávét töltsön magának.

Maybelle Hawksnak alighanem igaza volt: erről nem tudott.

– Hűtlen elhagyás? – kérdezte szórakozottan, a zsarolási vád, mint láttam, csöppet se izgatta föl.

– Bizony – mondta Stilton nyomozó. – Knurr körülbelül húsz évvel ezelőtt megnősült, és soha nem vált el, se törvényes különélést nem deklarált. Itt van önnél a házasságlevél, Mr. Bigg?

Előrántottam aktatáskámból, és Tippi Kipper elé tartottam, de a kezemből nem adtam ki. Előrehajolt, hogy elolvassa.

– Igen – mondta tompán. – Látom.

Percy hátradőlt székében, és kezét kényelmesen összekulcsolta az asztallapon.

– Nos – mondta –, az Indiana állambeli Gary rendőrségének kérését körözték, és egy példánya az íróasztalomra került. Rendes körülmények közt az ilyesmit csupán iktatom, azután elfelejtem. Bizonyos vagyok, hogy ön tisztában van velem, asszonyom, mennyire elborít bennünket a munka, s hogy egy másik államból érkező kérés eléggé háttérbe szorul a fontossági sorrendünkben. Ugye megérti, Mrs. Kipper?

Ámultam, hogyan nyeri meg az asszony bizalmát – csöpp heherészéssel még egy kis gyengeséget is beismerve.

– Ó, hogyne – mondja az asszony, még mindig bódultan. – Megértem.

– De a néven megakadt a szemem – folytatta Stilton nyomozó. – Csak azért, mert az ön boldogult férjének szerencsétlen halálesete kapcsán beszélgetést folytattam Godfrey Knurral. Így hát tudtam, ki ő, és hol találom.

Tippi nem válaszolt. Igyekezett összeszedni magát, a kávéját kortyolgatta, és újabb cigarettára gyújtott. Kapkodva. Bármit, csak ne kelljen ránk néznie.

– Ekkor – folytatta Stilton szelíd szóval, szinte töprengően –, még mielőtt módunk lett volna válaszolni a garyi rendőrség kérésére, Mr. Bigg hozzánk fordult azoknak az ügyvédeknek a képviselőjében, akiknél dolgozik. Az volt a kérésük, nézzünk utána alaposabban egy eltűnt ügyfelük ügyének. Bizonyos Yale Stonehouse professzorának. Az illető titokzatos körülmények közt tűnt el. Nos, utánanéztünk, és fölfedeztük, hogy eltűnése előtt a professzor arzénmérgezésben szenvedett. Mr. Bigg?

Előperdítettem a jegyelemzéseket, és szemem elé tartottam. Nem hiszem, hogy akár el is olvasta őket, de hatottak rá. Hivatalos dokumentumokat látott. Kezdem megérteni Stilton nyomozó ragaszkodását az ilyen bizonyítékokhoz. Ha igazak, ha hamisak: a bélyegzős papirosok sokat nyomnak a latban.

– Így tehát – sóhajtott Percy – mélyebbre ástunk, és rájöttünk, hogy a mérget alighanem Glynis Stonehouse adta be, az eltűnt férfi leánya. Emellett megtudtuk, hogy Glynisnek viszonya volt s jelenleg is viszonya van Godfrey Knurr tiszteletessel. Nem tudjuk bizonyosan, de azt gyanítjuk, hogy Stonehouse professzort meggyilkolták, és hogy Knurr alaposan benne van ebben az ügyben. Tehát most azért vagyunk itt, Mrs. Kipper, hogy megkérjük, segítsen nekünk azaz mondjon el mindent, amit erről az emberről tud. Eddig már zsarolással és felesége hűtlen elhagyásával vádolják. Csak idő kérdése, mikor tudunk elsőfokú emberölésért vádat emelni ellene.

Egyetlen pillanatig azt hittem, megfogtuk. Fölállt, körüljárta a székét, azután újra leült. Majd a szoba távoli sarkába bolyongott el, kezét tördelte. Néztük. Ott állt az üres fallal szemben, azután sarkon fordult és visszajött. Érezni lehetett a levegő vibrálását.

Csodáltam, ha akartam, ha nem. Megingott, ehhez nem fér kétség, de magához tért. Ez a szó jutott eszembe: betoncsaj.

Újra leült, ezúttal gondatlanabban, elterpeszkedve. Már nem királynóként. Kikotorta az utolsó cigarettát a gyűrött pakliból. Percy Stilton öngyújtója már ott is volt. Mélyen leszívta, a füst lustán jött elő orrlukából.

Ezüstszőke haja nyirkos volt és összetapadt. Profiljáról eltűnt a határozottság; a seb teljesen elborította fél arcát. Szeme mintha iszamos lett volna, vékony ajka megfeszült és összehúzódott. Az egykor oly magasra tartott áll leeresztett; nyaka ráncaiban szürkés csíkok rekedtek meg. Teste kilazult; melle megereszkedett a köpeny alatt, combja ellapult.

Szenvedhet-e valaki részvétültengésben? E pillanatban sajnáltam ezt a nőt. Kegyetlen ütés érte, de messze volt attól, hogy megadja magát.

– Ez meglehetősen, öö, lehangoló – mondta végül.

– El tudom képzelni – mondta Stilton nyomozó.
Hülyén bólogattam. Újra némán néztünk rá.
– Rendben van – tört ki –, ez az ember nekem... nekem...
– Jó barátja volt? – segített Percy.
– Nem pontosan az – mondta gyorsan, a helyzetét mentve. – Inkább... a...
– Lelki tanácsadója? – kérdeztem ártatlanul. Élesen nézett rám.
– Eegen – mondta –, lelki tanácsadóm. Néhány éven át. Sebaj. Kiderült róla, hogy egy strigó. Körözik. De mi közöm az egészhez nekem?

A szleng használata, az „eegen”, meg a „strigó” volt az első jele, hogy kezdi fölvenni eredeti formáját. A nagyasszony halványulni kezdett.

Stilton, az úriember, még mindig lágy udvariassággal kezelte, s a nagy aggodalom pózával hajolt oda hozzá.

– Hadd mondjam el önnek, mi van a kezünkben – mondta. – Elfogatási parancsot adtak ki Knurr ellen, valamint szeretője, Glynis Stonehouse ellen. Ráadásul házkutatási parancsunk van mind a hölgy, mind az úr lakására szólóan, valamint az utóbbi lakóhajójára. Előbb vagy utóbb bevisszük őket.

– Úgy? – szólt. – Vigyék be őket. Semmi közöm hozzá.

Percy hátradőlt, keresztbe rakta a térdét, kivett egy cigarettát a dobozából, és szándékolt lassúsággal rágyújtott.

– Azt hiszem, mégiscsak van – mondta, és nyugodtan nézte az asszonyt. – Azt hiszem, nagyon is sok köze van hozzá. A másik államból érkezett vádakon, meg a Stonehouse professzor eltűnésében való részességen túl ugyanis Godfrey Knurr tiszteletest még Martin Reape meggyilkolásával is vádolni fogják.

– Kicsodáéval? – recsegte. – Sose hallottam ezt a nevet.

– Nem? – kérdezte Stilton. – Az ön boldogult férje alkalmazta őt. – Felém fordult. – Mr. Bigg, a beváltott csekkeket, ha lenne szíves.

Beletúrtam aktatáskámba, és előhúztam Martin Reape számláinak másolatát és a beváltott csekkeket. Felmutattam neki. Ködös tekintettel nézett rájuk.

– Martin Reape magán-detektív volt – folytatta Stilton hajthatatlanul. – Egy földalatti szerelvénnyel alá lökték, így lelte halálát. Két szemtanú vallomása van a birtokunkban, mindketten látták Godfrey Knurr tiszteletest a gyilkosság színhelyén, annak megtörténetkor. Reape özvegyét ugyancsak meggyilkolták. Bizonyítékunk van rá, hogy Knurr ebben az emberölésben is részes.

Olyan gyakorlottan hazudott, hogy alig tudtam elhinni. Hazugságai odavetett szövegek voltak, csak úgy melleleg hangzottak el, ugyanolyan hangsúlytalanul, mintha azt mondta volna: „hüvös időnk van ma.” Tökéletesen hihetőek voltak. Hazugságokat állított, és semmi fontosságot nem tulajdonított nekik. Mintha ezt mondta volna: „Ezek a tények, mindenki ismeri őket.”

Tippi Kipper megmerevedett. Mozdulatlanul ült. Azt hiszem, ha megérintettem volna a bőrét, pengett volna. Csaknem kataton állapotban volt. Valahányszor alkalmazkodott egy-egy ütéshez, s azt hitte: kivédte, Stilton ismét behúzott neki egyet. Nem szállt le róla, egyre növelte az asszony zavarodottságát.

– Így tehát – mondta – ezeknek, valamint egyéb bizonyítékoknak az alapján újakezdtük a nyomozást az ön férje halálának körülményeivel kapcsolatban, Mrs. Kipper. Ha kétli, javaslom, hívja fel a New York-i rendőrséget, és ellenőrizze, amit mondok. Jelenleg úgy hisszük: a férjét meggyilkolták.

– Meggyilkolták? – kiáltotta. – Lehetetlen! Öngyilkossági búcsúlevelet hagyott.

Stilton nyomozó fölemelte a kezét. Átadtam neki a leveleket, amelyeket Tippi Kipper öltözőszobájából hoztam el. Percy eléje tartotta.

– Akárcsak ezeket? – kérdezte hüvösen. Rájuk pillantott. Arca széthullott.

– Honnan szerezte ezeket? – kiáltotta.

– Én, hm, szereztem őket – válaszoltam. Megpördült, és rám meredt:

– Maga kis nyomorult! – mondta. Meghajtottam a fejem.

– Ahogy mondtam – folytatta irgalmatlanul Percy –, újraindítottuk a nyomozást az ön férje meggyilkolása ügyében. Tudjuk, hogyan történt: Knurr az egyik üres szobában töltötte az éjszakát, fölment az emeletre, megölte az áldozatot, lerohant, kiment a kapun, majd nyomban sarkon fordult, becsöngetett, és újra bejött, mialatt önök mindannyian a hátsó udvarban voltak, a holttestnél.

– Nevetséges – mondta. – Ezt soha nem bizonyítja be.

– Ó, azt hiszem, be fogjuk bizonyítani – mondta Stilton. – Házkutatási engedélyért folyamodtunk ezen előzmények ügyében. Annak alapján, ami a kezünkben van, szerintem meg fogjuk kapni. Eljövünk ide, és szétszedjük ezt a lakást. A laboros fiúk minden körömnnyi helyet felporszívóznak. Meg fogják találni a bizonyítékokat arra, hogy Godfrey Knurr az egyik emeleti szobában töltötte az éjszakát. A cipője porát, részleges ujjlenyomatokat, cérnadarabkát vagy a pipadohánya morzsáit, talán a fegyvert is, amelyet használt. Talán csak egy-két hajszálat. Lehetetlen, hogy egy ember úgy töltsön el egy éjszakát valahol, hogy jelenlétéről semmiféle bizonyítékot ne hagyjon. És le fogjuk foglalni azt a házi naplót, amelyet az inas vezet. E napló szerint Godfrey Knurr megérkezett a házba az ön férje megölése előtti délutánon, de nincs nyoma, hogy eltávozott volna. Bizony, azt hiszem, van mit produkálnunk egy vádirathoz, Mrs. Kipper. Godfrey Knurr ellen emberölésért és ön ellen cinkosságért. Maguk mindketten le fognak folyni a lyukon.

Az asszony csuklásszerű hangokat hallatott. Stilton folytatta előadását.

– És még ha ezt netán nem tudjuk is összehozni – mondta színtelen hangon –, akkor itt van a nyilvánosság. Pletykalapok, rádió, tévé. A divatos Mrs. Tippi Kippernek, aki oly tevékeny a társasági életben és a jótekonysági mozgalmakban, priusza van, őrizetbe vették prostitúció miatt.

Alig hallottam. Lehajtotta a fejét. De közben ezt mondta:

– Rohadék, rohadék, rohadék...

Percy Stilton körülnézett. Szeme rátalált a szép, márványlapos pohárszékre s rajta a kristály italpalackok sorára. Odament, szemügyre vette a kínálatot, kiválasztott egy nagyméretű palackot, ezzel a zománcozott felirattal: BRANDY. Odahozta az ebédlőasztalhoz, és egy jókora pofonnal felérő adagot töltött Tippi Kipper kávéscsészéjének zaccára.

– Igya ki – rendelkezett.

Az asszony engedelmeskedett, remegő kezében tartotta a csészét. Percy még egy löketet töltött neki, és letette a palackot a közelébe, az asztalra. Tippi kotorászva keresgélt üres cigarettacsomagjában. Percy odakínálta a maga csomagját, majd ismét elébe csattintotta az öngyújtót. Nem nézett rám. Nem volt diadal a viselkedésében.

– Mrs. Kipper – szólalt meg. – Őszinte voltam magához a magam módján. E pillanatban még nem adtak ki parancsot a *maga* letartóztatására. De azt hiszem, itt az ideje, hogy magáról beszéljünk, a jogi helyzetéről, meg a jövőjéről.

– Most következik a fogaknak csikorgatása – mondta az asszony keserűen.

– Pontosan – felelte egykedvűen. – Most következik a fogaknak csikorgatása. Be fogjuk vinni Godfrey Knurr, ezt maga is tudja. Rá fogunk mászni. Komolyan azt hiszi, hogy állhatatos és hűséges marad? Ugyan már, Mrs. Kipper, maga jobban tudja a választ, mint mi. Dalra fakad, és kiéneklí azt a rohadt kis szívét. Mielőtt a dal végére ér, az egész dologról kiderül majd, hogy a *maga* ötlete volt. *Maga fűzte* meg az agyát, *maga* tervezte meg a férje elleni gyilkosságot, ő csupán az ártatlan kívülálló volt. Ez ilyen ember.

Tippi azonnal fölállt, széke végigkarcolta a lakkozott parkettot. Előrehajolt, marokra szorított keze az asztalon: az igazgatótanács elnöke szól az ellenséges igazgatósági tagokhoz.

De ő nem ránk nézett. Közénk meredt a tekintete, a csillogó asztalra, az átlátszó porcelánokra, az ezüst gyertyatartóra. Gazdagság. Előkelőség. Biztonság.

– Aki a sor elején áll, az köti a legjobb alkut – mondta szelíden Stilton nyomozó. Tippi szeme lassan talált vissza rá.

– Beszéljünk üzletről – mondta élesen. Tudtam: most már a miénk. De Perce nem változtatott arckifejezésén, se udvarias, együttérző modorán.

– A következőt javaslom – mondta. – Nem mi jöttünk magához, maga jött hozzánk. Maga hívta föl Mr. Bigget a boldogult férjét képviselő jogi cégnél, és Mr. Bigg ekkor keresett föl engem. De maga volt a kezdeményező. Önként jelentkezett. Mr. Bigg tanúsítani fogja.

Rám nézett. Hevesen bólogattam.

– És mi volt az indítékom arra, hogy a zsarukat hívjam? – kérdezte Tippi.

– Azt akarta, hogy igazság tétessék – mondta Stilton.

Az asszony a fejét rázta: – Ezt nem eszik meg – mondta.

– Kényszerítés – mondtam. – Fizikai erőszak. Knurr megfenyegette. Annyira, hogy maga végigcsinálta, amit ő kitervelt. De most az életét félti.

Percy elragadtatással nézett rám.

– Eegen – mondta Tippi Kipper. – Így is történt. Azt mondta, megöl, ha nem csinálom végig vele. Lemosom a sminket, és készíthetnek egy színes fotót erről itt. – Az arcán domborodó sebre mutatott. – Ökölrel vágott az arcomba – mondta dühvel. – Komisz természete van, ez a, z igazság. Féltettem az életem.

– Gyönyörű – mondta Percy. – Ez beleillik.

– Gondolja, hogy elhiszi az ügyész? – aggodalmaskodott Tippi.

Stilton hátradőlt, újra keresztbe rakta a térdét, és ismét cigarettára gyújtott.

– Természetesen nem – mondta. – Nem hülye. De venni fogja a lapot. Maga lesz a sztár tanúja, három emberölést derít majd fel, esetleg négyet. Úgyhogy elkapja a labdát. Mégiscsak adunk a kezébe *valamit*.

– Mit gondol, mennyit húznak a fejemre?

– Pipabagót – mondta. – Felfüggesztettet és próbaidőt. Ki fog sétálni.

– És a prostitúciós őrizetbe vétel? – kérdezte.

– Eltemetve – mondta Stilton. – A sajtónak egy szó se. Becsületszavamra.

Mély lélegzetet vett, körülnézett a szép szobában, mintha soha többé nem láthatná már.

– Hát akkor... – mondta. – Azt hiszem, útnak indulhatunk. Fölöltözhetek?

– Természetesen – mondta Percy. – De fel kell menjek magával. Remélem, megérti.

Kivonultunk az előcsarnokba. Chester Heavens, Perdita Schug, Mrs. Neckin szorosan egymás mellett állt a konyhához vezető folyosón. Döbbsen nézték, amint úrnőjük és a nyomozó beszáll a liftbe. Leakasztottam kabátom-kalapom, és sietve elmentem. Nem akartam válaszolni a kérdéseikre.

Lou a kék Plymouth kormánykereke mögül meglátta, hogy jövök. Áthajolt a kocsijobboldalára, és lecsavarta az ablakot.

– Hogy ment? – kérdezte.

– Kitűnően – mondtam. – Jönnek mindjárt.

– Fog köpni?

Bólintottam.

– Meghiszem azt – mondta. – Ez a Perce csuda egy pók ám. Örülök, hogy ugyanazon az oldalon állunk. Ha a rossz oldalon lenne, egy szép napon az övé volna a város.

Azután csendben várakoztunk. Nem akartam beszállni a kocsiba. A tiszta eget akartam nézni, mélyen beszívni az éles, csipős levegőt. Nem akartam arra gondolni, ami az imént történt. Meg akartam ízlelni ezt a széles nagyvilágot.

Úgy tizenöt perc múlva jöttek ki. Tippi Kipper övvel átfogott nercbundát viselt, amely mintha háromszorosan is körülérte volna. Hajadonfőtt volt, nagyméretű krokodil kézitáska

volt nála. A festéket már lemosta magáról. A seb iszonyatos volt. Percy Stilton vajszerű disznóbőrből készült kis útitáskát hozott.

Kinyitotta az asszonynak a Plymouth hátsó ajtaját. Tippi úgy szállt be, hogy rám se nézett. Perce az elülső ülésre tette a kis koffert, azután megfogta a könyököm, és félrehúzott.

– Vége a szerepednek, Josh – mondta.

– Nem lehetnék... – kezdtem, de sajnálkozva rázta a fejét, és félbeszakított:

– Mostantól hivatalos az egész. Fölvívlak, mihelyt van valamink. Hol leszel?

– Vagy az irodában, vagy odahaza. Perce, ígérd meg, hogy fölhívsz.

– Föltétlenül – ígérte. – Állandóan értesítlek a helyzetről. Megérdemelsz minden elismerést.

– Köszönöm – mondtam elhaló hangon, összehúzott szemmel nézett rám.

– Ugye elváltak? Mi? Knurr meg az a Sylvia. És ő is, meg az öreg pap is buggyant, mi? Jól mondom?

Búbánatosan bólintottam.

Nevetett, és megveregette a vállam.

– Tehetséges vagy – mondta –, de *annyira* azért nem. Soha ne akarj linkelni egy linknek.

Utánanéztem az elhajtó Plymouthnak, hátsó ülésén a Tippi Kipper mellett ülő Stiltonnal. Amikor a kocsí befordult a sarkon és eltűnt, elsétáltam az Ötödik sugárútra, és délnek indultam. Elhatároztam, hogy gyalog megyek a TORT-épületig.

Ujjonganom kellett volna, de nem ujjongtam.

Az erkölcsi oldala annak, amit csináltunk: ez zavart. Az egész fondorkodás, az egész csalárdság. Szinte minden bűnt elkövettem volna azért, hogy kikészítsem Godfrey Knurrt, ámde falazni annak, hogy Tippi Kipper megmeneküljön az igazságszolgáltatástól, ez több volt, mint amire alkudtam. Pedig csakugyan falaztam. Majdnem olyan keményen igyekeztem, mint Percy Stilton, hogy rávegyem: árulja el Knurrt. Meg kellett tenni. De, mint ahogy Perce mondta, az asszony ki fog sétálni. Egy gyilkosság bűnrészesese! Tisztességes dolog ez? Igazságszolgáltatás ez?

Beláttam: nem tudom igazán, mit jelent ez a szó: „igazságszolgáltatás”. Nem volt abszolútum. Nem szín, ásvány, faj. Emberi találmány (mit tudnak az állatok az igazságszolgáltatásról?), és mindenféle emberi remény szeszélyének, ellentmondásának tárgya. Hogyan határozható meg az igazságszolgáltatás? Állandó kompromisszum, a körülmények alakítják.

Rémes bíró lennék.

A sietős séta a város belseje felé fölfrissítette az agyam. Kitisztított az éles levegő meg a testmozgás. Mire bejelentkeztem a TORT-épület biztonsági őrénél, már kiegyeztem azzal, amit az imént tettem. Még mindig bántott, de a bűntudat már haloványult. Úgy számítottam, hogy ha minden jól megy, néhány hét múlva büszke leszek szerepemre, hogy Godfrey Knurrt az igazságszolgáltatás kezére adtam – bármilyen is az.

Mrs. Gertrude Kletz csomó levelet és egy rakás kivizsgálási-kutatási kérést hagyott ott nekem. Örömmel láttam munkához, eltökélt szándékkal arra, hogy elterelem a figyelmemet a Kipper- meg a Stonehouse-ügyről, és íróasztali munkámra összpontosítom a figyelmem.

Szünet nélkül dolgoztam egész délután, kivéve, hogy néha fölkeltem nyújtózkodni egy kicsit, meg végigsétálni a folyosón, hogy kilazítsam a térdem. Sokat végeztem, fölszámoltam a rutinügyek nagy részét, és pontos listát állítottam össze azokról a kérésekről, amelyek személyes nyomozást igényelnek.

Nem sokkal öt előtt, miután megpróbáltam ellenállni a sürgetésnek, fölhívtam Percy Stilton irodáját. Azt mondták, „tárgyalása van”, és nem tud a telefonhoz jönni, ebből arra következtettem, hogy még tart Tippi Kipper kihallgatása.

Elraktam a Kipper- és a Stonehouse-iratokat, s ezzel kiürítettem kopott aktatáskámat. Latolgattam, vásároljak-e újat. Netán egy diplomatáskát, karcsút és ügyeset. Ám ezt a

toprongyos táskát Roscoe Dollworth hagyta rám, és épp elég babonás voltam ahhoz, hogy higgyek mágikus tulajdonságaiban: a jó szerencsében meg a bölcsességben.

Tíz perccel hat előtt jöttem el a TORT-épületből, nem felejtettem el magamhoz venni az összehajtogatott piros sárkányt, a kötelet meg a csörlőt: Aláírtam a kilépő papírt, elmentem a Broadwayre, és fölszálltam a Nyugati Huszonharmadik utca felé vivő buszra. Egyenest Woody vendéglőjébe mentem, és megpróbáltam visszaemlékezni, mikor is volt részem utoljára tisztességes vacsorában.

Mint rendesen, Nitchy most is a helyén volt, és különösen vonzón festett a maga egzotikus, cigányos módján. Ezt meg is mondtam neki, ő meg ujjával megpaskolta az arcom.

– Még mindig semmi hercegnő, Josh? – kérdezte.

– Egyelőre – mosolyogtam fáradtan.

Azt hiszem, megértette a hangulatomat, mert beterelt egy csendes sarokban álló kis asztalhoz, és magamra hagyott. Két scotchot ittam vízzel, egy sült marhaszeletet ettem sült burgonyával, zöldbabbal, salátával, egy üveg sört, kávé és brandyt.

Megszelídülten, elgondolkodón, elégedetten jöttem el. Hazavitettem a sárkányt, és elraktam. Megpróbáltam olvasni, de azon kaptam magam, hogy ölemben a *Silas Marner* egy példányával, bámulok a hideg kandallóba, és megpróbálok valami értelmet kihámozni abból, ami az elmúlt hónapban történt.

Nem jutottam nagy következtetésekre, nem értek nagy megvilágosodások. Meg akartam érteni, milyen indítékok, milyen szenvedélyek vezetnek látszólag épelméjű férfiakat és nőket, hogy gyilkosságot kövessenek el. Nem tudtam felfogni, és attól tartottam, hogy ez az én hibám: nem vagyok eléggé emocionális, nem *érzek* eléggé ahhoz, hogy fölfogjam: másokat, forróbb verőeket, erősebb akaratúakat mi visz bele az ölésbe.

Szelíd emberke vagyok, mérsékelt, elmélkedő alkat. Az életemben nem volt semmi drámai, kivéve, amit másokon át éltem meg. Hihetetlennek látszott, hogy életben maradtam ebben a világban, a tüzes vágtyak és kielégíthetetlen étvágtyak világában.

Amikor húsz perccel nyolc után megszólalt a telefon, nem ugrottam, hogy fölvegyem, lassan, nyugodtan mozogtam. Alighanem iszonyodtam attól, amit hallanom kell.

– Josh? – Stilton hangja.

– Igen.

– Percy. Köpött. Mindent. Úgy történt, ahogy elképzelted. Nem tudja pontosan, hogyan csinálta a pasi: karatecsapással-e vagy egy csődarabbal. Nem kérdezte. Nem akarta tudni. Ugyanez áll Martin Reape-re meg a feleségére. Knurr csak azt mondta, ne aggódjék, mindent elintézt.

– És el is intézett mindent – mondtam.

– Igen. Jézusom, de fáradt vagyok. Mindegy, most már megszerveztük. Egy csoport odafenn van a Stonehouse-lakásban, a végrendeletet keresik. Egy másik a Knurr Village-i lakásán. Egy harmadik a lakóhajóra megy. Azonkívül a Kipper palotába is megyünk. Nem hiszem, hogy bármit is találnak, de nem lehet tudni.

– Hajszálakat se? – kérdeztem. – Port? Dohánymorzskákat?

– Ugyan már – nevetett Stilton. – Tudod, hogy süket duma az egész.

– Persze.

– Elég az hozzá, hogy van egy maroknyi házkutatási parancsunk. Lou meg én megyünk ki a lakóhajóhoz. Akarod, hogy magunkkal vigyünk?

Föléledtem.

– Már hogy a csudába ne.

– Érted megyünk, a lakásodhoz – mondta Percy. – Josh, megtennél nekünk valamit?

– Természetesen. Bármit.

– Éhen halunk. Keríts némi szendvicset, jó? És esetleg egy hatos csomag sört.

– Nem probléma – mondtam. – Milyen szendvicset legyen?

– Akármilyen. Kifizetjük.
– Hülyeség. Majd Tabatchnik, Orsini, Reilly és Teitelbaum.
– Biztos vagy benne?
– Teljesen.
– Fél órán belül a lakásod előtt vagyunk. Beszereztem a szendvicseket, és ott álltam a járdán, amikor a poros kék Plymouth lefékezett, Louval a volánnál. Bemásztam a hátsó ülésre. Odaadtam a barna papírzacskót Stiltonnak, aki elől ült.
– A Tizedik sugárúton vettem, egy csemegeboltban – mondtam. – Hideg sült fehér kenyéren, majonézzal, meg felvágott rozskenyéren, mustárral. Kettő-kettő mindegyikből. Meg egy hatos csomag Miller sör. Jó lesz?
– Kaja-pia – hörögte Lou. – Kaja-pia!
Belekotortak a zacskóba, és föltépték a sörösdobozok tetejét. Percy oldalra fordult, és szájában az ennivalóval beszélt hozzám.
– Megvan a Stonehouse-végrendelet – mondta. – Most Glynis személyes holmiját nézik át. Nem volt otthon. Az anyja azt mondja, elment egy délutáni színházi előadásra. Alighanem Knurr-ral van. Egyelőre se hírük, se hamvuk. Ha nem visszük be őket éjfélig, kiterjesztjük minden körzetre, azután, ha kell, fokozatosan szélesítjük a kört.
– Átkutatták-e Knurr szociális klubját a Carmine Streeten? – kérdeztem.
– De mennyire – így Stilton. – Csomó üzleti feljegyzést találtunk. Egész tűrhetően ment neki. Félmillió: mond ez neked valamit?
– Hihetetlen – feleltem.
– Bizony ám – mormolta Lou, és bekapott egy újabb fél szendvicset –, szorgalmasan melózott.
– És mi van Chester Heavens házi naplójával?
– Megszereztük – mondta Percy. – Meg Tippi levélgyűjteményét is, a férje írásából. Josh, az ügyésznek szüksége van minden iratra, ami nálad van. Hétfőn délelőttre ráér.
– Van Tippinek ügyvédje?
– Már van – mondta. – Nem a ti cégetektől. Valami nagymenő bűnügyi szakember. Az, meg az ügyészség embere épp most tüsténkednek, öltögetik össze a dolgokat. Kész kabaré.
– Gondolod, hogy a nő tényleg szabadlábra kerül?
– Talán – mondta érdeklődés nélkül. Azután összeszűkülte szemmel rám nézett. – Gyakran megesik ilyesmi, Josh. Valamiért valamit. Így megy ez a verkli.
Elpusztították a szendvicseket és négy sört a hatból.
– Issstenni volt – törölte meg papírszalvétával a bajszát Lou. – Most aztán jöhet akár a harc, akár a hancúr. Kösz, haver.
– Megyünk ki a kikötőbe – közölte velem Stilton. – Kaptunk házkutatási parancsot a lakóhajóra. Egy kocsi két emberrel ott van a Riverside Drive-on a Hetvenkilencedik utca sarkán és egy hapsink a kikötőben. Mi hárman megyünk a hajóra. Kapcsolatban leszünk a többiekkel hordozható adó-vevőn át abban az esetben, ha Knurr felbukkan. Feltéve, hogy a rádiók működni fognak.
– Nem fognak – vetette oda Lou. – Gyerünk.
Északi irányba hajtottunk a Tizedik sugárúton, át az Amsterdamra, és a Hetvenkilencedik utcánál fordultunk nyugatra. A két nyomozó az út legnagyobb részében kosárlabdáról beszélgetett. Nem szálltam be.
A West End sugárút közelében parkoltunk le, egy buszsávban. Kiszálltunk a kocsiból, Percy-nél és Lounál ott voltak börtartóban az adóvevők. Körül se néztek, merre van az őrszem autó. Átmentünk a parkon, végig a földúton. A kövezett területhez meg a rotundához értünk.
Kísérteties, elhagyatott volt ez a hely ezen a késői órán. Megint régészeti ásatás színhelyén éreztem magam: tört oszlopok, kiszáradt és repedezett alapzat, homályos folyosó vezet a sötét

folyóhoz. Minden olyan töredezett és szétmorzsolódott volt. Ősrégi mázolások a falon. Hasadások a kőben. Széthulló világ.

Lementünk a lépcsőkön a folyóparti sétányra. Néhány késői kocogó, szorosan összefonódott szerelmespárok, magányos buzik a padokon, egy idősebb ember a foxterrierjével, néhány bógnizó görkoresolyázó; egy-két kerékpáros. Nem volt teli emberrel, de nem is kongott az ürességtől.

Stilton megzörgette a kaput, kiáltott, és amikor a kikötő gondnoka kijött elénk bódéjából, Percy és Lou felmutatta igazolványát. Stilton odatartotta neki a házkutatási parancsot, hogy olvassa el a kerítésen át. Beengedett bennünket, és megmutatta Godfrey Knurr lakóhajóját, a bejárattól délre.

Óvatosan lépkedtünk végig a pontonokra erősített deszkapallókon. Enyhén meghajlottak a talpunk alatt.

– Azt mondtad, van egy emberetek a kikötőben? – kérdeztem nyugtalanul.

A két detektív elnevette magát.

– Az a pasas a kutyával – mondta Lou.

– Al Irving – mondta Stilton. – Mindig magával viszi a blökijét, amikor figyelésre megy. Ki a fene hiszi egy kutyás manusról, hogy zsarú? Annak a kutyának van a legjobb közreműködői káderlapja az egész héségen.

Leléptünk a mólóról Knurr hosszú lakóhajójának előfedézetére. Vaskos kábel vezetett a kikötőn levő mérőórához. A kabinhoz vezető tolóajtókat zárva találtuk. Lou lehajolt, és szemügyre vette a zárat.

– Túró öté – mondta.

Börtáskába csomagolt tolvajkulcskészletet vett elő zakózsebéből. Babrált egy pillanatig, azután elhúzta az ajtót. Félreállt.

– Legyenek a vendégeim, uraim – mondta. De észrevettem, hogy kigombolja kabátját-zakóját, és fél kezét a csípőjén levő revolvertokon tartja. Percy Stilton ment be elsőnek. Revolvere a kezében, oldala mellett. Megtalálta a kapcsolót, és fölgyújtotta a lámpákat.

– Gyönyörű – mondta.

Az is volt. Portyázva jártunk körül. Székek, asztalok, pamlagok. Vidám színű posztóból készült huzatok és függönyök. Bőséges légterek. Felső világítás. Kád és zuhanyozó. Forróvízkazán. Mellékhelyiségek. Beépített szekrények. Faltól falig szőnyeg. Ágyak, mosdók. Nagyobb az én lakásomnál és fényűzőbb. Úszó családi ház.

Teljesen átkutattuk a lakóhajót, megbámultuk a kettős motort, a fenékszivattyút, fölmásztunk a napozófedélzetre, megcsodáltuk az elülső luxuskabint meg a kormányosfülke műszerfalát. Végül a hajókonyhát, benne egy elektromos tűzhelyet és egy magas hűtőszekrényt.

Meg egy vízszintes mélyhűtő ládát.

Nem úgy festett, mintha az előregyártott felszereléshez tartozna. Az egyik sarokba volt beszuszakolva, szorosan egy választófal meg a hűtőszekrény közé. Fedele olcsó pánntal meg kis lakattal volt rögzítve.

A két nyomozó egymásra nézett.

– Akarsz fogadni? – kérdezte Lou.

– Nem fogadok – felelte Percy.

Lou odahajolt, hogy szemügyre vegye a lakatot.

– Krajcáros – jelentette. – Láttam szerszámokat a motorházban.

Némán vártunk. Lou egy perc múlva visszaérkezett egy kis fogóval. Beleakasztotta a végét a lakat pánntjába, és fölfelé feszítette. Fémes reccsenéssel pattant fel.

– Túró – hajította félre a kampót. Percyre mutatott: – Rajtad a sor.

Stilton előrelépett, és fölemelte a fagyasztóláda fedelét.

Mind előrenyújtottuk a nyakunkat. Ott feküdt, egy vegytisztítói nylonzsákba csomagolva. Még a rányomtatott figyelmeztető szöveget is el lehetett olvasni a zsákon: „Ez a zsák nem gyerekjáték.”

Be volt préselve, összekulcsolt karral, fölhúzott térdel. A fólia szorosan ráfagyott a fejére. Láttam az arcát, halványan és deresen. Hosszú, beesett arc, csontos, sovány, dühös.

– Stonehouse professzor, gondolom – érintette meg a kalapját Percy Stilton.

– Csukd be azt a rohadt fedelet – mondta Lou –, mielőtt fölenged.

Elfordultam, hányingerrel viaskodtam. Percy bekapcsolta az adó-vevőjét, beszélni próbált a Riverside Drive-on levő különítménnyel, meg a kikötőben levő emberükkel. Semmi más nem hallatszott, csak fülrepszó recsegés.

– Szar – mondta.

– Ugye mondtam – így Lou. – Nagyszerűek ezek, míg csak nincs szükség rájuk.

Épp azt vitattuk, melyikünk megy ki a legközelebbi telefonfülkéhez, amikor lábdobogást hallottunk a külső fedélzetről, és a lakóhajó enyhén megbillent. Mielőtt rájöttem volna, mi történik, a két nyomozó már hasmánt kúszott, előre tartott fegyverrel, a hajókonyha ajtaja felé.

– Feküdj – suttozta Stilton. – *Feküdj!* Négykézlábra álltam, és a mellé a rémséges fagyasztó mellé másztam. Percy óvatosan kilesett az ajtónyíláson át. Elmosolyodott, fölállt, és intett nekünk is: álljunk föl.

– Erre – kiáltott ki Stilton valakinek.

Glynis Stonehouse lassan lépett be. Háromnegyedes bundája volt rajta, csuklyája hátradobva a vállára. Mögötte jött Godfrey Knurr tiszteletes, elegánsan, akár egy dandy: rászabott felöltő, széles gallérú ing, színjátészó, lazán megkötött, selyem csokornyakkendő, feje tetején fekete keménykalap.

Ömögötte vigyorogva Al Irving Pórázon húzta foxiját. Másik kezében kurta csövű revolver. A kutya morgott, halk, horkantó hangokat hallatott.

– Nézd, mit hoztam – szólt Irving nyomozó. – Besétáltak a karomba szépecskén. Megpróbáltam fölvenni veled a kapcsolatot. Ezek az új rádiók bedöglöttek.

– Mit jelentsen ez? – mennydörögte Godfrey Knurr.

Olyan banális, olyan melodramatikus volt ez a kérdés, hogy helyette is szégyelltem magam.

Percy Stilton rávetette koponyavigyorát, és két gyors lépéssel a fagyasztó mellett termett.

– És mit jelentsen *ez*? – érdeklődött.

Senkinek se lehetett több szava. Mind elnémultunk, színpadias tablóvá gyülekeztünk. Egymást néztük.

Glynis Stonehouse arcán csak a fehérség utalt az izgalomra. Keze nem remegett, pillantása nyugodt volt és hűvös. Semmi nem rendíti meg ezt a nőt? Egyenes derékkal állt, tartózkodón, zárkózottan. Az apja ott feküdt, plasztikzsákba fagyasztva, akár egy húscsomag a szupermarketből, ő pedig nyugodt maradt, kíváncsian és kevélyen nézett bennünket.

Godfrey Knurr többet érzett – vagy legalábbis több látszott rajta. Szeme vibrált, szája remegett. Ideges ujjai kabátgombjain matattak. Teste kissé berogyott, míg végül mintha félig meghajolt volna, csaknem majomszerűen, a remegésig feszülten.

Tekintete rajtam állapodott meg. Nagyon méltatlankodón, nagyon dühösen. Végigmért, mintha hitetlenkedne, hogy egy ilyen jámbor, parányi emberfia tehet bukásáról. Kis hangot adott. Majdnem-mordulást. Valami tiltakozást. Mintha azt mondta volna ez a hang: Ez nem sportszerű...

– Ide figyeljen, Joshua – mondta rekedten. – Szeretném, ha tudná...

Egyikünk se moccant, feszülten figyeltünk, mit akar mondani, vártuk, mi az, amit tudatni akar velem.

– Azt hiszem, maga... – mondta, aztán hirtelen akcióba vetődött.

Gyors volt, iszonyúan gyors!

Megpördült bal lábán, sarkon fordult, fél keze élével lecsapta Al Irving nyomozó fegyveres karját. Valamennyien hallottuk a csont reccsenését. Knurr teljes fordulatot csinált, és vállalkönyökkel utat vágva, átcsörtetett Glynis és Lou előtt. S már futott a főkabinon át.

Stilton kapott elsőként észbe.

– Vigyázz a nőre – üvöltötte Lounak, és utánavetette magát.

Robogtam a nyomában.

Godfrey Knurr végigszáguldott a rakparton, előbb balra vágódott ki a pallón. Recsegett-ropogott a dobogó lába alatt.

Egy fiatal pár közeledett beszélgetve, nevetgélve. Egyszerűen beléjük rohant, átfutott rajtuk. Ordítva zuhantak a búzló vízbe.

Stiltonnal a nyomában voltunk. Nem tudtam, mit művelek, csak azt, hogy nem akarom Percyt magára hagyni.

Knurr átvágtatott a kapun, és a déli lépcső felé tartott, amely fölvezet a rotundához. Stilton a kezében tartotta fegyverét, de a sétányon emberek jártak, gyalogosok, kerékpárosok. Szétspricceltek, amikor közeledni láttak bennünket, de Percy nem akarta megkockáztatni, hogy lőjön.

Godfrey Knurr párosával vette a lépcsőfokokat. Emlékszem, amint keménykalapja lerepült, és ugrándozva lefelé bukdácsolt. Addigra már kapaszkodtunk fölfelé a lépcsőn. Úgy éreztem, gyors vagyok, de Percy erősebb; utolérte Knurr, s én lemaradtam.

Mennydörgő zajjal robogtunk át mindhárman a boltíves folyosón, ezen a kriptán. Két gyalogos, amint meghallotta, és meglátott bennünket, rémülten tapadt a mocskos falhoz.

Beértünk a rotundába. Knurr bal felé tartott a körív mentén, eszeveszettül rohant, egérutat akart nyerni. Kigombolt kabátja széttárva röpült utána.

Percy Stilton számára most szabad tér nyílt a lövéshez. Megállt, meghajlította térdét, két kézzel markolta meg masszív revolverét, előrenyújtott karral, kissé meghajlított könyökkel.

– Azonnal álljon meg! – ordította.

Knurr hirtelen, váratlan megkerülte a szökőkút medencéjét, és felénk száguldott. Haja röpült mögötte, szakállas arcát kifordította a harag.

– Hah! – üvöltötte, és fölemelte egyik kezét a klasszikus karatepozícióba, összeszorított ujjakkal, kezének éle akár a hasítóbárd.

– Ó, az Isten szerelmére! – szólt undorral Percy Stilton, gondosan célzott, és Knurr jobb lábába lőtt. Láttam, amint a súlyos golyó néhány hüvelyknyivel a térd fölött föltépi nadrágja szárát.

A lövés megpördítette Knurr. Kecses piruettet csinált, akár egy táncos. Lendülete meg a golyó ereje tovább forgatta. Karja széttárult. Eltorzult vonásait átjárta a döbbenet.

Megdőlve pörgött tovább, azután hanyatt esett a romos kút peremén át. Súlyosan zuhant le. Hallottam a repedt cementnek ütődő fej zaját. Lábszára, lábfeje fönnakadt a medence peremén. Feje, válla, törzse laposan hevert a medencében.

Óvatosan mentünk oda hozzá. Stilton előre tartotta fegyverét. Knurr lábából és fejsérüléséből ömleni kezdett a vér. Kábultan nézett föl ránk.

– Hülye! – kiabált rá Stilton, – Hülye állat!

Godfrey Knurr tekintete kitisztult.

Rám bámult.

Elfordultam, eljöttem, oda az egyik romos oszlophoz, és homlokom a hideg betonnak támasztottam.

Percy egy pillanat múlva odajött hozzám, és átölelte a vállam.

– Josh – mondta gyöngéden. – Nem volt ez rendes ember.

– Tudom – mondtam tompán. – Mégis...

8.

Partyt rendeztek a chelsea-i házban. A múltkori oly sikeres volt, hogy még egyet akartak.

Káprázatos egy party volt. Minden lakó eljött természetesen, meg a zenei világból egy szilaj csapat, Zora Kadinsky barátai. Bramwell Shank kapitány meghívta néhány régi tengerészcsimboráját, abból az időből, amikor még a Staten Island-i kompon szolgált. Harcias kedvű, vén tengeri medvék voltak, akik az idő nagy részét az étellel-itallal megrakott két kártyaasztal mellett töltötték.

A party már jócskán elkezdődött, mikor megérkeztem, beszélgetés és nevetés töltötte be a szobát. Az utolsó pillanatban még leszaladtam, és vettem egy nagy doboz rumosmeggyet a helybeli drugstore-ban. Átadtam Mrs. Hufnagelnek, és viszonzásul forró csókot kaptam az arcomra. Madame Kadinsky ragaszkodott hozzá, hogy minden barátjának bemutasson. Egyikük nevére se emlékszem, mintha kizárólag mássalhangzókból állt volna mindegyiké.

Míg járkáltunk a lakásban, szemem Cleot kutatta. Amikor már minden bemutatkozás véget ért, akkor vettem őt észre a konyhában, Adolph Finkellel beszélgetett. Vagy inkább: Finkel beszélt, és ő hallgatta, arcán zavart kifejezéssel. Mindkettejük kezében borral teli papírpohár.

Figyeltem őt néhány pillanatra, mielőtt odamentem. Olyan *tisztának* látszott. Nem csupán testileg, többről volt szó. Valami ártatlan makulátlanság volt benne. Látszott, hogy az erőszak vagy akár a kísértés se érintette még meg. Nem tudtam elképzelni őt, amint rosszindulatból vagy gyűlöletből, kapzsiságból vagy irigységből tesz bármit is.

Puha gyapjuszövetből készült, laza ing volt rajta, valamiféle lombmintával. Nem volt kifestve; arca tiszta volt és komoly. Hogyan tarthattam őt valaha is szürkének? Gyönyörű volt! Az a magas, nemes homlok; a kedves, mogyoróbarna szem, álomszerű orr, finoman formált ajak. Fogai se nagyok, se kiállóak nem voltak: csupa csillogó ékszer. Gesztenyebarna haja szabadon, fénylően omlott le. És amikor földíéztem azt a karcsú testet, amelyet most elfed a fodrozódó ruha, éreztem, amint arcomba fut a vér, lélegzetem is elállt, és térdem elolvadt, mint a viasz.

Vártam még egy pillanatra, amíg lélegzésem helyreáll, azután a konyhába indultam. Cleo fölnevezett, észrevette, hogy jövök. Szeme kitágult, arca megtelt étellel, fölragyogott.

– Josh! – kiáltotta boldogan. – Hol voltál mostanáig?

– Nem voltam a városban – mondtam. – Hogy vagy, Cleo? Finkel, örülök, hogy látom.

– Bigg – felelte.

Halk, szégyenlősen suttogó hangján Cleo mesélni kezdte, mennyire aggódott – valamennyi lakó aggódott –, mert csütörtök reggel óta senki nem látott, nem hallott mozogni, és attól féltek, valami baj ért.

Megnyugtattam, hogy épségben megvagyok, és hogy rengeteg mesélnivalóm van a számára azokkal az ügyekkel kapcsolatban, amelyekről előzőleg beszélgettünk.

Adolph Finkel némi zavarral hallgatta ezt a bensőséges párbeszédet, sápadt arcvonásai egyre levertőbbek lettek. Már azt hittem, könnyek bugyannak ki rossz szeméből. Még egérszerűbb volt, mint bármikor, tompa haja gubancban állt, baljós mosolyától kilátszottak elszíneződött sárga fogai.

– Hát, Bigg – tört ki hirtelen –, azt hiszem: győzött a jobbik.

Kiitta papírpoharából a bort, olyan mártírpillantást vetett ránk, hogy csaknem sípcsonton rúgtam, azután lelógó vállal elsomfordált. Döbbsen néztünk utána. Újra Cleo felé fordultam.

– A jobbik? – kérdeztem, és eszembe jutott Hamish Hooter meg Yetta Apatoff.

Azután Cleo is, én is elneveltük magunkat, egymáshoz hajoltunk, fejünk összeért.

– Ide figyelj – szóltam –, nem léphetnének le innen a lehető leghamarabb? Annyi mindent szeretnék mesélni neked.

Nyugodtan nézett rám.

– Hová akarsz menni? – kérdezte. Mély lélegzetet vettem.

– Van a Huszonharmadik utcában egy kellemes vendéglő – mondtam könnyedén. – Woody a neve. Nyitva tart vasárnap. Jól főznek. Ismerem azt az asszonyt, aki vezeti a boltot. Ehetnénk valami finomat, és igazi poharakból ihatunk hozzá bort.

– Biztos vagy benne, hogy magaddal akarsz vinni? – nézett még mindig a szemembe. Tudta: félek attól, hogy együtt lássanak. Stan és Pan.

– Egészen biztos – mondtam makacsul.

– Boldogan megyek veled a Woodyba – mosolygott.

Kislisszoltam az ajtón, kabátot-kalapot vettem, és az előtérben vártam Cleot. Néhány pillanat múlva már röpködött is lefelé, kabátban és svájcisapkában. Nekivágtunk.

Kemény, ragyogó idő volt, még sütött a nap, de a szél erősen süvített, csapkodta a kabátunkat, kipirosította az arcunkat. Cleo belém karolt, én meg idegesen néztem a járókelőket, kerestem rajtuk a derűtség jeleit, amint ezt a magas, nyúlánk nőt meg parányi kísérőjét nézik.

De senki még csak ránk se pillantott, s egy idő múlva már én se törődtem vele, mit szólnak hozzánk az emberek.

– Hazahoztam a sárkányt – mondtam Cleo-nak. – De majd máskor eresztjük föl.

– Ma túl nagy a szél – mondta. – Majd máskor.

– Úgy lesz – mondtam.

Kabátunkat és kalapunkat az ajtó belső oldalán levő fogásra akasztottuk. Vártunk egy pillanatig, és Nitchy már jött is felénk a vendéglő hátsó terméből.

– Cleo – szóltam –, szeretném, ha megismerkednél Nitchyvel, jó barátommal. Nitchy, bemutatom Cleot.

A két nő kezét rázott. Nitchy fürkészően nézett Cleo arcába. Azután mosolyogva felém fordult. Puha kezét a karomra tette:

– Végre valahára! – mondta.

MAGVETŐ KÖNYVKIADÓ
Felelős kiadó Kardos György
Alföldi Nyomda, 930.66-14-2, Debrecen, 1984
Felelős szerkesztő Zentai Éva
Műszaki vezető Sebestyén Lajos
A kötetet Spolarich Miklós tervezte
Kiadványszám 5657
Megjelent 25,6 (A5) ív terjedelemben,
New Times betűtípusból szedve
MA 4526
ISBN 963 14 0187 1
ISSN 0324-3117